

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF THE ROCKTON NOVELS

THE BOY WHO CRIED BEAR

A
HAVEN'S ROCK
NOVEL

KELLEY
ARMSTRONG

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

[Okumaya Başlayın](#)
[İçindekiler Yazar](#)
[Hakkında Telif Hakkı](#)
[Sayfası](#)

Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için

[buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Jeff için

PROLOGUE

Maksimum

"Takip ediliyoruz," diye fısıldıyor Max ağabeyine. "Sanırım bir ayı."

Carson kaşlarını çatır ve Max'e sessiz olması için el sallar.

Max, grubun yürüyüşüne öncülük eden Kendra'nın dikkatini çekecek kadar yüksek sesle, "Ciddiyim," diye fısıldar.

"Orada her şey yolunda mı, dostum?" Kendra omzunun üzerinden sesleniyor.

"Geri dönüp bizi medeniyete geri götürdüğünde daha iyi olacak," diyor Carson. "Bu geçen haftaki yürüyüşten bile daha sıkıcı."

Kendra orta parmağını kaldırır ve Max gülümsemesini bastıramaz. Annem Kendra'nın bir sosyal hizmet görevlisi olduğunu söylüyor ama Carson onun bunun için fazla havalı olduğunu söylüyor. Max yine de annesinin haklı olduğunu düşünüyor. Şimdiye kadar sadece sıkıcı sosyal hizmet uzmanları vardı. Kendra eğlenceli biri ve Carson gibi on üç yaşındaki çocuklar pislik gibi davrandıklarında onlarla nasıl başa çıkacağını biliyor.

Carson Kendra'ya saygı duyuyor olabilir ama bu, Kendra arkasını döndüğü anda homurdanmasını ve toprağı tekmelemesini engellemiyor. Max kardeşinin burada olmak istemediğini biliyor. Carson ormandan nefret ediyor. Ormandan korkuyor ama bunu asla itiraf etmiyor. Max onun bunu itiraf etmesini diliyor. Carson'ın onu korkutan her şeyi itiraf etmesini diliyor, çünkü o zaman Max de itiraf edebilirdi.

Carson kötü adamların onları burada bulacağından korkuyor. Max onlara "kötü adamlar" dememeli. Bu Carson'ın gözlerini devirmesine neden olur. Max on yaşındadır ve "kötü adamlar" küçük çocuk konuşmasıdır, ki bu da onlar *küçükken*, anne ve babaları kötü adamları ve neden saklanma oyunu oynamaları gerektiğini açıkladıklarında iyiydi. Tanık koruma-Max artık doğru kelimeleri biliyor.

Aileleri kötü bir şey görmüş ve polise haber vererek doğru olanı yapmışlardı. "Kötü adam" hapse girdi, ancak kızgın arkadaşları vardı ve bu da tanık koruma anlamına geliyordu.

Max eskiden bu insanlardan korkmazdı. Ailesinin her zaman babasının tanık koruma dediği "Kaptan Amerika kalkanı" vardı.

Sonra kalkan kırıldı. Şimdi babam öldü, annem yaralandı, vahşi doğada saklanıyorlar ve Carson çok kızgın. Kızgın ve korkmuş ve korkmak onu daha da kızdırıyor.

Bu günlerde Carson her şeyden nefret ediyor. Annesi buna "bir evre" diyor. Ayrıca kızgın olmak için bir nedeni olduğunu ve "travmasını atlatması" gerektiğini söylüyor. Carson bunun için Mathias'a gidiyor. Mathias bir psikiyatrist ve aynı zamanda kasabanın kasabı, tıpkı Kendra'nın bir sosyal hizmet uzmanı ama aynı zamanda kasabanın tesisatçısı ve yürüyüş lideri olması gibi. Max de terapi görüyor, ancak psikolog olan ve aynı zamanda Vahşi Batı'daki gibi herkesin salon dediği kasaba barını işleten Isabel ile konuşuyor ki bu gerçekten harika.

Max'e göre Haven's Rock'la ilgili her şey harika. Yaz kampında olmak gibi, tek farkı yetişkinler için olması ve sadece Carson'la onun çocuk olması ve bu da harika bir şey.

"Aptal yürüyüşler," diye mırıldanıyor Carson, ayaklarını tekmeleyerek. "Neden bu kadar çok seviyorsun anlamıyorum. Ağaçlardan başka görececek bir şey yok."

Max, Carson'ın neleri kaçırdığını söyleyebilir. O kadar çok şey var ki sayarken nefesi kesilir. *Şu turuncu mantara bak, yenebilir ama bu eski ve tadı acıdır. Şurada tilki pisliği var, ucu sivri ve içinde kürk var. Şu yer sincabını görüyor musun?*

-Kış uykusuna yattıklarında vücutları donma noktasının altına iner.

Bütün bunları söyleyebilirdi. Tüm bunları ve daha fazlasını söyledi ve Carson sadece Şerif Eric gibi konuşmaya başladığından yakınıyor, Max bunu bir iltifat olarak görüyor - şerif orman hakkında *her şeyi* biliyor - ama Carson öyle demek istemiyor.

Max ayrıca Carson'ın geride kalabileceğini de söylemiyor. Annesi Carson'ın Max'e bakmak için yürüyüşe gelmesinde ısrar eder. Babalarını öldüren adamlar tarafından vurulduktan sonra sakatlanan bacağı yüzünden gelemmez.

Max'in Şerif Eric ya da Dedektif Casey ile tek başına gitmesine izin verilir, ancak annesi Kendra'nın Max'e bakmak için "biraz genç" olduğunu düşünür. Kendra yirmi üç yaşında, yani Max'in son öğretmeninden daha yaşlı ama Max bunu söylememesi gerektiğini biliyor. Tıpkı mecbur kalmadıkça Carson'la konuşmaması gerektiğini bildiği gibi.

Eğer onları takip eden bir yırtıcı varsa, bir şeyler söylemesi gerekir. "Bunun gerçekten bir ayı olduğunu düşünüyorum," diye fısıldar Max.

"Güzel. Bu yürüyüşü ilginç kılacak tek şey bir ayı saldırısı olabilir."

Max ona kaşlarını çatıyor.

"Ayı falan yok, Max. Bunu bir daha yapma. Geçen sefer bizi yeterince utandırdın."

Carson önden gidiyor.

Max sol tarafa bakar. Şu anda orada hiçbir şey yok ama daha önce kesinlikle bir hayvan sesi duymuştu. Büyük bir hayvan.

Max, Isabel'e insanların kendisini gizlice takip ettiğine dair kâbuslar gördüğünü söylediğinden beri, Şerif Eric ona ormandaki sesleri nasıl takip edeceğini öğretmektedir. Bir gün, gerçekten kötü bir kabustan sonra, bütün sabah ormanda oturup hayvanları dinlediler.

Bir dalın çıtırtısı. Çalılıkların hışırtısı. Saklandığı yerden ürken bir orman tavuğu. Bazen de hiç ses çıkmaz, bu da yakınlarda bir yırtıcı olduğunu gösterir.

Daha önce üç ses duyulmuştu. Bir çatırtı. Bir hışırtı. Bir çıtırtı daha. Her biri bir öncekinden en az otuz saniye sonra gelmişti, yani yaratık onları takip ediyordu.

Onları takip ediyorum.

O da büyük. Şerif Eric ona sesin büyüklüğüne göre bir yaratığın büyüklüğünü tahmin etmeyi öğretti. Bu bir tavşan değil.

Kutup tavşanı, diye düzeltiyor. Burada tavşan var, tavşan değil. Yabani tavşanların genellikle arka bacakları ve kulakları daha uzunken, kutup tavşanlarınınki daha kısadır. Tavşanlardan farklı olarak yalnız ya da çiftler halinde yaşarlar ama hava çok soğduğunda ısınmak için diğerleriyle bir araya geldikleri biliniyor. Şu anda - memlekette yaz sonu, burada sonbahar başı - yabani tavşanlar kış kamuflajı için beyazlaşmaya başlıyor. Şerif Eric'in söylediğine göre bu yıl çok sayıda yabani tavşan vardı, bu da gelecek yıl daha fazla vaşak ve tilki, hatta belki de kurt olacağı anlamına geliyor çünkü daha fazla yiyecek, daha fazla yavru ve yavrunun hayatta kalacağı anlamına geliyor.

Max, Carson'a yetişmek için acele eder, ona Kutup tavşanlarından bahsetmek ister ama kardeşinin yüzündeki ifade onu bunu yapmaması konusunda uyarır. Onun yerine annesine anlatır. Annesi onun öğrendiği her şeyi duymaktan hoşlanır, ağrısının çok kötü olduğu ve yatakta kalmak zorunda olduğu günlerde bile. Bazen kapıyı dinlerse annesinin ağladığını duyar. Ama bunun ağrıdan mı yoksa babam gittiği için mi olduğundan asla emin olamıyor.

Max sürekli yan tarafa bakıp onları neyin takip ettiğini görmeye çalışıyor. Üç ay önce olsa o kadar korkardı ki, hemen koşup Kendra'ya söylerdi. Şimdi daha iyi biliyor. Yürüyüşte altı kişiler. Kendra önde, yolu gösteriyor. Arkasında Max'in henüz adını bilmediği bir adam var. Yeni biri ve daha önce hiç ağaç görmemiş gibi aval aval etrafa bakıyor. Sonra kocasıyla birlikte gelen Lynn var ama Max onların sürekli kavga ettiklerini duyuyor. Sonra Carson ve Max geliyor. Gunnar arkadan geliyor.

Kendra silah taşıyor. Gunnar taşımıyor, ki bu komik, çünkü onun adı. Ama Gunnar'ın ayı spreyi var. Kendra'nın da öyle. Bir silah, iki kutu ayı spreyi ve altı kişiyle ayılar konusunda endişelenmelerine gerek yok. Onları takip eden her neyse sadece merak ediyordur. Yine de Max Kendra'ya söylemeli. Şerif Eric de böyle derdi. Ama en son yürüyüşe çıktıklarında Max onları takip eden bir ayı gördüğünü sanmış ve Kendra'ya söylemişti... ve ayı falan yoktu.

Carson Max'in hayal gördüğünü söylemişti ama Kendra, Şerif Eric ve Dedektif Casey Max'e inanıyordu. Kendra ve Şerif Eric iz, kürk ya da kırık dal aramışlardı. Dedektif Casey etrafı koklaması için Storm'u getirmişti.

Kimse bir ayı izi bulamadı. Hepsi bu konuda çok nazikti - *üzülmektense güvende olmak daha iyiydi* - ama Max utanç içinde kıvrılmak istemişti. Herkes onunla dalga geçerken kendini küçük bir çocuk gibi hissetmişti.

Max'in Kendra'ya söylemesi gerektiği halde söyleyemiyor. Kanıt olmadan olmaz.

"Sadece dinleyebilir misin?" Max, Carson'a fısıldar. "Benim duyduğumu sen de duyuyorsan söyle."

"Senden başka bir şey duymuyorum."

Max, Carson'ın "Sessiz ol da dinleyebileyim" demek istediğini umarak konuşmayı keser. Ama Carson yüzünde hiçbir şey görmek ya da duymak istemediğini söyleyen o ifadeyle yürümeye devam eder.

"Sadece dinle," diyor Max.

"Lütfen." "Duymuyorum."

"Dinlemiyorsun."

"Şunu keser misin?" Carson tıslıyor. "Kendini utandırırıyorsun. Eric'in sana o dersleri vermeyi bırakmasını mı istiyorsun?"

"Şerif Eric."

Carson kara gözlerini deviriyor. "O gerçek bir şerif değil."

"Evet, öyle. Şapkası ve silahı var. Dedektif Casey, diğer kasabada eskiden atları olduğunu söylüyor. Tıpkı gerçek bir şerif gibi."

"Sen tam bir bebedisin. Böyle devam edersen annem Eric'le olan derslerin seni korkuttuğuna karar verecek. Her seste zıplamayı bırakmazsan ormana gitmemen gerektiğine bile karar verebilir."

"Atlamıyorum. Etrafımın farkında oluyorum." Bir göz devirme daha. "Şimdi de onun gibi konuşuyorsun."

"Hey, evlat," diye sesleniyor Gunnar. "Kardeşin yine götlük mü yapıyor?"

"Evet," diyor Carson.

"Seninle konuşmuyordum, göt herif."

Lynn sertçe arkasına bakıyor, gözleri kocaman. "Az önce Carson'a an- mı dedin?" Kelimeyi ağzından geçiriyor.

"Elbette hayır," diyor Gunnar. "Bu yanlış olur."

Lynn arkasını döner dönmez Gunnar, ona ters ters bakan Carson'a *Pislik* der. Gunnar sadece sırıtıyor.

"Buraya gel evlat," diyor Gunnar Max'e. "Kardeşinin bir molaya ihtiyacı var."

"Sonunda," diyor Carson ve yoluna devam ediyor.

Max, Gunnar'ın yetişmesi için yavaşlar. Gunnar Kendra'dan daha büyüktü - geçen ay yirmi sekiz yaşına girmişti ve fırıncılar ona pasta yapmıştı. Yani Gunnar oradayken Carson'ın gelmesine gerek yoktu, değil mi? Max bunu annesine söylemeye çalıştı ama annesi onu dinlemedi. Sanki Gunnar'ın kaç yaşında olduğu önemli değilmiş gibi, yine de oğlunu ona emanet edemiyordu.

Eğer gerçekten endişelenseydi, Max'in Gunnar'a yaklaşmasına izin vermezdi. Ama Gunnar Max'in yanındayken, annem onu tam olarak güvenmediği bir köpeği izler gibi izliyor. Köpek dost canlısı gibi görünse de, ondaki bir şey onu tetikte tutuyordu.

"İyi misin?" Birlikte adım attıklarında Gunnar soruyor. Max omuz silkiyor.

"Bir şey mi oldu?"

Max yine omuz silmek üzeredir. Sonra duraklar ve düşünür.

Gunnar arkadaş canlısı görünüyor. Hayır, görünmüyor. Max öyle davranan bir sürü insanla tanıştı ama öyle değiller. Gunnar arkadaş canlısı. Ama orada başka bir şey daha var.

Gunnar Max'e eski mahallelerinde yaşayan bir sokak kedisini hatırlatıyor. Annem ona iri bir erkek kedi derdi. Hatta biraz Gunnar'a benziyordu - sarı tüylü ve kaslı. Her zaman etrafta dolaşırdı ama Max'i görmek için dışarı çıkar ve hatta kulaklarını kaşımaya izin verirdi. Max onun evcil bir hayvan olmadığını biliyordu ama tehlikeli de değildi. En azından onun için.

Gunnar'a yalan söyleyip hiçbir sorun olmadığını mı söylemeli?

Hayır, gerçekten birine söylemesi gerekiyor ve bu bilgiyle ne yapacağını bildiği konusunda Gunnar'a güveniyor.

"Ormanda bir şey duydum," diye fısıldıyor Max. "Bir hayvan. Carson'dan dinlemesini istedim ama geçen seferki gibi hayal gördüğümü düşünüyor."

"Geçen sefer kimse sana hayal gördüğünü söylemedi evlat. Sadece gördüğün şeyi bulamadılar. Bana ne dinlediğimi söyle."

"Herhangi bir şey. Bir yaprak hışırtısı. Bir dal çıtırtısı. İkisini de duydum. Birkaç kez."

"Hangi taraf?"

Max çenesini sola doğru salladı. "Tamam, bir dinleyelim."

Gunnar çocuklarla dalga geçecek birine benzemiyor ama öyle olmalı. Yine de Max, Gunnar'ın Carson gibi endişelendiği için onunla dalga geçmesini mi tercih ederdi? Yoksa yetişkinlerin bazen yaptığı gibi, sanki her korku yatağın altındaki bir canavarmış gibi davranarak onu başından savmasını mı?

Önemli değil. Max bir yetiškine söylemesi gerektiği gibi söyledi ve Gunnar, Kendra'nın yapmış olabileceği gibi, bunu büyük bir mesele haline getirmiyor. Eğer Gunnar bir şey duymazsa-

"Çocuk mu?" Gunnar ona doğru yana doğru eğilir. "Dosdoğru karşıya bakmaya devam et."

"Tamam..."

"Üçe kadar saydığımda birkaç adım geri çekilin. Sadece birkaç adım. Sonra sol omzunun üzerinden bak. Orada kurumuş bir dere var."

Orada."

"Biliyorum."

"Diğer tarafına bak. Sanırım büyük ve kahverengi bir şey görüyorum."

"Tamam."

"Üç kadar say. Geride kal ama sadece iki adım. Bana geri koşacak kadar yakın dur."

"Tamam."

Gunnar gerçekten bir şey mi gördü? Bir çocukla dalga geçecek biri gibi görünmeyebilir, ama kendisiyle dalga geçecek *biri*. Max'le birlikte oyna çünkü sıkıldı.

Max, Gunnar'ın kendisiyle dalga geçmeyeceğine güveniyor mu? Asıl soru bu, çünkü oyun oynayarak kendini eğlendirmek zorbaların yaptığı bir şeydir.

Gunnar zorbaya benziyor mu? Max emin değil ama burada eğlenecek seyirci yok. Zorbalar böyle yapar. Birlikte oynarlar, sonra sen de kanarsın ve herkes güler.

Yetişkinlerin yaşadığı bir kasabada olmanın iyi yanlarından biri de bu. Gunnar on yaşında bir çocuğa kötü bir şaka yaparsa kimse gülmez.

"Çocuk mu?" Gunnar diyor ki. "Benimle misin?"

Max başını sallar. "Üç kadar say. İki adım geri çekilin. Sol omzumun üzerinden derenin karşısına bak."

"Tamamdır. Şimdi, üç ... iki ... bir."

Max geride kalırken, sol cebinden bir granola bar çıkarır, sanki sıkışmış ve bu yüzden yavaşlıyormuş gibi davranır. Sonra çubuk çıkar ve sol omzunun üzerinden bakar. İlk başta, sanki grubun en arkasında olduğunu yeni fark etmiş gibi. Bakışları yavaşça ileriye doğru dönüyor, arkasını dönerken sadece ormana bakıyor.

Bir şey hareket etti, kahverengi bir bulanıklık çalılardan arkasında kayboldu. Bu bir ayı mıydı?

Öyle olmalı. En az Gunnar kadar uzundu. Arka ayakları üzerinde bir ayı.

Bir ağaç kütüğü olabilir mi? Ya da bir çalı?

Kütükler ve çalılar hareket edemediği sürece hayır.

O her neyse, şimdi çalılardan arkasında ve Max baktığında kahverengi başının üst kısmını dalların üzerinde görebiliyor.

"Ben bir şey görmüyorum, değil mi?" Gunnar hemen yanı başında Max'in sıçramasına neden olacak şekilde konuştu. "Şu çalıların arkasında bir şey var. "Şu çalıların arkasında bir şey var.

- "Gunnar kahverengi kafasının tepesi kaybolurken yemin ediyor.

"Dört ayak üzerine düştü," diyor Max. "Sadece etrafa bakmak ya da diğer yırtıcıları korkutmak için iki ayakları üzerinde dururlar."

"Onlar' derken ayıları
kastediyorsun." Max başını
sallar.

"Bir geyik olamaz mı?" Gunnar soruyor. "Boynuzları yok, belki bir dişi geyiktir?"

Max düşünüyor. *Geyiklerin* boyu bir insan kadardır. Az önce gördüğü şeyin zihnindeki görüntüsünü çağırır. Kulaklara benzeyen yuvarlak tüylü bir kafa.

Max başını sallıyor.

"Kahretsin." Gunnar derin bir nefes alır. "Bizi takip ediyorsa Kendra'ya söylemeliyiz. Haydi. Yanımda kal."

Gunnar ayı spreyni kılıfından çıkarır ve hızlanır. Max yetişmek için koşmak zorunda kalıyor. İleriye bakıyor ve geride kaldıklarını fark ediyor. Diğerleri virajın yukarisındadır ve onları göremezler. Max'in kalbi çarpmaya başlar.

Bu kadar geride kalmamaları gerekirdi. Bu da gruptan ayrıldıkları anlamına geliyor. Sadece ikisi, silahsız. Eğer ayı onları takip ediyorsa ve iki kişinin geri düştüğünü fark ederse, ki bunlardan biri sadece küçük bir çocuk.

Max tekrar sola bakar ve-

Orada bir şey var.

Orada bir şey var.

"Gunnar?" Max bunu söylemeye çalışıyor ama kelime çıkmıyor. Yanlarındaki ormanda b i r şey var, sık çalıların arkasında hareket ediyor.

Çalıların arasında bir aralık var ve Max kürk görüyor. Kahverengi bir kürk ve sonra uzun, kıvrık pençeleri olan kocaman bir pençe.

"Gunnar?"

Bir gıcırta olarak çıkıyor ve Gunnar onu duymuyor ve tam orada bir ayı var. Hızlı hareket eden bir ayı, hala arka ayakları üzerinde.

İşler öyle yürümüyor. İki ayak üzerinde böyle hareket edemezler. Ama bu öyle ve çalıların diğer tarafında.

Sonra alılar alalı ve ayı başıını çevirip bakar, gözleri Max'inkilerle buluşur ve hiç de ayı gözü değildirler.
Onlar da insan.

BİRİNCİ BÖLÜM

Casey

"Koca Ayak," diye fısıldıyor Anders kulağıma. "Kocaayak aradığımıza inanamıyorum. Bu çok havalı."

Yardımcımıza ters ters baktım. Anders sadece sırtıyor ve kaşlarını sallıyor.

"Şaka yapıyorum," diyor, sesi hâlâ sadece benim duyabileceğim kadar alçak. "Bunu başkasının önünde söylemezdim. Zavallı çocuk cehennemi yaşadı. Onun yerinde olsaydım, ormana gitmekten bile çok korkardım. Bazen ben de çok korkuyorum ve altı yıldır burada yaşıyorum."

Will Anders'a bakınca, herhangi bir şeyin onu korkutabileceğine inanmak zor. Boyu 1.80'in üzerinde ve bir oyun kurucu gibi yapılı. Pazularındaki ordu dövmesi, askeri polisteki erken kariyerine işaret ediyor. Ama evet, Rockton'da geçirdiği yıllara rağmen, kalçasındaki büyük 45'likten de anlaşılabileceği üzere ormanda pek rahat değil. Dalton ve ben daha küçük silahlar taşıyoruz ve bir boz ayıyı durduramayacağımızı kabul ediyoruz. Anders elinden geldiğince bahse giriyor.

Bir saat önce, on yaşındaki Max yürüyüş yaparken bir şey görmüş. Görünüşe göre bir boz ayıydı. Max uzun kahverengi kürklü bir yaratık tarif etti, Gunnar'ın gördüğü de buydu. Ama Max canavarın ona baktığında insan gözleri gördüğüne yemin ediyor. Evet, bu da doğal olarak Koca Ayak hakkında şakalara yol açıyor. Anders'in diğer sakinlerin önünde asla yapmayacağını bildiğim şakalar. Max'in duyması ihtimaline karşı, diğer sakinlerin kendi kendilerine yapmamalarını sağlamamız gereken şakalar. Benzer bir olaydan bir şey çıkmaması üzerine bir şey duyduğunu bildirmekte isteksiz olduğunu zaten itiraf etmişti.

Max zeki bir çocuk. Aynı zamanda TSSB'den muzdarip bir çocuk. Akıllı ve travma geçirmiş olması, ürkek olabileceğinin farkında olduğu ve ayı diye ağlayan çocuk olmak istemediği anlamına geliyor. Ancak bu konuda endişelenmek, bir grup yürüyüşçünün bir boz ayı tarafından takip edildiği ve fark eden tek kişinin neredeyse çok geç olana kadar kendini ikinci kez tahmin ettiği bir duruma yol açtı.

"Siktir."

Solumda duran adamın lanetini takip ediyorum. Şerif Eric Dalton. Her şeyde ortağım. Koca, meslektaş, en iyi arkadaş, Yukon'daki küçük sığınak kasabamız Haven's Rock'ın kurucu ortağı.

Bu lanet beni gülümsetiyor. Küfür etmeyi azaltmaya çalışıyor, özellikle de bu kelimenin her varyasyonuna olan ilgisi. Çabaları beni çoğunlukla eğlendiriyor.

Dalton, kahverengi saçlarını baş ve işaret parmakları arasına sıkıştırmış bir şekilde ilerliyor.

"Moose, değil mi?" Yarı şaka, yarı umutla söylüyorum.

Başını sallıyor. O lanet bana bilmem gerekeni söyledi. Boz ayı kürkü.

"Storm haklıydı o zaman," diyorum Newfoundland'ımızı okşayarak. O bizim iz sürme köpeğimiz ya da Dalton'ın bana hayalimdeki yavru köpeği almak için kullandığı bahane buydu. Gerçi onu iz sürme konusunda eğittik ve daha önceki tepkisi bana bir geyikle karşı karşıya olmadığımızı söyledi. Ayı kokusu almıştı.

"Parmak izi var mı?" Anders soruyor.

"Zemin çok kuru. Birkaç sürünme izi buldum ama tek söyleyebileceğim büyük oldukları ve toynak izi olmadıkları. Birkaç kırık dal var. Biraz ezilmiş çalılık. Ve bu" -kürkü kaldırıyor- "yerden dört ayak yüksekte."

"Kahretsin." Anders etrafına endişeli bir bakış fırlatır. "Bu bir sorun, değil mi? Altı kişilik bir grubu takip eden bir boz ayı. Daha iyi bilmeli."

"Max fark ettiği için şanslıyız," diyorum.

"Evet, fark etmesi iyi oldu ama gerçekten tehlikede olduklarından emin değilim. Ayı bir fırsat kolluyordu. Gunnar ve Max daha uzun süre geride kalsaydı saldırır mıydı? Yoksa sadece daha iyi görebilmek için mi yaklaşıyordu?" Dalton omuz silkiyor. "Söylemesi zor. Kaçmış olması iyiye işaret."

"Bu hâlâ bir endişe kaynağı," diyorum.

"Kesinlikle evet. Asıl soru nasıl oynanacağı. Rockton'da olsaydım, daha sert davranırdım. Muhtemel insan yiyen boz ayı serbest. Biz icabına bakana kadar kimse kasabanın dışına adım atmaz. İnsanların ödünü koparın."

"Ama şu anda kasabada zaten travma geçirmiş çocuklarımız var."

"Evet ve ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Uzmanlara danışmamız gerekecek."

"Isabel ve Mathias."

"Onların görüşlerini alın. Çocuklara fazladan kabus yakıtı vermeden tehlikenin büyüklüğünü nasıl doğru bir şekilde aktarabiliriz?"

Anders tekrar etrafına bakınır. "Peki tehlikenin büyüklüğü nedir?"

"Ormanda kendi başına dolaşan herkes için yüksek. Sağlıklı bir ayı altı kişilik bir insan grubunu takip etmeyecektir. Ama kış uykusu mevsimine giriyoruz."

"Yaşlı bir ayı olabilir," diyorum. "Yaşlı ya da hasta. Eğer kış uykusuna yatacak kadar şişman değılse, çaresiz kalacaktır."

"Evet. O ayıyı bulup yere sermeliyiz."

"Peki Max'in insan gözleri gördüğünü söylediğı kısım?" Anders soruyor. "Bundan ne anlamalıyız?"

"Bilmiyorum," diyor Dalton. "Gunnar bir ayı gördü. Max bile gözleri dışında bir ayı gördüğünü söylüyor. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım Max sadece..." Tekrar omuz silkiyor. "Ürktü. Onu suçlayamam."

"Bunu Mathias ve Isabel'e de sormalıyız," diyorum. "Psikolojim 101 yorum, bunun bir tür travmatik halüsinasyon olduğı yönünde. O zavallı çocuğun hayatındaki tüm öcüler insandı."

Anders, "Ayıyı görüyor, ürküyor ve ateş etme anına geri dönüyor," diyor. "İnsan gözleri gördüğünü sanıyor. Bu mantıklı."

"Bir şey hariç," diyorum. "Sadece gözler *değıldi*. Ayının iki ayağı üzerinde hızlı hareket ettiğini söyledi." Dalton'a bakıyorum. "Bu mümkün değıl, değıl mi?"

Dalton başını eğiyor. "Ayılar bakmak, koklamak ya da korkutmak için şaha kalkarlar. Arka ayakları üzerinde yürüyebilirler ama iyi ve hızlı değıllerdir. Bir tanesinin iki ayağı üzerinde yaklaştığını gördüm. şaha kalktı ve o şekilde gelmeye devam etti çünkü bir insanla karşı karşıyaydı. Yürüme hızı diyebileceğim bir hızda hareket ediyordu ve çok da uzakta değıldi - belki üç metre?"

"Yani normal bir davranış değıl ama imkansız da değıl, değıl mi?"

"Evet. Aramaya devam etmek istiyorum. Sonra kasabaya geri döner ve bir plan yaparız."

Dalton iki kanıt daha bulur. Biri, kurumuş dere yatağının daha yumuşak bir bölümünde bir ayının ön pençesine ait çok net bir iz. Diğeri ise yer seviyesinden yüksekte yakalanmış daha fazla kürk.

Haven's Rock'a bir milden daha az mesafede bir boz ayımız var ve sakinlerimizi takip ediyor. Bu bir sorun. Çok büyük bir sorun. Ancak gizli, şebekeden uzak kasabamız Yukon vahşi doğasının derinliklerinde, en yakın topluluktan yüzlerce mil uzakta. Yaban hayatı, tıpkı çevrenin kendisi gibi bir endişe kaynağı olacak ve burada karşılaştığımız tek şey buysa, kendimizi şanslı sayacağız.

Haven's Rock bizim Rockton 2.0'ımız. İlk versiyonu, siyasi zulümden kaçanlar için bir sığınak olarak tasarlandığı ellili yıllardan beri varlığını sürdürüyordu. İhtiyacı olan herkes için bir kasabaya dönüştü, güneydeki bir şeyden kaçmak, birkaç yıl uzaklaşmak, yeniden ayarlamak ve geri dönmeden önce tehdidin azalmasını beklemek isteyen herkes için.

Açıkçası, kaçması gereken bir sınıf insan suçlulardır. Rockton bunun için değildi. En azından kağıt üzerinde. Tamam, iyi, evet, ayrıcalık için çok para ödeyen beyaz yakalı suçluları içeri aldıklarını kabul ediyorlardı. Bu adil görünüyordu. Bu insanlar para çalmışlardı, o halde gerçek kurbanların konutlarını finanse ederek geri ödemelerine izin verin. Ancak Rockton'dan sorumlu yönetim kurulu bununla yetinmemişti. Şiddet yanlısı suçluları içeri aldılar ve işler ters gittiğinde -ister suçlularla ister normal sakinlerle olsun- kârlarını azaltabilecek her çözümü engellediler. Zulme uğrayanlar için bir sığınak, zenginler için bir yatırıma dönüştü.

Değişiklikler için çok zorladığımızda Rockton'ı parçaladılar. Biz de Haven's Rock'ı inşa ettik. Evet, hala dışarıdan bir yatırımcı var ama o Rockton'ın ilk yönetim kurulu üyelerinden biri ve bizim tarafımızda olan tek kişi. Paraya ihtiyacı yok - yaşlı bir milyarder - bu yüzden ona herkese güvenilebileceğimiz kadar güveniyoruz.

Émilie'nin ortaya çıkardığı tek sorun, Haven's Rock'a ideolojik anlamda biraz *fazla* bağlı olması. İlk yılı kendi ekibimizle geçirmeyi planlamıştık, yeni bölgeye alışmak ve

kasabanın sakinleri için. Ancak Émilie'yi gelenleri bulma ve inceleme görevine getirdik ve bu konuda çok iyi olduğunu keşfettik.

Bina daha bitmemişti ki acil bir vaka geldi; bir çift ve ergenlik çağındaki kızları. Sonunda bu vaka kabul edilmedi, ancak o zamana kadar birkaç kişiyi daha kabul etmeyi kabul etmiştik - zaten erken açıldığımız için - ve fikrimizi değiştiremezdik. Bu geçtiğimiz bahardı. Şu anda Max'in ailesi de dahil olmak üzere yirmi dört sakinimiz var.

Rockton çocuklara ya da çiftlere izin vermiyordu. Biz bunu değiştirmek istedik. Kararımıza hala inanıyoruz, ancak her yeni gelen yalnız bir yetişkin, yabancılar arasında bir yabancı olduğunda bunun ne kadar kolay olduğunu hızla görüyoruz. *Bizim* için daha kolay yani. Ama önemli olan onlar, dolayısıyla uyum sağlaması gerekenler de bizleriz.

Ayıyı aradıktan sonra döndüğümüzde Isabel'e Max ve Carson hakkında danışıyoruz. Mathias da orada ama Mathias Mathias olduğu için tavsiyesi pek de iyi değil.

Fransız-Kanada aksanıyla, "Onlara ne istersen söyle," diyor. "Bunun bir önemi yok. Eğer çocuklar ormana gitmek istiyorlarsa, ormana gidecekler. Ya orada karşılaştıkları şey onları travmatize ederse?" Omuz silkiyor. "Bu onlara bir daha ormana gitmemeyi öğretecektir."

Ona ters ters bakıyorum.

Ellerini havaya kaldırır. "Benden tavsiye istemiştin."

"Profesyonel fikrinizi sordum. Bir psikiyatrist olarak. Bir seri katil olarak değil."

Bana parmağını salladı. "Hiçbir şey kanıtlanmadı ve eğer birini öldürdüysem, bunu hak etmişlerdir."

Mathias'ın yanıtı bu "yeni başlangıç" olayını yanlış yaptığımızı düşündürebilir. Ancak çekirdek kadromuzu alıp cinayet işlemiş olanları çıkarırsanız, Haven's Rock'ı yönetmek için yeterli insanımız olmaz. Buna ben de dahilim.

On dokuz yaşındayken, yaptıklarıyla beni komaya sokan bir adamla yüzleşmek için silahımı aldım. Sadece onu korkutmak istemiştim. Korkmadı ve beni komaya sokan dayak için beni suçladı. Ben de tetiği çektim. Hapse girmemiş olsam da, kendimi çok uzun bir süre için zihinsel bir hapse mahkum etmiştim.

Suçluluk duygusu. Artık bunu geride bıraktığımı söyleyemem, ancak yaptığım hatayla yüzleştim ve umarım hayatımda yaptıklarım bunu bir şekilde telafi eder. Rockton ve Haven's Rock'ın

-bazılarımız için gerçekten önemliydi. Ge mişimizden kaçmak değil, onunla yüzleşmek ve daha iyisini yapmak.

"Daha iyisini yapmak" Mathias'ın işi değil. Suçluları yaratıcı ve uygun yollarla öldüren bir suçlu psikiyatristiydi. O, cinayet işleyen bir seri katil değil. Sadece gerekli olduğunu düşündüğünde öldürmekten çekinmiyor. Aynı zamanda iyi bir psikiyatrist ve gerçekten iyi bir kasap olduğu için Haven's Rock'ta bize katılmasına izin verdik. Ve kimse ona hayır demeye cesaret edemediği için.

Ayrıca kasabada sosyopat teşhisi konmuş biri var. Yirmi bir yaşındaki Sebastian, on bir yaşındayken ailesini öldürmüş ve sonraki yedi yılını hapiste geçirmiş. Hapiste ve terapide, ki bu da sosyopatlar için her zaman işe yaramıyor. Sebastian teşhisini kabullenmeyi öğrendi ve Mathias'ın akıl hocalığında cinayet işleme olasılığı en düşük asistan olabilir. Tabii gerçekten öldürülmeleri gerekmiyorsa, o zaman en muhtemel kişi olabilir. Ancak şu anda Mathias'ın köpeği Raoul ve kız arkadaşı Felicity ile birlikte Rockton'a geri döndü. Sebastian'ın kız arkadaşı, köpeğin değil.

Mathias'tan Isabel'e bakıyorum, eski psikoloğumuz bar sahibine dönüşmüş. Bu toplantıyı eski barımızın reenkarnasyonu olan ve şimdi gündüzleri kahve dükkânı olarak da hizmet veren Roc'ta yapıyoruz. Öğleden sonra geç bir saat ve ben, Dalton, Anders, Mathias ve Isabel'den oluşan toplantımız için kafeyi erkenden kapattık.

Isabel manikürlü tırnaklarını ahşap masaya vuruyor. Böyle bir kasabada kimse tırnaklarını bu şekilde tutamamalı. Isabel yürüyüş botlarının içinde bile ihtiyaşlı bir havayı korumayı başarıyor.

"Mathias çocukları ormandan uzak tutmanın imk nsızlığı konusunda haklı," diyor. "Bu denemememiz gerektiği anlamına gelmiyor. Will? Anneleri ile konuşmalısın. Dana en çok senin yanında rahat eder. Onları ev hapsine almak istemeyiz. Özellikle de ormana hiç ilgi duymayan ama sırf biz yasakladığımız için oraya gidecek olan Carson'a." Mathias'a bir bakış attı. "Anlaştık mı?"

"Katılıyorum," diyor Mathias. " ocuk son derece sinirli. Ona bıçak atmayı öğretmek istiyorum."

Ona bakıyorum.

"Ciddi olduğumu düşünmüyorsun değil mi? Öfkesi için bir çıkışa ihtiyacı var. Annesini bu konuda ikna etmeye çalışıyorum. Annesi onun şiddet içeren hiçbir şey yapmamasını istiyor... ama o sadece şiddet içeren şeyler yapmak istiyor. Bıçak fırlatmak, nişancılık ya da okçuluktan daha katartık."

"Dana'yla konuşmalıyım," diyor Anders. "Ayı meselesi hakkında, bıçaklar hakkında değil. Tehlikeyi açıkla ve Carson isyan etmeden çocukları kasaba sınırları içinde tutmanın yollarını tartış. Carson'a devriyelerde bana katılmasını önersem nasıl olur?"

"*Hayır*," diyor Mathias. "O bunu anlayacak ve senin onunla dalga geçtiğini anlayacak. Carson'la ben ilgileneceğim. Isabel Max ile ilgilenecek. Sen kasaba devriyeleriyle ilgileneceksin. Casey ve Eric de ayıyla ilgilenecek."

İKİNCİ BÖLÜM

Ayı için ciddi bir ava başlamak için çok geç; saat beş oldu bile, güneş birkaç saat içinde batacak. Dalton ve ben kasaba toplantısından sonra bir süreliğine dışarı çıkacağız, çoğunlukla ayının kasabaya yaklaştığına dair işaretler aramak için. Yarın av ciddi bir şekilde başlayacak. İki seferde de Kendra'yı geride bırakacağız. O bizim en iyi nişancımız - ve aylarla ilgili deneyimi var - bu yüzden Kenny ve Anders'le birlikte burada olmasını istiyoruz, üçü dönüşümlü olarak iki kişilik devriyelerde olacaklar.

Kasaba toplantısına hazırlanmak için eve döndük. Evimiz iki katlı küçük bir dağ evi - kısmen ısı verimliliği kısmen de kamuflaj için buradaki tüm konutlar küçük olmalı.

Kasabamızın ayak izini küçültmemiz gerekiyor. Zaten Rockton'ın yarısı kadar. Dünya değişti ve Yukon'da bile böyle bir yeri gizli tutmak neredeyse imkansız hale geliyor. Eskiden Rockton'ın maruz kalma tehditlerinden nasıl kaçınabildiğine hayret ederdim. Şimdi biliyorum ki maruz kalma tehditleri *vardı*. Sadece halledilmişlerdi. Ve Émilie bunları halleden kişiydi - ona ekibimizde ihtiyaç duymamızın bir başka nedeni.

Eve varır varmaz banyoya gittim. Eve doğru yürürken, beklediğim bir şeyi hissettiğimi sandım ama yanıldığımı anladım.

Adetim gelmedi. Bir hafta gecikti.

Ve panik yapmamaya çalışıyorum.

On dokuz yaşında komaya girdiğimde birkaç şeyimi kaybetmişim. Hayatımdaki bir erkeğe güvenme yeteneğimi. Bacağımdaki kalıcı kas hasarından sonra düzgün koşma yeteneğimi. Ve çocuk sahibi olma yeteneğimi.

O zamanlar, sonuncusu en az önemli olanıydı. On dokuz yaşındaydım, polis kolejindeydim, çocuk istediğimden bile emin değildim ve çocuk sahibi olacak birini bulamayacağımdan da oldukça emindim.

Doktorlar muhtemelen hiçbir zaman çocuk sahibi olamayacağımı söylediklerinde, neredeyse hiç dinlememişim. Geleceğimdaki sonsuz rehabilitasyona odaklanmışım. Hasarın gebe kalabileceğim ama muhtemelen bir bebeği doğuramayacağım anlamına geldiğini söylemişlerdi ve yine de yeterince sormamışım

Bundan emin olmak için bile sorular. O sırada hepsi de daha kritik olan çok fazla başka endişe vardı.

Birkaç yıl önce, Dalton hayatıma girdiğinde bu, üzerinde düşünmemiz gereken bir soru haline geldi ve biz de derin, sonsuz ve endişeli bir şekilde düşündük. Çocuk istiyor muyduk? Yakında mı? Bir gün mü? Hiçbir zaman mı?

Sonunda, çoğu konuda olduğu gibi bu konuda da anlaştık. Henüz çocuk sahibi olmaya hazır değildik ama muhtemelen ileride olacaktık. Zamanı geldiğinde, seçeneklerimizi araştıracaktık. Tıbbi endişelerin tam olarak ne olduğunu öğrenecektim. Eğer sorun bebeği doğurmaksa, Dalton daha somut ayrıntılar istiyordu ve eğer herhangi bir tehlike altındaysam, doğrudan evlat edinme ya da taşıyıcı anneliğe geçecektik. Ama bunu zamanı geldiğinde çözecektik.

Zamanı şimdi *değil*. Şu an olabilecek en kötü an.

Kendime hamile olmadığımı söylüyorum. Nasıl hamile olabilirim ki? Doğum kontrol hapı kullanıyorum.

Ama ...

Batırdım. Burası için en iyi seçenek gibi görünen bir implant kullanıyordum. Birkaç ay önce bana biraz sorun çıkardı, ben de onun yerine hap kullanmaya başladım. Ama yıllardır günlük ilaç almıyorum. Sakinler gelmeye başladığında ve kasaba tam olarak hazır olmadığında, kendi adımları bile zar zor hatırladığım bir noktaya ulaştım. Ve hap aldığımı da hatırlamıyordum.

Sadece birkaç gün oldu. April -kız kardeşim ve kasabanın doktoru- endişelenmememi söyledi. Aslında tipik April üslubuyla "Artık endişelenmek için çok geç, değil mi?" dedi. Doğum kontrol hapına geri dönmeli ve güneşe gidip bir jinekoloğa görünene ve sorunun ne olduğunu kesin olarak öğrenene kadar bir daha ortalığı karıştırmamalıymışım - gebe kalmak ya da taşımak - çünkü bunu yıllar önce yapmalıymışım ve sağlığımı riske atarak ne halt ettiğimi anlamalıymışım. "Cehennem" bile dedi, bu da bana ne kadar kızgın olduğunu gösterdi.

Dalton'a kaçırdığı haplardan bahsetmemiştim. Endişelenecek bir şeye daha ihtiyacı yoktu ve April'in da dediği gibi, artık bir şey yapmak için çok geçti.

Zamanım gelmişti ve kramplarım vardı, yani her şey yolundaydı, değil mi?

Tüm yaşadığım buydu. Biraz kramp girdi.

Sadece stres, hepsi bu. Fırsat bulduğumda April ile konuşup emin olmak için bir test yaptıracağım ama Dalton'a geç kaldığımı söylemek istemiyorum. Önemli bir şey olmadığından eminim ve bunu ona söylemek...

Umut mu?

Korktuğum şey bu mu? Hamile olabileceğimi duyacak ve ilk başta çıldıracak çünkü gerçekten mümkün olan en kötü zaman, ama sonra fikir yerleşecek ve hamile *olduğumu* ummaya başlayabilir mi? Çocuklara hazır olduğunu ve zamanlamanın daha kötü olamayacağını fark etmek, ama sanki bunu biz seçmişiz gibi değil. Mutlu bir kaza.

Ben de böyle mi hissederdim?

Gerçekten bilmiyorum.

Şu anda bir bebek için zaman ayıramayız. Ben olsam en az bir, muhtemelen iki yıl bu konuyu açmazdım bile. Yeni şehirle birlikte çok yorulduk ve bu yakın zamanda bitmeyecek.

Ama ya...? Ya hapı almayı "yanlışlıkla" unutmadıysam? Ya çocuk sahibi olmaya hazırsam ve bilinçaltımda kendimi sabote ettiysem?

Bu çok saçma. Saçma olduğunu biliyorum. Bu seçimi Dalton'dan asla almam. Her kararı birlikte veririz ve bu en önemli karar.

Ama ya bilinçaltında ...

Hayır. Aklım bu şekilde çalışmıyor. Sorun şu ki, hamile olma ihtimalim hakkında ne hissettiğimden emin değilim ve küçük bir parçam bunun şimdiye kadarki en kötü şey olmayabileceğini fısıldıyor.

Bu yüzden bilinçaltı sabotajı hakkında saçma sapan şeyler uyduruyorum. Eğer bir yanımda bunu sorun etmiyorsa, bu beni "Ya o hapları bir şekilde bilerek unuttuysam!" düşüncesine sürüklüyor, sanki annelik içgüdüğü ve doğurganlık geri sayım saatim bana karşı komplo kurmuş gibi.

Bir keresinde ormanda bir bebek bulduğumuzda ve ailesini bulamazsak ne yapacağımıza karar vermek zorunda kaldığımızda bir bebek için şansımız oldu. Onu saklayacağımız sonucuna varmıştık. Ailesini bulduğumuzda hissettiğim acı, "bebek" sorusunu düşünme zamanının geldiğini kabul etmemi sağladı. Eğer onu doğurmak istiyorsak, bu bir aile kurmak istediğimiz anlamına mı geliyordu? Cevap hayırdı. Biz

İlişkimizin henüz çok başındaydık, kendi deyimimizle çok "bencildik", karşımızdaki kişiyi bir süre daha kendimize ait görmek istiyorduk.

Bu da öyle bir şey. Bir olasılık. Eğer bunu sorun etmeyeceğimi hissedersen, testi yaptırdıktan ve hamile olmadığımı teyit ettikten sonra bu konuşmayı tekrar yapmamız gerekir.

Konuşmayı yapın. Bir zaman çizelgesine karar verin. Sonra üreme organlarımda durumu hakkında cevap almak için lanet olası bir jinekoloğa gidin.

Banyoyu kontrol ettikten sonra aşağıya indiğimde, Dalton elinde bir romanla oturup beklediği kanepeden başını kaldırıp bana bakıyor. Yüzümü inceliyor, ben de yüz hatlarımı düzeltmeye çalışıyorum ama artık çok geç.

"Sorun ne?" diye sorar.

"Hiçbir şey" kelimesi aklıma geliyor ama buna karşı ağzımı kapalı tutuyorum. Yalan söylediğimi anlayacak ve biz bunu yapmayız. Nasıl hissettiğimiz konusunda yalan söylemeyiz ve bu konuda konuşmaya hazır olmadığımızda bahaneler üretmeyiz. Geçmişte her ikisini de yaptık ama mümkün olduğunca çok dürüstlüğe ihtiyacımız olduğunu fark ettik. Birbirimizin mahremiyetine ve birbirimize saygı duyuyoruz. Bu da mazerete ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor.

"Sadece üzerinde çalıştığım bir şey," diyorum. "Hazır olduğumda bu konu hakkında konuşacağım."

Şurada. Basit bir dürüstlük. Başını sallıyor ve incindiğine dair hiçbir işaret yok. Bu boşluğa ihtiyacımız var ve bunu birbirimize vermeliyiz.

Biri ön kapımıza vuruyor ve Dalton o tarafa doğru bakıyor.

"Bana neden evimizi kasabadan bir mil uzakta inşa etmediğimizi hatırlatır mısınız?" diyor.

"Yetkili kişiler kasabadan bir mil uzakta *olamayacağı* için mi?"

"Elbette olabilirler. Olmamalılar ama *olabilirler*. Bu yüzden yetki bizde. Böylece kendimizden başka kimseye faydası olmayan boktan seçimler yapabiliyoruz."

Bir elimi uzattım. "Kalkma. Ben cevap veririm."

"Kalkmıyordum," diyor. "Çünkü cevap vermiyordum."

Başımı sallıyorum. Ne demek istediğini anlıyorum ve gizli den gizliye hak veriyorum. Dağ evimizi kasabanın dışında inşa ettik. Haven's Rock ile arasında orman var. Bir adam için mahremiyet taponu.

Ormanda yaşayan ve kimsenin gelip geçmesine izin vermeyecek kadar kasabadan uzakta yaşamayı tercih eden bir çift için.

O orman şeridi yardımcı oluyor. Bölge sakinlerinin ormana girmesine izin verilmiyor, ki bu şeridin geçilmesini de içerdiğini biliyorlar. Gördüğünüz gibi güvenli değil. Bize ihtiyaçları olursa, diğer personelden birini bulup mesaj iletebilirler.

Personelin çoğu da acil bir durum ya da planlı bir sosyal ziyaret dışında o şeritten geçmez. Birkaç istisna var ve bu sefer sınırı kimin ihlal ettiği konusunda oldukça iyi bir fikrim var. Sınır görmeyen tek kişi.

Kapıyı açtığımda benden on yaş büyük bir kadınla karşılaştım. Kıvrıkcık siyah saçları arkadan kesilmiş. Teni benimkinden birkaç ton daha koyu. Kahverengi gözleri kızgınlıkla parlıyor, ki eğer kendimi huysuz hissediyorsam bunun her zamanki ifadesi olduğunu söyleyebilirim. Bu Yolanda, Émilie'nin torunu.

Yolanda, Haven's Rock'ın inşasından sorumlu kadındı; kendi inşaat şirketini işletiyor. Üzerinde çalıştığımız birkaç küçük şey dışında kasaba tamamlandı. Peki neden hâlâ burada? Çünkü burada olmak istiyor. Kalmaya karar verdi ve bu konuda kimsenin yapabileceği pek bir şey yok.

Yolanda ile ilk tanıştığımda onu Haven's Rock'tan çıkarmak için sabırsızlanıyordum. Onu tanıdıkça hayranlığım ve saygım arttı, hatta arkadaş olabileceğimizi bile düşündüm. Ama öyle olmadı. Kimse Yolanda'ya yaklaşılamaz. Çok zeki, azimli ve bir o kadar da huysuz. Ona hâlâ hayranım. Hala ona saygı duyuyorum. Ve hala onu Haven's Rock'tan çıkarmak için sabırsızlanıyorum... en azından kapımda durduğunda, yatağını kısa çarşafıla örtmüşüm gibi bakarken.

"Merhaba Yolanda," diyorum. "Toplantı için kasabaya kadar bizimle yürümeye mi geldin?"

"Toplantı hakkında konuşmaya geldim. Kaçırdığım toplantı." Kaşlarımı çattım.

"Sen, Eric, Will ve psikiyatristler," diyor. "Bu ayı hakkında ne yapacağımıza karar veriyoruz. Orada olmalıydım."

İç çekmemeye çalışıyorum. En azından yüksek sesle. Yolanda kendini Haven's Rock'ta Émilie'nin temsilcisi ilan etti, büyükannesinin çıkarlarını gözetmek ve yaşlı bir kadını dolandırmadığımızdan emin olmak için burada. Ama bu tamamen kendi kendine atadığı bir rol.

Émilie'nin rolü danışmanlıktır - sakinleri bulmanın yanı sıra yardıma ihtiyacımız olursa hazır olduğunu açıkça belirtmiştir, ancak bunun dışında, burası istediğimiz gibi yapabileceğimiz bizim kasabamızdır.

Émilie'nin bildiği kadarıyla Yolanda burada bir yandan son inşaatı denetlerken bir yandan da kendine zaman ayırıyor. Ona Yolanda'nın temsilcisi olarak hareket etmekte ısrar ettiğini söyleseydik - liderlik pozisyonunu üstlenerek - Yolanda'yı ilk uçağa bindirirdi. Ama Yolanda'nın burada olmasının başka bir nedeni daha var. Erken başlangıçlı Parkinson hastası ve kocası bu hastalıktan ölen Émilie'ye bunu söylemekten kaçınırken bir yandan da bununla uğraşıyor.

Yani Yolanda'nın kalmak için iyi bir sebebi var. Ayrıca, üzerine düşeni fazlasıyla yapıyor. Bir milyarderin torunu olabilir - ve kendisi de son derece başarılı bir girişimcidir - ancak yurt tarzı konutlarda yaşamakta, en kötü işlerde bile sırasını almakta ısrar etmekte ve hiçbir şey talep etmemektedir ... bunun dışında: kendisine büyükannesinin temsilcisi olarak davranılması.

"Phil de toplantıda değildi," diyorum. "O kasaba müdürü, belediye başkanına en yakın kişi ve eğer orada olmasaydı-"

"Kız arkadaşındı. Ona bilmesi gerekenleri söyleyecektir."

Doğru. Ayrıca Phil orada olmak isteseydi olabilirdi ama Isabel'in de katılımıyla zahmet etmedi.

"Ayı konusunda ne yapacağımızı tartışmıyorduk," diyor Dalton arkamdan gelirken. "Artık kasabada çocuklarımız olduğu için tehdidi bölge sakinlerine nasıl iletceğimizi tartışıyorduk. Isabel ve Mathias bu yüzden oradaydı. Çocukların terapistleri olarak."

"Peki Will?"

Dalton ağzını açıyor. Anders'in orada milislerin başı olarak devriyelerden sorumlu olduğunu söyleyecek. Ve ağzını açar açmaz kapatır, çünkü tuzağı görmüştür.

Anders'in milis olarak orada olduğunu iddia ediyor ve Yolanda'nın toplantının ayıyla başa çıkmakla ilgili olduğu iddiasını destekliyor. Öyle değildi. Anders oradaydı çünkü biz işleri böyle yürütürüz. Yönetim Rockton'da olduğu gibi gevşek bir yapıya sahip. Anders bizimle birlikte ayı belirtilerini kontrol ediyordu, o yüzden toplantıya katılabilirdi. Yolanda katılmadı, biz de ona haber vermedik.

"Elimizde lanet bir boz ayı var," diyor Dalton. "Şansını insan avıyla denemek isteyebilecek, potansiyel olarak çaresiz bir yırtıcı. Acil bir durumdu. Roc'ta buluşacağımızı duysaydınız bize katılabılırdınız. Ne yaptığınıza dair hiçbir fikrimiz yok ve çağrılmak istemiyoruz, bu yüzden her krizi ele aldığımız gibi ele alacağız. Krizin kendisi önce gelir. Danışılması gereken herkesi çağırıyoruz. Bir kasaba toplantısından önce cevap alma hakkınız var. Fikrinizi söyleme hakkınız var. Oymalı bir davetiye almaya hakkınız yok."

"Will, Kenny ve Kendra ile devriye gezebilirim," diyor. "Bir silahım var ve avcı olmayabilirim ama tüfekte de ateş edebilirim."

Yemin ederim Dalton'ın dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum. Yolanda tartışmaları böyle bitiriyor. Onun fikrini kabul etmek yerine, yoluna devam ediyor. Konuyu kapatarak, onun haklı olduğunu söylüyor. Sadece bunu kabul etmesini istiyor. Şahsen, yolumuza devam *ettiğimiz* sürece umurumda değil.

"Peki," der Dalton. "Will'le konuş. Şu anda yapmamız gereken bir toplantı var." Bir şeyler daha söylemeye başlıyor ve eminim "Bunun için de davetiyeye ihtiyacın var mı?" gibi bir şey ama vazgeçiyor ve botlarını almaya gidiyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rockton'da, Dalton'un beni asla affetmeyeceği kasaba toplantıları uygulamasını başlattım. Onun iletişimle başa çıkma yöntemi, hiç başa çıkmamaktı. Bu yüzden Anders var. Bu da yardımcısının birkaç kilit kişiye bilgi aktarmasına, onların da daha fazla kişiye, onların da birkaç kişiye daha bilgi aktarmasına neden oluyordu...

Bu sistemin ne kadar iyi çalıştığını tahmin edebilirsiniz. Anders yanlış duyumları düzeltmek için ilk haberi yaymaktan daha fazla zaman harcadı. Dalton'a göre sorun, insanların bilgi sahibi olmadıkları halde kendilerine bilgi borçlu olduklarını düşünmeleriydi. Ekibinin durumu kontrol altında tuttuğuna güvenmeliydiler.

Bunun yarattığı kaosu gördüm ve Dalton'u, sakinlerle paylaşmamız gerektiğini düşündüğümüz bilgiler olduğunda kasaba toplantılarını yönetmeme izin vermesi için ikna ettim.

Teoride, yıllar önce uygulamaya konulması gereken bariz bir çözüm. Biz bir demokrasiyiz, lanet olsun. İnsanların kendilerini etkileyen şeyleri bilmeye hakları var.

Ama... biz bir demokrasi *değiliz*. Olamayız da. Rockton'ın bir polis devleti olduğundan yakınmış olabilirim ama burası daha çok bir fabrika gibiydi. Yetkili insanlar vardı, bu pozisyonlara seçimle gelmemişlerdi ve fabrika katında onların sözü kanundu. Ve tıpkı ortalama bir fabrikada olduğu gibi, sorumlular karlarına kar katarken yerdeki insanlar kazıklanıyordu.

Haven's Rock daha çok kar amacı gütmeyen bir kuruluş gibidir. Yine de sorumlu kişiler var ve bunlar seçimle iş başına gelmiyor. Biz, sakinleri de içeren kuruluşa karşı mali açıdan sorumlu olan bir yönetim kurulu gibiyiz. Bu kuruluştaki herkese iyi ve adil davranılmalıdır. Yine de kuruluşun işleyişinde söz hakkı var mı? Hayır.

Kasaba toplantıları teoride kulağa hoş gelse de, pratikte keşke Dalton'un yöntemine geri dönsek dediğim günler oluyor. Çünkü insanlara ne kadar çok bilgi vererseniz, kendilerini o kadar güçlü hissederek ve yine teknik olarak bu iyi bir şeydir, ancak bu yeni işe alınan birinin şirketin defterleri üzerinde adli muhasebe yapmak istemesi gibidir. Biz karmaşık bir sistemi çalıştırıyoruz burada, ve sahip

Yeni gelenlerin sürekli olarak seçimlerimizi sorgulaması sadece işleri yavaşlatır.

Haven's Rock da yeni dinamikler nedeniyle farklı olduğunu kanıtlıyor. Çiftlere ve ailelere izin veriyoruz. Yine teoride bu mükemmel bir hamle. Rockton'ın ilk dönemlerinde çiftlere izin veriliyordu -Emilie ve kocası siyasi zulümden kaçarak oraya gitmişti. Ancak aile birimleriyle ilgilendiğinizde kasabanın dinamikleri değişiyor ve ben de kürsüye çıktığımda bunu görüyorum. Tesadüfen bir araya gelmiş bireylerden oluşan bir topluluğa bakmıyorum. Çiftlerden ve ayrı bireylerden oluşan kümelere bakıyorum.

Rockton'da Anders ve Kenny gibi insanlar topluluk oluşturmak için çok çaba sarf etmişlerdi. Çok çeşitli etkinliklerle yeni gelenlerin hoş karşılandıklarını hissetmelerini sağladılar. Burada bundan daha fazlasını yapmamız gerekiyor ve henüz buna fırsatımız olmadı. Kırk kasaba sakininin bir düzineden fazlası personel ve biz birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir grubuz. Sakinlerimiz arasında bir aile -Dana, Carson ve Max- ve dört çift var. Geriye bir grup bekar kalıyor, çoğunlukla kendi hallerinde, nereye uyduklarından emin değiller.

Her zamanki hoş geldiniz girişiyle başlıyorum. Normal bir toplantıda, topluluk güncellemeleri olurdu. Bugün doğrudan işe koyuluyorum.

"Bazılarınız bugünkü yürüyüşte bir rahatsızlık olduğunu duymuş olabilir," diyorum. "Ormanda bir boz ayı görüldü."

"Boz ayı" yerine nasıl "boz ayı" dediğime dikkat ettiniz mi? Aynı yaratık, ancak bir terim diğerinden daha yüklü.

"Yürüyüşçülere rahat edemeyecekleri kadar yaklaştı," diyorum. "Ayı onlarla etkileşime girmeye çalışmadı ve ilk yüksek seste kaçtı, bu iyi bir şey. Ancak yaşlı ya da hasta ayıların bahara kadar beslenmek için çaresiz kalabileceği kış uykusu mevsimine giriyoruz."

"Beslenmek için çaresizlik", "insanları yiyebilir"den çok daha iyi, ama yine de sakinlerde bir dalgalanma oluyor. Bunun gerçek bir endişe olduğunu bilecek kadar uzun süredir Yukon'da bulunan personel için bu durum daha da belirgin.

"Bu yüzden bu konuyu çok ciddiye alıyoruz," diye devam ediyorum. "Bu konu çözülene kadar tüm orman gezileri iptal edilecektir. Eğer yaklaşan dut toplama veya ağaç kesme vardiyaları için planlanmışsanız, lütfen

Phil, seni yeniden görevlendirecek. Bir sonraki yürüyüş ve balık tutma gezisi iptal edildi."

"Ne?" Grant diyor. "Neden?"

Karısı -Lynn- yürüyüşe çıkmıştı ve eğilip tısladı, "Bu bir ayı."

"Yani? Silahları var. Balık tutma gezisini iptal etmek için bir neden yok."

Dalton adımlarileri. I tereddüt ediyorum, ve sonra geri Uzakta.

Bazen bu daha iyidir.

Dalton, "Balığa ihtiyacımız yok," diyor.

"Bu geziyi haftalardır planlıyorduk ve-" "Balığa ihtiyacımız yok."

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye mırıldandı Grant.

"Evet, sonunda duyacağın umuduyla. Ormanda bir boz ayı var. Karınız da dahil olmak üzere yürüyüşçülerimizi takip etmiş. Ona sor bakalım o balık avına çıkmayı istiyor mu?"

Lynn, Grant'in koluna girer ve ona fısıldamaya çalışır ama Grant onu başından savar. Başka bir erkeğin onu susturmasından hoşlanmayabilir ama bu, karısı da dahil olmak üzere kadınlar için de geçerlidir.

"Aptal olma," diyor bir ses.

Grant kendini on üç yaşındaki Carson'a bakarken bulur. Grant kendini şişirdiğinde, Carson sadece ergenlerin yapabileceği bir şekilde gözlerini devirir.

"Bunu destekliyorum," diyor Gunnar arkadan. "Sadece ben bunu 'eşeklik etme' olarak değiştireceğim. Bir boz ayı var. Onu gördüm ve Eric ile Casey kasabaya yeni bir ayı postu getirene kadar bir daha ormana gitmeyeceğim."

"Ayı derisinden halı mı?" diyor yeni sakinlerden biri, sesi yükseliyor. "Onu öldürecek misin?"

Gunnar, "Hayır, geri gelmesini ve yere uzanmasını isteyecek," diyor.

Bu birkaç kıkırdama alır, bu da diğer adamın yanaklarının ısınmasına neden olur.

"Onu öldüremezsın," diyor adam. "O hiçbir şey yapmadı."

"Bizi takip etti," diyor Kendra. "Bu onu bir tehdit haline getiriyor. Talihsiz bir durum ama işte. Bunu iyi kullanacağız. Tanıdığım bir

Mathias kasaplık işine yardım etmeme izin verirse, ayı sosisi için ortalama bir tarif."

Adam ona bakakalır. "Sen... sen yerlisin. Doğayı koruman gerekiyor."

Kaşları havaya kalktı. "Ne yaptığımızı sanıyorsun, oturup tehlikeli ayıların gitmesi için ilahi mi söylüyoruz? Onları avlıyoruz ve kullanabildiğimiz kadarını kullanıyoruz. Saygı budur."

"Bu doğru değil," diyor adam. "Boz ayı görkemli bir yaratıktır. Kuzeyin sembolüdür. Bir yırtıcıdır."

"Evet, sizi pençelerinin bir hamlesiyle öldürebilecek bir yırtıcı."

Boğazımı temizledim ve kürsüyü geri aldım. "Ayıyı avlayacağız. Tehdidi sona erdirmenin tek yolu bu."

"Bu doğru değil," diye mırıldanıyor adam ve birkaç kişi daha başını sallayıp onaylar gibi sesler çıkarıyor. Kasabada iki vejetaryen var ve ikisi de tek kelime etmiyor. Şikayet edenler muhtemelen ayı sosisi için de ilk sıraya girecekler.

İgneleyebilirim ama geldiğimde bundan rahatsız da olabilirdim. Ayının tehlikeli olduğuna dair daha fazla kanıt isterdim, ki bu normal kuzey topluluklarında işe yarar, ancak insanların fotoğraflar dışında gerçek bir boz ayı görmediği bir yerde değil.

"İçeri girmek istiyorum," diyor biri. Sesi takip ederek ilk sakinlerimizden birine ulaşıyorum. Louie hakkında pek bir şey bilmiyorum. Kasabada herkesin geçmişini bilen tek kişi Dalton. Bu onların mahremiyeti için. Dalton, başka birinin ihtiyacı olmadığı sürece bu sırları saklar.

Louie baharın sonlarında geldi. Kırklı yaşlarında, iri göğüslü ve kel. Güneyde ne iş yaparsa yapsın, bir diş hijyenistinin bir avukattan çok daha faydalı olduğu burada geçerli değil. Becerilerinizden yararlanılamıyorsa, şu anda genel rotasyona giriyorsunuz - kalıcı işler verecek kadar asistanımız yok.

"Girmek ister misin?" Diyorum.

"Avdayım. Büyük avlar benim uzmanlık alanım."

Başımı salladım. "Buna gerek kalmayacak. Şerif Dalton ve ben ilgileniyoruz. Ama yardımınız için teşekkürler."

"Dostça bir bahse ne dersin?" Louie gülümseyerek dişlerini gösterir. "Eğer seni vurabilirsem, senin yerine geçebilirim."

Louie tepkisini öğrenmek için Dalton'a bakar ama Dalton sanki Louie konuşmasını bitirmemiş gibi kollarını kavuşturmuş öylece durmaktadır. Tepki veren Anders ve Kendra olur, ikisi de güler.

"Önce Casey'nin ateş ettiğini görmek isteyebilirsin," diyor Kendra.

"Hayır," dedim. "Dostça bir bahse girmiyoruz. Burada işler böyle yürümez."

"Kaybedeceğinden mi korkuyorsun?"

Dalton, "Casey *benden daha* iyi ateş edebilir," diyor. "Ama garip bir şekilde, meydan okuduğunuz kişi o."

"O zaman beni de yanında götür. Ben ölü bir atıcıyım."

"Bildiğim iyi oldu," diyor Dalton. "Avcıları her zaman kullanabiliriz. Gerçi başvuru formunuzda bunu gördüğümü hatırlamıyorum."

"Çünkü tavşan avlamak istemiyorum. Boz ayı istiyorum."

Dalton öne doğru sallanıyor.

"Burada ödül avcılığı yapmıyoruz," diye araya girdim. "Ama siz gittikten sonra sizi götürecek bir ekip önerebileceğimizden eminim. Tamam, Eric ve ben ayı avını halledeceğiz. Kendra, Will, Kenny ve Yolanda vardiyalı olarak kasabada devriye gezecek. Diğer herkes sınırların içinde kalacak. Eğer bir şey duyarsanız personelden birine haber verin, o da devriye gezen kişiyi uyaracak."

Gruba bakıyorum. Aralarında Louie ve ayı avı karşıtı adamın da bulunduğu birkaç kişi, yarış atları gibi öne doğru eğilmişler. Sihirli kelimeleri bekliyorlar: Sorusu olan var mı?

"Zaman ayırdığınız için hepinize teşekkür ederim," diyorum. "Yarın bir güncelleme yapmayı umuyoruz. Endişeleriniz varsa Phil ile konuşun."

Kalabalığın arkasından Phil bana ekşi bir bakış attı. Ben sadece gülümsüyorum. Sonra da oradan defolup gidiyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Toplantıdan sonra, gün ışığında hala birkaç saatimiz var, bir sandviç kapıp bir göz atmak için dışarı çıkma zamanı.

Storm'u alıyoruz. Neyi kokladığını biliyor; ona özellikle bu yaratığa karşı tetikte olmasını söylemek için kullanabileceğimiz bir ayı kürkü örneğimiz var. Bir iz buldu ama bu siyah bir ayı ve canavar kasabadan oldukça uzakta kaldı.

Siyah ayı için endişelenmiyoruz. Kurtlar ve hatta porsuklar için de. Bir zamanlar bunlardan herhangi birinin kasabaya yakın olması beni korkuturdu. Sonra Dalton bana *hepsinin* kasabaya yakın olduğunu söyledi. Burası kuzeydeki vahşi doğa. İnsanlar Rockton'a bir geyik ya da ayı görme umuduyla gelir ve tek bir şey bile göremeden evlerine dönerlerdi. Oysa geyik ve ayılar her yerdeydi ama gözden uzakta kalıyorlardı. Önemli olan da bu, gözden uzak kalmaları.

Kendini belli eden her yırtıcı potansiyel bir tehdittir. Diğerleri sadece günlük hayatlarına devam ediyor ve kendi hallerine bırakılmak istiyor. Bu siyah ayı da tam olarak bunu yapıyor ve ancak biri onu şaşırtırsa tehlike arz ediyor. O zaman bile, eğer bir çıkış yolu varsa, olabildiğince hızlı bir şekilde o yolu kullanacaktır.

"Bir süredir kurtların sesini duymadım," diyorum. "Sence sürüyü ürkütmüş olabilir miyiz?"

"Biz değil," diyor Dalton. "Madenciler."

Yüzümü buruşturuyorum. Bu mükemmel bozulmamış vahşi doğayı bulmak için aylarımızı harcadık. Tamam, hiçbir vahşi doğa boş olmak anlamında "bozulmamış" değildir. Burada bizim gözümüzden kaçmış, iyi kamufle edilmiş bir kulübede yaşayan biri olduğunu öğrendiğimizde fazla şaşırmadık. Kendisine Lilith diyor ve evcil bir kurdu olan bir vahşi doğa fotoğrafçısı - onu yavruyken kurtarmış ve büyütmüş. Onun hakkında tüm bildiklerim bunlar ve kurt dışında hiçbirinin doğru olduğunu garanti edemem.

Söyleyebildiğimiz kadarıyla, Lilith bir tehdit değil. O da buradaki herkesin istediği şeyi istiyor. Barış, sessizlik ve mahremiyet. Onunla bazı temel ticaretler yaptık, çoğunlukla onun iyi tarafında kalmak için.

Sonra madenciler geldi. Yalnız bir madenci buradaki bir dereye altın keşfetmiş ve hakkını kamp kuran bir şirkete satmıştır. Biliyoruz ki

onlar hakkında hiçbir şey. Hayır, onu geç. Bizi çok tedirgin ettiklerini biliyoruz çünkü onlar küçük bir maden işletmesi olan birkaç adam değil. Silahlı güvenlikleri var ve Haven's Rock'tan istedikleri tek şeyin bizden uzak durmak olduğunu açıkça belirttiler. Biz de memnuniyetle uzak durduk.

Haven's Rock'tan yaklaşık dört mil uzakta olmalarına rağmen, yürüyüş yaparken ya da avlanırken onları duyduk. Kurtlar onları daha da uzaktan duyabilir. Haven's Rock'ı araziye mümkün olduğunca az müdahale etmek için inşa ettik. Burası kelimenin tam anlamıyla bizim arazimiz değil. Ayak izimizi ve rahatsızlığımızı en aza indirmek istiyoruz. Bunun bir kısmı gecekondur yaparken yakalanmamak, bir kısmı da buranın gerçekte kimin arazisi olduğuna saygı duymakla ilgili.

Maden kampının burada inşaat yapmak için izni var mı? Emilie hayır diyor. Böyle bir şey mümkün olsaydı, bizim için almanın bir yolu bulurdu.

O kampı kim yönetiyorsa, doğayı rahatsız etmek umurunda değil. ve izinsiz girmeyi umursamıyorlar. Bu bizi tedirgin ediyor. "İyi misin?" Dalton soruyor.

Omuz silkiyorum.

Parmaklarını çenemin altına koyuyor, kaldırıyor ve ağzını bir öpücüğe indiriyor. Kendimi o öpücüğün içine bırakıyorum, tüm endişelerimin altından sıyrılıyorum. Hareketsiz kaldığında kalbim iki kez güm güm atıyor.

Geri çekiliyor, bakışları sola kayarken parmakları dudaklarına gidiyor.

Orada her ne varsa rüzgârın altında, yani Storm sadece Dalton'un gerginliğini hissettikten sonra hırlıyor. Bakışlarını aynı yöne çeviriyor. Yine de bir şey görmüş olmalı çünkü hırıltı yanaklarını titretirken sırtındaki tüyler diken diken oluyor.

Gözlerimi kısıyorum. Hâlâ gün ışığı var ama alacakaranlığın erken çöktüğü bir ormandayız. Ben hiçbir şey göremiyorum ve Dalton'un bakışları hâlâ hareket ediyor, yani o da göremiyor.

Koluna dokunup Storm'u işaret ediyorum.

Başını sallıyor ve onun bakışlarını takip ediyor. Gözlerini kısarak bakması onun da bir şey görmediğini gösteriyor. Sonra sessiz bir lanet bana gördüğünü söylüyor. O zaman yakaladım. Ormanda uzun bir gölge.

Elim silahıma giderken Dalton ayı spreyine uzanıyor. Sonra Dalton tereddüt etti, başı öne eğildi. Bir an daha tereddüt etti ve ileri doğru adım attı.

"Seni göremediğimi mi sanıyorsun?" der. "Defol git buradan-" Figür koşarak ormanın içinde boğa geyiği gibi ilerliyor. "Ne yapmaktan nefret ettiğimi biliyor musun?" Dalton kaçarken mırıldanır. "Ormanda pislikleri kovalamaktan mı?"

Cevap vermedi ama verdiğiine eminim. Sadece duyamayacağım kadar uzakta.

Storm için kalçamı tokatlıyorum ve kovalamaya başlıyoruz. Benim sakat bacağım ve onun hantal yapısı yüzünden ikimiz de koşucu değiliz. Dalton bu rolü üstleniyor. Biz sadece destek için buradayız.

Dalton koşarken, hedefini bir an için görebiliyorum. Kesinlikle bir insan. Bundan emin miydi? Her iki durumda da, adam kaçıyor ve görebildiğim kadarıyla bir adam - uzun boylu, tıknaz ve Storm'dan daha fazla sprinter olmayan bir adam.

İşte o zaman ikinci figürü fark ettim.

Sol tarafımda. Dalton fark etmedi. Hedefinin peşinden koşuyor ve ikinci figür onun arkasında. Figürün kolu yukarı kalkıyor, Dalton'a ve koşucuya doğru bir şey işaret ediyor.

"Dur!" Dönerken bağıríyorum, kendi silahım yükseliyor.

"Oha!" diyor tanıdık bir ses, eller havaya kalkıyor. "Benim. Gunnar."

"Silahını indir," dedim.

"Ne silahı?" Ellerini başının üzerinde ırptı. "Eric'e bir şey doğrultuyordun."

"*Parmağım*. Parmağım la peşinde olduğun *Louie*'yi işaret ediyordum. Sana şu tarafa gittiğini söylüyordum."

Ellerine baktım, gerçekten de boştu. Sonra silahımı indirip, "Önüme geç." diyorum.

"Ne?"

"Önüme geç. Ben Eric'in desteğiyim ve gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim. Şimdi kaç."

"Bok mu? Gerçekten mi?" Gunnar diyor ki. "Birkaç ay önce *vurulduğum* için kalçam hâlâ ağrıyor."

"Eğer sizi rahatsız ediyorsa, bir sonraki uçakla eve dönmelisiniz. Şimdi koş."

"Sadece Louie."

"Koş."

Hâlâ homurdanıyor.

"Eric!" Bağıríyorum. "Bu Louie." Sonra Gunnar'ın arkasından, "Bunu nereden biliyorsun?" diyorum.

"Çünkü onu takip ettim. Tüneğimdeydim ve onun gittiğini gördüm, ben de sizi uyarmaya geldim."

Bununla sonra ilgileniriz. Biz yasakladıktan sonra Gunnar ormana gelmemeliydi. Aslında, toplantıda biz ayıyı öldürene kadar ormana geri dönmeyeceğini söyledi.

En son birini takip ettiğinde vurulmuştu ve görünüşe göre bu ona bir ders olmamıştı. Anders'e ne gördüğünü söylemeli ve Anders'in bizi bulmasına izin vermeliydi. Ama Gunnar aldığı riskin farkında olan yetişkin bir adam. Önce Anders'i bulmak için zaman ayırmak yerine bizi uyarmaya gelmesini ne kadar tartışmak istiyorum?

Bunu düşünmem gerekecek. Şimdilik, bağıríşlara ve hırıltılara bakılırsa, Dalton Louie'yi yere serdi.

Louie, "Bırak beni, pislik," diyor.

"Seni yere yatırıyorum çünkü elinde lanet olası bir kasap bıçağı var."

"Bu bir kasap bıçağı değil. Bu bir av bıçağı."

Arayı kapattığımızda Dalton dönmeye başlıyor, silahını kaldırıyor ve ben önemli bir bilgiyi unuttuğumu fark ediyorum.

"Gunnar benimle," diye sesleniyorum hemen. "Louie'yi takip etti."

"Lanet olsun, bu bir av bıçağı *değil*," diyor Gunnar. "Bu Mathias'a ait."

"Avlanmak için," diyor Louie. "Av hayvanlarına pansuman yapmak için."

"Gerçekten Mathias'ın bıçaklarından birini mi aldın?" Bıçağı Louie'nin parmaklarından alırken Gunnar diyor ki. "Hoo, evlat. Onu cezalandırmaya gerek yok çocuklar. Sadece onu Mathias'a geri götürmesini ve ne yaptığını itiraf etmesini sağlayın."

Louie homurdanıyor. "Adam kır saçlı, yaşlı bir psikiyatrist. Endişelenmiyorum."

"O zaman sen, dostum, çok boktan bir karakter yargıcısın. Sence kasaplıkta nasıl bu kadar iyi oldu?" Gunnar, Dalton'ın çizmesinin altında yerde yatan Louie'ye doğru eğilir. "Kurbanlarından kurtulmak için."

Louie başını bize doğru çeviriyor ve gözlerini deviriyor.

"Yeter," diyorum. "Evet, o Mathias'ın bıçağı ve evet, ona bıçağı senin aldığını söylüyorsun ama bu asıl meselenin yanında ikinci planda kalıyor."

"Bize burada ne yaptığını söylemek ister misin?" Dalton diyor

ki. Louie, "Beni kaldırırsanız söylerim," diyor.

"Konuş, konuşacağım. Belki."

"Beni o Fransız adamdan daha fazla korkutmuyorsun. O silah olmadan ne kadar güçlü olduğunu görmek isterdim."

Dalton kafasını eğdi. "Gerçekten mi?"

Gunnar kıs kıs güler. "Hayır, bildiğini sanmıyorum. Geçen ay güreş müsabakaları düzenlediğimizde burada değildin. Will Anders kazandı tabii ki. Ben ikinci olacağımı sanıyordum. Üçüncü bile olamadım."

"Sanırım bu hikayenin amacı bana şerifin ikinci olduğunu söylemek. Peki ya üçüncü?"

Gunnar başparmağını bana doğru uzattı.

Dalton, "Saygınızı hak edip etmediğime karar vermeniz için güreşmiyoruz," diyor. "Şu anda kışına tekmeyi basmak ne kadar cazip gelse de, bunun yanlış olduğu söylendi." Bana eğik bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Özür dilerim," diyorum.

Dalton Louie'ye şöyle der: "Saygını hak ediyorum çünkü o uçağa binip buraya geldin ve kişisel özgürlüklerinin bir kısmıyla birlikte saygını da bana teslim ettin. Bu bir değiş tokuş. Sizi koruyorum çünkü bunu yapmama izin verdiniz. Yani otoriteme saygı duyuyorsunuz. *Bana* saygı duyup duymamanız başka bir mesele ve bu umurumda bile değil. Sadece söylediklerimi dinlemeni istiyorum. Ormandan uzak dur dersem ne yapacaksın? Ormandan uzak duracaksın."

"Lütfen bana bir boz ayının peşinden bıçakla gitmediğini söyle," diyorum.

Louie cevap vermeyince Dalton botuyla onu dırter. "Burada o ayıyı arıyordun, değil mi?"

"Başka ne var?"

Dalton ve ben bakiştık. Başka ne olabilir ki?

"Büyük av avcısı olduğunu söylemiştin," diyor Dalton.

"Öyleyim."

"Casey'ye karşı nişancılığını test etmek istedin." Louie cevap vermedi. Bir kez daha baktık.

Dalton, "Ayağa kalk," dedi.

Louie acele etmiyor. Bir şeyler olduğunu biliyor.

Dalton tabancasını kılıfına sokar ve tüfeği sırtından çıkarır. "Bunu vuracaksın. Bize doğru savurmak için tek bir hareket yaparsan ateş ederim."

"Beni vuracak mısın?" Louie, sesinin endişe ve öfkeyle eşit oranda yükseldiğini söylüyor.

"Evet." Dalton ayı spreyi kutusunu kaldırdı. "Bununla. Şimdi, silahı al."

Louie bakıyor. Sonra tüfeğe bakar. "Bu ne tür bir tüfek?" "Bu bir av tüfeği," der Gunnar. "Bunu ben bile biliyorum."

Louie onu geri verir. "Onu vuramam." Bana el sallıyor. "Elindekini bana ver. *Bu* bir tüfek."

Dalton'a baktım. Açıkçası, Louie'nin nişancılığını bir av tüfeğiyle test etmeyi beklemiyorduk, ancak bunu fark etmemiş olması, büyük oyun avcısı hikayesi hakkında bazı şüpheler uyandırıyor.

Dalton başını sallayınca av tüfeğini verdim. Louie onu garip bir şekilde yerleştirmeye başladı.

"Dergiye ihtiyacın olacak," diyor Dalton. Louie ona göz kırpmıyor.

Şarjörü uzatırken Dalton, "Aktif olarak avlanmadığımız zamanlarda onları dolu taşımıyoruz," diyor.

Louie tüfek ve şarjörle uğraşüyor, kaşlarını çatıyor ve belli ki onları nasıl bir araya getireceğine dair hiçbir fikri yok.

"Benim kullandığım türden değil," diyor, sesinde hafif bir sızlanma var. "Burada gerçekten boktan bir teçhizatınız var."

"Ne için boktan?" Dalton diyor ki. "Bir fili yere sermek için mi?"

"Eğer bir fili devirebiliyorsa, bir boz ayıyı da devirebilir." "En son ne zaman ava gittin?"

Louie kıllanır. "Geçen kış. Alaska'da kurt avlıyordum."

Şimdi kabaran ben oldum, elimde değil. Dalton'a bakıyorum. Ağzı sert bir çizgi halindeydi.

"Bir uçaktan," diyor Dalton. "İki tane var."

"Bir *uçaktan*." Dalton'ın dudağı şimdi kıvrılıyor, küçümseme onu sarıyor. "Vay canına," diyor Gunnar. "İnsanlar bunu gerçekten yapıyor mu?"

"Paraları yetiyorsa yaparlar," diyor Louie. "Bunu hiçbiriniz bilemezsiniz." Tüfeği ve şarjörü bana geri verdi. "Boş ver bunu. Benden bu kadar."

Dalton'a bakıyorum. Louie'yi atış becerilerini kanıtlamaya zorlayamayız. Dalton istemişti çünkü ikimiz de Louie'nin hikâyesini sevmiyoruz ve şimdi daha da az seviyoruz.

Bir ayıyla yakın bir karşılaşmada bıçak tüfekten daha iyi olabilir ama biz yakın bir karşılaşma aramıyoruz. Louie öyle olsaydı, bu onu maço bir aptal olarak gösterirdi. Ama az önce uçaktan kurt avladığını itiraf etti ve silahlarımız konusundaki kafa karışıklığı, onları yalnızca bir başkası kurup ona verdikten sonra ateş ettiğini gösteriyor. O zaman bile uzaktan ateş ediyor. Çok güvenli bir ortamda çok uzun bir mesafeden.

Tüfeği ateşlemeyi reddediyor çünkü bu türe alışkın değil ve kötü bir atış yapmaktan mı korkuyor? Yoksa kullandığını iddia ettiği türden yüksek güçlü bir mesafe tüfeğine sahip olmayacağımızı bildiği için mi yalan söylüyor?

Eğer avcı değilse, neden ayı avına katılmakta ısrar ediyor? Kimsenin buna izin vermeyeceğini bile bile beni atış yarışmasına mı davet etti? Kanıtlamaya gerek duymadan kimlik bilgilerini mi iddia ediyor?

Dalton'un omuzları bir parça düşüyor, bu da bana bu işin peşini bırakmayacağını gösteriyor. Bana doğru baktı. Başımı salladım. Louie'yi ateş etmeye zorlamak hiçbir şeyi çözmeyecek. Eğer kötü yaparsa, silahı suçlayacaktır.

Bu işi olurluna bırakmak en iyisi.

Paçayı kurtardığını düşünmesine izin vermek daha iyiydi. "Başka bir şey var mı?" Dalton bana söyledi.

Başımı sallıyorum.

Louie'ye döner. "Bu ayıyı avlamayacaksın. Bu bir imha, ganimet toplama değil. Bıçağı Mathias'a geri vereceksin ve sabah Phil'e rapor vereceksin. Ona bir haftalığına bok görevinde olduğunu söyle."

"Bok görevi mi? Neymiş o?"

"Tam olarak kulağa geldiği gibi. Pislği temizlemek."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dalton Louie'yi kasabaya götürürken ben de Gunnar'la geri döndüm. Kuralları çiğnemesi konusunda yorum yapmamaya karar verdim. Eğer bir sakın olsaydı, yapmak zorunda kalırdım. Onun güvenliği benim için her türlü hakkın üzerinde birincil endişe kaynağı olurdu. Ama Gunnar... Gunnar özel biri. Anders'in de dediği gibi, birçok açıdan.

Gunnar inşaat ekibinin bir parçasıydı. İki iş arkadaşımız kaybolduğunda bize "yardım" ettikten sonra, inşaat tamamlanana kadar kalacak daha küçük bir ekipte yer almaya hak kazandığını ilan etti. Sonra, Yolanda ve Kendra hariç herkes ayrıldıktan sonra, personelde bir yer kaptı.

Bunda bir şantaj unsuru var. Gunnar görmemesi gereken şeyler görmüştü ve personel arasına girebilmek için manipülasyon yaptı çünkü manipülasyon Gunnar'ın en iyi yaptığı şey. Bu konuda incelikli bile değil ve garip bir şekilde, bu onu reddetmeyi zorlaştırıyor.

Gunnar kartlarını açık oynar. Ayrıca iyi bir işçidir. Bu yüzden onu eve göndermek için mücadele etmedik. Bu ona güvendiğimiz anlamına gelmez. Kalmak için bu kadar hevesli olmasının bir nedeni olmalı. Ama Gunnar'ın açık dürüstlüğü sadece eylemleri için geçerli. Geçmişi kapalı bir kitap. Hayır, geçmişi -Emilie'nin özel dedektifinin söyleyebildiği kadarıyla- boş bir kitap. Şüpheli hiçbir şey içermiyor. Bu da beni daha da şüpheli yapıyor.

Şimdilik Gunnar asada çünkü en azından ona göz kulak olabiliyorum. Boz ayı olduğunu bile bile ormana gitmeyi seçerse, bu onun suçu. En azından yenilirse, Haven's Rock'ta kalma nedenlerini düşünmek için daha fazla zaman harcamam gerekmeyecek.

Makul bir saatte, yani "gece yarısından önce" yatıyoruz. Av için şafakta kalkmak istiyoruz ve sadece bunu yapmakla kalmayıp, kimse yola çıkmamızı geciktirmeden sıvışmayı da başarıyoruz. Elbette şafağın altıdan önce sökmesi ve sonbaharla birlikte sabah erken saatlerde hava sıcaklığının donma noktasını pek geçmemesi de buna yardımcı oluyor. Biz ayrıldığımızda kasaba karanlık ve sessizdi.

Dünkü yürüyüşün aniden bittiği yerden başlıyoruz. Max ve Gunnar'ın boz ayıyı gördüğü yerden

Ayının izini. Bunu dün de denemiştik ama ne Storm ne de Dalton izi fazla takip edebilmişti. Ayının çalılıklara çarparak kaçtığı yerde iz sürmek kolaydı. Ama bu bölüm sadece 20 metre kadar sürüyor. Sonra görünür işaretler kayboldu, sanki canavar sakinleşmiş ve uzaklaşmış gibi.

Dalton ya da Storm hala bir şeyler bulabilmeli. Bulamadılar. Ayı kayalık bir alana yöneldi ve dün orada izlerini kaybettiler. Bugün tekrar denedik ve aynı sonuçla karşılaştık.

İleriye gidemediğimizde, geriye gideriz. Max ayıyı ilk kez kurumuş dere yatağının karşısında gördüğünü söylemişti ve Dalton da oraya yakın bir yerde ayının izlerini buldu. Patikanın o ucundan devam ediyoruz ve aynı sonuçla karşılaşıyoruz: Patikayı yaklaşık çeyrek mil kadar takip edebiliyoruz, daha sonra geri döndüğümüzde aynı kayalık bölgeden dönerek kayboluyor.

Kayalık bölge, ayının Haven's Rock'a en yakın dağdan geldiğini gösteriyor. Daha önceki gezilerimizde de ayıları orada görmüştük. Bu şaşırtıcı değil; dağlar boz ayıların yaşam alanıdır.

Sorun şu ki dağda birden fazla boz ayı olduğunu varsayıyoruz, yani ilk gördüğümüzü vuramayız. Bu yüzden iz sürmek istedik. Bu kesinlik olmadan ateş edemeyiz.

Sonraki birkaç saatimizi dağın yamacında keşif yaparak geçirdik ve sadece bir geyik ve birkaç dağ keçisi gördük.

Dalton, "Patikayı tekrar denemek istiyorum," diyor. "İzi bu şekilde kaybetmemiz canımı sıkıyor. Kayalık zemin, bozulma izlerini daha az görebileceğim anlamına geliyor ama Storm kokuyu takip edebilmeli."

Storm'un kulakları sanki adını duymuş ve ses tonunun yanlış bir şey yaptığı anlamına geldiğini düşünüyormuş gibi geriye doğru eğiliyor.

Başını okşuyorum. "Önce bir oyun molası verelim. Daha çok zamanımız var ve-"

Storm'un kafası yükseliyor, içinde bir hırıltı titreşiyor.

"Yaklaşıyoruz!" diye sesleniyor bir ses. "Silahlarımız indirildi ve sizden de aynısını bekliyoruz!"

"Duruma göre değişir," diye karşılık verir Dalton. "Siz de kimsiniz?" "Dost canlısı komşularınız," diyor ses.

Ne yazık ki Lilith değil. Bir erkek sesi, güçlü, kendinden emin ve belli belirsiz tanıdık, bu aşinalık ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Madenciler," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Dalton'un homurtusu onun da bunu anladığını söylüyor.

Adam ortaya çıktı. Onu ilk gördüğümde Louie'nin iddia ettiği gibi zengin bir avcıya benziyordu. Gümüş saçlı, kusursuz bakımlı, küçük bir servet değerinde outdoor kıyafeti giyen bir adam. Ormanda üç ay geçirdikten sonra biraz daha az kusursuz görüneceği düşünülebilir. Ama öyle değil. Bu adam ellerini kirleten biri değil. Silah bile taşıyor. Bu iş onun yanındaki iki adama düşüyor, ikisi de taş yüzlü ve bulutlu güne rağmen güneş gözlüğü takıyor. Patronları da takıyor. Güneşten korunmak için değil, yüzlerini kısmen gizlemek için.

Dalton, "İzinsiz giriyorsunuz," diyor.

Adamın gümüş kaşları güneş gözlüğü çerçevelerinin üzerinden fırlıyor. "Öyle miyim?" "Öyle olduğunu biliyorsun. Sınırları siz belirlediniz. Biz onurlandırdık onları."

"Biz de öyle... bugün hariç, başka iletişim yöntemim olmadığı için gelip sizinle konuşmak zorunda kaldım. Neyse ki, burada bulunarak bizi yolculuğun çoğundan kurtardın" -sırtımızdaki tüfek ve av tüfeği arasında göz gezdiriyor- "avlanmak. Umarım ormandaki küçük mezranızdan bir kişiyi daha kaybetmemişsinizdir."

İkimiz de cevap vermiyoruz. Ne istediğini ya da bir sorun olup olmadığını da sormuyoruz. O halledecek ve bu adamla karşılaşmalarımızın hiçbirisi bizi dostça ya da yardımsever olmaya teşvik etmedi. Kendisi de dost canlısı ama ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şekilde.

"Görünüşe göre bir sorunumuz var," diyor adam.

Yine, söylediğimiz her şeyin bize karşı kullanılabileceğini biliyoruz. Boz ayıyı mı kastettiğini sorarsak, eğer bu konuda hiçbir şey bilmiyorsa, bunu görünmez duvarın bizim tarafına gelip avlanmamıza "yardım etmek" için bir bahane olarak kullanabilir. *Neyi* kastettiğini *sorarsanız*, boz ayıyı kastediyorsa, topraklarımızdaki tehdidin farkında değilmişiz gibi görünürüz. Peki ya boz ayı değilse? O zaman büyük ihtimalle bizi bir şeyle suçlamak üzeredir.

"Ormanın vahşı adamı," diyor adam. "Ne?"

Dalton der ki.

"Bir durumla karşı karşıyayız ve bu durum bir davetsiz misafir ve bu davetsiz misafir ormanda yaşayan vahşı bir adam gibi görünüyor. Bir münzevi. Bir ev sahibi. Ne dersiniz deyin. Bu ormanda uzun süre yaşamak için toplumu terk etmiş ve kendisi de biraz vahşileşmiş biri."

Dalton'ın omuzları belli belirsiz geriliyor. Eminim benimkiler de öyle. Aynı şeyi düşünüyoruz.

Düşmanlar.

Ama o Rockton'dı ve çözdüğümüz bir durumdu. "Devam et," dedi Dalton.

"Adamlarımdan biri vahşı bir insan görmüş," diyor. "Bana bildirdi. Ben de size bildiriyorum."

Dalton ve ben bakıştık. Dalton hafifçe başını sallayınca, "Ayı değil de insan olduğuna emin misin?" diye sordum.

"Adamlarımın aradaki farkı bildiğine inanıyorum." "Bize herhangi bir ayrıntı verebilir misiniz?"

Adam ceketinin fermuarını açtı ve bir zarf çıkardı. Bana uzattı. "İhtiyacın olan her şey bunun içinde olacak."

Zarfı alıyorum ve şaşkın görünmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bunu dikkatimize sunduğunuz için teşekkür ederim. Bunu okuyacağız ve gözümüz üzerinde olacak. Bir şey fark edersek size haber vermemizi ister misiniz?"

"Anladığınızı sanmıyorum. Seni uyarmıyorum. Sana bununla başa çıkmanı söylüyorum."

"Bununla başa çıkmak mı?" Dalton diyor ki. "Bu adamın bizimle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, ama ben profesyonellere inanırım."

Adam duraklıyor. Bu özel konuşma tekniğini anlamaya başlıyorum. Belirsiz bir yorum yapıyor, bizim de "Ne?" dememiz gerekiyor ve o da kendini beğenmiş bir şekilde açıklama yaparak bizi aptal durumuna düşürüyor.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyoruz.

"Profesyonel işi profesyonel insanlara bırakın," diye devam ediyor bir süre sonra. "Anladığım kadarıyla insan bulmak

sizin." Sanki itiraz edecekmişiz gibi ellerini kaldırdı. "Ayrıntıları sormuyorum. Küçük mezranızda ne yaptığınız sizi ilgilendirir. Tıpkı madenciliğin benim işim olduğu gibi. Ama ormanda vahşi insanlarla uğraşmak kesinlikle benim işim *değil* ve ikiniz de bana bu tür şeyler için daha donanımlı insanlar gibi geliyorsunuz."

"Hı-hı," diyor Dalton.

"Bunu bedavaya yapmanı beklediğimden değil." Adam dişlerini gösteriyor. "O küçük mezranızda her ne oluyorsa, pek de kârlı görünmüyor."

Yine, bunun bir cevabı yok. Ona bunun kârla ilgili olmadığını söyleyin ve bu Haven's Rock'ın ne olabileceğine dair olasılıkları daraltır. Yalan söyleyin ve yanıldığını söyleyin, o zaman bizim "küçük mezramıza" daha fazla ilgi gösterebilir.

"Eğer bize ödeme yapmayı teklif ediyorsanız," diyor Dalton, "fiyatımızı begeneceğinizi sanmıyorum."

Adamın kaşları havaya kalktı. "Vay, vay. Kendi değerini iyi anlayan bir adamı takdir ederim. Kendini asla küçümseme evlat. Senin özel yeteneklerinden yoksun olduğumu kabul ediyorum ve bu yüzden haklı olarak bana bunun bedelini pahalıya ödeteceksin."

Dalton adamın patronluk taslayan saçmalıklarına tepki vermez. Sadece "Öyleyim." diyor.

"Fiyatını söyle."

"Dağ."

Gülmemek için dilimi ısııyorum. Dalton adamın oyununu ona geri atıyor. Saçma görünen bir şey söyle ve Dalton'ın ne demek istediğini sorsun.

"Dağı mı istiyorsun?" der adam. "İstiyorum."

Sahte bir kahkaha. "Çok şey istiyorsun. Aslında dağ büyüklüğünde. Sanırım burada anlamadığım bir şaka var. Yerel mizah mı?"

"Hiç mizah yok. İki yerleşim yerimiz arasında, kimsenin olmadığı bir şeritle tamamlanan bir sınır oluşturduk. Sorun şu ki, bir kuzey ve güney sınırı oluşturmadık. Herhangi bir enlemde batıya gitmemize izin yok mu? Yoksa bir sınır var mı? İşi kolaylaştırmayı önereceğim. Her birimizin iki mil

Aramızdaki mesafe. Kuzey ve güneye aynı mesafede olmalıyız. Bunun ötesi her iki gruba da açık."

"Makul."

"Sorun dağ. Çoğunlukla bizim tarafımızda ama biraz da sizin bölgenizde. O dağ avlayacağız ve **a v ı m ı z** sizin bölgenize girirse ne olacak?" Dalton omuz silkiyor. "Bu bir sorun."

"Yani dağ istiyorsun."

"İstiyorum."

"Pekala. Bu küçük gizemi çöz ve senin olsun." "Çözmek mi?" Dedim. "Ya da *çözmek* mi?"

Bunu anlaması biraz zaman aldığı için memnunum.

"Ah," diyor. "Bu dağ adamıyla ilgilenmeni istiyor muyum? Bu tamamen sana bağlı. Ya ondan kurtulursun - sana uygun olan herhangi bir şekilde - ya da bize ihtiyacımız olan şeyi getirirsin ve *bize* uygun olan şekilde ondan kurtulursun."

İki silahlı adamına bir bakış atabilir. Buna gerek yok. "Kurtulmak" kelimesinin kalıcı bir çözüm anlamına geldiğinden hiç şüphem yok.

"İstersen onunla sen ilgilenebilirsin," diyor adam. "Onunla bir daha karşılaşmadığımız sürece, nasıl halledildiği umurumda değil."

Zarfı açtım.

"Sanırım artık gidebiliriz?" diyor adam.

"Bize ne verdiğiniz görene kadar olmaz," diyor Dalton. "Ve işi isteyip istemediğimize karar verene kadar."

Sayfalara göz gezdiriyorum. İki tane var. Biri el yazısıyla yazılmış bir rapor, diğeri ise bu "vahşi adamın" görüldüğü yeri gösteren bir harita.

"Bu kadar mı?" Sayfaları sallayarak söylüyorum. "Bu kadar."

"Sorularım var. Konuşmam gerek-" "Hayır."

"Araştırmamızı mı istiyorsun?" Dalton sayfaları elimden alıp uzatarak şöyle dedi. "Tanıkla görüşebilmemiz gerekiyor."

"Bana sorularınızı sorun. Yapabilirsem cevaplarım, yapamazsam da cevapları iletirim."

Dalton'ın çenesi gerilir. "Bu değil-"

"Ya bunun tersi olsaydı? Adamlarınızdan biri bir şey görseydi ve yardımına ihtiyacınız olsaydı. Sizinle konuşmama izin verir miydiniz?"

Aynı şey değil. Bizim insanlarımız mülteci, gizlilik sözü verildi. Onunkiler ise çalışan. Ama farklı olduğunu söylersek, ona değerli bilgiler vermiş oluruz.

Dalton, "Bu duruma göre değişir," dedi. "Eğer acil olduğunu düşünürsek, onlarla konuşmanıza izin veririz. Bu acil mi?"

"Bilmiyorum. Sizin için acil mi? Bana öyle geliyor ki bu sorun her iki yerleşim birimimizi de etkiliyor ve sizinki için benimkinden daha acil olduğunu iddia edebilirim. Sizin kadınlarınız var. Bizim yok. Biz cesaretleri için seçilmiş erkeklerden oluşan bir kasabayız. Bu dağ adamı açıkça bizim insanımızla uğraşmak istemedi. Sizinkiler için de aynı şeyi düşünür mü?"

"Senin çocuklardan biriyle uğraşmayı..." Dalton başıyla beni onaylıyor. "Ama bu tehdidin hepimizi etkilediğini kabul ediyorum ve size elimden geldiğince mahremiyetinizi sağlayacağım." Bana doğru bakıyor. "Bu işe yarar mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. "İdeal değil. Ama tabii. Birkaç soru sorabilirsem, bu yeterli olacaktır."

ALTINCI BÖLÜM

Adamı sorguladıktan sonra Dalton ve ben ormanda sessizce ilerlemeye başladık. Yaklaşık bir kilometre sonra patikadan ayrıldık ve oturacak bir kütük bulduk.

"Eee?" Dedim. "Ne düşünüyorsun?"

Dalton kirli sakalını kaşıyor. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Aldığım notlarla birlikte sayfaları çıkarıyorum. "Bu Max'in Kocaayağı olabilir mi?"

"Öyle görünüyor."

Rapora göre madenci, herkesin vahşi doğada bir patikayı ya da kamp alanını terk etmesinin ana nedeni olan işemek için uzaklaştığında maden sahasında çalışıyordu. Bunu yaparken bir ses duymuş, iş arkadaşlarından birinin şaka yaptığını düşünmüş ve şakacıyı püskürtmek için hızla arkasını dönmüş. Erkek mizahının hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağım yönleri var ve Dalton'ın bu kısımda kaşlarını kaldırışına bakılırsa, onun da hiçbir zaman anlayamayacağı yönleri var.

Her neyse, madencimiz şakacısını püskürtmek için dönmüş ve kendini deriler giymiş bir adama bakarken bulmuş. Madenciye göre 1.80'den uzun, dağınık saçlı, uzun kahverengi sakallı ve vahşi gözlü, iri yarı bir adam. Elinde ev yapımı bir bıçağa benzeyen bir şeyle madencinin üzerine atılmıştı. Madenci bağırarak ve adam ormanın içinde kaçmaya başlamış.

Benim sorularım adamın tam olarak nasıl giyindiğiyle ilgiliydi. Raporda tek söylenen "deri" giydiydi. Burada insanlar genellikle tabaklanmış deri ve kürk giyerler ve ev yapımı deri ve çizme giyen bir kişi ile ölü hayvanların ham derilerine bürünmüş vahşi bir adam arasında büyük bir fark vardır. Görünüşe göre, raporu alan kişi bunu fark edememiş ve sorduğumuzda cevap netti - bu tabaklanmış ve dikilmiş giysi değildi. Posttu. Daha spesifik olarak, ayı postu... ya da en azından bir ayı postu, çok önemli bir şekilde giyilmiş.

Figür bir tür Viking çılgını gibi ayı postuna bürünmüştü. Postun üzerinde hâlâ başın derisi duruyordu; adam kendi başına takmıştı. O ön ayakları vardı.

Görünüşe göre pençeleri ve pençeleri sağlam bir şekilde kendi kollarının üzerine bağlanmış. Neden bunun haber değeri taşımadığına karar verdiler, asla bilemeyeceğim. Belki de "ormanın vahşi adamı" ifadesinin "Cadılar Bayramı kostümü gibi ayı postu giymeyi" de kapsadığını düşünmüşlerdir.

Bu Max'in gördükleriyle uyuyor mu? Evet, uyuyor. Gunnar ve Max kulak ve pençe görmüşlerdi, bu da kostümle açıklanıyor. Max insan gözleri gördü. Gunnar sadece kahverengi kürklü bir yüz görmüştü. Uzun kahverengi sakallı ve saçlı bir adamın ayı başlı bir başlık takması her ikisini de açıklar.

Kürk ve belli belirsiz büyük izler bulduk. Kostüm kürkü, iri adam da izleri açıklıyor; ayıya benzeyen iz posttan.

"Bu aynı zamanda davranışı da açıklıyor," diyor Dalton. "Max ve Gunnar onu iki ayağı üzerinde, bir ayıdan beklediğimizden daha uzağa ve daha hızlı hareket ederken gördüler. Ve insanlara yaklaşmak normal bir ayı davranışı değildir."

"Bu normal bir insan davranışıdır."

Başını sallıyor ve hayal kırıklığı ve endişeyle ormana bakıyor. "İnşa etmeden önce keşif yaptık," diyorum. "Birçok kez."

"Görünüşe göre yeterince iyi değil."

Başımı salladım. "Lilith'in kulübesine girmeseydik onu asla bulamazdık. Madenciler bizden sonra geldi, bu sadece kötü şans. Ormanda yaşayan bir adama gelince?" Omuz silkiyorum. "Umarım sadece buradan geçiyordur. Sonbahar geldi ve ormandaki her şey kış için yerleşiyor. Eğer Jacob gibi göçebeyse, yaptığı şey budur. İyi bir yer aramak için geçiyordur."

Dalton'ın kardeşi Jacob da tıpkı aileleri gibi burada yaşıyor. Jacob şimdi Rockton'ın eski sakinlerinden Nicole ile birlikte ve bir erkek bebekleri var. Kış geldiğinde Haven's Rock'a taşınacaklar, en azından küçük Stephen büyüyene kadar. Ayrıca Rockton'ın eski şeriflerinden biri olan Tyrone Cypher da Rockton'daki kız arkadaşı Jen ile birlikte burada yaşıyor. Ve onlar bu ormandaki tek insan olmaktan çok uzaklar.

Dalton yorum yapmayınca, "Şansımız varsa, birden fazla insan grubu gördüğüne göre, çoktan yoluna devam etmiştir. Kışı geçirmek istediği yer burası olmayacaktır."

Dalton sadece başını sallar.

Storm'un kulaklarının arkasını kaşımak için uzanıyorum. "Düşmanları düşünüyorsun."

Homurdanıyor. Sonra başını sallar. "Onlar olamaz. Gittiler ve biz de çok uzaktayız."

"Yani pek olası değil ama imkânsız da değil. Eğer bu bir düşmansa, işimiz daha da kolaylaşır. Émilie'yi yardım için güneye çağırabiliriz."

Düşmanlar Rockton'ın "ormanın vahşi insanları"ydı. Dalton onların ayılar ve kurtlar gibi hayatın bir gerçeği olduğunu düşünerek büyümüştü. Ormanda vahşi insanlar, tehlikeli insanlar vardı ve onlardan kaçınırdınız.

Hikaye, madencilerin bu adamın tam olarak ne olduğunu düşündükleriydi - ormana çekilen ve insani benliğini kaybederek vahşi bir şeye dönüşen biri. Bu *Sineklerin Tanrısı* hikayesi olabilir ama altta yatan zihinsel bir sorun olmadığı sürece insanlar genellikle bunu yapmaz. Bütün bir *grubun* bunu yapması...? Hikayeye inanmamıştım. Gizemi araştırıp çözdük ve saldırganlar tedavi için güneye götürüldü.

Bir tane kalmış olabilir mi? Kesinlikle. Bu yoldan gitmiş olabilir mi? Elbette. Yakup ve diğerleri mevsimlik seyahatlerinde çok daha uzağa giderler. Tesadüfen tek düşmanla aynı bölgeye gelmiş olabilir miyiz? Bu pek olası değil ama imkansız da değil.

Bunun Yukon vahşi doğasının sıradan bir sakini olması daha muhtemel. Çoğundan biraz daha fazla "dağ adamı" olmuş biri. Ayı postu neredeyse kesinlikle bir taklit. Bir filmde görüp havalı bulduğu bir şey.

Akıl hastası olması da mümkün, Dalton ve ben bunu tartışıyoruz. Bunu başkalarının önünde söylemekten çekiniyorum, çünkü birçok insan için "akıl hastası" tehlikeli anlamına geliyor, oysa demek istediğim, onu ormanda yalnız bir hayata yönlendirebilecek çok sayıda sorunu olabileceği ve bunların yalnızca bir alt kümesinin onu gerçek bir tehdit haline getirdiğidir.

Görünüşe göre madenciyi bıçakla tehdit etmiş. Ancak bunun gerçek bir saldırı olup olmadığı konusunda hala net değiliz. Burada, ister insanlarla ister hayvanlarla uğraşıyor olun, karşılaşmaların tehdit gösterileri içermesi alışılmadık bir durum değildir.

Bir yabancıya genellikle elimizde silahımızla yaklaşırız, silahımızı kaldırmayız ama silahlı olduğumuzu belli ederiz. Bu "saldırının" tam olarak ne kadar ciddi olduğunu bilmek isterdim, ancak bunun için tanıkla görüşmem gerekirdi ve bu gerçekleşmiyor.

"Lilith'in kulübesine uğramalıyız," diyorum. "Bakalım bir şey görmüş mü... görmemişse onu uyaralım."

Lilith dağın eteklerinde yaşıyor. Dediğim gibi, tesadüfen görmeseydik kulübesini asla fark edemezdik. İlkbaharda izini takip ederken bile görmemiştim. Dalton görmüştü, onun bakışları manzaradaki düzensizliklere daha iyi uyum sağlamıştı.

Küçük kulübesinin içine hiç girmedim ama bir karanlık odası olduğunu biliyorum, bu yüzden geri kalanının bir stüdyo daire gibi olduğunu tahmin ediyorum. Burada, boyut ekonomisi kış için mutlak bir zorunluluktur. Dağ evimiz yaklaşık bin metre kare ve bu kesinlikle saray gibi. Bu sadece birinci sınıf yalıtımla mümkün - on altı inç kalınlığında duvarlar ve dört camlı pencereler. Ormanda yaşayan insanlar bu seçeneklere sahip değil, bu yüzden kulübeleri çok küçük, bu da Lilith'in yerinin kaybolmasına yardımcı oluyor.

Şimdi bile, yaklaşırken ve gözlerimi kısarken, ormana karşı şekli görmekte zorlanıyorum. Keskin ve düzenli açılardan kaçınmış ve çatı alçak ve eğimli. Onu gördüğümde, sanki bir gizli nesne oyunundaki son öğeyi bulmuşum gibi gülümsüyorum. Kulübenin kendisine de gülümsüyorum. Çim çatısı, sarmaşıklar ve orman yaratıklarıyla bir cadı kulübesine benziyor. Yaratıklar sahte, boyanmış ama bu yüzden daha az çekici değiller.

Kulübeye doğru yürüyorum, tam hoş geldin diyecektim ki Dalton kolumu tuttu. Ormandan hırlayan gri bir kurt fırlamadan önce bakacak zamanım bile olmadı. Dalton beni arkasından çekti. Storm bile bocaladı. İlerideki kurdun kokusunu almış ama umursamadan yoluna devam ediyordu. Bu sadece Nero, onun arkadaşı. İkisi, Storm'un Mathias'ın kurt köpeği Raoul ile yaptığı gibi tam olarak birlikte oynamıyorlar ama birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanıyorlar. Çocukluk oyun arkadaşlarından ziyade yetişkin arkadaşların köpek eşdeğeri.

Nero hırlayarak dışarı fırladığında, Storm sadece bakıyor. Burun delikleri, sanki bunun gerçekten tanıdığı kurt olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi parlıyor, çünkü

kesinlikle sakın, ağırbaşlı Nero gibi davranmıyor.

Adam ona doğru hamle yaptığıında, her türlü tereddüt buharlaşıyor ve kadın hırlayıp hırılıyor, başı eğilirken ön bacakları içeri giriyor.

"Geri çekil," diye mırıldanıyor Dalton, gözleri kurttan hiç ayrılmıyor.

"Nero," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Şimdi geri çekiliyoruz."

Evet, kurdun beni anlayamayacağını biliyorum. İletmek istediğim ton bu, sakın ve tehditkâr olmayan.

Geriye doğru üç adım atıyoruz. Storm, ben ona seslenene kadar hırlayarak yerini koruyor ve sonra beceriksizce geri çekiliyor, ondan uzaklaşmak istemiyor.

"Lilith?"

Sesleniyorum.

Cevap yok.

Nero olduğu yerde, kulübenin kenarına yakın bir yerde kalıyor. Hırlamayı bıraktı ve orada öylece durarak onu ve evini koruyor.

"Lilith!" Daha yüksek sesle sesleniyorum.

Dalton deniyor. Hala cevap yok.

Nero çok açık bir şekilde kulübeye yaklaşmamızı istemiyor ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Nero'yla ilk karşılaştığımızda Lilith için bir şeyi koruyordu. Mesafemizi korumamız konusunda kararlıydı ama bu çok kibar bir kararlılıktı. O zamandan beri onu sadece Lilith ile gördüm. Hiç böyle olmamıştı. Öte yandan, onu yüzlerce kez görmüş değiliz.

İkimiz de Lilith'i tekrar aramayı denedik. Cevap gelmeyince, "Evde olduğunu sanmıyorum." diyorum.

Dalton homurdanıyor.

"Ama ormana gidip onu burada bırakacağını da sanmıyorum." Sesimi yükseltiyorum. "Lilith? Eğer içerideysen ve meşgulsen -ya da ziyaretçi istemiyorsan- bir şey söyleyebilir misin? Aksi takdirde endişeleniriz."

Lilith münzevi ve paranoyak bir orman sakini değil. Onu bir TV şovuna koyun, bu kulübede yaşasın ve kurt arkadaşıyla birlikte gizlenmiş kıyafetlerini giysin ve gülünç bir şekilde yanlış rolde görünecektir. Bay Caddesi'nde yürürken güçlü bir takım elbise içinde daha çok evde gibi görünürdü.

Çok sosyal biri değil ama içeride olsaydı dışarı çıkar ve ziyaretçi havasında olmadığını söylerdi. Bizim gitmemizi beklerken saklanıyor olma ihtimali sıfır.

Nero'ya dönüyorum. Şimdi daha çok kendine benziyor, orada sakın ama kararlı bir şekilde durup yolumuzu kesiyor.

Dalton'a, "Kulübeyi kontrol etmek ve Lilith'in iyi olduğundan emin olmak istiyorum," diyorum. "Yalnız yaklaşmama izin verecek mi diye bakarken Storm'u geride tutabilir misin?"

Bir duraklama var. Dalton hayır demek istiyor. En azından benim yerime gitmek istiyor. Ama üçümüz arasında Nero'nun gözünde en az tehdit oluşturacak kişi benim.

Sonunda Dalton homurdanıyor, bu da onaylamaya en yakın şey.

Ellerimi kaldırıyorum ve bakışlarımı Nero'nun gözlerinin hemen altında tutuyorum. Aşırı itaatkâr değil ama meydan okuyan da değil. Bir adım öne çıkıyorum. Kurt hırlıyor. Duruyorum.

"Nero? Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Bir adım daha. Bir hırlama daha. Bu kibar bir uyarı, ama yine de bir uyarı.

Yukon'da kuduz ve gençlik hastalığı sorunu olmasa bile bana saldırmaya devam etseydi endişelenirdim. Yine de ilk patlamadan sonra her zamanki haline geri döndü. Sadece kulübeye yaklaşmamızı istemiyor ve bunun Lilith'in içeride mışıl mışıl uyuduğu anlamına gelip gelmediğini bilmemin bir yolu yok...?

Beni endişelendiren "ya da" kısmı. Nero olmadan avlanamaz. Güz meyveleri toplamak ya da manzaranın fotoğrafını çekmek, balık tutmak ya da yürüyüş yapmak için onu geride bırakmazdı. Bunların hiçbiri Nero ile daha zor olmazdı ve hepsi onunla daha güvenli olurdu.

"Nero, ben sadece-"

Ben bir adım öne çıkınca tüyleri kabarıyor ve dudağı kıvrılıyor.

Dalton, "Bu hayır demek Butler," dedi. "Kapıya ulaşamayacaksın."

"Endişeleniyorum."

"Biliyorum."

"Özellikle endişeliyim çünkü ormanda ayı postu giyen vahşi bir adam var."

"Biliyorum."

"Yani...?"

"Bir not bırakın, müsait olduğumuzda geri geliriz. Evet, duymak istediğinizin bu olmadığını biliyorum ama başka bir cevap göremiyorum."

Homurdanıyorum ama o haklı. Dalton ve Storm'un yanına geri dönüyorum ve bir nota başlamak için sırt çantamı çıkarıyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Maksimum

"Hayat
berbat."

Max bir kayayı tekmelemenin ortasında daldığı hayalden irkilir. Aniden başını kaldırdığında Gunnar'ın yanına geldiğini görür.

"Hayat berbat," diyor Gunnar yine. "Bu herkesin eninde sonunda öğreneceği bir ders, ama bazılarımız diğerlerinden daha erken öğreniyor."

Annem çocuklarla böyle konuşulmaması gerektiğini söylerdi. Carson, Gunnar yine tuhaf davranıyor diye homurdanırdı. O haklı. Gunnar tuhaf. Ama iş yetişkinlere gelince, iki tür tuhafılık vardır. Ürkütücü tuhafılık ve sadece tuhafılık. Ürkütücü tuhaf, her zaman video oyunları hakkında konuşmak isteyen yaya geçidi bekçisiydi ve *bunda* yanlış bir şey yoktu, ama Max'in içgüdücü adamın ürpertici tuhaf olduğunu söylemişti ve sonra Max'i oyun oynamak için evine davet etmeye başladı "ama annene söyleme, çünkü onlar M dereceli" göz kırptı. Gunnar o türden bir tuhaf değildi. O sadece sıradan bir tuhaftı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diyor Max.

"Ormanda gördüklerin hakkında konuşmak istemiyorsun."

Max kaşlarını çatarak yukarı bakar.

"Oh, diğer şeyleri kastettiğimi sandınız. Hayır, sana bunu sormazdım. Bu beni ilgilendirmez. Bu konuda konuşmak istersen iyi bir dinleyiciyimdir ama asla sormam. Şu anda kafana takılan şeyden bahsediyorum. Gördüğünün bu olmadığını söylediğin halde herkesin dışarıda ayı arıyor olması."

Max başını eğiyor ve yürümeye devam ediyor. Kızdığı şey buydu. Hepsi bu konuda iyi davranmıştı. Gördüklerini hiç sorgulamadılar. Bu durumu daha da kötüleştiriyordu, sanki o korkmuş küçük bir çocuktı ve onunla dalga geçilmesi gerekiyordu.

*Yatağın altında bir canavar mı gördün? Canavarı tarif edin lütfen.
Not alacağım.*

Başka bir taşı tekmeliyor.

"Sana destek olmadığım için mi kızgınsın?" Gunnar diyor ki.

Max omuz silkiyor. Biraz mı? Ama bunun adil olmadığını biliyor çünkü Gunnar Max'in hikayesiyle hiç çelişmedi. Sadece Max'in hikayesini görmediğini söyledi.

Gözler.

"İnsan gözü gördüğünü söylerken utanıyor musun?" Gunnar soruyor.

Max sertleşir. Utanıyor. Kısım on bir bebek gibi davranırları için üzgün, kısım de onu ciddiye almadıkları için kızgın. Ama aynı zamanda bir hata yapmış olabileceği için de utanıyor. Yalnızca yetişkinler genellikle utanıp utanmadığınızı sormazlar, çünkü bu bir çocuğun utanması *gerektiğini* düşünmesine neden olabilir. "Üzgün" ve "kızgın" gibi kelimelerle yetinirler.

"O toplantıdan önce ne söyleyecekleri konusunda seni uymaları gerekirdi," diyor Gunnar. "Anlıyorum. Şerif ve Casey'nin çocukları yok, bu yüzden seninle nasıl başa çıkacaklarından emin değiller. Onlar iyi insanlar ve seni incitmek istemediler. Sadece düşünemediler."

Max başını sallıyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun?" Gunnar sorar.

Max başını sallar. Gunnar tuhaf olabilir ve yetişkinlerin çocuklara söylememesi gereken şeyler söyleyebilir ama Max bundan hoşlanıyor. Ayı avını duyduktan sonra bütün günü kötü bir ruh hali içinde geçirmişti.

Carson'la konuşmayı denedi ama kardeşi ona sızlanmayı kesmesini söyledi. Annesiyle konuşmayı denedi ama o da her iki ebeveyninin de yaptığı şeyi yaptı; bu şekilde olduğunu düşünmeseler bile Max'in deneyimlerinden asla şüphe etmediler. Bu onu bazen çıldırtıyordu. Şerif Eric ve Dedektif Casey'nin ortaya çıkıp Max'in normal bir ayı gördüğünü düşündüklerini söylememeleri gibi bir şeydi bu. Annem de yapmazdı. Gördüğünü düşündüğü şeyi kabul etmişti, ki bu inkar etmekten daha iyiydi, ama yine de... Annesi, yaratık-adam ya da ayı-kimseye zarar vermeden önce, bunu bildirerek doğru şeyi yaptığı için onu övmeye odaklanmıştı.

"Tüneğime gelmek ister misin?" Gunnar diyor ki. "Bakalım onu orada görebilecek miyiz?"

Max tereddüt edince Gunnar ona bakıyor. "Hayır diyebilirsin evlat. Senden bir yere gitmeni isteyen bir yetişkine hayır demekte her zaman bir sakınca yoktur, özellikle de içgüdülerine güveniyorsan. İçgüdülerinizi dinleyin. Ve eğer gelmek istiyorsan, o zaman sana şunu önereceğim

Önce sen git ve insanların seni görebileceği bir yere çık. Sonra ben geleceğim."

Max başını sallar. "İkimiz birlikte yukarı çıkabiliriz."

"Hayır," diyor Gunnar, sesi garip bir şekilde sert. "Bunu beni kötü hissettirmemek için söylüyorsun. Siktir et bu saçmalığı. Beni güvenecek kadar iyi tanı mıyorsun ve bu yüzden seni özel bir yere davet ederken bunu yapmamalısın. Yukarı çık. Sen çıkıntıya çık. Sonra ben geleceğim."

Evet, Gunnar kesinlikle garip biri.

Max başını sallar ve yürümeye başlar. Gunnar'ın tüneği henüz tamamen bitmemiş bir depo binasında. Ana kat eşyalarla dolu ama bir de çatı katı var ve ön kısmı açık. Gunnar orada oturuyor. Max bir keresinde Gunnar ve Yolanda'nın bu konuda tartıştıklarını duymuş, insanların bazen tartıştıkları o gerçekten kızgın olmayan şekilde. Max bunu Carson'la yaptığında annem buna didişme diyor.

"Çatı katını kapatmayı bitirecek misin?" Yolanda söyledi.

"Hmm, bu kulağa bir seçim gibi geliyor," dedi Gunnar. "Eğer bu bir seçimse, o zaman hayır."

"Kapat şunu, Gunnar. Kış gelmeden, yoksa oradaki her şey donacak."

"O zaman belki de soğuk hava deposu yapmalıyız."

"Yukon'da kış mevsimi. Her şey soğuk hava deposu olacak."

Max, Gunnar'la dalga geçmeye karar verdiklerini düşünüyor. Eğer orada oturmaktan hoşlanıyorsa, mühürlenmesi gerekene kadar onu mühürlemeye zorlamayacaklardır.

Max yolu biliyor. Daha önce Carson'la oraya gitmişti. Merdivenden yukarı çıkıyor ve çatı katından geçerek çatının iki yana eğimli olduğu ön kısma çıkıyor. Gunnar'ın orada Carson'ın deyi miyle "güzel bir düzeni" var; battaniyeler, bira dolu bir soğutucu, atıştırmalıklar. Max dürüst olmak gerekirse biraz garip. Max'in yapabileceği bir şeye benziyor.

-Yetişkinlerden saklanacak bir yer. Gunnar'ın bir yetişkin *olması* dışında. Sözde.

Max kenara yakın oturuyor. Bacaklarını sarkıtmıyor. Eğer yaparsa, biri onu kesinlikle görür ve belki annesine söyler ve eğer annem onu Gunnar'la görürse, koşarak gelir. Eğer kenarda kalırsa

Kenarda, saklanmıyor -herkes yukarı bakıp onu görebilir- ama bunu kolaylaştırmıyor da.

Max dışarı bakar, Gunnar'ı görür ve elini kaldırır. Gunnar kapıya doğru koşar. Birkaç dakika sonra Max'in birkaç adım ötesinde yere çöker ve sırtını bir direğe yaslar.

Gunnar, "Üşürseniz battaniye alın," diyor. "Susarsan, bir bira kapma."

Max başını sallar ve orada oturup kasabayı seyrederler. Öğleden sonra geç saatler ve herkes işini bitiriyor ya da kapanmadan önce kafeye gitmeye çalışıyor.

Herkesin adını hatırlamaya çalıştığı bir hafıza oyunu oynuyor. Kendra ve Dr. April gibi her zaman gördüğü insanlar için bu kolay. Ama bir de hiç konuşmadığı yeni sakinler var. Onlar diğer sınıflardaki öğretmenler gibi, sadece koridorda geçen yüzler ve o sadece onların öğretmen olduğunu biliyor.

Aşağıdaki insanların ikisi hariç hepsini sayabiliyor, bu iyi bir şey. Sonra dikkatini ormana çeviriyor. Annesi sürekli buranın ne kadar güzel olduğunu söyleyip duruyor ama etrafı ağaçlarla çevrili, dağların sadece tepeden görüldüğü kasabada sıkışıp kaldığında ormanı göremiyor. Buradan bakıldığında orman sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor ve Max kasabanın hemen ötesindeki gölü, sonra da arka plandaki dağları seçebiliyor. Sanki bir tablodan fırlamış gibiydi.

O uçsuz bucaksız ağaçları görmek Carson'ı korkutuyor. Ormanın sıkıcı olduğunu düşünüyormuş gibi yapıyor ama Max bunun onu korkuttuğunu anlayabiliyor. Max'i biraz korkutuyor, ama iyi anlamda, eğer bir anlamı varsa.

Evlerine giren, babalarını öldüren ve annelerini vuran adamlar korkunun en kötü türüydü. Cadılar Bayramı'nda perili mısır labirenti eğlenceli ve korkutucudur. Bu daha çok bisikletini Şeytan Virajı'ndan olabildiğince hızlı sürmeye benziyor. Aynı anda hem korkutucu hem de iyi hissettiriyor. Orman macera dolu, ama kim bilir orada neler gizleniyor. Bu kötü olabilir ama aynı zamanda ilginçtir de.

"Hikayeleri karşılaştırmak ister misin?" Gunnar soruyor.

Max düşüncelerinden sıyrılır. Çatı katında o kadar uzun süre kalmışlardır ki, herkes evlerine ya da salona dönmeye başlamıştır.

"Ne hakkında hikayeleri karşılaştıralım?" Max soruyor.

"Ormandaki o şey. Ayı olduğundan emin değilim. Bunu söyledim ama sanırım Casey sana iyi davrandığımı düşündü. Ki bu saçmalık. Ben asla nazik olmam."

Gunnar sırtıyor ama Max sadece gözlerini deviriyor. Bazen Gunnar gerçekten Max'in yaşıdaymış gibi görünüyor. Şu anda, "iyi" olmak istemeyen, bunun hoş olmadığını düşünen çocuk o. Ama kendi çapında iyi biri. *Her zaman* iyi olduğundan değil, ama muhtemelen istediğinden daha fazla iyi olabiliyor.

"O yaratıkla ilgili bir şeyler yanlıştı," diyor Gunnar. "Hareket etme şekli. Bir ayı gibi değildi."

"Ayı mı gördün?"

"Hayır, sorun da bu zaten, değil mi? Şerif Doğa Çocuğa televizyonda gördüğüm şeylere dayanarak yanlış hareket ettiğini söyleyemem."

"Şerif Eric'ten pek hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Gunnar omuz silkiyor. "Onu sevecek kadar iyi tanımıyorum. Onu daha iyi tanımak da istemiyorum. O benim tipim değil, ben de onun tipi değilim, her neyse. Ayı adam hakkında ise, düşünüyordum da-"

Aşağıdan bir ses sesleniyor, "Max? Gunnar'ın seni şekerle inine çekmesine izin mi veriyorsun? Dikkat etsen iyi olur, yoksa kulağını çeker."

Yolanda. Max, Yolanda'yı buradaki çoğu insandan daha çok seviyor. Carson'ın dediği gibi, kimsenin lafına bakmaz.

Max, Yolanda'ya el sallıyor ve o da gülümsüyor; bu onun gerçek gülümsemesi, başkalarına verdiği gergin gülümsemelerden biri değil.

"Kıçını kaldırıp buraya gel, Gunnar," diyor. "Saat beşte Kendra'ya cıvatalar konusunda yardım etmen gerekiyordu."

"Yani pazularımı istiyor," diye karşılık veriyor. "Bu benimle ilgili değil. Vücudumla ilgili. Kendimi kullanılmış hissediyorum."

Yolanda bir şeyler söylemeye başlıyor, sonra Max'e bakıp duruyor, bu da Max'in onun ne söyleyeceğini *gerçekten* merak etmesine neden oluyor.

"Ağaç ev arkadaşını on dakikalığına ödünç alıyorum, Max," diyor. "Eğer orada biraz daha kalmak istersen, sana şantaj kurabiyesi getirmesini söylerim."

"Şantaj kurabiyesi mi?" Gunnar ayağa kalkarken Max'e şöyle der.

Max sadece gülümsüyor. Bu Yolanda ile aralarında bir sır. Dedektif Casey kurabiyeleri gerçekten çok seviyor, ama herkes de öyle ve bazen Dedektif Casey kurabiyeler tükenmeden alamayacak kadar meşgul oluyor. Devon her zaman onun için fırından biraz ayırır. Yolanda bunu öğrendi ve Devon - kasabadaki çoğu insan gibi - Yolanda'dan biraz korkuyor, bu yüzden Dedektif Casey'nin özel zulasından biraz isterse ona birkaç tane veriyor.

Max bir keresinde Yolanda'yı bunları yerken görmüş ve bunların Dedektif Casey'nin olduğunu anlamış, bu yüzden şimdi o etraftaysa, sessiz kalması için ona bir tane veriyor. Bu yüzden onlar şantaj kurabiyeleri. Max'in Yolanda'yı ispiyonlayacağından değil. Aralarında özel bir şaka ve bu hoşuna gidiyor.

Gunnar gider ve Max olduğu yerde kalıp kasabaya bakar. Gunnar'ın gittiğinden emin olduktan sonra soğutucuya bakar ve biraları kontrol eder. Bir tane almaz, sadece bakar ve belki de fark edilmeden bir tane alabileceği kadar bira olup olmadığını anlamaya çalışır. Carson'a verirdi. Bu kardeşini mutlu edebilir. Ya da kaşlarını çatmasına ve Max'e biranın havalı olduğunu düşünen küçük bir çocuk demesine neden olabilir.

Zaten orada sadece üç şişe var. Gunnar birinin eksik olduğunu fark ederdi.

Max yerine doğru yürürken ormanda bir şey görür. İki ayağı üzerinde yürüyen kahverengi bir şey.

Sanki yaratık onu fark edebilecekmiş gibi donup kalıyor. Sonra gözlerini güneşe karşı gölgeleyerek dışarı bakıyor.

Bu onun ayı-adamı mı? Buradan söyleyemez. Kesinlikle iki ayağı üzerinde yürüyor, ki ayılar bunu yapmaz. Kahverengi, bir boz ayı gibi, ama kapüşonu açık kahverengi ceketli biri de olabilir. Kulakları olup olmadığını göremiyor.

Şerif Eric ya da Dedektif Casey değil. Şerif Eric'in bugünkü ceketi siyahtı, Casey'ninki ise maviydi. Devriyedeki Şerif Yardımcısı Will ya da Kenny de değil - Max onları diğer tarafa doğru yürürken görmüş. Gunnar'ın ona yardım etmesi gerekiyorsa Kendra devriyeden dönmüş olmalı. Kahverengi figür ormanın derinliklerinde.

Max son bir kez bakar ve çatı katına doğru koşar. Merdivenlerden o kadar hızlı iniyor ki neredeyse takılıyor. Dışarı çıkınca duraklar.

Görünmeden ormana gizlice girebileceği bir nokta var. Daha iyi görmek istiyor. Bunu tek başına yapmaması gerektiğini de biliyor.

Bir saniye düşünür. Sonra dikkat çekmeden yürüyebildiği kadar hızlı yürüyor. Carson'ı son gördüğünde odasına kapanmış, gününün büyük bölümünü Switch'ile geçiriyordu. Oyun konsolunun ikisine ait olması gerekiyordu ama günde sadece bir kez pillerini şarj etmelerine izin veriliyordu ve Carson her zaman pilleri bitiriyordu.

Max onların evine doğru yürürken saatini kontrol ediyor. Eskiden çakma bir akıllı saati vardı ama burada onları şarj edemiyorlar, bu yüzden saati anlaması biraz zaman alan akrep ve yelkovanı olan normal bir saat. Annesinin işten çıkıp eve geleceği saat neredeyse beş buçuk. Hızlı hareket etmek zorunda.

Haven's Rock'ta birkaç tip konut bulunmaktadır. Bazı personel işyerlerinin üzerindeki çatı katlarında yaşıyor. Şerif Eric ve Dedektif Casey gibi birkaçının kendi evi var. Sakinler ve bazı personel, annemin üniversite yurtlarını andırdığını söylediği yerlerde yaşıyor.

Haven's Rock'a tek başına gelenlerin kendilerine ait küçük bir yatak odası oluyor ve binadaki herkesle yaşam alanını, mutfağı ve banyoyu paylaşıyorlar. Max'inki gibi aileler için de dairelerin olduğu bir bina var. Onları da diğer her şey gibi çok küçük ama iki yatak odası, bir banyo ve mini mutfak, yemek masası ve kanepeden oluşan bir oturma alanı var.

Carson'ı tam da beklediği yerde bulur. Odalarında, Switch'te bir oyun oynarken.

"Carson?" diyor.

Kardeşi onu görmezden geliyor.

Max üçe kadar sayıyor. "Carson?"

"Bekle."

Max kapıya doğru bakar. "Bu çok önemli."

"Sen on yaşındasın. On yaşındayken hiçbir şey önemli değildir." Max'in dişleri sıkılır. "Ama bu öyle. Sanırım yine görüyorum." "Neyi görüyorsun?"

"Ayı-adam."

Carson anahtarı yatağın üzerine bırakır. "Tanrı aşkına, yine mi bu?"

Max ona "siktir" dememesini söylemiyor. Carson her zaman Max'e havalı olduğunu düşündüğü şeyleri yaptığı için kızıyor ama sonra o da aynısını yapıyor.

"Ormanda Koca Ayak falan yok, Max," diyor.

"Ona asla Koca Ayak demedim. Ne olduğunu bilmiyorum. Şu anda orada ne olduğundan bile emin değilim, ama kasabaya yakın ve bir göz atmak istiyorum. Benimle gelmen gerekiyor."

"Hayır."

"O zaman birine söylemeliyim. Şerif Yardımcısı Will ya da Yolanda ya da-"

"Hayır." Carson bacaklarını yatağın kenarına doğru sallar. "Kimseye söylemeyeceksin. Kendini yeterince utandırdın."

Max çenesini açıyor ve kelimeleri zar zor çıkarmayı başarıyor. "Kendimi utandırmadım. Gördüğüm şey bir ayı olsa bile -ki öyle olduğunu sanmıyorum- herkesin bunun dışarıda olduğunu bilmesi gerekiyordu. Uyarıyı takdir ediyorlar."

Carson kara gözlerini deviriyor. "Çünkü sana bunu söylediler. Çünkü annem sana bunu söylemekten *vazgeçmiyor*. Kocaayak yok, ayı da yok. Sadece babası vurulduğu için öcüler gören korkmuş küçük bir çocuk var. Biriyle konuşmak ister misin? Terapistinle konuş, barmen hatunla."

"Adı Isabel."

"Her neyse." Carson Switch'i alır ve sırtına vurur. "Başka birine söylersen, ilk seferinde de bir ayı olmadığını söylerim."

"Ne?"

Carson oyundan başını kaldırıp bakmıyor bile. "Bunu gören tek kişi Gunnar'dı ve o da babası ölen çocuğa iyi davranmak için öyle söyledi. Hepsi sana iyi davranıyor çünkü senin için üzülüyorlar."

Max'in yumrukları sıkılır. "Sadece Gunnar değildi. Kendra bir şey gördü ve Lynn onun kaçtığını duydu-"

"*Travma* geçiren zavallı küçük çocuğa iyi davranmak." Son kelimeyi küçümsüyor ve bu Max'i her şeyden daha çok kızdırıyor. Gözleri yaşlarla dolar.

"Babamın vurulduğunu gören ben değilim," diyor Max. "Sen gördün ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya devam ediyorsun-"

"Evet, onu gören bendim. Çünkü sen dolapta saklanıyordun."

Gözyaşları öfkeden sıcak bir şekilde akıyor. "Annem bize dolapta kalmamızı söyledi ve sen dinlemedin ve sen de vurulabilirdin ve babamın öldüğünü ve annemin vurulduğunu gördün ve korkman gerekiyordu ama sen-"

"Hâlâ burada mısın?" Carson elini salladı, bakışları hâlâ oyunundaydı. "Git buradan, küçük çocuk. Kocaayak'tan mı korkuyorsun? Saklanacak bir dolap bul."

Max kardeşinden nefret ediyor ve annesinin bunu asla söylememesi gerektiğini söylemesi umurunda değil. Carson ondan nefret ediyor, neden o da ondan nefret etmesin? Carson pisliğin teki. Tıpkı Gunnar'ın dediği gibi bir pislik.

Annem ona sabırlı olmasını, Carson'a zaman tanımasını ve bazı şeyler yaşadığını anlamasını söyleyip duruyor. Ama hepsi "bazı şeyler yaşıyor." En kötü şeyleri. Isabel öyle diyor. Bu en kötü türden bir şey ve bunun en kötüsü olduğunu kabul etmekte sorun yok ve iyi olmadığını kabul etmekte de sorun yok.

Carson bunu neden söyleyemiyor? Kendisi iyi olmadığı için Max'i bebek gibi hissettirmek yerine iyi olmadığını kabul ediyor. Max'e alay etmek ve dolapta saklandığı için "iyi değilmiş" gibi davranmaya hakkı yokmuş gibi davranmak.

Dolaptaydı çünkü annem orada kalmasını söylemişti. Adamlar içeri girmişti ve annem dolaba girmesini söylemişti. Önce girdiler, ama sonra Carson çıktı ve babasının vurulduğunu gördü, sonra annesinin vurulduğunu, sonra adamlar Carson'ı vuramadan polis geldi ve belki, sadece belki, Carson gizlice kaçıp yakalanmasaydı annem ve babam vurulmayacaktı.

Carson bunu hiç düşündü mü? Gizlice kaçtı, adamlar onu yakaladı ve ateş etmeye başladılar. Bu Carson'ın suçu olabilir, ama yine de önemli bir şey değilmiş gibi davranıyor, sanki iyiymiş gibi.

Belki Carson iyidir. Belki de babamın ölmesini ve annemin yaralanmasını umursamayacak kadar aşağılık bir heriftir. Belki de Carson'ın umursamasının tek sebebi, buraya gelmeleridir ve bundan nefret ediyordur.

ve aksi takdirde, eğer hala evde olsalardı, gerçekten iyi olacaktı.

Max farkına varmadan ormana doğru yola çıkmıştı. Kimse onu ağlarken görmeden uzaklaşması gerekiyordu ve annesinin onu fark edebileceği bir yerde olmak istemiyordu, bu yüzden ormana giden gizli yolunu seçti.

Yol sağlık kliniğine doğru gidiyor, böylece biri onu görürse sadece Dr. April ile konuşması gerektiğini düşünecek. Burası kasabanın sessiz bir köşesi, depo binaları falan var ve orada neredeyse hiç kimse yok.

Ormana doğru yürüyor ve öylece devam ediyor. Şerif Yardımcısı Will'in kahkahasını duyduğunu sanır ama onu göremeyecek kadar uzaktadırlar ve onlara ayı-adamdan bahsetmeyecektir. Ayı-adam olup *olmadığını* görmeye bile çalışmayacak. Şehrin bu tarafında değildi. Max'in tek istediği bir süre yürümek ve kendi başına kalmak. En çok da kendi başına kalmak istiyor.

Şerif Dalton'ın av izi dediği yolu kullanıyor. İnsanlar tarafından yapılmış bir p a t i k a y a benziyor ama hayvanlar aynı rotayı tekrar tekrar kullanıyor. Bunu takip ediyor, gözyaşlarını siliyor ve tam arkasında bir dal çatladığında sızlanmamaya çalışıyordu.

Dönüyor ve ormandan bir figür fırlayıp onu yakalıyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Casey

Biri "Max!" diye bağırdığında kasabaya dönmek üzereydik. Dalton bana baktı. Hava kararmıştı -Lilith'in kulübesinden ayrıldıktan sonra, hızlı bir akşam yemeği yiyip geri dönmeden önce vahşi adamımızı aramak için birkaç saat harcamıştık. Saatimi kontrol ediyorum. Sekizi geçiyor.

"Çocuklar için yatma vakti," diyorum. "Max ziyarete gitmiş olmalı."

Dalton homurdanıyor. Kasabada sokağa çıkma yasağımız yok. Rockton'da insanlardan gece yarısından sonra dışarı çıkmamalarını istemiştik ama bunu sadece bir sorun olduğunda uyguluyorduk. Orada bile o saatte dışarıda olanlar genellikle başkasının yatağından dönüyordu. Haven's Rock'ta bu durum daha az, çünkü kısmen daha az insan var, kısmen daha az bekar var ve kısmen de konutlar ortak. Büyük ihtimalle yatağınıza geri dönüyorsanız, binayı terk etmiyorsunuzdur.

Gün batımından sonra karanlık olmasını rica ediyoruz. Elbette ışığınız açık olabilir, ancak panjurlarınız ve perdeleriniz kapalı olmalıdır. Bu, kasabanın gece fark edilme olasılığını en aza indirir. Ayrıca akşam karanlığı çöktüğünde insanların çoktan saklanmaya başladığı anlamına gelir. Rockton'da bu, evde ve Roc'ta toplanmanın bir karışımı olacaktır. Yine, daha az insan, yeni Roc'umuzun çok daha az aktif olduğu anlamına gelir.

Tüm bunlar bir araya geldiğinde, genellikle sekiz buçukta da sabahın ikisinde olduğu kadar sessiz olan bir kasaba ortaya çıkıyor. Ama daha kenar mahallelere v a r m a d a n , sesler ve bot sesleri öğle vakti gibi geliyor.

Anders el fenerimizi görmüş olmalı. Bizimle buluşmak için koşarak geliyor.

"Max kayıp," diyor.

"Kahretsin," dedim. "Dana'nın onu bu gece için çağırdığını düşünmüştüm."

Yanımıza çökerken başını sallıyor. "Akşam yemeğinden beri yok. Dana işten eve geldi ve birisi Max'i Yolanda'yla görmüş, o yüzden hemen endişelenmedi. Birkaç kişi iş çıkışı bir şeyler içmek için Roc'a gidecekti ve Dana'yı da davet ettiler. Carson'a saat altı buçukta yemeğe gideceklerini, sadece gelip onu Roc'ta almasını söyledi. Carson oyununu oynuyordu ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Dana biraz zaman geçirmenin keyfini çıkarıyordu ve zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Dana

yediden hemen önce hatırladı. Çocukları almaya gittiğinde Max eve gelmemiştir."

Anders nefes almak için duraklıyor, devam etmesine izin vermeliyim ama beynim çoktan bir zaman çizelgesi oluşturmaya başladı. "Yolanda onu en son ne zaman gördü?"

"Beş. Max onunla takılmıyordu. Gunnar'la birlikteydi. Bu da biraz drama neden oluyor ama şimdilik bunu geçiştirelim."

"Tamam. Yani Max şu ana kadar Gunnar ile birlikteydi...?"

"Beş. Yolanda'nın onu son gördüğü saat. Kendra'nın Gunnar'a ihtiyacı vardı."

Yolanda onu getirdi. Max'e ona kurabiye getireceğini söyledi."

"Casey'nin kurabiyelerinden biri mi?" Dalton diyor ki.

Devon, Yolanda'nın "benim" kurabiyelerimden bazılarına el koyduğunu itiraf etti. Umurumda değil ama Yolanda'nın beni alt ettiğini düşünmesine izin vermeye karar verdim. Belki bu küçük güç hamlesine izin vermek onu daha büyüklerine ihtiyaç duymaktan alıkoyar.

"Sanırım öyle," diyor Anders. "Her neyse, ona bir kurabiye getirmiş ama adam orada değilmiş. Önemli bir şey değil. Aslında kalacağını hiç söylememişti. Gunnar beş buçuktan hemen önce dönmüş ve Max'ten hâlâ bir iz yokmuş. Eve gittiğini düşünmüşler."

"Ondan sonra onu kim gördü?"

"Birkaç kişi onun aile konutlarına doğru gittiğini söyledi ama Carson başından beri oradaydı ve onu hiç görmedi."

"Max'in içeri girdiğini gören oldu mu? Yoksa sadece o tarafa mı yöneldi?"

"Şu t a r a f a doğru gidin. Bu yaklaşık beş yirmi olurdu."

Dana işten çıkmadan önce."

"Ya ondan sonra?"

"O zamandan beri kimse onu görmedi."

Şehre geri döndük ve aramayı devralıyoruz. Dana Max'in eve gitmediğini anlayınca Yolanda'ya haber verdi, o da Anders'i aradı. Max'i 5:20'den beri kimsenin görmediğini teyit etmeleri yaklaşık otuz dakika sürdü.

Anders, April ve Kenny'ye kapı kapı dolaşarak arama yaptırıyor. Biz vardığımızda, herkes

sorgulanıyor ve herkes bakıyor.

Aramada birkaç ayarlama yaptım. Dana, Max'in hâlâ kasabada olduğundan emin, herkese gitmemesini söylesek de gitmezdi. Her ne kadar meraklı bir çocuk olsa da, babasının ölümünden beri annesini üzmemek istemediği için kendisine söyleneni yapıyor. Dana onun etrafı kurcaladığını ve bir kuytuda uyuyakaldığını düşünüyor.

Buna inanıyor muyum?

Sanırım bu mümkün ve işte burada çoğumuz yardımcı olamıyoruz. Bizim çocuğumuz yok. Tek yapabileceğimiz kendi çocukluğumuzu düşünmek ve bu senaryonun gerçekleşme olasılığını değerlendirmek.

Anders, daha önce iki kez aranmış olan bir depo binasının zemin altı bölmesini ararken bana "Öyle olmadı," diye fısıldıyor.

Ona bir bakış attım. "Bunu yemiyorsun."

"Çocukken bir sürü saklanma yeri buldum. Uzaklaşmaya ihtiyacın var ve bir yer buluyorsun. Max'in çoğu çocuktan daha fazla kaçmaya ihtiyacı var ama..." Omuz silkiyor. "Çocuk ne kadar derin uyuyabilir? Uykuya dalabilir mi ki? O beş yaşında değil. O on yaşında, olgun ve sorumluluk sahibi bir on yaşında. *İmkansız* olduğunu söylemiyorum ama..."

"Peki seçeneklerimiz neler? Bir, saklanıyor ve uyuyor ve bizi duymuyor. İki, saklanıyor ve kızgın, bu yüzden cevap vermiyor, ama bana o tür bir çocuk gibi de gelmiyor."

"Evet, annesini asla bilerek korkutmaz. Sürekli dönüp dolaşıp geldiğim nokta bu. O hassas bir çocuk ve bunu en iyi şekilde ifade ediyorum."

"Sezgisel ve empatik."

Anders ışığını soğuk bölmede saklanan eşyaların üzerinde gezdirirken başını sallıyor. "Annesinin neler yaşadığını biliyor ve sinirlenip saklanmayacaktır. Hem kime kızacak ki? Son görüştüğü kişiler Gunnar ve Yolanda'ydı ve o da rahat ve gülümsüyordu."

"Üçüncü seçenek, bir yerde saklanıyor olması ve yaralanmış olması. Ama yapabileceği en kötü şey düşüp bileğini burkmak olur ve düşebileceği tüm noktaları araştırdık."

"Sence ormana gitmiş olabilir mi?"

Kapağa yöneliyoruz ve ben cevap vermeden önce dışarı  ıkıyoruz. "Dana'nın ona kasten karşı gelmeyeceği konusunda haklı olduğunu düşünüyorum. Yine, onu endişelendirmemekle ilgili. Ayrıca ormandan uzak durması yönündeki mantıklı bir emri de kasten görmezden gelmezdi."

Anders, "O onun kardeşi değil," diyor.

"Carson zor bir dönemden geçiyor ama evet, eğer kayıp olsaydı ormanda arıyor olurdu. Orayı pek sevmişe benzemiyor ama ona oraya gidemeyeceğini söylersek, bu da bunu yapmak için bir neden olur."

"Küçük bir pislik gibi davranıyor." Anders bakışımı yakaladı ve i  geçirdi. "İyi. Travmatik bir şeye tanık olmuş ve bunun onu rahatsız etmediğini kanıtlamaya kararlı bir ergen  ocuk gibi davranıyor. Ama daha önce kullandığın 'kasıtlı' ifadesini fark etmedim değil. Max kasten ormana gitmez. Doğru koşullar altında olabilir. Mesela-"

Deponun kapısı açılır ve Dana bastonuna dayanarak içeri girer.

"P e k a l a , " diyor. "Ona şüpheyle yaklaştım. şimdi işim bitti."

"Max'e şüpheyle mi yaklaştın?" Ben de öyle dedim. "Gunnar. Oğluma bir şey yaptı."

Daha  nce Anders, Max'in Gunnar'la birlikte olmasıyla ilgili bazı dramlar yaşandığını söylemişti. Ne demek istediğini sorma fırsatım olmamıştı ama bir fikrim vardı. Dana'nın yürüyüşü, Max'in Gunnar'la birlikte yürüyüş grubunun gerisinde kaldığını öğrendiğinde nasıl irkildiğini görmüştüm. Bununla bir sorunu olup olmadığını görmek için bekledim. Eğer varsa, onun isteklerine saygı duyacak ve Gunnar'la konuşacaktım. Aksi takdirde, Gunnar'ın kesinlikle gölgeleri ve sırları olsa da, onu çocuklardan herhangi biriyle etkileşime girerken gördüğümde herhangi bir seğirme hissi almıyorum. Max'e ilgi duyduğunu fark ettim ama bu endişe verici bir şey değildi.

Dana, Max'in Gunnar'la yürümesinden şikayet etmediğinde, bunu başlangıçtaki endişelerini geride bıraktığı anlamına geldiğini düşünmüştüm. şimdi anlıyorum ki bunu geçici olarak bir kenara bırakmış. Max'in Gunnar'la birlikte t nekte olması onu rahatsız ediyordu ama Max'in bir yerlerde saklandığını keşfetmek için parmağını işaret etmek istemiyordu.

"O burada değil," diyor. "Bu da onu birinin kaçırdığı anlamına geliyor ve bu kişinin kim olduğu da belli."

Depoya girmesi için ona el sallıyorum. Anders bizi yalnız bırakacağını söylüyor. Sonra da sıvışıyor.

Bir kutunun üzerine yerleşiyorum. Dana ayakta duruyor. Otuzlu yaşlarının sonlarında, Latin kökenli, dikenli siyah saçlı ve hafif yapılı. Dizinden vurulduğu için bir bacağında destek var.

Saldırganlar o hareket halindeyken ateş etmiş ve onu dizinden yakalamış gibi davranabilirdim ama daha iyisini biliyorum. Bu bir işkenceydi. Saldırganların istediği bir şey için ona işkence etmek mi? Ya da kocasına işkence etmek için onu vurmak? Bana verilen çıplak hikayenin bir parçası değil, bu yüzden önemli olamaz. Sadece bir destek taktığı ve kronik ağrıları olduğu anlamına geliyor.

"Gunnar'ın kaybolmadan önce Max'le birlikte olduğunu duydum," diyorum. "Evet." Kelimeyi adeta tükürüyor. "Onunla ilgili hislerimi Bu çok açık."

"Gunnar'a mı?"

Bir anlık rahatsızlık ve sesi birkaç kademe düşüyor. "Max'e."

"Gunnar'la birlikte olması yasaklanmış mıydı?"

Bir kutuya yaslanıp sonunda yaralı bacağından biraz ağırlık alırken daha fazla rahatsızlık duyuyor. "Hayır. Ama nasıl hissettiğimi biliyordu. Yasaklamak istemedim. Yasaklamalıyım. İçgüdülerim bunu yapmamı söyledi ve yapmalıyım."

"Gunnar seni sinirlendirecek ne yaptı?"

"Ondan hoşlanmıyorum." Öfkesi kabarıyor. "Bu adamda çok yanlış bir şeyler var."

"Ve bu şey onun oğullarınızın etrafında olmaması gerektiğini gösteriyor." "O..." Kapiya doğru bakıyor, ama kapıdan bir ses gelmiyor.

Orada kimse yok. Sonra sesini alçaltıyor. "Kadınlardan birini Gunnar'ın küçük tüneğinin olduğu binadan çıkarken gördüm. Adam yukarıdaydı ve kadın görülmek istemiyormuş gibi gizlice dışarı çıktı. Sonra Kendra'nın onunla alay ettiğini duydum..." Yanakları kızardı. "Kadının orada onunla ne yaptığına dair hiçbir yanılsama bırakmadı, ki bu beni ilgilendirmez, sadece... Kendra'nın söyledikleri... Onu... bunu çok yapıyormuş gibi gösterdi."

Öyle. Yolanda'nın inşaat ekibinin çoğu kadındı ve Gunnar kendini yalnız hisseden herkes için uygun olduğunu açıkça belirtmişti. Doğrudan seks, karşılıksız. Çok sayıda alıcısı vardı, bu da pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirdiği ve tam olarak reklamını yaptığı şeyi sağladığı anlamına geliyordu. Erica Jong'un "fermuarsız sikişi" - her iki taraf için de saf zevk arayışı. Bunun için onu ya da onları yargılamayacağıma eminim.

Gunnar'ın bunu tekrar yaptığından haberim yoktu - burada sadece bir avuç bekar kadın var. Ama eğer yapıyorsa? Dinamiklerin farklı olabileceğini anladığından emin olmak için bir konuşma yapmak gerekebilir. Bunlar inşaat işçileri ya da bir işte çalışan zanaatkârlar değil; sığınma arayan potansiyel olarak savunmasız insanlar.

Bunların hiçbirini söylemiyorum. Sadece "Ah." diyorum.

"Dahası da var," diyor. "Bir keresinde Lynn'in o yukarıdayken kapıdan gizlice girdiğini görmüştüm."

Kahretsin. Lynn evli. Lynn evli ve aralarında bir gerginlik olduğunu hissetsem de Haven's Rock gibi küçük bir yerde evlilik dışı ilişki dramasını kaldıramayız. Açık bir evlilik olmasını ve Grant'in Lynn'in birileriyle takılmasında bir sakınca görmemesini umabilirim ama bundan şüpheliyim. Bu da Gunnar'la konuşmam gerektiği anlamına geliyor. Evli kadınlarla bir sorunu olmadığını biliyorum, bana teklif etmişti.

"Gunnar öyle görünüyor ki..." Her zamanki şaka yollu örtmece ifadelerimden birini kullanmadan önce duruyorum ve kullanmamayı tercih ettiğim o yüklü kelimeyi söylüyorum. Ama başka türlü sanki olayı hafife alıyormuşum gibi görünecek. "Karışık."

"Evet." Nefes verdi ve bu konu etrafında dönüp durduğu belliydi. "Bu beni endişelendiriyor."

Burada daha dikkatli davranmalıyım. Bu işin gidişatından hoşlanmıyorum ama önyargılı da görünemem. Onun endişelerini ciddiye almalıyım. Ama aynı zamanda söylenmesi gerekeni de söylemeliyim.

"Çapkınlık cinsel saldırganlar için bir uyarı işareti değildir," diyorum. "Medyanın öyle gösterdiğini biliyorum, özellikle de tacizci bir kadınsa. Gunnar'ın kısa süreli ilişkileri teşvik ettiğinin farkındayım, ancak bunlar rızaya dayalı ve sevgililerinden hiçbiri onun davranışlarından şikayetçi olmadı. Eğer böyle bir ipucu olsaydı, üzerine atıldık. Bu kasaba fısıltı ağının sorunlarla başa çıkmasına izin vermeyecek kadar küçük."

Yanakları tekrar kızarıyor ve üslubuma ne kadar dikkat etsem de, bu temkinli seks konuşmasının bile onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim.

"Tahmin ediyorum ki," diyorum yavaşça, "bu konuyu açtığına göre, bunun oğulların için bir tehlike işareti olduğunu düşünüyorsun. Eğer Gunnar önüne gelenle yatıyorsa ve Max'e ilgi duyuyorsa, bu bir sorun. Ama..."

"Bir sürü kadınla takılması onun pedofil olduğu anlamına gelmez."

"Evet."

Kollarını kavuşturur. "Bunu biliyorum. Ben sadece... Beni rahatsız ediyor ve onu Max'in etrafında görmekten hoşlanmıyorum ve bir şey söylemeliydim, ama dürüst olmak gerekirse?" Bakışlarıma karşılık veriyor. "Buna gerek olmamalıydı. Yolanda Max'i çatı katında Gunnar'la gördü ve çok da önemli bir şey değilmiş gibi davrandı. Onun çocuğu yok. Senin de yok. Bu kartı oynamaktan nefret ediyorum, çünkü insanların bunu her zaman yaptığını biliyorum. *Senin çocuğun yok, o yüzden anlamıyorsun.*"

"Doğru olması dışında. Bizim çocuğumuz yok."

"Ve eğer olsaydı, herhangi bir yabancıнын onlarla ilgilenmesinden tedirgin olurdunuz. Kendinize paranoyakça davrandığınızı söyleyebilirsiniz ve onda dokuzunda öyle yaparsınız ve çocuğunuzu başka bir yetişkinle sağlıklı bir ilişkiden mahrum bırakmak berbat bir şeydir, ama bu riski göze alamazsınız. Gunnar'ın benim iznim olmadan Max'i o çatı katına çıkarması yanlıştı ve Yolanda bunu bilmeliydi."

"Yalnız," diyorum nazikçe, "sizin de belirttiğiniz gibi, bizim çocuğumuz yok. Nüansları anlayamayız. Kimseyi suçlamak istemiyorum. Gunnar, Max'le birlikte olan son kişi olarak zaten sorgulama listemin başında yer alırdı. Endişeleriniz ışığında, onun üzerine daha sert gideceğim ve bunu hemen yapacağım."

"Ama onun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz." "Gunnar'ı bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum."

"Çatı katını arayacak mısınız?" diye soruyor. "Kanıt için mi?"

"Max'i aradım ama şimdi odasını ve kanıtları arayacağım. Onunla konuştuktan hemen sonra."

Gunnar'la konuşmak için dışarı çıkıyorum ama onun yerine Dalton'un bana doğru geldiğini görüyorum, Storm bana yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyor.

"Max ormana girdi," diyor Dalton. "Storm onun giriş noktasını buldu. Onu içeri alacağım ve nereye gideceğine bakacağım."

Tereddüt etmiyorum. Evet, Gunnar'la hemen konuşacağıma söz vermiştim ama Max'i bulmak çok daha önemliydi. Şehri geçerken Gunnar'ı Kendra'yla birlikte gördüm ve Gunnar'ı çağırdım.

"Seninle konuşmam gerek," dedim.

"Bunu anladım. Belediye binasında mı?"

"Evet. Benimle orada buluş. Önce bir şeyi kontrol etmemiz gerekiyor." Benden Storm'a baktı. "Bir iz mi?"

Bağlantısız bir ses çıkarıyorum.

"Eğer kliniğin yanındaysa, bu yeni bir şey değil." Dalton durur ve onunla yüzleşmek için döner.

Gunnar ellerini kaldırıyor ve sanki Dalton ona saldırmış gibi abartılı bir geri adım atıyor. Ben sadece başımı sallıyorum.

İki adamın anlaşılamadığını söyleyebilirim ama bunu anlamak için gerçek bir konuşma yapmaları gerekir. Sanki anlaşılamayacaklarına karar vermişler ve etkileşime girme zahmetine girmiyorlar. Bu daha çok Gunnar'a özgü bir durum ama eğer birisi Dalton'la uğraşmak istemiyorsa, onunla uğraşması için bir sebep vermedikleri sürece *onları rahat* bırakıyor.

"Bu yeni değil de ne demek?" Ben de diyorum ki.

"Max'in bu gece oraya gitmediğini söylemiyorum. Ama yavrunuz onun kokusunu aldıysa, eski de olabilir. Bu Max'in gizli gizlenme noktası. Kliniğin sol tarafında. Benim tüneğimde olmadığınız sürece onu göremeyeceğiniz kör bir nokta."

Dalton öne doğru sallanıyor. "Yani Max'in ormana tek başına gittiğini fark ettiniz, ki bunu yapmasını kesinlikle istemeyiz ve hiçbir şey söylemediniz."

"O daha on yaşında ve sen ona tüm bu orman sırlarını anlatıyorsun. Tabii ki içeri girecek. O yaşta ben de girerdim. Şimdi de öyle."

Ona bunun yardımcı olmayacağını söyleyen bir bakış attım.

"Mesele şu ki," diyor Gunnar, "o sorumluluk sahibi bir çocuk. Bana sorarsanız *fazla* sorumlu. Hayatında çok şey yaşadı ve bu onu yanlış bir şey yapma konusunda gergin yaptı. Bu ailesi için iyi ama onun için o kadar da iyi değil." Ellerini kaldırıyor. "Bu Max'in kendisine söyleyeceğim bir şey değil. On yaşındaki bir çocuğu yaramazlık yapması için cesaretlendirmeyeceğim. Onu ormana giderken gördüm ve izledim-

sapık olduğum için değil, biraz güvenli isyan zamanını hak ettiğini düşündüğüm için. Yaklaşık 50 metre içeri girdi. Etrafı kurcalar. Bazen bir kütüğün üzerine oturup takılıyor. Daha ileri gitmiş olsaydı, birine söylerdim."

"Yine de birine söylemeliydin," diyorum Dalton'dan önce. "Ama ona göz kulak olduğun için seni takdir ediyorum."

"Sapık *olma* ihtimalim hakkında beni sorgulamanız gerekene kadar kendimi sapık gibi hissetmemem için çok kibarca söylüyorsunuz."

"Evet."

"Buna alınmayacağım."

"Güzel, çünkü kayıp bir çocuğu tüneğinize çıkardıktan sonra yanında görülen son kişi sizsiniz. Kötü bir niyetiniz olduğunu söylemiyorum ama bunu dikkate almazsam gerçekten boktan bir polis olurum."

"Biliyorum. Seni belediye binasında bekliyor olacağım." Gömleğini çıkarıyor. "Al bunu."

"Uh..." Ben de diyorum ki.

Dalton iç çekti ve başını salladı. Gunnar az önce bana tişörtünü uzattı ve hava donma noktasının yaklaşık beş derece üzerinde olmasına rağmen ceket ya da süveter giymiyor. Serin havaya alışmış olan bizler genellikle diğerlerinden daha hafif giyiniriz. Gunnar'ın bahanesi bu değil. Yolanda bir keresinde onu ciddi bir giysi alerjisi olan biri olarak tanımlamıştı. Altındakini göstermek için mümkün olduğunca az giymeyi seviyor.

"Koku için," diyor gömleği bana uzatırken. "Max'in ormana girdiği yere yaklaşmadım ve köpeğinizin bunu teyit etmesini istiyorum."

"Aslında işler böyle yürümüyor ama evet, orada kokunuzu alıp almadığını soracağım."

"Yapmayacak. Sen bunu yap, ben de belediye binasında olacağım." "Gömlekle mi?"

Kaşlarını sallıyor. "Bu sana bağlı." O kadar hızlı durdu ki neredeyse komikti ve bakışları Dalton'a gitti. "Bu bir şakaydı. Ben olsam karına asılmazdım."

"En azından benim önümde değil mi?" Dalton başını sallar. "Endişelenmiyorum."

"Bir gömlek giy, Gunnar," diyorum. "Donmadan önce."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Storm'un Max'in izini bulduğu yeri kontrol ediyoruz. Tam olarak Gunnar'ın söylediği yerdeydi ve iz boyunca yürürken Dalton ve Storm, Max'in buraya birkaç kez geldiğini doğruladı. Bölgede ona ait birden fazla iz ve muhtemelen üzerinde oturduğu eski bir kütükte ayak izleri ve giysi lifleri var.

Bu gece buraya geri geldi mi? Bunu söylemek imkansız. Eğer Storm iki saat önceki bir iz ile on saat önceki bir izi ayırt edebiliyorsa, bu bilgiyi bana nasıl aktaracağını bilmiyorum. O sadece izleri bulabilir ve yeni olduklarını doğrulayabilir.

Dalton da aynısını yapabilir. Kütüğün yanından geçen üç patika var. Üçü de yaklaşık 20 metre sonra bitiyor. Hangisinin en yenisi olduğunu söyleyemiyoruz. Storm ve Dalton'a göre hepsi yeni, yani bir haftadan daha eski değiller.

Dalton yine kasabanın etrafında dönecek ama pek umudumuz yok. Şu anki sakinlerimiz arasında Max herkesten daha fazla ormanda. Mümkün olan her geziye katılıyor, Dalton ve ben de onu kendi gezilerimize götürüyoruz. Bunun onu kendi gezilerini yapmaktan alıkoyacağını umuyorduk ama itiraf etmeliyiz ki Gunnar haklıydı. Ormana ilgi duyan on yaşında bir çocuk. Bizim yasağımızı bir tuz tanesi ile algılayacak ve *gerçekten* sadece kendi başına uzağa gitmemesi gerektiğini kastettiğimize karar verecektir.

Kasabaya döndüğümde, Gunnar'ı belediye binasının ön merdivenlerinde buldum. Oraya öyle demekte hâlâ zorlanıyorum. Rockton'da orası polis karakoluydu. Burada bundan uzaklaşmaya çalışıyoruz. "Polis karakolu" polislik gerektiren sakinlerin olduğunu ima ediyor... oysa birçoğu bu tür kişilerden kaçmış durumda.

Şerif, dedektif, şerif yardımcısı gibi unvanlarımızı kaldırmayı da düşündük. Unvanların yaptırımdan ziyade korumayı çağrıştırmayı umuduyla buna karşı çıkmaya karar verdik. Sizi "polis" yapmaktan ziyade güvende tutmak için buradayız. Belki de tamamen anlamsaldır. Bilemiyorum.

"Herhangi bir kargaşa duymadım," diyor Gunnar ben yaklaşırken. "Sanırım bu Max'i bulamadığınız anlamına geliyor."

Başımı sallıyorum.

"Ona götürecek bir iz bulabildiniz mi?" diye soruyor.

Başka bir sallama.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Benim için kapıyı tutuyor ve içeri giriyoruz. "Sence ne oldu?"

Gunnar sessizliği daha fazlasını alamayacağı anlamına alıyor ve itmiyor, sadece bir sandalyeye çöküyor.

"Evet, görünüşe göre Max'le birlikte olacak son kişi bendim," diyor. "Ama onu yalnız bıraktım ve Yolanda ile gittim. Yolanda benden önce döndü ve Max çoktan gitmişti. O sırada ben hala Kendra'ya yardım ediyordum."

Ağzımı açtım ama o devam etti: "Belki de onu tüneğe çıkarmamalıydım. Nasıl görünebileceğinin farkındaydım. Ben yukarı çıkmadan önce onun yukarı çıkmasını ve insanların onu görebileceği bir yere çıkmasını sağladım."

"Madem sorun olduğunu biliyordunuz, neden yaptınız?"

"Çünkü çocuğun içini dökebileceği birine ihtiyacı vardı."

"Ne hakkında dertleşecek?"

Gunnar'ın kaşları havaya kalktı. "Size insan gözlü bir ayı gördüğünü söyledi, siz de onun ifadesini aldınız ve herkese ayı olduğunu söyleyerek bir toplantı düzenlediniz. Önce onu uyarmadınız bile."

Sandalyeme gömüldüm. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Kızgındı," diyor Gunnar. "Kızgın ve utanmış. Belki konuşmak ister diye onu oraya getirdim."

"Öyle mi yaptı?"

"Biraz. Çoğunlukla oturmasına izin veriyorum." Sandalyesinde öne doğru kayıyor. "Annesinin benimle takılmasından hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden genellikle yapmıyorum. Onu sapık olmadığımı nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Belki de ikna edemem. Belki de bunu kabullenmeli ve geri çekilmeliyim."

"Peki sen neden yapmıyorsun?"

"Çünkü alamadığı bir şeye ihtiyacı var ve ben bunu anlıyorum."

"Tamam."

Sessizliğin çökmesine izin veriyorum. Gunnar kıvranıyor ve sonra kendini tutuyor. "Bak," diyor, "bana bir ömür yetecek kadar terapi gördüm,

ve hepsi saçmalıktı. Isabel'in Max'e yardım etmediğini söylemiyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum herkesten daha iyi görünüyor. Mathias da korkutucu bir herif ama bence Carson'ın buna ihtiyacı var. Ama ne kadar deneseler de

Başlarına böyle bir şey gelmediği sürece çocuğun neler yaşadığını anlayamazlar."

"Tamam."

Yine lafı ağzımdan kaçırdım. Kendini durdurmadan önce yine koltuğunda kayıyor.

"Bunu çok hızlı söyleyeceğim," diyor, "ve bir daha asla bahsedilmesini istemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü yetişkin bir adamın Max gibi bir çocuğa neden yardım etmek istediğini açıklıyor. Bu ikimizin arasında, değil mi? Gizli."

"Max'e zarar vermediğiniz sürece gizlidir. O zaman her şey mübahtır."

"Ben yapmadım, o yüzden endişelenmiyorum. Başlıyorum. Babam annemi öldürdü. Bana ateş etti ama ben kaçtım ve komşuyla birlikte geri döndüğümde kendini öldürmüştü. Üzgün olduğunu söyleme çünkü bu sadece garip olur. Benim için üzülmeyi sağlamak için anlattığım acıklı bir hikaye değil. Bu konuda konuşmam. Asla. Ama işte. Max'in babası öldürüldü ve annesi yaralandı ve kendimi ona bir tür travma arkadaşı gibi dayatmayacağım, ama konuşmaya ihtiyacı olduğunda yanında olacak birini istiyorsa, bunu yapabilirim."

Gunnar bana "üzgünüm" demememi söylese bile bunu söylememek gerçekten çok zor. Az önce hayatındaki korkunç bir şeyi itiraf etti ve bana bu konuda gerçekten konuşmak istemediğini ve bundan hiç bahsetmemeyi tercih ettiğini söyleyen bir şekilde ortaya attı.

"Anlıyorum," diyorum. "Bu zor bir durum çünkü geçerli bir nedeniniz var ama o hâlâ reşit değil ve annesi onu yanınızda istemiyorsa..."

"Evet, biliyorum."

"Belki onunla konuşursan-"

"Benim saçmaladığımı düşünürdü. Küçük çocukların etrafında olmak için bana bahane veren sahte bir acıklı hikayesi olan bir sapık olduğumu. Hikayemin sahte olduğundan endişeleniyorsanız, araştırmanız için size ayrıntıları verebilirim. Ama gerekmiyorsa vermemeyi tercih ederim."

"Anlaşıldı."

"Max'e karşı çok dikkatliydim, annesi yüzünden değil. Ailem öldükten sonra benim de başıma bir şeyler geldi. Önemli şeyler değil. Sadece sınırı aşan insanlar. Max ve benim gibi çocuklar, sanırım

Sanki olanlar bizi çaresiz ve muhtaç hale getiriyormuş gibi, sapıkların ellerinde canlı bir çocuk, oyunlarına kanabilecek bir çocuk olduğunu anladıkları türden bir sinyal. Max'e karşı dikkatli davrandım ki öyle *biri* olmadığımı bilsin ama aynı zamanda ona böyle insanlara karşı nasıl hazır olması gerektiğini de öğretmeye çalıştım."

"Tamam."

"Peki şimdi nereye gidiyoruz? Evimi falan mı arayacağız? Çocuğu nereye saklamış olabileceğimi bilmiyorum ama kontrol etmeniz gerekeceğini biliyorum."

"Yapacağız," diyorum.

"Beni ev hapsinde falan mı tutmak istiyorsun? O bulunana kadar?"

"Hayır, ama biriyle arkadaşlık etmeni istiyorum. Yanıma taşınacaksın. Will ile geçici olarak."

"Böylece kimse beni gece vakti rehinemi beslemek için kaçmakla suçlayamaz."

"Sadece tüm endişe yollarını kapatıyorum."

"Evet, biliyorum. Ve muhtemelen bunu teklif edecek kişi ben değilim ama yardım etmek isterim. Elimden ne gelirse. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok -Max'in ormanda kaybolacak kadar uzağa gideceğini düşünemiyorum- ama yardım etmek isterim."

"Teşekkür ederim."

Dalton'a Gunnar'dan bahsetmek için onunla birlikte yola çıktım. Sonra aramaya devam ediyoruz. Saatlerce, karanlıkta aradık.

Kasabaya döndüğümüzde, Yolanda dışarı çıktı. "Biraz ara vermelisin."

"Biz iyiyiz," diyorum. "Daha yeni geldik-"

"Biraz uyumak için. Bana bir sonraki sözlerinin bunlar olduğunu söyle, çünkü siz ikiniz bütün gece ormandaydınız. Gökyüzündeki sarı şeyi görüyor musun? O güneş."

"Biz-"

"Hayır, iyi değilsin." Önümüzde durdu, kollarını kavuşturdu. "Boktan bir örnek oluşturuyorsun ve buna artık bir son vermelisin."

"Affedersiniz?" Dedim.

"Bütün gece dışarıdaydın. Sence Will hiç uyumuş mudur? Kenny? Kız kardeşin mi? Siz ikiniz uyanık ve arıyor olduğunuz sürece, onlar

Çünkü bir çocuk kaybolmuşken yatağına giden herkes duygusuz bir canavardır. Bu yüzden duygusuz canavarlar olmak size kalmış."

Ona ters ters bakıyorum. Haklı olduğu bir nokta var. Sadece her zamanki gibi bunu yapma şeklini beğenmedim. Ve her zamanki gibi, bunun dinlediğim bir dil olduğunu da kabul etmek zorundayım. Suçluluk duygusu. Kendim için dinlenmeye ihtiyacım olduğunu söyle ve devam edeyim. Başkalarının dinlenmeye ihtiyacı olduğunu ve örnek olmam gerektiğini söyleyin ve eğer onu görmezden gelirim, gerçekten duygusuz bir canavar olurum.

"Will'e birkaç saat izin alacağınızı söyleyin" diyor. "Diğerlerine de aynısını yapmalarını öner. Siz uyurken o ayakta kalmak isterse, bir sonraki dinlenme vardiyasını aldığı sürece sorun değil. Hepimiz zombiyiz ve zombiler ne yapamaz biliyor musunuz? Düşünmek."

"Tasvire bağlı," diyor Dalton.

Ona ters ters bakar. "Çekme şunu. Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen şu anda akılsız bir yürüyen ölüsün. Herkes öyle. Düşünmüyoruz - sadece acımasızca hedefimizi arıyoruz, ki bu durumda hedefimiz beyin yerine bir çocuk."

"Bir şey bulan oldu mu?"

"Elimizde bir ipucu olsaydı sana biraz dinlenmeni söyler miydin sanıyorsun?" Başını sallıyor. "Çok yorgunsun Casey ve doğru düzgün düşünemiyorsun. Git dinlen. Ben diğerlerine söylerim."

Uykuya dalmayı beklemiyorum ama bedenimin başka fikirleri var. Yatağa tırmanıp Dalton'a sarılıyorum ve biri kapımızı yumruklayana kadar başka bir şey hatırlamıyorum. Uyandığımda Dalton'ın çoktan yataktan çıktığını ve elinde eşofmanıyla, peşinde Storm'la kapıya doğru yürüdüğünü görüyorum.

Ben giyinirken Dalton kapıyı açtı. Yüksek ve alçak perdeler arasında gidip gelen bir ses duyuyorum.

Carson. Sesinin bozulduğunu fark edecek kadar konuşmasını duymamıştım ama şimdi kelimeler dökülüyor ve her yerde çatırdıyor.

Ben Carson.

Max'in kardeşi.

Panik içinde, kelimeleri karmakarışık.

Olamaz.

Kapıdan hızla çıkıyorum ve merdivenleri o kadar hızlı çıkıyorum ki neredeyse takılıyorum. "Bunu ben yaptım," diyor Carson. "Hepsi benim suçum."

Dalton, "Yavaşla ve içeri gel," diyor.

Carson başını sallar. Hâlâ kapının girişinde, üzerinde bir tişört ve kot pantolon, sabahın dondurucu soğuşuna rağmen yalınayak. Saçları dağınık, gözleri daha da dağınık, koyu renk çerçeveli ve gölgeli. Sanki buraya kadar koşarak gelmiş gibi zor nefes alıyor.

"Bunu ben yaptım," diyor.

"Ne yaptın, Carson?" Ben sordum.

"Max. Bunu ben yaptım."

Dalton bana doğru bakarken soğuk bir dehşet içeri sızıyor.

"İçeri gel," diyor Dalton, elini çocuğun omzuna koyarak. "Yoksa sen açıklayamadan hepimiz donup kalacağız."

Carson'a kanepeye kadar rehberlik ediyor, acele etmiyor ve Carson'a nefes alması için bir şans veriyor.

Dalton, Carson'ı kanepeye oturtuyor ve sonra bana sıcak çikolata yapacağını mırıldanıyor.

O gidince, "Ne yaptın Carson?" diye soruyorum, sesim olabildiğince nötr.

"Yalan söyledim," diye
ağzından kaçırdı. "Yalan
söyledim." "Ne
hakkında?"

"Max. Onu gören son kişi bendim. Neden ormana gittiğini biliyorum."

Yargılamayın. Onu savunmaya geçirmeyin.

"Tamam," diyorum. "Bana ne olduğunu anlat."

"Odama geldi. Annem eve gelmeden önce. Gunnar'ın tüneğinden ayrıldıktan sonra sanırım. Ormanda ayı adamı gördüğünü söyledi."

Kaskatı kesildim. "Ayı adam..."

"Koca Ayak. Her neyse. Ben..." Ağlamaktan kızarmış gözleriyle bakışlarımı karşılıyor. "Max daha yakından bakmak için onunla gelmemi istedi. Hayır dediğimde, birine söylemek istedi. O doğru olanı yapıyordu. O her zaman..."

Sesi çatlıyor ve gözleri doluyor ama öfkeyle gözyaşlarını siliyor. "O her zaman çok *iyidir*. Her zaman söyleneni yapar ve ben

Nefret ediyorum. Herkes ondan hoşlanıyor. Herkes onun çok sevimli ve tatlı olduğunu düşünüyor ve ben onun gizliden gizliye bir pislik olduğunu bile söyleyemiyorum çünkü değil ve-

Carson derin bir nefes alır. "Bunun bir önemi yok. Pislik olan bendim. Ona ormanda gördüğünü sandığı şey hakkında konuşmayı kesmesini, kendini utandırdığını söyledim. Hatta bir şey gördüğünü sanmadığımı ve Gunnar'ın onunla dalga geçtiğini bile söyledim ki bu hiç doğru değil. Ben sadece... Bazen ona kötü davranmaya başlıyorum ve duramıyorum."

April'ı düşünüyorum, büyürken bana ne kadar sık kötü davrandığını hissetmişim. Onun durumunda, bu onun acımasız dürüstlüğüydü ve bunu beni incitmek için yapmamıştı. Ama görünüşteki zalimliğinin nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Yıkılmışım.

Carson öfkesini Max'e yanlış yönlendirdi ve bu iyi hissettirdi çünkü katartıktı. Sadece April gibi o da küçük kardeşinin ne kadar incindiğini göremeyecek kadar küçüktü. Bunu anlıyorum, ama ben kendini Max'in yerine koymaktan ve bir kardeşin sert sözlerinin yarattığı yıkımı hissetmekten kendini alamayan eski küçük kız kardeşlerden biriyim.

"Anlıyorum," diyorum.

Max'in bundan sonra ne yapacağını da çok iyi anlıyorum. Eğer bana bebek gibi davranmayı bırakmamı, hikâyeler uydurmayı bırakmamı söyleyen April olsaydı ben ne yapardım? Yanıldığını kanıtlamaya kararlı bir şekilde fırlayıp giderdim.

Ormandaki yaratığa daha iyi bakmaya kararlıydı.

"Gerçekten çok kötüydüm." Carson'ın sesi fısıltıya dönüşüyor. "Başka şeyler de söyledim. Asla söylememem gereken şeyler. İnanmadığım şeyler."

"Sonra ne olacak?"

"Gitti. Nereye gidebileceğini düşünmedim. Sadece oyunumu oynamak istedim. Annem hemen sonra geldi ve yemekten önce bir şeyler içeceğini söyledi. Max ve benim onunla altı buçukta Roc'ta buluşmamız gerekiyordu. Alarm falan kurmamıştım. Max'in altıda geleceğini biliyordum, kural buydu. Ben de oyunuma geri döndüm ve bir de baktım ki annem orada, yemeğe geç kaldığımızı söylüyor ve Max'in nerede olduğunu soruyor."

"Ve sen dedin ki?"

"Bilmediğimi. Ki bu doğru. Hiçbir şey saklamıyordum. O zaman değil. Onu en son ne zaman gördüğümü sormadı.

önemli. Evde olmadığını söyledim, o da onu bulmaya gitti."

"Sonra ne yaptınız?"

Omuz silkiyor. "Anahtarımı kaldırdım ve bir kazak aldım. Sonra acıktım - oyun oynamakla meşgul olduğum için bunu fark etmemiştim. Mutfakta birkaç bar buldum ve annemin Max'i aramasına yardım etmek için dışarı çıkmadan önce bir tanesinin yarısını yedim. Çok kızmıştım. Akşam yemeği istiyordum ve o bebek gibi davranıyordu, duygularını incittiğim için kaçıp saklanıyordu." Bana gizlice bir bakış attı. "Ben de öyle düşünüyordum."

"Demek Max'i aramaya yardım ettin."

"Sevdiği bazı noktaları kontrol ettim. Sonra annemin Gunnar ve Yolanda'ya bağırdığını duydum. Annem asla böyle bağırılmaz, ben de koşarak yanlarına gittim. Max'i son görenlerin onlar olduğunu söylüyordu. İlk başta bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm, onu yakın zamanda görmüşlerdi. Sonra onu benden önce gördüklerini kastettiğini anladım. Eve gitmiş olup olamayacağını sordular, annem de hayır, ben oradaydım ve onu hiç görmedim dedi."

"Ah."

"Onu görürsem söyleyeceğimi düşünmüş olmalı ama gerçekten bir şey saklamak istemedim. Eve geldi ve Max'in nerede olduğunu sordu, ben de bilmediğimi söyledim ve çekip gitti. Sonra herkese onu görmediğimi söyledi ve ben... onu kötü göstermek istemedim."

Ve kendini kötü gösterecekti. Annesinin, ona tüm hikayeyi anlatmadığını öğrendiğinde öfkelenmesini göze almak. Bunu anlıyorum, ama sadece "Tamam" diyorum.

"İlk başta bunun önemli olmayacağını düşündüm. Max'e kötü davrandım ve o da kaçıp bir yere saklandı. Herkes saklandığından emindi, o halde *neden* saklandığı ne fark ederdi ki? Sonra acaba Kocaayak'ı aramak için ormana gitmiş olabilir mi diye düşünmeye başladım ama o sırada siz dönmüştünüz ve Şerif Eric ile Storm çoktan ormanı aramaya başlamıştı."

"Neden şimdi gelip bize anlatmaya karar verdin?"

"Ben... Bir rüya gördüm ve..." Sanki birdenbire çok sıkılmış gibi yakasını çektiştiriyor. "Kötü bir şey olmasıyla ilgiliydi. Koca Ayak'la ilgili."

Bir kabus görmüştü. Uykuya daldığında, bilinçaltı vicdanını dürtmüştü.

Bu yüzden koşarak geldi. Uyandı.

panik içinde bize gerçeği söylemek için koştu. "Annen biliyor mu?" Nazikçe sordum. Bakışları düşüyor ve fısıltıyla "Hayır" diyor.
"Tamam. Bunu nasıl halletmek istediğimizi konuşalım."

Carson ve ben Dana'ya olanları anlatacağım konusunda anlaştık. Bu, Carson'ı bu deneyimden kurtarmakla ilgili değil, doğru bir şekilde aktarıldığından emin olmakla ilgili, ki sanırım yine de Carson'ı bir deneyimden kurtarmakla ilgili - annesini daha da panikletecek *bir* suçluluk ve kendini suçlama su birikintisine düşmek.

Dana'ya durumu kısaca anlattım. Max ayı adamı tekrar gördüğünü sandı. Carson hayal gördüğünü düşündü. Tartışmışlar. Max hışımla dışarı çıktı ve ortadan kaybolunca Carson kavga yüzünden saklandığını düşündü.

Dana üzgün tabii ki. Carson ortaya çıkmalıydı. Bu hayati bir bilgi. Ama görüldüğünden daha az hayati olduğunu iddia ediyorum. Ormanı zaten arıyorduk. şu anki tek fark Max'in ormana *neden* gitmiş olabileceğini bilmemiz.

Carson'ı çözmesi için annesiyle bırakıyorum. Sonra küçük bir kahvaltı toplantısı yapmanın zamanı geldi çünkü bu durum gerçekten de Carson'ın tahmin edebileceğinden çok daha farklı bir hal aldı.

Max ayı-adamını daha iyi görebilmek için ormana gitti - o zamanlar hepimizin ayı olduğunu varsaydığımız yaratık. Bu yeterince kötü. Ancak madencilerin söylediklerinden sonra, o n u n bir ayı olmadığından oldukça eminiz. O bir insandı ve bu çok daha kötü.

ONUNCU BÖLÜM

Bir başka personel toplantısı. Bu kez, Yolanda'nın bir öncekinde nasıl dışlandığını hatırlayarak, ilk planım tüm personelin katılmasını sağlamak. Sonra bunun Gunnar'ı da kapsayacağını fark ettim.

Max'in kayboluşuna karışmış olabileceğine inanıyor muyum? Hayır, yine de içgüdülerim ne derse desin şüpheli olarak kalmalı. Onu toplantıda istemiyorum çünkü çenesini kapalı tutması konusunda ona ne kadar güvenebileceğimi henüz bilmiyorum. Ve eğer orada değilse, o zaman davetli listesini daha dikkatli incelemem gerekecek. Aksi takdirde, herkes onun görmezden geldiğini bilecek ve bu da baş şüpheli etiketini göğsüne yapıştıracak.

Dalton ve ben listeyi arama ekiplerinin bir parçası olacak personelle sınırlandırmaya karar verdik: Dalton ve Anders'in yanı sıra Kenny, Yolanda, Kendra ve Phil. Phil aramaya katılmayacak ama fiili "belediye başkanı" olarak orada olmalı. Doktor mümkün olduğunca hazır olmalı, bu yüzden April'i hariç tutuyorum. Mathias ve Isabel zorlanırsa aramaya katılabilir ama henüz zorlama aşamasında değiliz. Gunnar'a gelince, şimdilik kasabada kalması gerekiyor.

Herkese maden işletme lideriyle karşılaşmamızı anlatarak başlıyorum.

"Bir adı var mı?" Kenny soruyor.

"Bay Rogers," diyor Anders. "Ya da ben ona böyle sesleniyorum. Çünkü onun komşumuz *olmamasını* gerçekten isterdim."

"Bay Rogers o zaman," diyorum ve ormanın vahşi adamı hakkındaki hikayesine devam ediyorum.

"Kahretsin," diyor Kenny. "Yani çocuk gerçekten de bir insanın yüzünü görmüş." "Öyle görünüyor," diyorum.

"Kaçak bir seri katil mi?" Yolanda diyor ki. "Kuzeyde mi saklanıyor?"

Kendra bir ses çıkarır. "Kaba olmak istemem ama hayatının çoğunu burada geçirmiş biri olarak, sinema perdesinde böyle bir şeyle hiç karşılaşmadım. Tehlikeli insanlar, elbette. *Vahşi* görünümlü insanlar, elbette, ama..."

"Gerçek vahşi insanlar değil," diyorum. "Onlar aylarca ormanda kaldıktan sonra biraz kaba görünen madenciler ve tuzakçılar."

Sanki rahatlamış gibi nefes veriyor. "Evet. Ayrıca, açık sözlü olmak gerekirse, bazen beyazlar gibi giyinmeyen sıradan yerli avcılar olabiliyorlar. Ayı postu giymek aşırı olurdu ama..." Omuz silkiyor. "Belki?"

"Madenci, en azından söyleyebildiği kadarıyla beyaz bir adam olduğunu bildirdi. Yukon'un vahşi doğası seri katillerle dolu olmasa da, başka bir şey var."

Kendra ve Yolanda'nın orada olması düşmanlar hakkında açıklama yapmam gerektiği anlamına geliyor. Yolanda'nın Émilie'den ne kadarını bildiğini bilmiyorum ama en basit haliyle anlatıyorum.

"Sence artık bir düşman bizi buraya kadar takip mi etti?" Kenny diyor ki. "*Takip etti* demezdim ama bu göz ardı edemeyeceğimiz bir teori."

Kendra, "Ve sizce -bu 'düşmanlardan' biri olsun ya da olmasın- o madencinin gördüğü kişi Max'i kaçıran kişi mi? Max onu fark etti ve araştırmaya mı gitti?"

"Birisi gelip Max'in ayı-adamını tekrar gördüğünü söylediğini bildirdi. Bu kişi ona inanmadı ve bu yüzden onunla birlikte kontrol etmeye gitmedi. Max'in kendi başına araştırmaya gittiğini düşünüyoruz."

Kimse "bu kişinin" kim olduğunu sormuyor. Carson bu tanıma uyan tek kişidir - Max'in bu sırrı emanet edeceği ve olanları anlatmakta acele etmeyebilecek biri.

"Max daha iyi görebilmek için ormana gidiyor," diyor Kenny. "Ve ayı postu giymiş bir adam onu yakalar."

"Bu güçlü bir olasılık, bu da tüm arama odağını ormana kaydırdığımız ve Max'in kendi başına dolaşmasını beklediğimizden daha uzağa gittiğimiz anlamına geliyor. Herhangi bir sorusu ya da endişesi olan var mı?"

Kimse cevap vermiyor.

"Pekâlâ o zaman," diyorum. "Sakinleri işe almaya hazır değiliz, bu yüzden sadece biz varız. Ormanda ne görüldüğünü onlara anlatmaya da hazır değiliz. Eric ve ben arama işini Will'e bırakacağız. Storm'u ormana götürüyoruz."

Kalan gün ışığını kasabadan itibaren mümkün olan her patikayı takip ederek geçiriyoruz. Daha derine giden tek yol ana yürüyüş yolu. Hızlı bir geç akşam yemeğinden sonra, Storm'la birlikte bu patikada çok ilerledik.

Max'in kokusunu takip ederek, ki bu yeni olabilir... ya da bizimle ve başkalarıyla birçok kez yürüdüğü için olabilir.

Haven's Rock'ın temelini attığımızda sadece göle gidip gelen hayvanların kullandığı patikalar vardı. Yolanda'dan ekibi için bir patika açmasını istedik, böylece rehberli yürüyüşler yapabileceklerdi. Yolanda'nın yürüyüş yolu fikri ormanın içinde yaklaşık bir kilometrelik bir patikaydı. Sonra dönüp geri gidiyordunuz. Güzel bir manzaraya çıkmıyordu. Göle gitmiyordu. Manzaralı bir rota boyunca kıvrılmıyordu bile. Kelimenin tam anlamıyla mümkün olan en basit giriş ve çıkış yoluydu, egzersiz için koşu bandı kullanmanın vahşi doğadaki eşdeğeri.

O zamandan bu yana en önemli görevlerimizden biri daha fazla parkur oluşturmak oldu. Şu anda pratik olanlara odaklandık. Göle giden yollar. Meyve bahçelerine giden patikalar. İyi avlanma ve ağaç kesme noktalarına giden patikalar. Yürüyüşler için daha uzun bir sistem oluşturmak üzere bunları birbirine bağlıyoruz.

Sonunda onları düzgün bir şekilde kesip bakımını yapacağız. Şimdilik, kasabaya geri dönmeden önce diğerleriyle bağlantı kuran bir ana yürüyüş rotası yaptık. Başka bir deyişle, bu kapalı bir sistem. Max'in koku izinin ayrıldığı noktayı bulmalıyız.

Öyle bir şey yok.

"Sence Max'in şehri terk *etmemiş* olması mümkün mü?" Yürürken söyledim.

Dalton cevap vermiyor. Elbette mümkün. "Ne kadar mümkün?" Birkaç adım daha attıktan sonra söylüyorum.

Hala cevap vermiyor, bu da onunla konuştuğum kadar onunla konuşmadığımı fark ettiği anlamına gelebilir. Düşüncelerimi sözlü olarak ifade ederken, eklemek istediği bir şey varsa ona cevap verme fırsatı veriyorum.

"Ayı-adamını gördüğünü biliyoruz," diyorum. "Onun peşinden ormana gitmesi bariz bir teori ama bu kesin bir cevap değil. Herkes Max'in kendisine söyleneni yaptığını söylüyor. Sınırları biraz zorladı -ormanın içine doğru biraz kaymak gibi- ama bu adamın peşinden gider miydi?"

"Ne kadar kızgın olduğuna bağlı."

"Kafasının içinde olmadığımız için bunu bilemeyiz. Eğer Max ormana hiç gitmediyse, kasabadan biri tarafından yakalanmış olmalı."

"Evet." Dalton ilerler ve kırık bir dalı incelemek için eğilir.

Konuşmadığım zaman, onu takip etmem için el sallıyor ve "Konuşmaya devam et" diyor.

"Haven's Rock'taki her yeri defalarca aradık. Yani Max kasabadan biri tarafından *kaçırılmış* olsa bile, artık kasabada değil. Ama suçlu kasabanın sakinlerinden biriye, bizi ona götürebilirler. Onu Haven's Rock'tan birinin kaçırmış olma ihtimali, arama yapmak yerine sorgulamaya ne kadar zaman harcayacağımı belirliyor."

"Sen sorgulayabilirsin. Ben arayabilirim." "Doğru."

"Sadece burada olmayı tercih ediyorsun. Şimdilik buna katılıyorum. Kasabadan birinin onu kaçırdığına inanmak için bir nedenimiz olmadıkça.... aramaya devam edeceğiz."

İzini kaybettiriyor ve ezilmiş bitki örtüsünün ve patikadan birkaç metre ötede kısmi bir bot izine benzeyen bir şeyin yanına eğiliyor. İz, yarım ay şeklindeki topuk izinden daha fazlasını bırakamayacak kadar silik. Daha yakından bakmak için eğilip el fenerimi üzerine tutuyorum. Sonra o yöne doğru dikkatlice ilerlemeden önce bir ölçüm yapıyor ve cep telefonu ile fotoğrafını çekiyorum.

Storm'u parmak izinin etrafında gezdirmeye başladım. Sonra duruyorum ve koklamasını istiyorum. Kokladığında burnunu temizler gibi homurdanıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve koklaması için tekrar işaret ediyorum. Belli bir isteksizlikle itaat ediyor ve sonra sanki yanlış bir şey yapmış gibi kulaklarını aşağı eğerek kısıp bir inilti çıkarıyor.

Bir sorun var. Ama sorun o değil. Koku. Bunu daha önce de görmüştüm, ondan bir kokuyu almasını istediğimizde ve kokunun çok zayıf olması gibi bir nedenle alamadığında. Ama bu homurtu ve isteksizlik daha fazlasını gösteriyor. Kokuyla ilgili bir şey var, sanki başka bir kokuyla örtülmüş gibi.

Burnumu indiriyorum ve tek kokladığım balçıklı toprak. Sonra ... çürüme? "Eric?" "Eric?" diyorum. "Bir saniye buraya gelebilir misin?"

Ağaçların arasında kayboldu. Döndüğünde ona sorunu anlattım. Sonra Storm'u koklayabilmesi için uzaklaştırdım.

Bir açıklığa doğru yürüyorum ve orada, ay ışığında dururken gökyüzündeki bir parıltı dikkatimi çekiyor. Soluk bir yeşil şerit.

"Aurora borealis," diye fısıldıyorum Storm'a gülümserken. "Bize yol gösterecek bir ışık gösterisi yapacağız."

Keşke ormanda kayıp bir çocuğu arıyor olmasaydık, bu da kuzey ışıklarının güzelliğine gölge düşürüyor.

Hâlâ yukarı bakıyordum ki ağaçlardaki bir hareket beni irkiltti. Ona doğru bakıyorum ve ...

Bu da ne böyle? O yöne doğru bir adım attım, ancak göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördüm.

"Eric?"

Sanki dehşet içinde çığlık atmışım gibi hızla gelmesi için söylemem gereken tek şey bu. İlk gördüğüm şeyi işaret ediyorum... ve sonra diğerini.

"Bu da ne?" diyor.

İlk nesneye doğru adım atıyor. Bir ağaca asılı ve elini uzattığında benden gelen bir ses onu durduruyor. Onun yerine el fenerini kaldırdı.

Nesne Dalton'un göz hizasındaki bir daldan sarkıyor. Orada asılı duruyor, esintide dönüyor, bu yüzden dikkatimi çekti.

Yaklaşıyorum ve gözlerimi kısıyorum.

"Kartal tüyü mü?" diyor. "Evet. Kartala benziyor. En azından ortadaki tüy öyle."

Dümdüz aşağı sarkan bir kel kartal tüyü ve ona yapışık üç küçük beyaz-gri tüy. Bu küçük tüylerden ikisi altta, kırk beş derecelik açılarla çıkıntı yapıyor. Bir tanesi ortasından bağlanmış. Birlikte bir çubuk figürü oluşturuyorlar. Ellerin ve ayakların olması gereken yerde, soluk tüylerin üzerinde siyah lekeler var.

"Bu...?" Dalton el fenerini daha da yaklaştırır ve siyah lekeler koyu kırmızıya döner.

Kan.

İkinci nesneye dönüyorum. İlkinin bir kopyası. Döndüğümde iki tane daha görüyorum. Bu açıklıktaki ağaçlardan sarkan dört çubuk figürü.

"Kasabadan ne kadar uzaktayız?" Ben soruyorum.

"Belki beş yüz metre şu tarafta." İşaret ediyor.

Şehirdeki biri tarafından yapılabilecek kadar yakın mı? Evet. Ama olmayabilecekleri kadar da uzak.

"Neyle bağlandıklarını görebiliyor musun?" Ben soruyorum. "Sarmaşıklar."

İp ya da balıkçı sicimi, bunların bir kasabaya erişimi olan biri tarafından yapıldığını düşündürmektedir.

Dalton'un el feneri ışını yerde hareket ediyor. İlk başta ayak izi aradığını düşündüm. Sonra başka ne arıyor olabileceğini fark ettim.

Kayıp bir çocuğu ararken, her pusula noktasında kanlı bir sopa figürü olan bir açıklıktayız. Bakışlarım açıklığın ortasında hafif bir yükselti bulduğunda midem sıkışıyor ve bozulmuş bir toprak yığını görmekten korkuyorum. Kamp ateşine benzeyen bir şey bulmak için acele ediyorum.

Yanına çömelmişim ki Storm kısık bir hırıltı çıkarıyor ve ben de elimi onun başına koyuyorum. Dalton dinlerken kafasını çevirdi. Sonra gözleri kısıldı. Bakışları sol tarafımıza yöneliyor ve eli silahına gidiyor. Ben de aynısını yapıyorum, henüz bir şey duymamama rağmen benimkini çıkarıyorum.

Sonra geliyor. Çalılıkların arasından fırlayan bir şeyin hışırtısı. Çok hafif bir ses, Dalton ve Storm fark etmese asla fark edemeyeceğim bir ses. Dalton ilerleyeceğini işaret etti. Başımı sallıyorum ve bir elimi Storm'un başının üzerinde tutarak benimle kalmasını söylüyorum.

Dalton ormana doğru ilerlerken onu koruyorum. Sol tarafımda bir dal kırıldığında, hareketsiz kalıyorum.

Storm, Dalton'ın gittiği yöne odaklanmış durumda. Kesinlikle solumda bir çalılık fısıltısı daha var ve Storm o zaman fark ediyor, tüylü kafası o tarafa dönüyor.

Dışarıdaki her neyse pozisyon mu değiştirdi, şimdi soldan mı yaklaşıyor? Yoksa ormanda iki varlık mı var?

Dikkatimi Dalton'dan ayırmadan yavaşça sola doğru bir adım atıyorum. Hiçbir şey göremediğimde, bir adım daha atıyorum ve ...

Ve benim hedefim de bir kirpi. Storm hırlamaktan başka bir şey yapmıyor. Büyük kemirgenlerle bir kez karşılaştıktan sonra uzak duruyor.

Dikkatimi sağa, Dalton'a yönelttim. Ağaçların arasında kaybolana kadar dikkatim dağılmıştı. O yöne doğru hızlı adımlarla ilerledim ve-
Ormanda bir çatırtı. Sonra:

"Lanet olsun!" Dalton hırlıyor. "Gerçekten mi?"

Louie'yi yakasının arkasından tuttuğunu görmek için acele ediyorum, sanki adamı kaçırmaya çalışırken yakalamış gibi.

"Bu tanıdık geliyor," diyorum oraya doğru yürürken. "Bu sefer burada ne yapıyorsun?"

"Çocuğu arıyorum. Belli ki."

"Yani dün, av ekibine dahil edilmediğinde, kendi başına dışarı çıktın ve bunun için bir haftalık boktan bir görev aldın. Bugün, arama ekibine dahil edilmediğinde, aynı şeyi yapacağını ve farklı bir sonuç bekleyeceğini mi düşündün?"

"Hayır," diyor Dalton. "Sadece tekrar yakalanacağını hesaba katmamıştı."

Louie omuzlarını dikleştirir. "Yakalanmam umurumda değil. Bir çocuğun hayatı söz konusu ve siz iki moronun bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Moronlar." Dalton kelimeyi çiğnerken Louie, Dalton onu tekrar yere atmadan önce yolundan çekiliyormuş gibi elini çeker. Bu da kocamı pek iyi anlamadığı anlamına geliyor.

"Moronlar," diye tekrarladı Dalton. "Açıkla."

Louie onunla yüzleşmek için döner. "Neyi açıklayacaksın?"

"Neden moron olduğumuzu. Çünkü bir moron olarak bunu kendim göremeyecek kadar kalın kafalıyım. Bize bu sonuca nasıl ulaştığınızı anlatın."

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Devam et."

Dalton kendini savunmayınca Louie bocalar, kafası karışır. Dalton'ın tepki vermesini sağlamanın yolları *var*. Fiziksel olarak tepki vermesini sağlamak için bile. Ama ona aptal demek işe yaramayacak. Sadece çok kullanışlı bir kişiliğe büründüğü için kendini tebrik edecektir.

"Neye devam edelim?" Louie sonunda şöyle der.

"Bunu nasıl yanlış yaptığımı detaylandırın. Yapıcı eleştirilere her zaman açığım."

Bunun üzerine yanağımı ısırdım. Elbette, Dalton yararlı eleştirileri kabul eder... fikirlerini dinleyecek kadar değer verdiği seçkin birkaç kişiden. İçimden bir ses Louie'nin bu kulübün bir parçası olmadığını söylüyor ama adam doğrudu ve Dalton'ın işini ona anlatmaya hazırlanırken çenesini kaldırdı.

Louie, "Düzgün bir aramanın nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikriniz yok," diyor. "Izgaralara ve arama ekiplerine ihtiyacınız var."

Dalton'a döndüm. "O haklı. Sanırım bunu televizyonda görmüştüm."

Louie başını sallar. "Karını dinlemelisin. Kolluk kuvvetleri konusunda ne kadar tecrüben var bilmiyorum evlat ama bu işi yanlış yapıyorsun. Ekipler ve ızgaralar oluşturmali ve arama köpekleri almalısın." Storm'a sivri bir bakış fırlattı. "O bir kucak köpeği."

Kaşlarım havaya kalktı. "Onu kucağına almak istiyorsan cesur bir adamsın. En son benim kucağıma atladığında neredeyse boğuluyordum."

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Bu bir izleme cinsi değil. O bir evcil hayvan.

Şimdi, eğer bu aramayı benim üstlenmeme izin verirsiniz-"

"Memnuniyetle," diyor Dalton. "Sadece niteliklerinizi bilmem gerekiyor."

Louie'nin gözlerinde sinsi bir bakış belirir. "Ama sorun da bu zaten. Onları veremem. Geçmişim gizlidir. Sadece ne yaptığımı bildiğime güvenin. Birçok araştırmada bulundum."

"Hangi sıfatla?"

"Söyleyemem."

"Kolluk kuvvetleri mi? Korucu servisi? Arama-kurtarma mı?"

"Söyleyemem."

Dalton başını sallar. "Anlıyorum. Tıpkı geçmişinizi kontrol eden kişiyle uzmanlığınızı teyit etmemiz gerektiğini anlayacağınız gibi. Detayları sormayacağız. Sadece kendinizi bu alanda bir profesyonel olarak temsil ettiğinizi söyleyeceğiz. Eğer kimlik bilgilerinizi teyit edebilirlerse, o zaman katkılarınızı memnuniyetle karşılayacağız. Doğrulamazlarsa-" Louie'ye doğru bir adım atıyor. "-Haven's Rock'taki kalışınız kritik bir göreve müdahale ettiğiniz için sonlandırılacaktır."

Louie sırıtıyor. "Boş tehditlerle kendini utandırma Şerif. Beni kovma yetkisine sahip değilsiniz."

Dalton buna gülmemek için mükemmel bir iş çıkarıyor. "Belki değil, ama eğer yanlış anlattıysan-"

"Arama yaptığımı söyledim. Hepsi bu kadar."

"Profesyonel bir sıfatla bu size kendi uzmanlığımı sorgulama hakkı verir."

"Ben asla-" demedim. Louie başlıyor.

"Kaç arama yaptınız?" "İki."

"Ben düzinelercesine katıldım ve bahse girerim ki iyileşme oranım daha yüksekti ve kişisel katılımım daha fazlaydı. Şimdi, otoriteme meydan okumak istiyorsanız, devam edin, ancak bunu yaparsanız, kimlik bilgilerinizi kontrol ediyorum ve uzmanlık iddianızı yansıtmıyorlarsa - ki ikimiz de olmayacağını biliyoruz - o zaman eve gidiyorsunuz."

"Bunu yanlış yapıyorsunuz ve benim de fikrimi söylemeye hakkım var."

"Evet, öyle. Kasabada beklemeye ve döndüğümde bana bu fikri vermeye hakkın var. Burada bulunup aramamı mahvetmeye hakkın yok."

"Aramanı mahvetmek mi?"

Dalton Louie'ye doğru ilerleyerek geri çekilmesini sağlar. "Potansiyel bir sahneye zarar verdin. Olay yeri araştırmamızı yarıda kestir. Bu ormanda dolanıp durduktan, arama tablomu mahvettikten ve aradığımız çocuğa ait olmayan izlerle doldurduktan sonra şimdi size kasabaya kadar eşlik etmek için olay yerini terk etmemiz gerekiyor. Burada bir çocuk var."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını

biliyoruz." Dalton geri sallanıyor.

"Affedersiniz?"

"Çocuk öldü ve sen de bunu biliyorsun. Yirmi dört saat oldu.

Bir ceset arıyoruz."

"Birileri çok fazla televizyon izliyor," diyorum. "İstatistiksel olarak, kırk sekiz saatten sonra kayıp bir kişiyi canlı bulma şansı düşer, ama bu burada geçerli değil. Birkaç ay önce, günlerdir kayıp olan birini bulduk. Bir keresinde de bir yıldır kayıp olan birini bulmuştuk."

Dalton bir adım daha atar. "Kasabaya dönüp Max'in ölmüş olma ihtimalinden bile bahsedersen, kaldığın süre boyunca seni bok görevine veririm. Eğer bundan bahsedersen ve annesi bunu öğrenirse? Kendini gitmiş bil."

"Soruşturmanız gereken kişi annesi, şehirde aynı IQ'ya sahip tek kişi olduğu için çocukla takılan o moron Gunnar değil."

Birileri başkalarının zekasını aşağılamayı gerçekten seviyor. Kendi yüksek IQ'mun sadece yeterli görüldüğü bir aileden geldiğim için Louie gibi pek çok insanla tanıştım. Ortalamanın biraz üzerinde zekaya sahipler ve bunu üstünlüklerinin tek işareti olarak görüyorlar çünkü bir şekilde, herhangi bir şekilde üstün olmaya ihtiyaçları var.

Yine de az önce söylediklerinin önemli kısmı bu değil.

"Dana'nın oğlunun kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Dedim.

"Lütfen bana onların hikayesine inandığınızı söylemeyin. Ayrıntıları bilmiyorum ama temel bilgileri öğrenecek kadarını duydum. Azıcık akli olan herkes bunu yapabilir. Görünüşe göre, bir uyuşturucu karteli tarafından hedef alınan masum bir aile. Bu her zaman olur." Gözlerini deviriyor.

"Uyuşturucu karteli mi?" Dalton öyle diyor. "Bunu sana kim söyledi?"

"Tekrar ediyorum Sherlock, kimsenin bana bir şey söylemesine gerek yok. Ben bunu çözebilirim. Onun hikâyesini daha derinlemesine araştırmalısın."

Dalton, "Dedektiflik işini de dedektife bırakmalısın," diyor. "Geceyi koruma altında geçireceksin."

"Ne?"

"Az önce Max'in öldüğünü ve annesinin bununla bir ilgisi olduğunu düşündüğünü söyledin. Çeneni kapalı tutman için seni genel nüfusa geri atacağımızı mı sanıyorsun? Ev hapsindesin."

"Bunu yapamazsın."

"Sözleşmenizi kontrol edin. Bölüm 12, madde B. Diğer sakinlerin güvenliği veya mahremiyeti için tehdit oluşturuyorsanız makul bir şekilde alıkonulabilirsiniz. Haydi."

"Eric?" Dedim.

Döndü.

"Kalıp ne bulduğumuzu kontrol etmek istiyorum," diyorum. Tereddüt etti.

"Kasabadan sadece birkaç yüz metre uzaktayız. Ve desteğim var." Silahımdan Storm'a doğru hareket ediyorum.

Başını sallar. "Tamam. Çabuk olacağım."
"Yanınızda birini getirin lütfen. Güvenliğiniz için."
Homurdanır, Louie'nin kolunu tutar ve dışarı çıkar.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Onlar gittikten sonra, Storm ve ben o açıklığa geri döndük. El fenerimle senaryoyu kısa bir mesafeden inceliyor, ne gördüğümü anlamaya çalışıyorum. Sonra yaklaşıyorum.

Ortadaki parça minyatür bir ateş çukuruna benziyor. Taşlardan oluşan halkanın çapı yaklaşık bir metre. Ortada, çubuklar tel şeklinde dizilmiş. Çubuklar kömürleşmiş görünüyor ama ateş yakılmamış. Altlarında hala kuru bitki örtüsü var ve üstlerinde de sanki ateş yakmak için konulmuş ama hiç yakılmamış gibi bir tür kuru bitki topu var.

Ateş çukurunun fotoğraflarını çekiyorum. Sonra kurumuş bitki örtüsünü dikkatlice çıkarıp sırt çantamdaki kanıt torbasına koyuyorum. Işığı açıktaki çubukların üzerine tuttuğumda duraksıyorum. Onlar sopa değil. Küçük hayvan kemikleri. Daha fazla fotoğraf. Kemikleri çıkarıp poşetliyorum. Altında bir şey yok.

Torbanın içinden kemikleri inceliyorum. Tavşan mı? Büyük ihtimalle. Bitki maddesinden emin değilim ama tanıdık bir koku yayıyordu, sanki tanıdığım bir kullanımı varmış gibi.

Tüy objelerden birini indirip poşetliyorum. Diğerlerinin sadece fotoğrafını çekiyorum. Sonra daha fazlasını aramak için açıklığın etrafında dolanıyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Zemin kuru ve sert, ve o tek topuk izi tespit edebildiğim tek iz.

O baskıya geri dönüyorum ve daha fazlası için etrafına bakmaya devam ediyorum. Bir şeyin kokusunu aldığımda, beynim belli belirsiz hoş olmayan bir koku algılıyor. Sonra burada ne kokladığımı hatırlıyorum. Storm'u rahatsız eden bir şey. Tekrar kokladım. Çürük olduğunu düşünmüştüm ve öyle bir koku da var ama dürüst olalım, Storm bir prenses olsa da hâlâ bir köpek. Ölü bir hayvanın kokusu iki tepki verir: hafif bir ilgi ya da "Ohh, parfüm!" ve ardından üzerinde yuvarlanma.

Bu koku farklıydı. İlk kokladığımda, Storm'un kokuyu almasını engellediğinden başka bir şey düşünmemiştim. Şimdi, açıklıkta yaptığımız şeyi bulduktan sonra, muhtemelen amacın bu olduğunu anlıyorum: bu tabloyu yaratanın kokusunu gizlemek.

Dalton Anders'la döndüğünde hâlâ bunu düşünüyordum. Yardımcımıza olay yerini gösterdim ve her ikisine de ne bulduğumu açıkladım.

kamp ateşi, fotoğraflarla birlikte.

"Düşmanlarla ilgili böyle bir şey yok muydu?" Anders soruyor. "Bölgelerini işaretleyen garip şeyler?"

"Bu bir bölge işaretine benzemiyor ama evet, rahatsız edici bir benzerlik var."

"Louie'nin tekrar ortaya çıkmasından da hoşlanmıyorum," diyor Dalton. "Topuk izini kontrol etmek için botlarına el koydum."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Dün gece kendi ayı avını gerçekleştirdi çünkü uzman olduğunu iddia etti... ve olmadığını kanıtladı. Bu gece de yine sahip olmadığı bir uzmanlık iddiasıyla kendi kayıp arama çalışmasını yürüttü."

"Adam gerçekten de kendi deyimiyle bizim aptal olduğumuzu düşünüyor."

"Bize anlattığı her hikâyeyi yutmaya hazır mısınız? Burada bulunma nedenlerinin ikisi de yarım yamalak bahaneler gibi görünüyor. Birincisi, Max'i arıyor. Sonra, Max'in öldüğünü düşündüğünü iddia ediyor ki bu da karanlık çöktükten sonra arama yapma hevesini açıklamıyor. Son olarak da Max'in annesini suçluyor."

"Eric bana bundan bahsetti," diyor Anders. "Louie, Dana ve kocasının masum kurbanlar olduğuna inanmıyor. 'Uyuşturucu karteli' lafına atlamasına bayıldım. Dana'nın Latin kökenli olmasıyla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Değil mi? Tekrar söylüyorum, onu ciddiye alıp almadığımızı umursadığından bile emin değilim. Gözümüze duman üflüyor."

"Kıçımıza üflemeden iyidir."

Başımı sallıyorum ve bulunacak bir şey kalmadığından emin olana kadar açıklığı araştırıyoruz.

Kuzey ışıklarından bile daha güzel bir manzaraya uyandım. Dalton yatak odamızın kapısında, üzerinde sadece bir eşofman var. Ellerini açık kapının üst kısmına dayamış, esniyor, bu da muhtemelen kaslarının sertleştiğı anlamına geliyor ve bir acıma hissi duymalıyım, ama manzarayı hayranlıkla seyretmekle meşgulüm. Ayak parmaklarının üzerinde geriniyor, eşofman altı aşağı inmiş, kasları esnemiş.

"Mmm," diyorum. "İyi görünüyorsun, Şerif. Kahvaltayı hazırlayıp fazladan zamanımı daha akıllıca kullanma şansım var mı?"

Ağız yavaş bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Bunun ayarlanabileceğine inanıyorum. Sadece uyanıp uyanmadığına bakmak için gelmişim. Uyanmadıysan, seni uyandırmayacaktım."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Beni uyandırmayı denemek istersen hâlâ uyuyormuşum gibi davranabilirim."

"Bunu nasıl yapabileceğime dair bir öneriniz var mı?"

"Oh, tüm öneriler bende var." Dirseğimi desteklemek için dönüyorum ama ani bir hareketle midem bulanıyor ve öğürüyorum.

"Casey?" Aceleyle ilerliyor.

Elim ağızma gitti. "Vay canına. Kesinlikle seksi değil."

Yanıma oturmak için itiyor ve beni yatağa geri yatırıyor. "Yeşil görünüyorsun."

"Böyle bir şey var mı?" Gülümsemeye çalışarak söylüyorum.

"Hiç öyle düşünmemiştim ama evet." Eli alnıma gitti. "April'ı çağırayım."

"Uykusuzluktan kaynaklanan iki saniyelik bir mide bulantısı nöbeti için mi?" Başımı sallıyorum. "Sadece zamanlamadan rahatsız oldum. Uyanmayı dört gözle bekliyordum ve şimdi bunu mahvettim."

Bozulmadığını söylemesini bekliyorum. Normalde bir şey -genellikle hantal bir köpek- bizi böldüğünde böyle yapardı. Sorunu olabildiğince hızlı ve etkili bir şekilde çözer ve sonra devam ederdi. Bunu yapmadığında midem kasılıyor, bu da midemin yeniden kasılmasına neden oluyor.

"Gerçekten iyi görünüyorsun," diyor.

"Ben iyiyim." Biraz kaba oldu ve bunun için yanağına bir öpücük kondurarak özür diliyorum. "Şaşırtmacayı atlayacağız, ama sadece kapı aralığında gerinirken tekrar uyanacağıma söz verirsen, çünkü bu çok ateşliydi."

Nefesinin altında kıkırdıyor ve alnımdan öpüyor. "Eğer sıcak olduğunu düşünüyorsan, beni durdurmak için öğürene kadar göreceksin."

"Oh, öyle bir şey olmayacak."

"Otuz yıl sonra, biraz daha yıpranmış göründüğümde."

Başımı bacağına yasladım. "Sen doksan yaşına geldiğinde ben hala sıcak olduğunu düşüneceğim."

Başımı tekrar öpmek için eğildi ve ben de ona düzgün bir öpücük vermek için döndüm ve ...

Sallanırken beni yakalıyor.

"Casey?"

"Ben... Gececek. Geçmek zorunda, değil mi?" Silik bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Kayıp çocuk aramasının ortasında hastalanamazsın. Eminim sadece yorgunluktur."

Burada virüslerle pek karşılaşmıyoruz. Kapalı bir ortamda olmanın bir avantajı da bu, ancak yeni bir sakın grip veya soğuk algınlığı taşıdığına, sonsuz bir şekilde dolaştığı anlamına geliyor.

Devam ediyorum, "Belki kahvaltıda sadece tost ve kahve yerim. Hatta çay bile."

"Biraz çay demleyeyim." Kalkmaya başlar ve sonra duraklar. "Ben aşağıdayken iyi olacağına emin misin?"

"Elli adım uzaktasın, Eric. En kötü ihtimalle yardım için inleyebilirim."

Kolumu sıkıyor ve sonra ayağa kalkıyor. Bir dakika orada yatıp kendi zayıflığımla yüzleşiyorum. Neredeyse virüssüz yaşamının bir başka yanı da bu; her hastalık kişisel bir başarısızlık gibi geliyor.

Umarım gıda zehirlenmesi değildir. Çok dikkatliyiz, ama yeni bir şehirde, güvenlik protokollerimizi hızlandırdığımız için bunun olması daha olası. Dünkü menümü gözden geçirmeye başlıyorum, ancak bunun çoğunlukla koşarken yenen hazır paketlenmiş barlar olduğunu fark ediyorum.

Yorgunluk o zaman.

Kalkıyorum. İşte, o kadar da kötü değil. Ayağa kalk-

Kahve kokusu yükseliyor, midem bulanıyor ve neredeyse iki büklüm oluyorum. Banyoya koşuyorum ve tam zamanında tuvalete yetişiyorum.

Bitirdiğimde ayağa kalkıp aynaya bakıyorum ki bu gerçekten kötü bir fikir. Kibirli olmadığımı düşünmek istiyorum - ailem kızlarının güzel yüzlerinin başkalarına zekamızı küçümsemek için bahane vereceği fikrini aşıladı. Ama yine de bir egom var ve aynada kendimi gördüğümde Dalton'un yavaşça geri çekilip bir şeytan kovucu çağırmasına şaşıyorum.

Yeşil görünmek yetersiz bir ifade. Ev üzerine yıkıldıktan sonra Doğu'nun Kötü Cadısı'nı oynayabilirim. Tenim gri ve

lekeli ve gözlerim kara delikler.

Bok gibi

görünüyorum.

Bok gibi

hissediyorum.

Sorun ne?

Kısmen açık bir dolap kapağı ve içinden tampon kutumu görüyorum. Kullanmak zorunda kalmadığım bir kutu.

Olamaz.

Geç kaldığını biliyordun.

Evet, ama...

Ama kendime bunun önemli bir şey olmadığını söyledim çünkü "geç kalmak" sahip olduğum tek semptomdu.

Artık değil.

April'in kapısını çalıyorum. Dalton'ın ne kadar hasta olduğumu fark etmemesi için kendimi tutmayı başardım - görünüşe göre sessizce kusuyorum. Çayımı ve tostumu istemiştım ve kliniğe uğrayıp mide bulantısı önleyici almak istediğimi söylemişim. Benimle gelmeyi teklif etti ama ben onun yerine Storm'u sabah yürüyüşüne çıkarmasını istedim.

April nihayet arka kapıyı açtığında, "Neden kapıyı çalıyorsun? Ön kapı-"

Sonra durdu ve beni içeri almak için kapıyı itti. "Hastasın," diyor ve sesinde bir suçlama notası var, sanki onu kızdırmak için hastalanmışım gibi. Bu suçlamanın daha önce gelmediğim için olduğunu biliyorum ve bu yüzden bir zamanlar yapacağım gibi alınmıyorum.

Kız kardeşimin otizm skalasında yer almasına neden olan bir nörodiverjansı var. Bu durum onun gibi insanlar için nadir olmayan şekillerde ortaya çıkıyor. Bunlar aynı zamanda başkalarının zeki ve azimli bir beyin cerrahından beklediği türden davranışsal tuhaflıklar. Titiz, acımasızca dürüst ve acımasızca analitiktir ve soğuk ve duygusuz görünebilir. Duygusuz olmaktan çok uzaktır - çok derinden hisseder ve sadece bunu olağan yollarla ifade etmez. Bu da onu yanlış anlamayı kolaylaştırır. Birinin soğuk ve umursamaz olduğunu düşünüyorsanız, onun rahatsızlığını bir endişe belirtisi olarak değil, onu rahatsız ettiğinize dair bir işaret olarak yorumlarsınız.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diyorum, karnım ağrıyor diye yakınan küçük kız kardeşi gibi hissederek.

"Bunu görebiliyorum." Ben içeri girerken çay termosunu elimden aldı. "Mide bulantısı mı?"

Başımı salladım. "Muhtemelen çok yoruldum."

"Senin miden zayıf değil Casey. Hatta benden daha güçlü bir miden olabilir. Günlerce uyumadan araba kullandığını gördüm. Bu senin mideni bulandırmıyor."

"Belki gıda zehirlenmesi."

"En son ne zaman regl oldun?"

Gözlerim doluyor ve tökezleyerek en yakın sandalyeye gidip içine düşüyorum. Gözyaşlarım dökülüyor ve aşağılanmışlık içimi doldururken onları ovuyorum. Ailemde ağlamayız ve ben de April'in yanında kesinlikle ağlamam.

"Casey?" diyor ve sesi neredeyse yumuşak.

İlerliyor ve orada duraksıyor, sanki beni kucaklama zorunluluğu hissediyormuş gibi.

"Sıçıp batırdım," diye

fısıldadım. "Nasıl?"

Silik bir gülümsemeye idare ediyorum. Başka biri olsa yapmadığıma emin olurdu.

April suçluluğu değerlendirmeden önce detayları öğrenmek istiyor.

Ona bakıyorum. Kız kardeşim benden beş yaş büyük. Sık sık üvey kardeş olduğumuz sanılır, çünkü -aynı anne babadan olmamıza rağmen- o beyaz görünür, ben görünmem. Bu durumun onu benden daha fazla rahatsız ettiğini fark ettim. Sanki mirasının yarısı silinmiş ve baskın nüfusa karışmasına izin verilmiş gibi hissediyor. Tam olarak anladığımı iddia etmeyeceğim, ancak bu bizi çocukken ayıran başka bir kama.

"Hapımı birkaç gün kullanmadığımda," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Evet. Bunu hatırlıyorum. Ancak adet döngünüzün doğru zamanı gibi görünmüyordu, bu yüzden size endişelenmemenizi söyledim. Ancak ben bir jinekolog değilim, o yüzden..."

Yine o küçük gülümsemeyi buluyorum. "Seni dinlememeli miydin?" "Dinleyecek bir şey yoktu. Dinlemek için çok geçti.

ertesi gün hapi. Eğer şimdi hamileyseniz, o zaman vermeniz gereken kararlar olacaktır."

Kız kardeşimde sevdiğim bir şey var. Onun pragmatizmi. Hamileliğimle ilgili vereceğim tıbbi kararlar benim seçimim olacaktı ve bu *konuda* beni hiç yargılamayacaktı, çünkü bu gerçekten tıbbi bir karardı.

Başımı salladım. "Bu hakkı ve bu seçimi istiyorum ama bu bana göre değil."

"Doğum yapamayacağınız ve bunun sağlığını tehlikeye atacağı gibi tıbbi bir gerekçe olmadığı sürece."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Casey?" Sesi, sıkıntıya işaret ettiğini bildiğim şekilde keskinleşiyor. "Eğer sağlığın tehlikedeysen-"

"Acele ediyoruz. Henüz sınava girmedim. Bu yüzden buradayım."

"Bunun ne kadar gerekli olduğundan emin değilim. Doğum kontrol hapını birkaç gün kullanmadın. Şimdi adet gecikti ve uyandığında miden bulanıyor. Buna sabah bulantısı denmesinin bir nedeni var."

"Sadece testi alabilir miyim, April?"

"Jinekolojik sorularına yıllar önce cevap aramalıydın, Casey. En azından Eric'le ciddi düşünmeye başladığınızda onları aramalıydınız. Uzun zamandır birliktesiniz-"

"Yapmasak olmaz mı, lütfen, April?"

"Eğer sorun bir fetüs vadesine kadar taşıyamamaksa, o zaman alınması gereken kararlar vardı-"

"*April*." Bakışlarını karşılıyorum. "Hamile olsam da olmasam da bu cevapları alacağım, tamam mı?"

Kliniğin ön kapısı çarparak açılır. Sonra muayene odasının kapısında yüksek bir ses duyulur.

"Bir hastamla birlikteyim," diyor April.

"Kız kardeşin." Kendra'nın sesi. "Biliyorum. Belediye binasında ona ihtiyaç var."

"Şu anda meşgul-" "Bu önemli."

Ayağa kalkıyorum. "Gitsem iyi olacak."

"Test etmek iki dakika sürecektir-"

"Sonuçlar ne olursa olsun, Max'i eve getirmeme yardımcı olmayacaklar," diyorum ve Kendra'yı takip etmek için aceleyle ön kapıdan çıkıyorum.

Yürürken Kendra, "Yolanda bulmuş," diyor. "Seni ve Eric'i almam için beni gönderdi ama birisi onun Storm'la çıktığını ve senin de kliniğe gittiğini görmüş."

Ne bulunduğunu sormuyorum. Belki de o bariz soruyu bekliyordur, ama her ne ise, daha fazlasını duymadan önce görmek istiyorum. Temiz bir ilk izlenim edinmek.

Ormanda bir hareket fark ettiğimde kekeleyerek duruyorum. Beynim "Max!" diye bağılıyor. Sonra Storm'un iri cüssesini görüyorum ve hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum.

"Eric!" Sesleniyorum. "Belediye binasında bize ihtiyaç var."

Ağaçların oluşturduğu ince bariyeri yarıyor ve tam binaya ulaştığımızda bize yetişiyor. Kendra arama ekibine geri döneceğini mırıldanıyor ve biz de merdivenleri tırmanıyoruz.

Yolanda belediye binasında yalnız. Masada oturuyor ve eğer içimden bunun *bizim* masamız olduğu için homurdanıyorsam, bu sadece April ile yaptığım konuşmadan sonra ne kadar üzgün olduğumun bir kanıtıdır.

April'in haklı olması durumu daha da kötüleştiriyor. O jinekolojik cevapları almalıydım. Beni durduran tek şey kendi korkumdu. Cevap alamazsam, ilk teşhisin yanlış olduğunu ya da vücudumun her ne hasar verdiyse onu onardığını ve ne zaman çocuk istersek o zaman sahip olabileceğimizi ummaya devam edebilirdim.

Şu anda düşünmem gereken şey bu değil.

Biz içeri girerken Yolanda ayağa kalkıyor ve masanın arkasından çıkıyor. Elinde bir çanta var. Şeffaf plastik bir torba. İçinde bir kağıt parçası var.

"Bu kapının altındaydı," diyor. "Yirmi dakika önce orada değildi. Sabah atıştırmalığımı almak için dışarı çıktım" -masanın üzerindeki kahveyi işaret ediyor- "ve döndüğümde buradaydı."

Notu okudum.

Dana'ya oğlunun nerede olduğunu sor.

"Tanrı aşkına," diye homurdanır Dalton. Anders'e döner. "Bana Louie'yi ev hapsinde tutan kişinin çuvalladığını söyle."

"Çünkü Aksi takdirde," I Mırıltı, "Biz var bir
Hatta daha büyük bir sorunla uğraşmak."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Louie'yi izlemekle görevlendirilen kişi Kenny'ydi. Tam da bu amaç için kurulmuş bir ev hapsi dairemiz var. Penceresiz, tek bir kapısı var. O kapı, gerekli görürsek birinin nöbet tutabileceği küçük bir odaya açılıyor.

Güneyde Kenny lisede matematik öğretmeni idi. Rockton'da kasabanın marangozu ve milislerin başındaydı ve ilkinin burada da sürdüreceği kesin, eğer bir milise ihtiyacımız olduğuna karar verirsek, ki öyle olacağından şüpheleniyorum, ikincisini de sürdürecektir. April ile yakınlaştılar ve daha da yakınlaşacaklarını umuyorsam, bu biraz zaman alacak.

Louie içeride. Kenny uykuya dalmadığına yemin ediyor. Uykusu geldiğinde, organizasyon meraklısı kız kardeşim için yapmak istediği bir sandığın marangozluk tasarımları üzerinde çalışıyordu. Bu zihnini aktif tuttu, bu da uyanık kaldığı anlamına geliyordu. Louie'nin gittiğine dair bir iz de yok.

Louie'yi hala sorgulama için belediye binasına getiriyorum. Bana odaklanacak bir şey vermek, kendimi iyi hissetmediğim gerçeği ve bunun olası nedeni üzerinde durmamı engelliyor.

Masanın arkasına oturdum. Louie etrafa bakıyor. Belli ki Dalton'ı arıyor, o da Storm'u aramak için ayrılmış.

"Sadece biz varız." Telefonumu kaldırıyorum. "Ve bir ses kaydedici." "Nasıl oluyor da sizin telefonunuz oluyor?"

Sanki bu sorunun mantıklı bir kısmını bekliyormuş gibi ona bakıyorum. Sadece çenesi kilitlendiğinde, "Çünkü onları kullanıyoruz. Bir tanığın ifadesini kaydetmek gibi."

"Bana burada telefon çekmediği söylendi."

Telefonu ona doğru çeviriyorum, sıfır çubuk gösteriyor. "O zaman neden var?" diye soruyor.

"Çünkü başka kullanım alanları da var." Ona baktım ve tekrarladım, "Bir tanığın ifadesini kaydetmek gibi."

Yüz ifadesinden bunu yemediği anlaşılıyor ve sonra anlıyorum. Cep telefonu sinyali konusunda yalan söylediğimizi düşünüyor. Sinyalimiz olsa bile -ki kesinlikle yok- sakinlerin telefon kullanmasına izin veremezdik. Saklanıyorlar. Bu da şebekeden uzakta olmayı, kimseyle iletişim kuramamayı ya da kimse tarafından izlenememeyi gerektirir.

"Bu sabah kapının altından itildi." İçinde not olan çantayı önüne koydum.

"O zaman ben değildim," diyor, okumak için hiçbir hareket yapmadan. "Hücre hapsindeydim."

"Ev hapsi" dedim. "Geçici olarak."

"Yine de ben değildim."

"Oku."

Diyor ve sonra dudakları memnun bir sırtışla seğiriyor. "Görünüşe göre bu kasabada beyni olan tek kişi ben değilim. Dana'nın hikayesinin mantıklı olmadığını anlayan başka biri daha var."

"Ya da birine öyle olmadığını söylediniz."

"Hayır." antayı bana doğru itti. "Bu bir avuç korkak tavşanla iletişim kurmuyorum."

enem geriliyor ve bunu saklamaya çalışıyorum. "Yani şüphelerini kimseye söylemedin mi?"

"Gerek yok. Onun hikayesinde İsviçre peynirinden daha fazla delik var." "Bu hikaye hakkında ne biliyorsun?"

"Dün gece söylediğim gibi. Kocası bir uyuşturucu karteli tarafından öldürüldü çünkü görmemesi gereken bir şey görmüştü. Onu öldürdüler ve kadını vurdular... ve sonra kadının yaşamasına izin verdiler." ne doğru eğilir. "Böyle insanların yaşamanıza izin vermesinin tek nedeni, istedikleri bir şeye sahip olmanızdır. Eğer bir şey gördüyseniz, lmenizi isterler. Ölüler konuşmaz."

"Peki ya Dana'nın polis geldiği için ölümden kurtulduğunu söylersem?"

"O zaman bir sürü yalanla beslendiğini söyleyebilirim." şimdi arkasına yaslanmış, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş. "Neden bu kasabada *olduğumu* bilmiyorsun. Bu, onun hikâyesini de tam olarak bilmediğin anlamına geliyor. Sizin için ne saçmalıklar uydurduklarını hayal edebiliyorum. Polisin tam zamanında ortaya çıkması mı? Filmler dışında böyle bir şey olmaz. Gerçek bir polis olsaydınız bunu bilirdiniz. Polis acil bir ağrı alırsa, önce reklerini bitirir."

Whac-A-Mole oynuyor, her yöne hakaretler yağdırıyor. Eğer gerçekten kolluk kuvveti değilsem, "gerçek" polisler hakkında söyledikleri batacaktır. Eğer yleysem? Bir de rek yorumu var ki,

muhtemelen yüz kere dinlememiş olanlarda daha çok işe yarayacaktır.

"Dana'nın kocası kartelden çaldı," diye devam ediyor, "ve Dana paranın nerede olduğunu biliyor. Bu yüzden yaşamasına izin verdiler. Şimdi size acıklı bir hikaye anlattı ve buraya gelebilmek için iki 'travma geçirmiş' çocuğunu öne sürdü. Ama bundan o kadar kolay kurtulamayacak. Biri onun için geldi ve çocuğu da aldılar." Bariz bir dram için duraklıyor. "Ya da onu kendisi aldı. Belki de onu öldürdü."

Bunu söylerken aldığı bariz zevk karşısında çenem sıkıştı. Kurban hikâyelerini parçalamaktan sapıkça bir zevk alan insanların psikolojisini asla anlayamayacağım. Isabel'den açıklamasını isteyebilirim, ama bu psikolojiyi anlamayı *önemsemişimi* varsayar.

Dana masum bir seyirci olamaz mı? Evet, olabilir. Max'in kayboluşu ormandaki vahşi bir adamdan ziyade bununla ilgili olabilir mi? Evet, olabilir. Ama araştırmaya değer bir kanıt bulana kadar bunu dosyalamaktan başka bir şey yapmam için çok uzak bir ihtimal.

"Bana yanıldığımı söyle," diyor.

Cevap vermediğimde, gözleri bir an için büyüdü. Sonra kıkırdadı. "Oh, ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Neden Max'in kayboluşunun çözümünün bu olduğunu düşünüyorsun?" "Bu çok açık."

"Çünkü bir şey biliyorsun?"

"Hayır, çünkü bu çok açık." Elini sallıyor. "Bu konuda yardıma ihtiyacın olduğu da çok açık. Bana hikâyenin hangi versiyonunun sana verildiğini söyle, ben de senin için onda delikler açayım."

"Ben de seninle aynı hikayeyi dinledim."

"Saçmalık. Daha fazlasını biliyor olmalısın. Bu yüzden yanıldığımı düşünüyorsun."

Kartel olmadığını duydun mu? Belli ki öyle."

"Latinx olduğu için mi?"

Gözlerini deviriyor. "Hayır, çünkü bu şekilde çalışıyorlar. Ya bu ya da organize suç."

"Uyuşturucu kartelleri organize suçlardır."

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Kartellere karşı triadlar, mafyaya karşı... Hikaye, kocasının bir şey gördüğü yönünde, değil mi? Bununla başlayalım."

"Bununla başlayalım." Telefonumu dün geceden kalma, tabanını fotoğraflayabilmem için yan çevrilmiş botlarının fotoğrafına çeviriyorum. "Dün gece olası bir olay yeri bulduk."

"Suç mahalli mi? Çocuğu sen buldun, değil mi? O öldü."

Bakışlarını karşılıyorum. "Şu anda gözlerini görmelisin Louie. On yaşında bir çocuğun öldüğü düşüncesiyle heyecanla parlıyorlar."

Geri çekiliyor. "Ne? Hayır. Hayır. Sadece ilgileniyorum." "Bir çocuğun öldürülmesiyle."

"Sözlerimi çarpıtıyorsun."

"Hayır, öyle olduğumu sanmıyorum. Olay yeri, bir suçun işlendiğini düşündüğümüz bir nokta anlamına gelir. Burası ilgi çekici bir olay yeri, birinin yasadışı nedenlerle ormanda bulunduğunu gösteren bir olay yeri. Yanında sizinkiyle eşleşen bir bot izi vardı." O devam etmeden önce elimi kaldırıyorum. "Kasabada sadece üç kişi on iki numara giyiyor ve seninkinde bir çentik var." Resmi gösteriyorum. "Bu, baskıyı benzersiz kılıyor."

Saçmalıyorum. Çentik ya da beden konusunda değil. Ama elimdeki tek şey, kabaca on bir ya da on iki numaraya uyan topuk izi. Gerçi o bunu bilmiyor ve kollarını kavuştururken yüzünü inceliyorum.

"Oradaydım," diyor. "Bunu zaten biliyorsun." "O zaman bana ne bulduğumu söyle."

Gerçek bir şaşkınlık. "Ne?"

"Bu baskıyı çok ilginç bir sahnenin yanında buldum ve eğer bu sahneyi siz yaratmadıysanız, o zaman siz gördünüz. O yüzden bana ne olduğunu söyle."

"Karanlıktı."

"O kadar da karanlık değil."

"Yürüdüğüm yere dikkat ediyordum. Kanıt arıyordum. Eğer 'olay yerinize' doğru yürümediysem, onu görmedim demektir."

"Max'in öldüğü fikrini seviyor gibisin." "Ne?"

"Yani bir teori olarak hoşuna gidiyor. Makul olduğunu düşünüyorsun."

Rahatlıyor. "Bir teori olarak, evet. Açıkçası bu *fikirden* hoşlanmıyorum. Bu çocuk ailesinin kim olduğunu bilemez. Ama onu canlı bulamayacaksınız."

"Ki bunu biliyorsun. Çünkü onu sen öldürdün."

"Ne?" Sandalyesini geriye itti. "Yardımcı olmaya çalışıyordum. Neredeyse iki gündür dışarıda olduğu için onu canlı bulamayacağınızı söylüyordum. Sadece kaybolmuş olsa bile, kendi başının çaresine bakabilecek bir yetişkin değil. Ama kaybolmadı. Bunu ikimiz de biliyoruz. O çocuğun hayatta olmasının tek yolu, birisinin annesine baskı yapmak için onu esir tutması. Eğer durum buysa, o zaman annesini araştırmanız gerekir çünkü bu kesinlikle bir fidye notu aldığı anlamına gelir."

Louie'yi biraz daha sorguluyorum, daha çok da röportajın ne zaman biteceğine kendisinin karar vereceğini düşünmemesi için. Ondan sonra Roc'a gidiyorum. Gün boyunca kahve dükkânı olarak açık ve içeri girdiğimde, genellikle harika olan koku midemi bulandırırken beni neredeyse tekrar dışarı gönderiyor.

"Casey?" Kendra sıranın arkasından aceleyle yaklaşıyor. "Pek iyi görünmüyorsun. Kliniğe yürürken sana eşlik edecek birini ister misin?"

Gülümsemeyi başarıyorum. "İyi deneme, ama bunun için çok meşgulüm. Isabel'i arıyorum."

"Arka tarafta, demleniyor." Kendra havayı kokluyor. "Yanılmıyorsam soluk bira."

Nefes almasam bile midem kabarıyor. Bira -ya da kahve-düşüncesi çayımın geri gelme tehdidinde yol açıyor. Çok sevdiğim kurabiyelerimin kokusunu aldığımda bile midem çalkalanıyor.

"Gerçekten iyi görünmüyorsun," diyor Kendra.

"Çok fazla protein barı ve yeterli uyku yok. Aynı tuzağa düşmediğinden emin ol. Arama sürecinde yaptığın her şeyi takdir ediyorum ama kendine dikkat et."

"Sen de," diye sesleniyor arkamdan.

Kilitli bir kapıya doğru eğildim ve kapıyı çaldım. "Ben Casey."

Isabel açtığında beni görüyor ve yüzü kızarıyor. Sonra sesini alçaltarak, "Max'i bulmuşsunuz" dedi, onu canlı bulmadığımızı ima eder bir şekilde.

"Hayır, hayır." Yüzümün etrafında el sallıyorum. "Bugün böyle görünüyorum işte. Bitkin ve ezilmiş hissediyorum. Dana ile konuşmam gerekiyor ve senin de bana katılmanı istiyorum. Bu zor bir durum ve senin profesyonel görüşüne değer veriyorum."

"Ayrıca, Eric ve Will aramaya çıktılar, bu yüzden sırada ben varım."
"Bunu söylemeyecektim."
"Önce burayı bitireyim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dana'nın binasına doğru yürürken Isabel'e Louie'nin suçlamalarından bahsediyorum. Gözlerini deviriyor ve "Uyuşturucu karteli. Belli ki."

Isabel'in açık kahverengi bir teni var. Benimki gibi bazı geçmişlerin karışımı. Onun durumunda, kombinasyonlar belirgin değil ve daha fazla gönüllü olmadığı için daha fazlasını bilmiyorum.

"Biliyorum," diyorum. "Bu da demek oluyor ki, eğer bu bir kartelse, işler daha da kötüye gidecek. Louie kocasının bir şey yaptığına ikna olmuş durumda. Bu konuda senin fikrini sormuyorum - çünkü Max'le terapide edindiğin bilgilerle lekelenmiş olur. Tamamen masum olup olmadıkları ya da bir hata yapıp yapmadıkları beni ilgilendirmez. Émilie onları değerli buldu, o yüzden değerliler. Ebeveynleri ne yaparsa yapsın, *çocuklar* her zaman değerli olacaktır."

"Benim görüşüm, ki bunu siz istemediniz, bunun gerçekten de masum seyirciler olarak bir olaya tanıklık etme durumu olduğu yönünde. Onların tek 'hatası' sessiz kalmayı reddetmeleriydi."

"Tamam ama Max'in kayboluşunun ailesine olanlarla bağlantılı olma ihtimali hâlâ çok zayıf. Ormanda ayı-adamı gördüğünü biliyoruz. Araştırmaya gittiğini varsayıyoruz. Bu gittiği anlamına gelmez... ya da gittiyse bile onu kaçırmak için bekleyen başka biri olmadığı anlamına da gelmez. Pek olası değil ama..."

"İmkansız değil."

"Eğer durum buysa, Max Dana üzerinde bir koz olarak kullanılıyor demektir ve şimdiye kadar bir talep almış olması gerekirdi. Her ne kadar uzak bir ihtimal olsa da, bu konuyu ele almak zorunda olduğumu hissediyorum. Eğer durum buysa, Dana'nın itiraf etmesine ihtiyacım var ki ona yardım edebileyim."

"Ben de burada devreye giriyorum."

"Biraz. Böyle bir şeyi ilk kez yapmıyorum. Herhangi bir tavsiyenin yanı sıra ekleyebileceğiniz herhangi bir görüş arıyorum. Oh, ve onun endişelerini gidermek için görüşmede hazır bulunmanızı istiyorum. Hikayesini sorgulamıyorum. Yardımcı olabilecek her şeyi soruyorum, ama daha çok onun iyiliği için endişeleniyorum, bu yüzden sen de geliyorsun."

"Gelmemin *gerçek* nedeni." Bana sert bir bakış attı. "Destek olarak, danışman olarak değil."

"Yarı yarıya."

Gözlerini devirmesi bu yüzdelik dilimi yalanlıyor. Planımı açıkladım ve herhangi bir sorun görmedi. Bana seanslarından Dana hakkında biraz bilgi verdi ama gizliliği ihlal edecek bir şey söylemedi. Teknik olarak Haven's Rock'ta müşteri-hasta gizliliği yok. Mathias, Isabel ya da Kendra endişe uyandıracak bir şey öğrenirlerse bize getirirler. Bu onların işinin bir parçası. Bu tür bir izolasyon psikolojik sorunlara neden olabilir ve herhangi bir çatlaktan derhal haberdar olmamız gerekir.

Isabel'e göre Dana, tahmin edilebileceği gibi büyük bir mücadele veriyor. Çocukları için cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama kocası için yas tutuyor. Kalıcı yaraları ve bunların çocuklarıyla, özellikle de Max'le bir şeyler yapma becerisini etkilemesi onu hayal kırıklığına uğrattıyor. Oğlu ormana karşı bir sevgi keşfetmiştir ve kendisi de bunu yapmak isterken Carson'ı yürüyüşlere katılması için ikna etmesi gerekmektedir.

Ağrı kesiciler de bir sorun. Dana onları istemiyor. Bağımlılıktan korktuğu için hem April hem de Isabel bakıcılık yaparak Dana'yı ilaçları almaya zorluyor.

"Bağımlılıktan korkmak için bir nedeni olduğuna dair herhangi bir belirti var mı?" Dikkatlice soruyorum.

"Kocasının uyuşturucu kartelinin bir parçası olduğu ve eve çalışan ikramiyesi olarak oksi getirdiği zamanki gibi mi?"

İç çekiyorum.

"Seninle dalga geçiyorum," diyor, biz eve yaklaşırken sesini alçaltarak. "Bunun ailenin gerçeği olduğunu düşünmesem de, gerçeklerinin iddia ettikleri gibi olmama ihtimali her zaman var ve bu ortaya çıkarsa sorun olur."

"Louie'ye -ve notu her kim gönderdiyse- bize öyle dediklerini söylemesi için bir neden vermek."

"Ayrıca Louie gibi birinden gelmesi tarafsızlığınızı etkileyebilir." Göz ucuyla baktığımda, bakışlarıma karşı ellerini kaldırıyor. "Anlaşılır bir şekilde etkileyebilir."

"Pisliğin teki olması haksız olduğu anlamına gelmez. Bu yüzden buradayım." Aile evini işaret ediyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Bağımlılıkla ilgili soruyu geçiştirme şeklin bu muydu?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Eğer böyle bir sorun olsaydı, durumu anlaması için April'e söyledim. Dana'nın aile ve arkadaş çevresinde okisi bağımlılığı olduğunu düşünüyorum ama bugünlerde bu hemen hemen herkes için geçerli. Ameliyattan sonra bağımlı olan bir amcam vardı."

"Ve karısı bağımlı olan bir dedektif ortağım vardı. Yani, evet, kayda değer bir şey yok."

Aile konutu binasına ulaşıyoruz. İki katlı, üstte ve altta üç birim var. Şu anda boş olanlarda çiftlerin kalmasına izin veriyoruz, Dana'nın tek ailesi var. Tüm bu birimlerin dış kapıları var - ikinci katta bir balkon var. Mahremiyet açısından pek bir şey yok, ancak alanın korunması ailelere özel evler vermek için çok önemli ... ki bu da bekarların kendi yurt tarzı yaşamlarından şikayet etmelerine neden olacaktır.

Dana'nın kapısını çaldım. Kimse cevap vermeyince tekrar çaldım. Hala ses yok.

"Arama ekipleriyle birlikte mi çıktılar?" Isabel sorar.

Başımı salladım. "Dana dün gece bir süreliğine katıldı. Gelemez demeyi doğru bulmadık. Ama şu anda evde uyuyor olmalı. Belli ki bugün işten izinli. Carson genellikle bu saatlerde okul ödevlerini yapıyor ama yine de kimse bunu beklemiyor. Ondan bugün Mathias'a yardım etmesini istedim." Bu çoğunlukla Carson'ın iyiliği içindi, böylece Mathias ayı-adamı gördüğü iddiasını göz ardı ederek Max'e yaptıkları hakkında konuşmaya ihtiyaç duyarsa orada olacaktı.

Kapıyı tekrar çaldım. Hala cevap yok.

Düğmeyi çeviriyorum. Kilitli değil. Burada bu çok yaygın, sanki bazılarının kapılarını açık bırakması, saklayacak bir şeyleri olmadığını kanıtlamak için diğerlerinin de aynısını yapmasını zorunlu kılıyor.

Kapı açıldığında kafamı içeri soktum. "Dana? Carson?"

Cevap yok. Ayakkabılar ve botlar için bir paspas bulunan küçük girişe bakıyorum. Giriş boş.

Isabel'e "Çıktı," diyorum.

Bu noktada geri çekilip kapıyı kapatmalıyım. Ama yapmadım. Panjurları çekilmiş karanlık daireye bakıyorum.

Herhangi bir daireyi istediğim zaman arama hakkına sahibim.

Sözleşme sakinlerinin imzaladığı sözleşme ile verilen *teknik* hak.

Etik olarak doğru mu? Bunu yapmak için sağlam bir neden olmadan eşyalarını karıştırmak mı?

Louie bir pislik. Bağnazlığa dayalı çirkin sonuçlara varıyor ve Dana'nın hikayesinin yalan olduğu konusunda ısrar etmekten sapkın bir zevk alıyor.

Isabel, onun bir pislik olduğu gerekçesiyle endişelerini görmezden gelme konusunda uyardı. EĞer bir şey olursa, önyargıdan endişe ettiğim için bu ipucunu aşırı telafi etmek ve araştırmakla yükümlü olabilirim.

Louie dün gece bu olasılığı ilk ortaya attığında, Dalton ve ben bunu elimizin tersiyle ittik. Ve şimdi Dana'nın kapısındaım, Louie'nin bir şeylerin peşinde olabileceğine dair kanıt aramak için hızlı bir arama yapmayı düşünüyorum.

İddiasını desteklemek için kanıt mı arıyorsunuz?

Yoksa çürütmek için mi? Onu reddetmek ve gerçekten sevmediğim bir teoriyi geride bırakmak için mi?

Bir adım geri gidiyorum ve Isabel'e çarpıyorum. Kapıdan geri çekiliyor ve binanın köşesine doğru yürürken hiçbir şey söylemiyoruz ve-

"Oh!"

Dana, elinde bastonuyla köşeden geliyor.

Dana o kadar hızlı hareket ediyor ki bize çarpıyor ve sonra geri çekilip ceketini sıkıca çekiyor. Ceketıyla uğraşırken bakışları düşüyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor. "Burası çok soğuk ve eve gitmek için acelem vardı."

Paltosunu çekiştiriyor ve dramatik bir şekilde titriyor. Sonra durgunlaşıyor ve yanaklarına renk geliyor. "Ve ben burada havadan şikayet ederken..." Yutkunuyor. "Bir şey buldun mu diye sorabilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve yüzünü incelemeye devam ediyorum, incelememi gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyorum. Paltosunu daha sıkı çekiyor ve omuzlarını kamburlaştırıyor. "Biz de seninle konuşmaya geliyorduk" demeden önce bir süre sessizliğin sürmesine izin veriyorum.

"Oh?" Sesi telaşlı geliyor ve sanki başka biriyle konuşuyor olabilmışiz gibi etrafına bakıyor. "Tabii ki. Evet. Evde olmadığım için üzgünüm. Hadi içeri girelim."

Evde olmadığım için üzgünüm.

Hiçbir açıklama yapılmadı. Yanlış bir tane bile.

İçeri giriyoruz. Planım onun iyiliği için endişelenmekle başlamak ve Isabel'in destek sunmasını içeriyordu. Şimdi bunu yapmıyorum. Bir şeyler dönüyor ve ben bunu yumuşatmayacağım.

İçeri girdiğimizde Dana bizi oturmaya davet etti. Isabel oturdu. Ben ayakta kalıyorum.

"Size kahve getireyim mi?" diye soruyor. "Çay? Su?"

"Gerek yok," diyorum biraz kaba bir şekilde. Evet, bir yanımda kayıp çocuğu olan bir kadını sorguladığımın son derece farkında ama az önceki davranışları bana bir şeyler döndüğünü söylüyor. Aynı zamanda onu dengede tutmam gerektiğini de söylüyor.

"Max'in ayı-adamını ormanda gördüğünü biliyorsunuz," diyorum. "Bu konuyu araştırıyorduk. Cevabın bu olduğuna tam olarak ikna olmuş değiliz. Ormanda birinin onu yakaladığına dair bir kanıt göremiyoruz."

"O zaman Gunnar," diyor. "Bu Gunnar."

"Şu anda şüpheli değil."

Şu ana kadar huzursuzdu. Bununla birlikte gözleri parlıyor. "Şüpheli değil misin?"

Ona nedenini söyleyebilirim. Ama söylemem. Onun yerine, "Gunnar'ın en olası şüpheli olduğuna inanıyorsun, değil mi? Max'e ne yaptığını düşünüyorsun?"

Dana'nın gözleri öfkeyle parlıyor. "Affedersiniz?"

"Casey öyle demek istemedi," diye araya giriyor Isabel. "Gunnar'ın Max'i neden kaçırmış olabileceğini düşündüğünü açıklıyor."

"O küçük bir çocuğa ilgi duyan yetişkin bir adam," diyor. "Gerçekten heceleme ihtiyacınız var mı?"

"Aslında evet," diyorum. "Aksi takdirde, kelimeleri ağızınıza tıkiyorum."

"Bence o bir pedofil. Bunu zaten belirttim, bu yüzden kelimeleri ağızıma tıkmak değil. Bunları söyledim ve söylemeye devam etmemeyi tercih ederim."

"Gunnar bunu düşündürecek ne yaptı? Max'e olan hafif ilgisi dışında mı? Ve önüne gelenle yatması."

Isabel boğazını temizler. "Açık saçıklık pedofili anlamına gelmez. Aslında, tam tersi. Gunnar'ın aktif cinsel yaşamı ihtiyaçlarının karşılandığını gösteriyor."

Teşekkürler, Isabel.

"Evet," diyorum. "Bunu daha önce de söyledim, bu yüzden soruyu sana tekrar yöneltiyorum Dana. Gunnar'ın şüpheli olduğunu düşünüyorsun. Max'e olan ilgisinin şüpheli olduğunu düşünüyorsun. Onu bir şüpheli olarak değerlendireceksek, Max'e dostça ilgi duymasından ve cinsel olarak karışık olmasından daha fazlasına ihtiyacımız var." Gözlerine bakıyorum. "Birinin Max'i kaçırmayı için başka bir neden düşünebiliyor musun?"

Birinin onu buraya kadar takip etmiş olma ihtimalini gündeme getirmeli. Biri onu tehdit etmek için kaçırması olabilir.

"Peki ya bu ayı?" diyor. "Ya da herkesin ayı sandığı bir adam. Bunu neden bırakıyorsun?"

Daha önce, soruşturmanın yön değiştirdiğini ilk söylediğimde bunu sorgulamamıştı. Ama şimdi sorguluyor. İşe yaradığı zaman. Dikkatimi tekrar ormandaki öcüye yönlendirdiğinde.

"Hâlâ tüm olasılıkları araştırıyoruz," diyorum. "Önceliğimiz Max'i geri almak."

"O zaman neden burada beni sorguluyorsun? Oğlum dışarıda." Pencereye doğru el sallıyor.

"Eric arıyor. Onu kaçıran kişinin kasabadan olma ihtimaline karşı ben de burada araştırma yapıyorum. Gunnar dışında kimin böyle bir şey yapabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır, çünkü burada kimseyi tanımıyorum Dedektif," diyor. "Mesele de bu, sorun da bu zaten. Kimsenin geçmişini bilmiyorum. Sadece saklandıklarını biliyorum. Tek bildiğim, pedofillerle dolu bir kasabaya sahip olabileceğimiz."

Sesimi alçaltıyorum. "Oğullarınızı buraya getireceğimizi gerçekten düşünüyor musunuz?"

Bakışları başka yöne kayıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Haven's Rock'ta kimse işlediği suçlardan kaçmıyor. Muhtemelen yaptıkları hatalardan." Bunu iki saniye beklettim. "Ama herkes hata yapar ve bazen ödemeleri istenen bedel çok yüksek olur. Burada kimse kanundan kaçmıyor. Buradaki hiç kimse bilinen bir pedofil değil. Ama onlar hakkında ne kadar şey bildiğinize gelince?" Omuz silkiyorum. "Güneydekinden farklı mı?"

Bana baktı.

Devam ediyorum, "Oradaki komşularınızı ne kadar iyi tanıyorsunuz? Oğullarınızın öğretmenlerini? Arkadaşlarının ebeveynlerini? Koçlarını, eğitimcilerini ve oğullarınızın hayatları boyunca temas ettikleri herkesi? Burada hiç kimsenin çocuklarla ilgili suçlarla itham edilmediğini söylediğimde, bu evinizdeki komşularınız için söyleyebileceğinizden daha fazlasıdır."

Cevap vermiyor. Sadece pencereden dışarı bakmaya devam ediyor.

"Gunnar'ı araştırdım," diyorum. "Hala ona göz kulak oluyorum ve bu iş bitene kadar ona bir oda arkadaşı atandı. Aramaya katılmak için bile olsa kasabadan ayrılmasına izin verilmiyor. Başka birinden şüphelenmek için herhangi bir nedeniniz varsa, aynı adımları atacağız. Ve eğer birinin Max'i kaçırmaması için bir neden biliyorsanız - bir şüphelinin adını veremeseniz bile - bunu bilmem gerekiyor."

Başını sallar ve hiçbir şey söylemez.

"Tamam o zaman," diyorum. "Ben işimin başına döneyim. Onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Bunun üzerine içinde bir şeyler çatırdıyor, omuzları titriyor, "Biliyorum" derken sesi kırılıyor. Yukarı bakıyor. "Patladıysam özür dilerim. Ben sadece... Ne yapacağımı bilmiyorum. Buraya güvende olmak için geldik ve..."

Ve şimdi de bu.

O söylemiyor ama ben yine de hissediyorum. Her parçasını hissediyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hemen ardından Dalton geç bir öğle yemeği için ormandan çıktı ki bu mükemmel bir zamanlamaydı. Hem aramak hem de konuşmak için onunla birlikte geri dönebilirim.

Dana'nın davranışlarından ne anlam çıkaracağını o da benim kadar bilmiyor. Sadece şüpheli olduğunu kabul edebilir.

Şimdiden bir talep almış olması mümkün mü? Max'in, masum görgü tanıklarının ifadelerini geri çekmesi için bile olsa, kocasıyla yaptığı her şeyi geri almaya zorlamak için kaçırılmış olması? Eğer durum buysa, bunu bizden saklama ihtimali nedir?

Yüksek. Fidyecilerin yaptığı ilk şeylerden biri, hedeflerini polisle temasa geçmemeleri konusunda uyarmaktır. Tabii ki polise başvurmanızı istemezler. Tıpkı polisin sizin avukatlık yapmanızı istemediği gibi. Her iki durumda da, eğer dinlerseniz, bu onların yararınadır, sizin değil. Ancak televizyon ve filmler, hedefin polisi getirdiği ve her şeyin korkunç bir şekilde ters gittiği dramatik kaçırma olaylarıyla doludur, çünkü aksi takdirde sıkıcı bir şov olur.

Max'i kaçıran kişi Dana'ya bizi bu işe bulaştırmamasını yoksa oğlunun sonuçlarına katlanacağını mı söyledi? Isabel ve ben geldiğimizde bu yüzden mi dışarıdaydı, neden telaşlı ve dikkati dağılmış görünüyordu? Neden savunmaya geçmişti?

Ama onu savunmaya geçirdim, değil mi? Ne olduğunu görmek için savunmaya geçmesini *istedim* ve verdiği yanıt, oğlu ıssız bir yerde kaybolan bir kadından bekleyeceğim türden değildi.

Orman aramasına odaklanarak hata mı yapıyoruz?

Tekrar Lilith'in kulübesine gidiyoruz. Hala orada değil ve Nero hala orada, nöbet tutuyor ve yaklaşmamıza izin vermiyor. Sonra "Bay Rogers "dan mesaj var mı diye kontrol ediyoruz ama bir şey yok.

"Ormanda biri *var*," diyorum. "Max'in ayı-adamı. Bay Rogers'ın madencisinin gördüğü adam olduğu neredeyse kesin."

"Katılıyorum," diyor Dalton.

"Asıl soru Max'in kaybolmasıyla bir ilgisi olup olmadığı." "Evet."

"Max'in ayı adamı gördüğünü biliyoruz. En bariz cevap, daha iyi görebilmek için dışarı çıkmış olması."

"Evet."

"Ama aynı zamanda *tek* cevap da

değil." "Evet."

Dalton benim için bir dalı tutarken kaşlarımı çatıyorum. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Birinin seninle gereksiz yere tartışmasını mı istiyorsun, yeni Jen'e sor."

Ona bakıyorum.

"Yolanda," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Jen işimi olması gerekenden on kat daha zorlaştırmaktan zevk alıyordu. Yolanda daha kötü. İşimi zorlaştırmaya *çalışmıyor*. Sadece öyle. Şaka yaptığını bilsem de bu konuyu ona açabilirim ama bunun kasabamızın başarısızlığa mahkûm olduğunu kanıtladığına dair bir nutuktan fazlasını duymayı beklemiyorum."

"Eğer başarısızlığa mahkûmsa, neden hala burada? Ona bir keman mı almamız gerekiyor?"

Şöyle bir baktım. "Keman mı?"

"Roma yanarken keman çalabilirsin diye mi? Neron'un bunu yaptığına dair bir kanıt yok. Yine de bu yanmadan çok para kazanan boktan bir imparatordu. Ama Yolanda'nın durumunda ne kâr etme ihtiyacı ya da arzusu görüyorum ne de ölümümüzün ona bir faydası var."

"Belki de sadece 'Sana söylemiştim' demek için burada kalıyordur." "Muhtemelen."

Yavaşça ormana bakıyorum, güneş batmaya başladıkça hava kararıyor. "Çocukların Haven's Rock'a girmesine izin vererek hata mı yaptık?"

Kelimeler ağızımdan çıkarken, ne kadar önemli olduklarını anlıyorum. Eğer hamile kalırsam, eğer doğurabilirsem, bu bir hata olur mu? Max'i bile güvende tutamadık. Burada bir çocuk yetiştirmeye nasıl cesaret edebiliriz?

Ama Dalton Rockton'da büyümüştü. Koşullar göz önüne alındığında cennet gibi bir çocukluk geçirdiği söylenemezdi ama pek çok açıdan cennet gibiydi. Tüm sorunlara rağmen Rockton'dan ayrılmayı hiç istememişti. Orası onun eviydi.

"Eğer yaptıysak," diyor yavaşça, "o zaman hata hazırlıksız olmamızdı çünkü tek şablonumuz benim kendi deneyimimdi. Ben bu ormanda büyüdüm. Bu Max'in yaptığını düşündüğümüz hatayı yapmayacağım anlamına gelmez - bir şeye daha iyi bakmak için ormana doğru yürümek. En azından kardeşini de yanına almaya çalıştı. Ben zahmet etmezdim."

Ne dediğini anlıyorum ama ne demediğini de duyuyorum. İlk genç sakinlerimizin, istemeden de olsa, kobay olduklarını.

Sonuçta Haven's Rock'taki herkes bir kobay. Yeni bir şey deniyoruz ve işlerin nasıl yürüdüğünü gördükçe ayarlamalar yapacağız. Bu, çocukların bizim sunduğumuzdan daha fazla fiziksel aktiviteye ihtiyaç duyduklarını fark etmek gibi bir şeyse sorun yok. Onları söz verdiğimiz kadar iyi koruyamadığımızı, şehir içinden ya da dışından birinin onları kapıp-

Nefesimi sakinleştirmek için derin nefes alıyorum. Bunu düşünme. Max'i bulmaya odaklanın.

Samanlıkta iğne bulmak üzerine.

Rockton'ın dışındaki ormanda kaybolan birini kaç kez aramıştık? Her seferinde kendime öğrendiğimizi söyledim. Süreci geliştirdiğimizi. Yine de burada, en iyi iki iz sürücümüzle, Max'ten bir iz bulmayı umarak ormanda dolaşmaktan başka bir şey yapmıyorduk.

Kendime pek çok başarılı arama yaptığımızı hatırlatmam gerekiyor. Ama bu tıpkı polisi aramanın her şeyi mahvettiği Hollywood kaçırma vakaları gibi. Aklımda kalan başarısızlıklar, tüm kaynaklarımızın eBay'den alınmış sihirli bir insan bulma değneği kadar işe yaramaz olduğu zamanlar.

İşte böyle zamanlarda küçük bir ses Yolanda'nın haklı olabileceğini fısıldıyor. Belki de masum insanları kurtarıcı fantezilerimizin içine sürüklüyoruz ve bedelini onlar ödüyor.

Ve sonra daha çok kız kardeşime benzeyen başka bir ses, saçmaladığımı söylüyor. Bir tekne olsa ve batmakta olan bir gemi görsem, biri okyanusa düşüp boğulur korkusuyla hayatta kalanları almaktan kaçınır mıyım? Bu insanların tek umudu olduğumuzu söylemiyorum. Ama tanık koruma Dana'nın kocasını da kurtarmadı.

Çocuğunu kurtarabilir
miyiz? Artık çok mu
geç?

Ve tam o anda, sanki endişelerime cevap verircesine, Storm bir havlama sesi çıkardı. Çok özel, çok mutlu bir havlama. Aradığımız bir şeyin kokusunu aldığını söyleyen bir havlama. Aradığımız *birini*.

"Göster bana," dedim ona.

Açık bir alanda hantalca ilerliyor ve biz onu takip ederken, önümüzde bir yerde duran küçük bir figür görmeyi umarak loş ışığa gözlerimi kısarak bakıyorum. Ben de bunu istiyorum. Max'in figürü-

"İşte!"

Kendimi durduramadan o kelime ağızımdan çıktı. Bugün kendimde değilim ve ceketini gördüğümde yardım edemiyorum ama haykırıyorum. Ancak o kelimeyi söyledikten ve bir çocuk kaçırana doğru koşuyor olabileceğimi kendime hatırlattıktan sonra frene basıyorum.

"Fırtına!" Sesleniyorum. "Bekle!"

Durdu, ben de ona yetiştim ve o sırada silahımı çıkarmış ama indirmiştim. Silahımı indirerek yaklaşıyorum, eğer bir rehine durumuna giriyorsam, Max'i kaçırان kişiye çoktan haber verdiğimin farkındayım.

Yavaşça hareket ediyorum, bakışlarım ceketin üzerinde. Sadece Max'e ait olduğunu ve yerde yatmadığını bilecek kadar görebiliyorum.

Dalton kolumu tuttu. Ona kaşlarımı çatmak için dönüyordum ki başka bir açı yakaladım. Ceketin olması gerekenden daha yukarıda gösteren bir açı.

Havada.

Havada asılı duruyor.

Kalbim boğazımda düğümleniyor ama kendimi o yavaş ve sabit tempoda ilerlemeye, Max'in ceketinin neden havada asılı durduğunu, esintide hafifçe döndüğünü, sanki sahibi asılmış gibi- düşünmemeye zorluyorum.

Bunu düşünmüyorum.

Bir adım daha attıktan sonra görüşümü engelleyen ağaçların arasından sıyrılıyorum ve bunu yaptığımda aynı anda hem nefes veriyorum hem de lanet okuyorum.

"Siktir," diyor Dalton arkamdan, kelimeyi hırıldayarak.

Ağaçta asılı olan Max değil. Sadece omuzlarından asılmış ceket.

İleri doğru adım atmaya başladım ama Dalton beni yakaladı ve "Tuzak" diye mırıldandı.

Evet, bugün gerçekten kendimde değilim. Yaklaşırken onu koruyacağımı söyledim. Bu zihinsel durumda, bunu yapacağıma güvenemem.

Ağaçların arasından açıklığa doğru adım atıyor ve bir küfür daha savuruyor.

"Temiz," diyor. "İçeri gelin."

İçeri adımımı atar atmaz, küfre neyin sebep olduğunu anladım. Max'in ceketini kuzey pusula noktasında asılı. Diğer üçünde de daha önce bulduğumuz tüylü çubuk figürleri var. Ve açıklığın ortasında, kemiklerden ve yanmamış kuru bitkilerden yapılmış o tuhaf ateşlerden biri daha.

Bu sefer, sahneyi incelemek için durmadım. Storm'u üzerine salıyorum. İlk başta çok hevesliydi. Hedefinin kokusunu almıştı -Max- ve o da burada olmalıydı. Ama bu coşkunun buharlaşması uzun sürmüyor. Asılı ceketine doğru yürüyüp mızızlanmadan önce açıklıkta üç tur atıyor.

"Buraya hiç gelmedi," diyorum. "Birisi ceketini asmış. Kokusunu aldığı şey buydu."

"Bunu kim yaptıysa buradan çıkmış," diyor Dalton, çalılıklardaki işaretleri göstererek.

Storm'u getiriyorum. Burnunu indiriyor ve daha önce yaptığı gibi ofluyor.

"Diğeriyle aynı şey," diye sesleniyorum ormanda kaybolan Dalton'un ardından. "İzlerini bir kokuyla örterek gizliyorlar."

"Zaten çok da önemli olmazdı," diyor dönerken. "İzler doğruca bir dereye gidiyor. Orada kokuyu kaybederdi."

Kanıt aramak için daha fazla zaman harcıyoruz, ancak bu geçiş işaretleri dışında hiçbir şey yok. Derenin yakınındaki daha nemli toprakta bir ayak izi bulmayı umuyoruz ama her yer kaya.

Açıklığa döndüğümüzde, Max'in ceketinin asılı olduğu yere doğru yürüyorum.

"Bu çubuk figürlerin ve ritüel ateş çukurunun bulunduğu iki açıklık. Ceket, ikisinin de Max'in kayboluşuyla bağlantılı olduğunu gösteriyor."

"Öyle görünüyor," diyor Dalton.

"Bu da demek oluyor ki gerçekten de ormanın vahşi adamını avlamamız gerekiyor."

"Öyle görünüyor."

"Öyle *görünüyor*," diyorum ve başını sallarken gözlerini yakalıyorum. "Çünkü bu bir ipucu olabilir... ya da birisi bize bir ipucu veriyor olabilir."

"Evet."

"Yani karşımızda ormanda garip bir ayin gerçekleştiren ve bunun için Max'i kaçıran gerçek bir vahşi adam mı var?" Şöyle bir bakıyorum. "Yoksa Max'i ormanda ayıya benzeyen birini gördüğünü bilerek kaçıran ve bunu dikkatleri başka yöne çekmek için yapan biriyle mi karşı karşıyayız?"

Dalton düşünüyor. Sonra, "Ayı adamın var olduğunu biliyoruz." der.

"Evet."

"Tehlikeli olabileceğini biliyoruz. Lilith'in evde olmamasından da endişe duyuyoruz."

"Evet."

"Ama bir çocuğu kaçırarak olsaydım ve çocuğun ormanda Koca Ayak gördüğünü söylediğini bilseydim? Evet, bunu kullanırdım."

"Onlar Dana ile pazarlık yaparken bizi burada hayalet kovalamaya devam edin."

"Evet."

Kasabaya geri döndük. Diğer arayıcıları çağırmayacağız. Bunun için teorimizden yeterince emin değiliz. Sanki akşam yemeği için dönmüşüz gibi davranıyoruz, dışarı çıkmadan önce evde yiyeceğiz. Ama geri dönmeyeceğiz.

Bunun yerine, bir arama yaparız.

Rockton'da bizden her şeyi konseye bildirmemiz bekleniyordu ve biz de bundan kaçınmak için elimizden geleni yaptık. Konsey bize tavsiyede bulunmak için orada değildi. Bizim için zor seçimleri yapmak için orada değildi. Yaramazlık yaptığımızda bizi azarlamak için bile orada değildi - gerçi bunu bolca yapıyordu. Çoğunlukla, bize durmamızı söylemek için varmış gibi görünüyordu. Her ne yapıyorsak, durmamızı.

Düşmanlardan mı endişeleniyorsun? Kapakları kapatın ve onlardan kaçınin. Onlara neyin sebep olduğunu daha iyi anlamak mı istiyorsunuz? Durun. Sadece durun.

Bir sakın kayıp mı oldu? Elbette arayın, ancak kayıp kişi kasaba sınırını geçmek için kendi seçimini yaptı diye kasabanın sorumluluklarını bir kenara bırakma pahasına değil. Umut tükenmiş gibi görünse bile aramakta ısrar mı ediyorsunuz? Durun. Sadece durun.

Bir sakın ölü mü bulundu? Şüpheli durumlar mı? Şüpheli olduklarından emin misin? Belki de bunu fazla düşünüyorsun. Daha derine inmekte ısrar mı ediyorsun? Durun. Sadece dur.

Saklayacak çok şeyleri vardı, bizim tam olarak anladığımızdan çok daha fazlası. Ancak Rockton'da yaşamak sürekli bir irade savaşına dönüşmüştü ve bizi kurtaran tek şey konseyin devamsız bir ev sahibi olmasıydı. Elbette, onlara rapor vermemiz *gerekiyordu*, ama bilmedikleri şeyler onları asla incitmezdi ve onlara söylemek başkalarını incitebilirdi. Artık konseyimiz yok. Émilie yardım etmeye fazlasıyla istekli ama aynı zamanda hala yaralarımızı sardığımızı, kimseye, özellikle de uydu telefonunun ucundaki başka bir sese güvenmeye hazır olmadığımızı anlıyor. İhtiyacımız olan her şey için orada olduğunu bize bildirdi,

Ancak Haven's Rock'taki *herhangi bir* olay hakkında onu bilgilendirmemiz gerekmiyor.

Şimdi ise bu çağrıyı kendi irademizle yapıyoruz. Bunu hala korkuyla yapıyoruz, emsal teşkil etmekten endişe ediyoruz, ancak Émilie'nin bizim sahip olmadığımız kaynakları var ve sakinlere yardımcı olacaklarsa onları kullanmamız gerekiyor.

Onu oturma odamızdan çağırıyoruz. Dalton elinde birayla kanepeye yayılmış, Storm da onun altında, ateşin yanında uyukluyor. Ben en sevdiğim sandalyemde, not defterim, kalemim ve çayım ile bacak bacak üstüne atmış durumdayım.

Max'in ormanda bir adam görmesinden başlayarak olan biten her şeyi Émilie'ye anlatıyorum. Bitirdiğimde sessizleşti.

"Biliyorum," diyorum. "İlk çocuk sakinlerimiz ve şimdiden birini kaybettik."

"Kayıp değil," diyor. "Alındı. Bundan eminim. Max zeki ve tedbirli bir çocuk ve Eric ona ormanı öğretiyor. Başboş dolaşıp kaybolacak değil ya. Öyle olsaydı, Storm onun izini bulurdu. Götürüldü ve muhtemelen bir yerde tutuluyor."

Muhtemelen mi? Umarım demek istiyor.

Émilie şöyle devam ediyor: "Bence Max'i kaçıran kişinin bu 'ayı adamı' bir sis perdesi olarak kullandığı konusunda haklısınız. Evet, dışarıda biri var. Evet, Max ve Gunnar'ın gördüğü şey buydu. Düşman olup olmadığını söylemek imkansız ve şu anda pek de önemli değil. Dışarıda biri var, bu kesin bir gerçek çünkü komşularınız tarafından bağımsız olarak doğrulandı. Umarım Lilith'in görünürdeki kayboluşundan bu vahşi adam sorumlu değildir ama bunu bir kenara bırakmalıyız. Önceliğimiz Max."

"Birinin onu yakalamak için ayı-adam olayını kullandığını düşünüyorsunuz."

Hatta Max'i dışarı çekmek için ayı-adamı bile taklit edebilir."

"Hayır, *siz* böyle düşünüyorsunuz ve ben de bunun geçerli bir teori olduğunu teyit ediyorum. Bu da beni aramanızın asıl amacına götürüyor. Beni bilgilendirmek ya da fikrimi almak için değil, Dana'nın tüm ayrıntılarını bilen biri olarak ne ekleyebileceğimi görmek için."

İçimi çektim. "Bugün beni onlarla konuşma nedenlerim konusunda uyarıcı ikinci kişisin. Oyunumu geliştirmem gerekiyor."

"Hayır, kendi oyununu bulmalısın. Seni tanıyan herkes, danışmanlar skalanda tam olarak nerede yer aldıklarını bilir Casey ve eğer bu kişinin adı Eric Dalton değilse, muhtemelen onlara danışmak için gizli bir nedenin vardır."

"Yine de fikrinize değer veriyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum" derken sesindeki gülümsemeyi duyduğuma yemin edebilirim. Ancak bu durumda benim fikrim daha çok, gizli bilgileri siz ikinizle paylaşma konusunda kendimi rahat hissedip hissetmediğimi belirlemeye yardımcı olacağı için önemli, ki teorinizin yanlış olduğunu düşünseydim bunu yapmazdım."

"Eğer yanıldığımızı düşünseydiniz, bu bize bu detaylara ihtiyacımız olmadığını söylerdi."

"Doğru." Bir hışırtı ve tıkırtı, sanki hareket ediyor ve bir dizüstü bilgisayar ya da tablet çıkarıyor gibi. "Pekâlâ. Öncelikle, siz sormadınız ama Dana bir uyuşturucu kartelinden kaçmıyor. Hatta organize suç bile değil. Ona karşı çok büyük bir kini olan çok kötü bir insan... ve istediklerini elde edene kadar ailesini takip edecek kaynakları var, y a n i intikam."

"Tamam."

"Ayrıntıları minimumda tutarak, Dana ve kocası bir cinayete tanık oldular. Polise gördüklerini anlattılar. Sonra rüşvet teklifi geldi."

"Hikayelerini geri çekmek için."

"Evet. Bu başarısız olunca, havuç tehditlerle sopaya dönüştü ve kısa süre sonra bir katile karşı tanıklık etmenin basit bir mesele olduğunu düşündükleri şey çok daha tehlikeli bir şeye dönüştü. Sıradan bir vatandaşı suçlamıyorlardı. Bu adamın parası vardı. Hem de çok parası ve irtibat listesinde, hapisten kurtulmasına yardımcı olmak için parasının bir kısmını almaya hazır bir sürü tehlikeli insan vardı. Dana'nın ailesi tanık koruma programına alındı. Adam hapse girdi, bu da her şeyin sonu olmalıydı ama karısı onu dışarı çıkarmaya kararlıydı ve mahkumiyeti görgü tanıklarının raporlarına dayandığı için...?"

"Dana ve kocasının hikayelerini geri çekmelerini sağlamanın en azından yeni bir duruşma yapılmasını sağlayabileceğini düşündü."

"Evet, ama o zamana kadar tanık koruma programında ortadan kaybolmuşlardı. Bir yıl önce, Dana ve kocasının mahkum edilmesine yardım ettiği adam öldü - hapisanede öldürüldü - ve karısı şimdi başka bir şey istiyor."

"İntikam."

"Onların izini buldu ve Dana ile kocasını öldürmek üzere bir eve baskın düzenlemek için adam tuttu. Ama Dana öldürülmeden önce polis geldi."

"Ve polis bu adamın karısının bu işin arkasında olduğundan emin mi?"

Bu

bir haneye tecavüz *değil miydi*?"

"İki adam Dana ve kocasına *neden* öldüklerini söylemeden onları öldürecek değillerdi. Haneye tecavüz polis için bir sahneydi. Başarısız oldu çünkü Dana kurtuldu. Carson da adamların neden orada olduğunu doğrulayacak kadar kulak misafiri oldu."

Dalton sesleniyor, "Peki Dana'nın kocasını öldüren kişiyi işe aldığı için karısı neden tutuklanmadı?"

"Çok dikkatli. Adamlar kaçtı, yani kimse onu yakalayamaz. Polis araştırmaya devam ediyor ama Dana izlerini iyi kapatmış. Dana'nın kaçmasının tek yolu gerçekten kaçmaktı."

"Buraya gel," dedim. "Ama kaçmamış olabilir. Yani asıl soru, birinin onları takip edip etmediği ve

Haven's Rock'ın dışında... ya da onları Haven's Rock'a kadar takip etti. İlk olasılık, birinin bir uçağı takip ettiği ve ormanda olduğu anlamına gelir. İkincisi ise birisinin sahte bir hikaye ile buraya geldiği anlamına gelir."

"Birinin uçağı nasıl takip edeceğini anlayamıyorum, ama birinin içeri sızması daha da düşük bir ihtimal. Yine de bir hata yapmış olma ihtimalime karşı tüm dosyaları tarayacağım."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Louie hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

Çayımdan bir yudum almam için yeterince uzun süren bir duraklama.

"Dana'yı buraya kadar takip eden biri olarak değil," diyorum. "Ondan önce Haven's Rock'taydı."

"Evet ve adamım onu haneye tecavüz gerçekleşmeden önce buldu."

"Yani buraya onlar yüzünden gelmedi. O notu belediye binasının kapısının altından da atmadı. Ama bir şeylerin peşinde. Ormanda olmak için öne sürdüğü bahanelerin hiçbirisi mantıklı değil. Max'le tamamen alakasız olabilir. Ama buraya Dana için gelmemiş olması, bunu yapan biriyle birlikte çalışmadığı anlamına gelmez."

"Ah. Evet. Bu mantıklı. Pekala. Dosyasını açayım."

Louie'nin herhangi bir avcılık deneyimi varsa, bu bize gelen dosyada yoktu... ya da Émilie'nin sahip olduğu daha geniş dosyada. Aynı şekilde arama-kurtarma tecrübesi de yok. Bu yalan söylediği anlamına mı geliyor? Tam olarak değil.

Bilmemiz gereken ve bilmediğimiz şeyler vardır. Avcılık ve arama deneyimi işe yarayabilir, ancak kimi içeri alacağımızı seçmek için bir kriter değildir.

Emilie bize Louie'nin neden burada olduğunu söylemiyor. Önemli olan, geliş nedeninin mevcut durumda herhangi bir tehlike işareti yaratıp yaratmadığı. Görünüşe göre öyle değil. Louie burada meşru bir sebeple ikamet ediyor ve Émilie daha derine inecek olsa da, burası yeterince para ödeyen herkesin hikayesini konseye kabul ettirebildiği eski Rockton değil.

Émilie'nin geçmişini araştırarak ve ayrıntıları doğrulayan biri var. Şu anda tek yapabileceği iki kez kontrol etmek. Çoğunlukla bizim

Louie'nin burada bulunma sebebinin ötesinde geçmişini iki kez kontrol etmesi gerekiyor. Daha önce bir suçla itham edilmediğinden ya da suçlanmadığından emin miyiz? Ormanda her ne yapıyorsa, bir şeylerin peşinde ve kolluk kuvvetlerini küçümsemesi kırmızı bayrakları yükseltiyor.

Ayrıca Émilie'den Gunnar'ın geçmişinde çocuklara karşı işlenmiş suçlar olup olmadığını iki kez kontrol etmesini istiyoruz. Açıkçası, Yolanda'nın ekibine mahkumiyetle asla giremezdi, ama daha derine inmemiz gerekiyor. Bir endişe kokusu bile yeterli olacaktır.

Emilie'yle konuşmamız bittiğinde, saat gece yarısını geçmiş olacak. Oraya geri dönüp arama yapmak için can atıyor olabilirim ama Max'i bulmanın en uygun yolunun bu olduğuna artık ikna olmuş değilim. Louie ile tekrar konuşmak istiyorum, Dana ile tekrar konuşmak istiyorum ve o lanet notu belediye binasının kapısının altından kimin attığını bulmak istiyorum.

Yine de tüm bunlar beklemek zorunda. Geç oldu ve iyi bir gece uykusu çekme şansımız varsa, istesek de istemesek de bunu değerlendirmeliyiz.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Maksimum

Max kaçırıldığından beri üçüncü gece ve cızırtılı bir battaniyenin altına büzülmüş, titriyor ve ağlamamak için kendini zor tutuyor. Ağlamanın faydası olmaz. Bunu biliyor ama gözyaşlarının yarısı korku, yarısı da hayal kırıklığı. İlk günü kaçırmaya çalışarak geçirdi ama bu hiçbir işe yaramadı. Onu her kim tutuyorsa ona bu şansı vermiyor. Yürümeleri dışında bacakları bağlıydı ve başlangıçta yürümesine bile izin verilmemişti. Kokuşmuş bir battaniyeye sarılmış ve taşınmıştı.

Bu, Storm onu takip edemesin diye yapılmıştı. Eğer yürürse, kokusunu takip edebilirdi. Onu kaçıran kişi onu taşısa bile, kokusunu havadan alabilirdi. Bu yüzden battaniyeye sarılmıştı ve bu yüzden kokuyordu.

Onu kaçıran kişi onu bir süre taşıyor, sonra dinlenmesi için yere bırakıyor ve sonra biraz daha taşıyordu. Sonunda Max'in yürümesine izin verildi, ancak onu kaçıran kişi sanki bıraktığı izleri bozmaya çalışıyormuş gibi bazen onu taşımaya devam ediyordu. Max, onu kaçıranın istediği kadar uzağa taşımak için çok ağırdı. Bunu fark etmişti ve belki de bunu kendi avantajına kullanabileceğini düşünmüştü - onu kaçıran kişi yorulduğunda kaçabilirdi - ama adam gardını hiç düşürmemişti.

Bir erkekti. Max'in gözleri en başından beri bağlı olmasına rağmen ya bir erkek ya da çok güçlü bir kadın olduğu belliydi ve onu esir alan kişi konuşmamış olsa da homurtuları ve çıkardığı sesler bir erkeğe aitti.

Onu esir alan kişi konuşabiliyor muydu? Max'in ağzını açıp bir şeyler yiyip içmesine izin verdiğinde, Max konuşmayı denemişti. Bunu bir filmde görmüştü, kaçırılan bir çocuk konuşmuş, konuşmuş ve sonunda onu kaçıran kişi onu tanımış ve ona zarar vermemişti. Ama Max konuştuğunda, onu kaçıran kişi Max tekrar sessizleşene kadar ağzını kapatıyordu ve eğer ağzı her kapatıldığında konuşmaya devam ederse, o zaman yemek yiyemiyor ve içemiyordu. Yemek ve içmek konuşmaktan daha önemli görünüyordu. Enerjisini yüksek tutmak için.

Yine de Max kendisini kaçıranın konuşmadığını düşünmeye başlamıştı. Ayı-adam tarafından kaçırılmıştı. Bu çok açık görünse de Max hâlâ emin değildi. Carson'dan ayrıldıktan sonra

Ayı adamı gördüğü noktadan ormana doğru yürüdü. Her zamanki yerinden, ayı-adamdan uzakta, ona yaklaşmak gibi bir niyeti olmadan girmişti. Yine de yakalanmış.

İlk başta onu kaçıranın babasını öldüren insanlar tarafından gönderildiğini düşünmüştü. Onları Haven's Rock'a kadar takip etmişler ve onu kaçırmışlardı.

Max hâlâ cevabın bu *olabileceğini* düşünüyordu ama konuşmama kısmı ona her şeye rağmen ayı-adam olabileceğini düşündürmüştü.

Bunu anlamak kolay olmalıydı. Gördüğü figürün ayı kürkü, ayı pençeleri ve ayı kulakları vardı. Max'in tek yapması gereken onu esir alana dokunmak ve kürkünü hissedip hissetmediğini görmektir. Ama böyle bir şansı yoktu. Bir keresinde uzanmaya çalıştığında, adam ellerini tekrar bağlamış ve onu beslemişti.

Max'e bunun ayı-adam *olamayacağını* düşündüren tek şey elleriydi. Eğer kendisini yakalayan kişi onu bağlayıp çözebiliyorsa, bu onun insan ellerine sahip olduğu anlamına geliyordu ve Max ormandaki figürde ayı pençeleri görmüştü. İlk yakalandığında, saldırganın bileğine bir an için göz atmıştı. Alt tarafı çıplak, beyaz bir deri ve üzerinde kir izleri görmüştü.

Ya ayı adamın elleri yarı ayı yarı insan olsaydı?
Belki uzun pençeli insan parmakları. Hala ip bağlayabiliyor mu?

Sanki ona kimin ya da *neyin* sahip olduğunu bulmak kaçmasına yardımcı olacakmış gibi Max'i tüketen sorular bunlardı. Ancak bu gece ne umutlarını ne de hayallerini toplayabiliyor. Bu gece sadece hayal kırıklığı ve biraz da korku var, ama o korku bile hayal kırıklığıyla birlikte düğümlenmiş durumda. Ona kimin sahip olduğunu bilmiyor. Neden tutulduğunu bilmiyor. Bilmemek daha da kötüleşiyor, bunun korkusu hayal kırıklığını besliyor.

Onu esir alan kişi ne istiyor? Eğer onu esir alan kişi konuşabiliyorsa, bir açıklama yapmıyor ya da bir şey istemiyor. Sadece Max'i izliyor. Gözleri bağlı olsa bile, Max onu izlediğini *hissedebiliyor*.

Gunnar'ın midesindeki o bükülmeye güvenmekle ilgili söylediklerini hatırlıyor. Şimdi hissediyor. Burada belli bir tehlikeyle karşı karşıya olduğu hissini, bu adamın ona çok yakın oturmasından, Max'in omzuna ya da koluna dokunmasından, bağlarını kabaca kontrol etmeden önce geçici bir dokunuştan belli bir ilgisi olduğunu.

Bu hiçbir şeyin kanıtı değil. Carson alay ederdi. Ve yine de ...

Sonsuz gibi görünen bir yürüyüşten sonra kendilerini bir tür boşlukta buldular. Bir mağara mı? Belki de. Dışarıdaki sesler boğuktu ama daha önce Şerif Yardımcısı Will ve Dedektif Casey ile mağaralara girmişti ve onların bir kokusu ve ürpertisi vardı, buradakinde ise ikisi de yoktu. Sadece sert bir zeminde yattığını ve üzerinde cızırtılı bir battaniye olduğunu biliyor.

Bir ya da iki kez uyanıp yalnız olduğunu sanmış ama sonra onu kaçıran kişi geri dönmüş. Diğer zamanlarda, her şey sessizken burada yatarken, onu esir alan kişinin uyuduğunu düşünür. Max'in hemen yanında nefes alıp verdiğini duyuyor ama Max hareket ederse nefes alış veriş kesiliyor ve onu kaçıranın uyumadığını anlıyor. Sadece orada oturmuş, onu izliyordur.

Max gece olabileceğini düşünüyor ama hiçbir fikri yok. Gözbağının arkasında her şey karanlık ve yediği yemekler kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği değil. Sadece yemek. Kurutulmuş et ve ekmek gibi bir şey ve sonra da su.

Onu kaçıran kişi Max'in omzunu sıktığında Max sıçrar ama bunun ne anlama geldiğini öğrenmiştir. Görünüşe göre, yemek vakti.

Onu esir alan kişi homurdanıyor, Max bunun kollarını çözülebilmesi için düz tutması gerektiği anlamına geldiğini biliyor.

Max öyle yapar. O dövüşmez. Artık dövüşmüyor. İlk birkaç seferinde öyle sert kelepçelenmişti ki, o eski deyişteki gibi yıldızları gördüğüne yemin etmişti. Gözbağının arkasından parlak ışıklar çıkmıştı. Gözlerinden mi geliyordu? Yoksa beyninden mi? Eve gittiğinde bunu araştırması gerekecekti.

Haven's Rock'a döndüğünde Max'in elinde internete tekrar kavuştuğunda bakmak istediği şeylerin bir listesi var. Bu, ekleyeceği bir şey ve *eğer* küçük bir ses "*eve döndüğünde*" ifadesini "*eve dönerse*" olarak değiştirmeye çalışırsa, bunu düşünüyor.

Ellerini uzatıyor ve onu esir alan kişinin ellerini çözmesine izin veriyor. Sonra onu kaçıran kişi, Max yemek yerken her zaman yaptığı gibi bir elini başka bir şeye bağlamaya başlar.

Onu esir alan kişi tam bunu yaparken durur. "Şşşt!"

Onu kaçıran kişi az önce onu susturdu mu? Öyle gibi geliyordu ama Max bir şey söylememişti, belki de bu sadece bir sestir?

Sonra Max başka bir ses yakalar. Bir ses.

Başını kaldırıyor.

Dışarıda biri var.

Bağırarak için ağzını açıyor ama tabii ki bağırıyor. Tıkaça karşı ses *çıkarabilir* ve neredeyse çıkarıyor da, ta ki bir içgüdü onu susması için uyarana kadar.

Dışarıdaki ses zayıf. O kadar zayıf ki kadın mı erkek mi olduğunu anlayamıyor. Max ağzını kapatarak çığlık atsa bile onu asla duyamayacaklar ve tek yapacağı onu kaçıranı kızdırmak olacak. Hareketsiz kalıp hiçbir şey duymamış gibi davranmak en iyisi.

Onu esir alan kişi düğümü atmayı çabucak bitiriyor. Sonra, gırtlaktan gelen bir sesle, "Kal." dedi.

Max kafası karışmış gibi davranmaya çalışarak sesin geldiği yöne bakar.

Tek tepki, sert zemindeki ayak seslerine benzeyen sesler.

Onu kaçıran kişi gidiyor.

Bakalım neler varmış.

Max nefesini tutar ve dinlemek için zorlanır. Kısa süre sonra Şerif Eric'in ona ormanda dinlemeyi öğrettiği belli belirsiz sesleri yakalar. Bir ayak sesi. Bir dalın çatırtısı.

Onu kaçıran kişi gitmiştir ve Max'in bir ses duyduğu yöne doğru gitmektedir.

Max'in bir elini çözdü.

Max göz bağını çıkarır ve bu bir hatadır, çünkü çevresini görür görmez onları kavramak için duraklar. Karanlık değildi. Alacakaranlık bile değil. Eski bir kulübenin kalıntılarına benzeyen bir yerde, toprak bir zemin ve yarım bir çatı ve-

Ve kımıldayın! Kaçması gereken bir yerde oturup aval aval bakacak mı?

Max, kendisini kaçıranın dışarıda olduğu anlamına gelebilecek her türlü sesi dinliyor. Hiçbir şey gelmeyince, elini yarı kırık bir tahtaya bağlayan ipe uzanıyor. Parmakları düğüme doğru uçar ve onu gevşek bulduğunda neredeyse durur, beyni bunun bir tuzak olduğunu ve *hemen* gözbağını geri takması gerektiğini haykırır.

Ama bu bir tuzak değil. Onu esir alan kişi dışarıdan gelen sesi duymuş ve Max'in elini bağlamayı çabucak bitirmiş, davetsiz misafir olasılığıyla dikkati dağılmıştı. Max en gevşek halkayı bulur ve çeker. Sonu

hareket etmediğinde,

Bir tane daha çeker ve verdiğini hisseder. Çekmeye devam ediyor, olabildiğince hızlı

düğüm çözülene ve eli serbest kalana kadar.

Ardından ağızındaki tıkaçı çıkarmaya başlar ve sonra bunun *en* önemsiz şey olduğunu fark eder. Koşmaya başladığında bunu halledebilir ve koşmak için bacaklarına ihtiyacı vardır.

Ayakları birbirine bağlanmıştır ve ellerinden çok daha sıkı bağlandıklarını fark etmesi uzun sürmez. Çılgınca düğümü çekiştirmeyi bırakıp etrafına bakıyor.

Birkaç metre ötede kırık bir tahta parçası var. Belki kenarı kesmek için yeterince keskindir ...

Ya da belki bıçağını kullanabilir... ki o da orada duruyor.

Sanki bir şeyler görüyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Hayır, görmüyor. Bıçağı birkaç elmanın yanına bırakılmış, sanki onu kaçırın kişi dilimlemek için kullanıyormuş gibi. Bıçak hâlâ açık.

Max bıçağı kapar ve ipi kesmeye başlar. Bir an için, bıçağı içe doğru kesme hatasını yapar ve sonra ipin koptuğunu ve bıçağın ayak bileğini kestiğini görür.

Bıçağı ipin içine sokup kesiyor ve bu da işini kolaylaştırıyor, keserken ipi itiyor. Bıçak keskin ve bundan gurur duyuyor. Şerif Eric'in ona gösterdiği gibi bıçağını her zaman keskin tutuyor, Carson bilemenin biraz ürkütücü olduğunu söylediğinde bile. Kısa süre sonra ipi kenara atıp ayağa kalkıyor ve-

Max düşer. Ayak bilekleri sanki kasları çalışmayı bırakmış gibi gevşiyor. Ya da ip çok sıkı olduğu için uyuyakalmışlar gibi. Ormanın derinliklerinden bir çığlık geldiğinde Max bacaklarını sertçe ovuyordu.

Bir adam bağılıyor. Adamın ne dediğini anlayamıyor. Bunun bir kelime olduğunu bile düşünmüyor. Sadece bir bağırı. Bir alarm çığlığı.

Max kapıya doğru koşar. Sonra duraklar, geri koşar ve iki elma ile kurutulmuş etin bir kısmını alıp ceplerine atar.

Buna ihtiyacı olmayacak. Kurtarılmak üzere. Bundan emin. Ama... her ihtimale karşı, diye fısıldıyor o küçük ses. Her ihtimale karşı, dışarıdaki her kimse Haven's Rock'tan değil.

Ceplerinde yiyecek ve elinde bıçakla Max kapıdan dışarı koşar. Sonra kısa bir süre durur ve etrafına bakınır. Bir ses duydu.

Bu da onu esir alan kişinin geri dönüp onu yakalayamayacak kadar uzakta olduğu anlamına geliyor. Ama kendisini kaçıranın az önce bağırın kişinin yakınında olduğunu kesin olarak söyleyemez.

Max ağırdan alıyor, kasvetin etrafına bakıyor. Kimseden bir iz yok. Sadece ağaçlar ve daha fazla ağaç. Hayır, bu tam olarak doğru değil. Eğer dinlerse, su sesi duyabilir. Belki bir dere. Bu mantıklı. O kulübeyi her kim yaptıysa, suya yakın bir yere yapmış olmalı.

Max ormana girene kadar ilerlemeye devam eder. Sonra durur ve dinler. O tek çığlıktan sonra başka hiçbir ses gelmemiştir.

Gözlerini kısarak o yöne bakar ve hiçbir şey göremez. O tarafa mı gitmeli?

Eğer bir kurtarıcıysa, evet.

Ama ya kurtarıcısı haykıran, başı dertte olan kişiye?

Yine de çığlık onu esir alan kişiden gelmiş olabilir. Ya o ilk ses Şerif Eric ya da Dedektif Casey'den gelseydi ve onu kaçıranı yakalasalardı?

O zaman kendisini esir alan kişinin sorgulandığını duyması gerekir - Şerif Eric ya da Dedektif Casey Max'in nerede olduğunu sorar. Hiçbir şey duymuyor. Sonra duyar, bir ses değil, bir dalın çıtırtısıdır bu. Sonra ağır bir ayak sesi.

Biri bu tarafa geliyor.

Max kendine bakar. Kot pantolon ve koyu renk uzun kollu bir gömlek giymiş, onu kaçırın kişi ilk gün ceketini almıştı. Yüzü onun en aydınlık kısmıdır, bu yüzden gömleğinin yakasını burnunun yarısına kadar kapatacak şekilde yukarı çeker ve gölgelerin içine doğru biraz daha geriler.

Bir figür belirir, ancak kısmen bir çalının arkasına gizlenmiştir ve tek görebildiği eski kulübenin yakınında yürüyen biridir.

Şerif Eric mi? Figür yeterince uzun görünüyor. Belki de şerif yardımcısı Will kadar uzun, ama Max sadece bunu anlayabiliyor. Uzun bir figür.

Max bir tarafa doğru gevşiyor ve neredeyse ayaklarının altındaki ölü yaprakları ezecek, ama son anda fark edip kendini durduruyor.

Figür kaybolur ve Max nefesini tutarak hareketsiz kalır. Kulübenin arkasında mı? İçinde mi? Başka bir yerde mi? Dışarı çıkar ve-

Ve Max kürk görüyor. Kahverengi kürk ve uzun asılı pençeler.

Bir inilti çıkarıyor. Sesi duyana kadar bunu yaptığının farkında bile değil.

Ayı adam döner ve Max'in gördüğü tek şey bir anlık gözler ve kahverengi bir kürk bulanıklığıdır. Sonra Max döner ve kaçır.

ON ALTINCI BÖLÜM

Casey

Hasta olarak uyanıyorum. Gözlerimi ilk açtığımda kendimi iyi hissettiğim bir an oluyor. Sonra doğruldum ve neredeyse yatağın kenarına kusacaktım. Dalton çoktan aşağıya inmişti, ben de mümkün olduğunca sessizce kusmak için banyoya girmeyi başardım.

April'la konuşmam gerek. Emin olmak için hamilelik testi yap ve sonra bununla ilgilen.

Ve Dalton'la konuşmam gerek. Evet, bunu bir kenara bırakıp davaya odaklanmak istiyorum. Hamile olup olmamam Max'in kayıp olduğu gerçeğini değiştirmez. Ama Dalton bunu kendisi anlamadan önce ona söylemeliyim ve bunun için önce testi yaptırmalıyım.

"Günaydın," diyor Dalton ben aşağı inerken.

Nasıl olduğumu sormasını bekliyorum. Ne kadar saklamaya çalışsam da nasıl olduğumu *gören* o kartal bakışını bekliyorum.

"Günaydın," diyorum temkinli bir şekilde.

Çömeldiği yerden başını kaldırmıyor, yer altındaki buzluğumuza bakıyor. "Düzgün bir kahvaltıya var mısın? Yoksa yine tost ve çay mı?"

"Tost ve çay, sanırım. Sadece bir sabah daha."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Çay hazır. Ateşin üzerine ekmek atayım da tost yiyin. Dışarı çıkmam gerek ama sen yemeğini bitirmeden dönmüş olurum. Kafeden getirebileceğim bir şey var mı?"

Kahve düşüncesi midemi bulandırıyor. "Hayır, teşekkürler."

"Sen dinlen, ben döndüğümde bir oyun planı yaparız." "Kulağa hoş geliyor."

Dalton gitti ve ben endişeliyim. Belki bu normal bir çift sohbeti gibi görünüyordu, ama biraz *fazla* normaldi, eğer mantıklı geliyorsa. Kesinlikle biz olmayan insanlar arasında sabahın erken saatlerinde yapılan bir sohbet gibi.

Dalton, tost ve çay tercih etmeme rağmen nasıl hissettiğimi sormadı. Sabahın bu kadar erken saatinde ne yapması gerektiğini söylemedi ya da benim de gelmek isteyip istemediğimi sormadı.

Dikkati dağınık. Aklında bir şey var ve ne kadar sert göründüğümü fark edemeyecek kadar kendini ona kaptırmış.

Bir gecede aklına bir ipucu mu geldi? Bana söylemeden önce kontrol etmek istediği bir ipucu mu? Bu onun yapacağı bir şey değil ama yine de... O hâlâ bu dedektif ikilisinin küçük ortağı olarak tanınıyor ve çılgın bir teorisi varsa bana söylemeden önce bunu araştırması mümkün.

Çok fazla yorum yapıyorum. Eğer o gittiyse, April'e gidip ona mide sorunlarım hakkında kız kardeşimle konuşmam gerektiğini söylemeden -yine- sızışma şansım var.

Çaba göstermişim gibi görünsün diye tosttan birkaç ısırik alıyorum. Sonra çayımı termosu koyup dışarı çıkıyorum. Tost bile midemi bulandırıyor ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Temiz hava yardımcı oluyor ve kliniğe giden orman yolunu kullanırken temiz havayı içime çekiyorum.

Arka kapıya gidiyorum. April kapıyı kilitlemeyi sevmiyor, ben de ondan kilitlemesini istiyordum. Artık ormanda biri olduğuna göre, o kapının kesinlikle kilitli kalmasını istiyorum, çünkü aynı zamanda kız kardeşimin kliniğin üzerindeki odasına da açılıyor.

Saatime bakarken kapıyı yavaşça açıyorum. Onu bir hastayla bölmek için hâlâ çok erken. İyi, çünkü bunun için kesinlikle başıma bela alırdım.

Sesini duyup durduğumda kapıyı yarıya kadar açmışım.
Sabah erkenden randevu mu?

Sonra ikinci sesi yakaladım.

Dalton.

Oraya gitti.

Bu sabah kendini yaraladı ve beni endişelendirmek istemedi mi? Cevap ne olursa olsun, herhangi bir tıbbi randevu - kocamla olsun ya da olmasın - özeldir ve bir kelime beni durdurduğunda aceleyle geri çekilmeye başlıyorum.

"-Sabah bulantısı," diyor Dalton. "Ona bundan bahsetmek istemiyorum. Sağlık sorunlarıyla ilgili yüklü bir konu olduğunu biliyorum ama bu sabah ikinci kez hastalandı. Sanırım regl dönemini geciktirdi ama yine de sormak istemiyorum. Bu konuyu açabilir misin? Endişelenecek zamanı olmadan test yaptırabilir misin?"

"Endişelenecek çok zamanı oldu. Dün bir test için bana geldi."

Kalbim güm güm atıyor ve April daha fazlasını söylemeden onu durdurmak için kendimi ileri atmaya çalışıyorum ama dehşet içinde donup kalıyorum, suçluluk duygusu tüm bedenimi donduruyor.

"Ne?" Dalton, sanki April görüldüğü gibi bir şey söylüyor olamazmış gibi gerçek bir soru soruyor.

Tekrar hareket etmeye çalışıyorum. Yine, sanki bir güç beni orada tutuyor ve Dalton'ın şaşkınlığına tanıklık etmeye zorluyor.

Hatamın sonuçlarına tam olarak şahit olun.

"Casey dün hamilelik testi için bana geldi," diye tekrarlıyor April. "Adeti gecikir gecikmez yaptırması gerekirdi ama tabii ki yaptırmadı. Sonra da testi yaptıramadan Kendra'yla birlikte koşarak gitti."

Dalton sesini alçaltarak, "Bunu bana söylememen gerektiğini düşünüyorum April," diyor.

Haklı tabii ki. Hasta mahremiyetini ihlal ediyor. Ama şu anda o benim doktorum değil. O benim, bir kez daha kendi işlerimi idare etmekten aciz olduğumu kanıtladığıma ikna olmuş ablam. Beni kurtarması için April'a ihtiyacı olan beceriksiz.

Öfkeli olmalıyım. Belki daha sonra olurum. Ama şu anda April'a kızmak kendimi suçluluktan kurtarmak için bir bahane gibi geliyor ve bunun her damlasını hak ediyorum.

"Casey'nin test yaptırması gerekiyor," diyor April. "Eğer pozitif çıkarsa -ki eminim öyledir- güneye inip doğru dürüst bir jinekoloğa görünmesi gerekiyor, çünkü bebeği doğurup doğuramayacağını bile bilmiyoruz."

Sessizlik. Dalton'dan tam bir sessizlik. Gözlerim yaşardı ama Hala hareket edemiyorum.

"Hamile olduğundan eminsin." Sesi boş geliyor ve bunu duyduğumda kulaklarıma kan hücum ediyor.

"İşler yoğun olduğunda doğum kontrol hapını birkaç gün atlamıştı. Bunu bana itiraf etti ama ertesi gün hapi almak için çok geç olduğunu fark etmişti. Yani yapılacak bir şey yoktu."

"Hamile olabileceğini biliyordun-"

"Birkaç gün kaçırarak sadece etkinliği azaltır ve eğer gebe kalabildiyse bile, gebe kalma döngüsünün zamanında değil gibi görünüyordu. Bunu bilmesi gerekirdi. Bunu görmesi gerekirdi.

Yıllar önce bir jinekoloğa gitmeliydin ve eğer gitmezse, o zaman ısrar etmeliydin. Bu senin sorumsuzluğundu-"

Beni serbest bırakan şey bu. Suç Dalton'a geçtiği an, "Hayır" diyerek kapıdan çıkıyorum.

April bana göz kırıyor. "Hamile değil misin? Başladın mı-?"

"Söylediğim bu değil." Sesim neredeyse bir hırıltıya dönüştü. "Söylediğin şeye 'hayır' demek istiyorum."

İlk başta, bunu açıklamak zorunda kalacağımı düşünüyorum. Açıklamıyorum. Kız kardeşimin kendine has özellikleri ne olursa olsun, bazen kastetmediği şeyleri söylemek ve kızarmak konusunda herkesten farklı değil.

"Endişeliyim," diyor. "Özür dilerim Eric. Kimseyi suçlamak istememiştim."

"Bizi yalnız bırakır mısın, lütfen, April?" Ben de diyorum ki. "Onu gerçekten alman gerek-"

"Bizi yalnız bırak, lütfen, April."

Ses tonum ona tartışmamasını söylüyor ve ilk kez geri adım atıyor. Bir şeyler mırıldanıyor ve gidiyor.

Dalton duvarın hemen yanında duruyor, sanki testi isterken gelişigüzel duvara yaslanmış ve sonra şaşkınlık ve şok içinde doğrulmuş gibi.

"Özür dilerim," dedim. Ve gözyaşlarına boğuldum.

Gözyaşlarımı körü körüne silerken kollarının beni sardığını hissediyorum, söylemem gereken şeyi söylememi engelleyen patlamadan dolayı kendime kızıyorum.

Gözyaşlarımı silkeleyerek ondan uzaklaşıyorum, ama gözyaşlarım akmaya devam ediyor ve gözyaşlarımın arasından yüzüne bir göz attığımda, sanki kontrolsüzce kanıyormuşum gibi paniği hissediliyor.

"Çok özür dilerim," diyorum, ama kelimelerimin ne kadar açık olduğundan emin değilim. "Kaçırdığım hapları sana söylemek istemedim. Zaten çok geçti ve ben sadece unutup daha iyisini yapmak istedim ve şimdi hamile olabilirim ve senin hazır olmadığını biliyorum ve eğer hamileysen bu benim hatam."

İtiraz edemeden kolları tekrar bana dolanıyor ve bu sefer itiraz edecek iradem yok. Bizi bir sandalyeye taşıyıp beni kucağına oturturken ona gömülüyorum.

"Bunun nasıl senin hatan olduğundan emin değilim Butler," diyor. "Bir bebek yapmak için iki kişi gerektiğine eminim."

I Biliyorum o çalışıyor için yapmak Işık, ama I başla kontrolsüzce hüngür hüngür ağlıyordu.

Dudakları kulağıma gidiyor. "Hazır olmadığımı bildiğini söylemiştin. Bunu yakın zamanda mı söyledim?"

"Seni duydum. April hamile olduğumu düşündüğünü söylediğinde. Ses tonunu duydum."

Bir anlık duraklama. Sonra kolları beni sıkıca sardı. "Sesim karnıma yumruk atmış gibi mi çıktı?"

Göğsüne karşı başımı sallıyorum.

"Hamile olduğunu düşündüğünü söylediği ve bebeği taşıyabileceğinden emin olmadığımı hatırlattığı için olabilir. Öyle söyledim çünkü bebeği taşıyamamak düşük yapmak anlamına gelebilir. Ya da tehlikede olacağın anlamına gelebilir ve April'in de dediği gibi bu, şimdiye kadar almam gereken bir cevaptı."

"Bu senin sorumluluğun değildi."

"Evet, öyleydi Casey." Bana bakmak için biraz geri çekildi. "Bu benim geçmişimle yüzleşmem gibiydi. Bunu yapmak istemedim. Canım yanıyordu ve cevaplar istediğimden emin değildim. Beni nazıkçe cevapları almaya ittin ve buna ihtiyacım vardı ama senin *bu* cevaplara ihtiyacın olduğu kadar değil. Eğer bebek sahibi olmanın senin için tehlikeli olma ihtimali varsa, o zaman geçici doğum kontrolü değil, uzun vadeli çözümleri tartışıyor olmalıydık."

"Hamile olmayabilirim," diyorum sessizce. "Eğer değilsem o zaman korunmayı iki katına çıkarırız ya da ben cevapları alana kadar ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız."

Hiçbir şey söylemiyor.

"April'in haklı olduğunu düşünüyorsun," diyorum. "Kaçırdığım haplar, geciken regl, sabah bulantısı ve kontrol edemediğim gözyaşları arasında... testin negatif çıkma ihtimali pek yok."

"Al şunu," diyor. "Cevabımızı alalım."

On dakika sonra oturma odamızda oturmuş, çift çizgileri olan test çubuğunu tutuyordum. Dalton karşımda, kirli sakalını kaşıyor, bakışları aşağıda ve ben yine ağlamak istiyorum. O çift çizgiler için değil ama yüzündeki ifade için, gözlerime bakamaması için.

"Eric?" "Eric?" dedim. "Bunun hiçbir anlamı yok." Başını sallıyor, hâlâ yukarı bakmıyor.

"Eğer istediğiniz bu değilse, gerçekleşmesi de gerekmez. Olup *olamayacağından* bağımsız olarak. Eğer hazır değilsek, o zaman... bunların hepsi ortadan kalkabilir."

Başını eğiyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor.

"Tamam o zaman," diyorum usulca, göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelerek. "Max'i bulur bulmaz güneşe gideceğim. Daha sonra bir jinekoloğa görünüp gelecek için cevaplar alacağım ve karar vereceğiz."

Bakışlarını benimkilerle buluşacak kadar kaldırıyor, başı hâlâ aşağıda, elleri başının arkasına dolanmış, sanki kendisi de hastalanmak üzereymiş gibi.

"İstediğin bu mu?" diye soruyor, sesi zar zor duyuluyor.

İfademi nötr kalmaya zorluyorum. "Bir hata yaptım. Hapları kaçırdım. Bebek sahibi olmak istediğimize karar vermedik ve bu nedenle top sende. Sen ne istersen benim için sorun değil."

Ellerini tekrar saçlarında gezdiriyor ve inliyor. "Bunu yapmasan olmaz mı Casey? Şimdi olmaz. Lütfen."

Şaşırdım. "Ne yapacaksın? Adil olmaya çalışıyorum."

"Adil olmayı siktir et. Mantıklı olmanın ve sanki senin için fark etmiyormuş gibi ne istersem yapacağını söylemenin zamanı değil. Ne istiyorsun?"

Gerginim. Bu eski bir tartışma, uzun zamandır yapmadığımız bir tartışma. Belki de yetiştirilme tarzımdandır -duygusal olarak mesafeli ve talepkâr ebeveynler ve otizmlili bir kız kardeş. Belki de bir adamı vurduğum ve hayatımın on yılından fazlasını bunun için cezalandırılmayı bekleyerek geçirdiğim içindir. Rockton'a istediğim için gelmedim. Hiçbir şey *istememedim*. Hiçbir şey istememe izin vermedim. Dalton beni bir şeyler isteyebileceğim ve bunu kabul edebileceğim bir yere getirmek için yıllarımı harcadı.

"Bu aynı şey değil," diyorum.

"Belki değil, ama vücutunuzdan ve sağlığınızdan bahsediyoruz. Normal bir hamilelik olsa bile bu yine de bir risk ve ben kahvaltımın tadını çıkarırken sabahları kusan yine sensin."

"Bu sadece ilk dokuz ay için. Ondan sonra, ben kahvaltımı yaparken kusmuğu temizleyen sen olacaksın, çünkü ben berbat bir hemşireyim. Kız kardeşime sorun."

Dudakları seğiriyor, sadece birazcık. Sonra oturduğum yere geliyor, beni kucağına alıyor ve yanıma oturabilmesi için beni kanepeye taşıyor, ellerim onun ellerinde.

"Pekala," diyor. "Öyle ya da böyle bir şey söylemekten korktuğunu biliyorum, çünkü kabul etmem için baskı altında hissedeceğimden korkuyorsun. Yemin ettiğimizde, ortaklığa katılan iki ayrı insan olduğumuzu çok açık bir şekilde belirttik. Bu, senin fikrini paylaşmam gerekmediği anlamına geliyor. İkimiz de kendi fikirlerimizi söyleyebilir ve aramızdaki farklılıkları çözebiliriz."

"O zaman neden önce sen gitmiyorsun?" Bana alaycı bir şekilde bakıyor.

Omzuna yaslanıyorum. "İkimiz de üç yıl önce bebek sorunuyla boğuştuduğumuz için ilk adımı atmak istemiyoruz. Ya ben hazır olduğumu söylersem ve sen hazır olmazsan. Ya da tam tersi. Bu Storm'u yatağa alıp almama konusunda anlaşamamaya benzemez. Bu çok büyük bir şey."

"Katılıyorum, ama tekrar ediyorum, bu sizin vücutunuz. Sizin sağlığınız. Bu nedenle sizin görüşünüz önceliklidir."

"Fikrimin alınmasını istemiyorum-"

Elini ağızıma götürdü. Şimdi ona ters ters bakıyorum.

"Evet, kabalık ediyorum," diyor. "Umurumda değil. Ben kabayım. İstediğine sor. Bana tercihini söyle Casey." Bakışlarımla buluştı. "Lütfen."

Gözlerim doluyor ve onları kaydırıyorum. "Harika. Yine mi bu?" "Ağlamak zayıflık değildir."

"Hayır, görünüşe göre hormonlar yüzünden." Derin bir nefes alıyorum ve ona bakmaya çalışıyorum ama sesim fısıltıya dönüştüğü için bakamıyorum. "Bende kalmasını istiyorum. Eğer yapabilirsem, bende kalmasını istiyorum."

"Peki ya yapamazsanız? Bir doktor risk altında olduğunuzu söylerse - sağlığınız için önemli bir risk..." Çenemi avucunun içine alıyor ve yüzümü kendisine çeviriyor. "Zorlandığım kısım burası, Casey. İşte tam da bu noktada son derece açık ve bencil olmam gerekiyor. Bunu yapmadan önce

Bunu isteyip istemediğim sorusuna cevap verebilmem için bir risk varsa ne olacağını bilmem gerekir. Kendini ilk sıraya koyacağını söylemene ihtiyacım var. Lanet hayatında bir kez olsun, kendini ilk sıraya koyacaksın."

Başımı salladım.

"Seni duyamıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, tamam mı? Eğer benim için ortalamanın üzerinde bir risk varsa, kendimi ilk sıraya koyarım."

"Güzel." Yer değiştiriyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Planladığımız şey bu olmayabilir ama ben hazırım. Bunu istiyorum."

Bunu özümsemem biraz zaman aldı. "Yani ikimiz de hamileliğe devam etmek istiyoruz, öyle mi? Eğer tıbbi olarak uygunsa?"

"Evet."

Yeni gözyaşlarına boğuluyorum ve ben ağlarken beni kollarına alıp sarılıyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

April acil bir muayene için gelmemi istiyor. Kendisi jinekolog değil, hatta pratisyen hekim bile değil, ama jinekolog olmak zorunda kalmış ve son üç yılını içine itildiği bu rolü öğrenmeye adanmış. Ön muayenelerin nasıl yapılacağını ve bir gebeliğin nasıl denetleneceğini biliyor ve bu muayeneyi hemen yapmak istiyor. Ama bulmamız gereken küçük bir oğlumuz var. Ara vermem gerekene kadar, uyanık olduğum her saat işimin başındayım.

Davaya dönelim o zaman.

Dün gece Dana ve Louie'ye tekrar sert girmek istedim. Peki ya şimdi? Şimdi bunun doğru hamle olduğundan emin değilim. Elimde bir şey yok.

Dana'nın hikayesini bilmek Louie'nin yanıldığından emin olmamı sağlıyor. Göründüğünden daha az kurban değil. Bir cinayete tanık olmuş. Émilie'nin müfettişi, Dana'nın önceki kimliğine götüren ve müfettişin onun geçmişini doğrulamasını sağlayan bir davayla ayrıntıları eşleştirerek bunu doğruladı.

Adını ya da geçmişiyle ilgili detayları bilmemize gerek yok. Sadece Dana ve kocasının masum görgü tanıkları olmadıklarını düşündürecek herhangi bir suç bağlantıları olmadığına teyidine ihtiyacımız vardı. Ayrıca kocasının öldürüldüğü gerçek bir haneye tecavüz olayı vardı. Polis raporları Émilie'nin müfettişi için tüm bunları doğruladı. Dana ve oğulları tam da göründükleri sebepten dolayı buradalar.

Peki Louie neden aksi yönde ikna oldu?

Belki de başka türlü ikna olmamızı istediği içindir. Takip edemeyeceğimizi varsaydı. Kontrol etmekle tehdit ettiğimizde bile kendi geçmişi hakkında atıp tutması göz önüne alındığında "takip etmeme" yanılığısı meşru görünüyor.

Rockton'da olduğu gibi bizi sadece bir çalışan olarak görüyor. Elbette "patronumuza" gidip cevaplar talep edebilirdik ama bu cevapları almaya hakkımız var mıydı? Hayır. Ona gizlilik sözü verilmişti ve bunu vaat edenlerin *biz olduğumuzu* bilmiyordu. Haven's Rock'ı bu şekilde kurduk. Kimse buranın sahibi olduğumuzu bilmiyor ve sadece bir çalışan gibi görünüyorsak bu bizim avantajımıza.

Louie avcılık ve arama ekibi uzmanlığı olduğunu iddia ediyordu, ama zorladığımızda bunu birkaç av gezisi ve birkaç arama ekibine katılma gibi görünen şeylere indirgedi. Gerçekten kontrol edebiliriz diye kışını mı kolluyordu?

Neden ormanda olduğu konusunda yalan söylediğinden yüzde doksan eminim.

Dışarıda bir şeyler yapıyordu ve- "Biz,"
diyorum yüksek sesle.

Dalton ve ben Storm'la birlikte ormandayız, görünüşte Max'i arıyoruz, ama daha çok midemin yatışması için bana temiz hava veriyor... ve üretken bir şeyler yaparken haberlerimizi değerlendirmek için bize sessiz bir zaman veriyor. El ele tutuşuyoruz, konuşmuyoruz, Dalton burada birilerinin bulunduğu dair yeni işaretler olup olmadığını kontrol ederken ben zihinsel olarak vakayı gözden geçiriyorum.

"Biz...?" Dalton diyor ki. "Sanırım bu ünlemde daha fazlası var, eğer aşkımızı dünyaya rastgele ilan etmiyorsan." Duraksıyor. "Ya da izlediğimiz korku filminin adını bağırarak söylüyorsun ki umarım cevap bu değildir çünkü Max'in kaybolmasıyla ne ilgisi olduğunu bilmek bile istemiyorum."

Başımı salladım. "Louie'yi düşünüyordum. Neden ormanda olduğunu. Neyin peşinde olduğunu." Dalton'a baktım. "Bize."

"Bu bir ödeşme, değil mi? Benim yaptığım bir şey yüzünden hasta oldunuz ve bu yüzden bana şifreli ipuçlarıyla karşılık veriyorsunuz."

Yürürken başımı omzuna çarpıyorum. "Sana bir ipucu vereyim. Louie'nin ormanda ne işi vardı? Cevap muhtemelen bize iki kez rastlamış olması değil."

Dalton küfreder. "Tabii ki. Burada koca bir orman var."

"Bizi gözetliyordu. Umarım dışarıda olduğumuz süre boyunca değil, onu fark etmemiz bu kadar uzun sürdüyse bu gerçekten utanç verici olurdu."

Dalton başını sallar. "Biz fark etmesek bile Storm fark ederdi. Tahminimce bizi duymak için yaklaşması gerekene kadar mesafesini koruyordu."

"Yani bizi gözetliyordu.... Gerçekten ayıyı ve sonra da Max'i aradığımızdan emin olmak için mi?"

"Eğer birisi Max'i ayı-adam gibi davranarak kaçırdıysa, kaçırın kişi durum hakkında bizim bölge sakinlerine anlattığımızdan daha fazla şey biliyor demektir."

Başımı salladım. "Louie konuştuklarımızı duymuş olabilir. Storm siyah ayının kokusunu aldığı anda bunu yapıyorduk."

"Ve sonra Max kaybolduğunda, onu saklayan her kimse çok yaklaşmadığımızdan emin olmak isteyebilir."

"Ve eğer yaparsak bizi yönlendirir misiniz?"

Dalton omuz silkiyor. "Louie onu duymamıza yetecek kadar gürültü yaptı."

Bu da daha ileri gitmemizi engelledi."

"Bu yüzden geri dönüp o bölgeyi aramalıyız."

"Ya da sen Louie ile sohbet ederken ben etmeliyim. Bakalım onu terletebilecek misin? Al..." Başını öne eğiyor. "Yolanda'yı al. Bir erkekle konuşmayı tercih edeceğini hissediyorum. Ya da patronluk taslayabileceği bir kadınla."

"Haven's Rock'ta bunlardan pek yok. Evet, Yolanda'nın burada iyi iş çıkaracağını düşünüyorum."

Dalton'un kendi başıma devam etmeme izin verdiğinden emin olması için şehre yeterince yakın bir yerde dönüyoruz ve okulu gördükten sonra ebeveyninin "yolun geri kalanını yürümesine" izin verdiği bir çocuk gibi hissedersen ... bir şey söylemiyorum. O her zaman aşırı korumacı bir çizgiye karşı mücadele etti ve benim "durumumun" bunu kaybedilen bir savaş haline getireceğinden şüpheleniyorum. Silahımı benim için taşımakta ısrar ettiği noktaya kadar buna izin vereceğim, böylece ağır bir şey kaldırmayacağım.

Ayak sesleri beni o silaha uzanmaya zorladığında şehrin kenarındaydım. Onu tutmadım. Sadece elimin o yöne doğru düşmesine izin verdim. Sonra gelenin Gunnar olduğunu görüyorum ve tam olarak rahatlamıyorum ama ceketimin silahımın üzerine kapanmasına izin veriyorum.

"Hey, Dana'ya göz kulak olmamı mı istedin?" diyor.

Anders'ten bu role birini atmasını istemiştik ve Gunnar'ı seçmesine şaşırdım ama ... belki de o kadar şaşırmadım. Gunnar'ın konumu onu en iyi kasaba casusumuz yapıyor, özellikle de herkes onu zaten orada görmeyi beklediği için. Anders bu konuda ona güvendiye, ben de Anders'e güveniyorum.

"Bir şey mi oldu?" Dedim.

"Emin değilim. Carson gidene kadar evdeydi. Bugün yine Mathias'la birlikte. Ondan sonra on dakika kadar içeride kaldı ve sonra gizlice dışarı ıktı."

"Gizlice mi?"

"Evet. Perdelerin hareket ettiğini gördüm, sanki etrafta kim var diye bakıyordu. Sonra yavaşça dışarı çıktı, etrafına bakındı ve binanın arkasına saklandı. Depolardan birine doğru gidiyor gibiydi. Onu orada göremedim, ben de aşağı indim. Onu gördüğümü sandım. Ama göremedim. Barakada ya da görünürde bir yerde değildi. Sanırım ormana gitti."

"Allah kahretsin."

"Evet, Will'e, Kendra'ya ya da Yolanda'ya söyleyecektim ama sonra seni geri dönerken gördüm."

Hızımı arttırdım. "Hangi depo?"

Tam da kız kardeşimi şehrin kenarından geçerken gördüğüm sırada bana söylüyor.

"Tüneğine geri dön," dedim. "Bunu ben hallederim."

Hızımı arttırıp kız kardeşimin adını söylüyorum ama o hızla ilerliyor. Konutlardan birinin arkasında gözden kayboluyor. Takip ettim, ama oraya vardığımda gitmişti.

İçimden küfrediyorum ve etrafıma bakıyorum. Dana'yı aramak için yanıma birini almalıyım ama tek gördüğüm bölge sakinleri.

Ormana doğru bakıyorum. Fazla uzağa gitmeyeceğim. Dalton'ın aşırı korumacı olmasıyla ilgili zihnimde şaka yapıyordum ama gerçekten olacak. Onu bunu yargılayacak kadar iyi tanıyorum ve hamileliğim konusunda ne kadar endişeli olduğunu zaten gördüm. Gergin olacaktır ve buna saygı duymalıyım.

Normal şartlar altında bile, dışarıda "vahşi adamımız" şeklinde akıl hastası bir kişi varken ormana tek başıma girmeyi iki kez düşünürdüm.

Depoya bir göz atacağım. Dana'nın ormana gittiğine dair bir kanıt bulup bulamayacağıma bakacağım ve eğer bulursam destek çağıracağım.

Etrafıma tekrar bakıyorum, hâlâ sadece sakinleri görüyorum ve onların da sayısı az. Saat dokuzu geçiyor ve çoğu insan işinin başında. Silahımı çıkarmayı düşünüyorum ama etrafta bunun için çok fazla insan var. Binanın etrafında dönerken ceketimi açmakla yetiniyorum.

Depo kulübeleri kasabanın kenarında. Burası doğrudan ormana bakıyor, göl de sık ağaçların hemen ötesinde. Dalton olmayabilirim ama o ağaçlı bariyerdan geçen birinin izlerini görebilmeliyim.

Binanın arka tarafına doğru ilerliyorum, bakışlarım çalılıklara sabitlenmiş. Kırık dallar, ayak izleri, ezilmiş bitkiler, bana bunu söyleyecek herhangi bir şey arıyorum-

Bakışlarım ahşap duvara kayıyor. Baraka, binalarımızın çoğu gibi yerden yükseltilmiş. Permafrost, soğğun zeminden sızacağı ve onu rahatsız edeceği anlamına gelir. Ancak bu binanın da diğerleri gibi soğuk hava deposu sağlayan bir eteği var. Her taraftaki kapaklar kolay erişim sağlıyor. Bunun ambar kapısı aralık.

Kapağa doğru eğildim. Bunu kilitlemiyoruz - yiyecek deposu değil ve başka hiçbir şey sakinleri arkadan gizlice girip hırsızlık yapmaya teşvik etmeyecek. Yine de ayı geçirmez bir mandalı var, yani öylece açılmadı.

Biri açık mı bırakmış? Burada ne sakladığımızı bile hatırlayamıyorum. Sanırım hiçbir şey. Büyümeye izin vermek için depolama potansiyelimizi en üst düzeye çıkardık, ancak bunun çoğu kullanılmıyor ve burada hiçbir şeyimiz olmadığından oldukça eminim. Demek ki kimse mal almaya gelip mandalı takmayı unutmamış.

Kapağı açıyorum. İçerisi zifiri karanlıktı. El fenerimi çıkarıyorum ve açıklığın ötesine itmeden önce, birkaç metre içeride katlanmış bir kağıt parçası görüyorum.

Bir taş kâğıdı ağırlaştırıyor, yani bir şekilde içeri uçmamış ya da bir cepten düşmemiş. Elimde fener, sürünerek tavan boşluğuna giriyorum. Kapağı açık tutarken kağıda ulaşamayacağımı anladığımda, bir ayağımı kapağa dayamak için beceriksizce uzanıyorum ve parmaklarım kâğıdı sıyrarak uzanabildiğim kadar uzanıyorum-

Yanımdan gelen bir sesle hızla yuvarlanıyorum, bir figür saldırırken kapak sallanarak kapanıyor. Yanımdan vurdu, ben de sertçe yumrukladım. Keskin bir nefes alışı. El fenerim yerde, ışını uzağı gösteriyor ve tek görebildiğim karanlık bir şekil.

Dizlerimin üzerine kalkıyorum, başım hâlâ eğik, zemini temizliyorum. Figür tekrar üzerime geliyor ve vuruyorum, ama keskin bir acı kesiyor

elime doğru. Bir tıslama sesi çıkarıyorum ve figür tekme atıyor. Tekmeyi yan tarafımda, tehlikeli bir şekilde göbeğime yakın hissediyorum ve içimden bir ses bunun için endişelenmek için çok erken olduğunu haykırsa da bir elim içgüdüsel olarak karnımı korumak için havalanıyor.

Yuvarlandım ve bir tekme daha geldi, bu seferki sırtıma. Elim sıcak ve kanla kayganlaşmış, tam ayağa kalkacakken boynumun arkasına bir bıçak saplanıyor.

"Kımıldama."

Ses boğuk bir fısıltı ama yine de tanıyorum. "Dana?"

Diyorum.

"Sen olduğunu tahmin etmeliydim," diyor. "Dün seni dairemde bulduktan sonra bile tahmin etmek istemedim."

"Hiçbir fikrim yok-"

"Dairemdeydiniz, etrafı kurcalıyordunuz. Hatta söylediğimden daha fazlasını bildiğimi ima ettin."

"Etrafı kurcalamadım. Isabel'e sor."

"Arkadaşın Isabel mi? Tanığın o mu?"

Derin bir nefes alıyorum. "Dana. Neden bahsettiğini bilmiyorum. Dairene döndüğünde tuhaf davranan sendin. Bu yüzden zorladım."

"Gunnar hakkındaki korkularımı görmezden geldin. O olduğunu düşünmemi istemedin çünkü o zaman notu görmezden gelirdim."

Kıpırdamadan duruyorum ve ona dönüp bakma isteğime direniyorum. Bıçağın ucu hala boynuma batıyor, hafifçe titriyor ve hareket edip ona tepki vermesi için bir bahane vermiyorum.

"Bir notun var," diyorum.

"Dur," diye tıslıyor. "Oğlum elinizde ve onu geri almak için ne yapacağımdan şüphe duyuyorsanız..."

Tehdidini bitirmiyor. Yapabileceğinden emin değilim. Bıçağın titremesinden anladığım kadarıyla, buradaki en büyük tehlikem onun ani tepki vermesine neden olmak.

"Bütün sabah Eric'le ormandaydım," diyorum. "Tam geri dönüyordum ki birisi sizi bu tarafa doğru giderken gördüğünü söyledi. Gözetim altındaydın çünkü dünkü davranışların bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu ve Max'i kaçıran kişinin

size ulaşıp bizi karıştırmamanızı söylemişti. İzleyen kişi ormana gittiğinizi düşündü. Oraya doğru giderken kapağın açık olduğunu fark ettim. Açtım ve notu gördüm."

Cevap vermiyor. Mantıklı konuşuyorum. Güzel.

Devam ediyorum, "Dün sabah belediye binasının kapısının altından da bir not çıktı. Bu yüzden seninle konuşmaya gitmiştim. Oğlunuzun nerede olduğunu sormak için."

"Ben mi?" Bıçağın ucu saplandıkça sesi yükseliyor. Güvenilirlik konusunda puan kaybettim.

"İnanmamıştım," diyorum. "Ama ciddiye almak zorundaydım. Hem notun içeriğini hem de notu gönderenin Max'in nerede olduğunu bilme ihtimalini. Not bende. Birçok kişi gördü. Sanırım sana da bir tane geldi."

Cevap vermiyor.

Devam ediyorum: "Ayrıca, buraya bir şey bırakmanızı söyleyen bir mesaj aldığınızı da tahmin ediyorum. Belki bir cevap? Sonra da onu almaya kimin geldiğini görmek için pusuya yattın."

"O da sendin."

Nefes veriyorum. "Dana, eğer kaçıran ben olsaydım, önce etrafa bakmadan gerçekten buraya girer miydim? Senin başka bir yerde olduğundan ve güvenli olduğundan emin olmadan? Bunu güpegündüz yapar mıydım? Ben bir polisim. Daha iyi bilirim."

Sessizlik.

Devam ediyorum, "Max'in size ulaşmak için kaçırılmış olma ihtimalini araştırıyorum. Bunun nasıl olabileceğinden emin değilim - bir yerlerde bir sızıntı olup olmadığından - ama kesinlikle bunun olamayacağını söylemiyorum ve tüm çabalarımızı ormandaki vahşi bir adama odaklıyorum. Bana yardımcı olabilecek bilgiye sahipsin ve buna ihtiyacım olacak."

"Onu senin almadığını nereden bileyim?"

"Sen söyle. Nasıl bir kanıtı ihtiyacın var? Benim verebileceğim herhangi bir kanıtın yeterli olacağından bile emin değilim. Max kaybolduğunda ormanda ayı avlıyordum ama bunu kanıtlayabilecek tek kişi kocamdır."

"Bu yardımcı olmuyor."

"Saçmalığı kesiyorum, Dana. Kanıt isteyebilirsin, ben de kanıt sunabilirim ama sonuçta sadece benim yapmış olabileceğim yolları göreceksin. Mesele şu: Max'le ne yaptım? Motivasyonum ne olurdu? Seni tuzağa düşürmek için koca bir kasaba inşa etmediğimiz sürece, sana zulmeden insanlarla nasıl bir ilişkim olabilir anlamıyorum."

"Burada güvende olmamız gerekiyordu."

Omuzlarım çöküyor. "Biliyorum," diyorum usulca. Tüm söyleyebileceğim bu. Tek söyleyebildiğim bu.

"Belediye binasına gidebilir miyiz?" Ben de öyle dedim. "Notum orada, sen de güvendiğin biriyle birlikte kendininkini getirebilirsin."

"Burada kimseye güvenmiyorum. Artık güvenmiyorum."

"Anlaşıldı. Ama en azından Max'i geri almaya çalışıyor gibi görüldüğüme güvenmeniz gerekecek."

"Tamam." Bıçağı geri çekiyor. "Hadi gidelim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Doğruca belediye binasına gitmeyeceğim. Önce Anders'in izini sürüyorum ve ondan kulübenin arkasında nöbet tutmasını ve etrafı kurcalayan biri olursa bana haber vermesini istiyorum, ancak bu notu bekleyen kişiyi yakalama şansımızı kaybettiğimizden şüpheleniyorum. Tabii ki Anders kanlı elimi fark ediyor ama ben ona bakacağım diye ısrar ediyorum ve belediye binasındaki ilk yardım çantasıyla bunu yapıyorum.

Dana benimle belediye binasında buluşacak. Dün, yıpranmış ve korkmuş görünüyordu. Bugün ise öfkeli ve onu suçladığımı söyleyemem. Ormandan birinin gezgin oğlunu kaçırdığını düşünmek bir şey. Başarısız olduğumuzu ve kocasını öldüren kişinin şimdi de Max'i kaçırmaktan sorumlu olduğunu düşünmek başka bir şey.

Bastonunu zar zor kullanarak yanıma geliyor ve masama iki not bırakıyor.

İlki şöyle:

Batı depo kulübesi. Arkadan dolaş. Kapağı aç. İçine bak.

İkincisi:

İtiraf etme zamanın geldi Dana. Oğlunu bu şekilde geri alacaksın. Gerçeği söyle ve imzala. Sahte isminle de değil. Bir yalanı yaşamayı bırakmanın zamanı geldi. Yaz ve bu notu bulduğun yere koy. Yeterli olup olmadığına ben karar vereceğim.

Her iki notu da birkaç kez okudum. Tekrar okurken, "İlkini botumun içine koymuştum. Dün sabah kahve almaya gittiğimde buldum. Depoya koştum. Max'in orada olduğunu sandım. Onun yerine ikinci notu buldum. O zaman geri döndüm ve sen benim dairemdeydin."

"Çünkü seninle konuşmaya geldim," diyorum. "Orada otuz saniyeden az kaldım ve sen Isabel'e güvenmiyor olsan da, bizi birden fazla kişi gördü. Birisi dairenizde bir şey yapacak vaktim olmadığını ve beni gördüğünüzde açıkça ayrıldığımı doğrulayabilir."

İlk notayı cımbızla aldım. "Bu senin çizmenin içindeydi. Evin içinde mi?"

Başını sallıyor. "Kapımız kilitli değildi. Sanırım onu oraya Carson değil de ben bulayım diye koymuşlar."

"Onları en son ne zaman giydin?"

"Max'in kaybolduğu gün. Kenny'ye marangozhanesinde yardım ediyordum ve botlarım çelik parmaklıydı. Kahve almaya gidene kadar onları bir daha giymedim ve o zaman bile sadece spor ayakkabılarımı bulamadığım için giydim. Bir gece önce onları hatırlayabileceğim bir yere koyacak durumda değildim."

Bot giymesini gerektirecek kadar ıslak ya da soğuk olmadığı için notu bulması bile tamamen tesadüftü. Notu oraya her kim koyduysa akıllıca davrandığını düşünmüştü ama günlerce fark edilmemiş olabilirdi.

Neden iki nota? Biri onu diğerine götürdü.

Mesajlaşmak için bir yer belirlemek ve onun burayı bulduğundan emin olmak için. Belki de ilk nota çok fazla anlam yüklemekten kaçınmak için. Yine de, ilkinin botuna sokmak gibi, bu da birinin zekice davranmaya *çalışması* ama aslında sadece planlarını daha karmaşık hale getirmesi.

"Botlarına ihtiyacım olacak,"

dedim. "Ne için?"

"Parmak izleri. Herkes girişte parmak izini verir."

"Bunu gerçekten kontrol edebiliyor musunuz?"

"Evet, çünkü ben *aslında* bir dedektifim. Bu yüzden mi bunu bize getirmediğiniz?" Notu cımbızla sallıyorum. "Yardım edebileceğimizi düşünmediniz mi? Bizi bu işin dışında bırakmanız konusunda uyarılmamış gibisiniz."

"Daha önce kolluk kuvvetlerine güvenmiştim," diyor. "Kocamın ölümüne neden oldu. Seni bu işin dışında bırakmamın söylenmesine ihtiyacım yoktu."

"Anlaşıldı. Ama artık içinde olduğuma göre, bana başka ne söyleyebilirsin? Bu notta yalan söylemeyi bırakmam gerektiği yazıyor. Detaylara ihtiyacım yok ama bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır." Bakışlarımla buluştu. "Gerçekten bilmiyorum, Dedektif. O adamın vurulduğunu gördüğümüz günden beri doğruyu söylüyorum. Kocam ve ben doğruyu söylemekten *başka bir* şey yapmadık ve bakın bizi nereye getirdi. Yıllarca kaçtık, adam öldü ve şimdi de oğlumuz kaçırıldı. Biz doğruyu söyledik. Sorun da buydu."

"Peşinizdeki insanlar yalan söylediğinizi mi düşünüyor?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Yalan söylememizi istediler. Şimdi ... Şey, şimdi yalan söylemenin bir faydası yok, bu yüzden ölmemizi istiyorlar." Sesi acıyla düşünüyor. "Bunun yarısını aldılar."

Hapse attıkları adam öldü. Dana ifadesini geri çekerek zararı telafi edemez, bu yüzden her şey intikamla ilgilidir.

İntikam Max'i öldürmek olurdu.

İntikam, onu esir alıp Dana'dan "gerçeği söylemesini" talep etmek değildir.

İçime bir fikir doğdu. Notları tekrar okudum.

"Kasabada hikayenizle özellikle ilgilenen biri var mı?" Dedim.

Yere yığılıyor, artık kızgın olmaktan çok yenilmiş. "Herkes bununla ilgileniyor. Bu konuda bir hata yaptım. Buraya geldiğimizde çocukların iyiliği için temel gerçeğe sadık kalmamız gerektiğini düşündüm. Böylece insanlar neler yaşadıklarını anlayabilirdi."

"Babalarının bir suçluya karşı tanıklık ettiği için öldürüldüğünü."

Başını sallıyor. "Sadece babalarının öldürüldüğünü ve benim vurulduğumu söylemeliydim. Bu yeterli olurdu. Ama yalan söylemek zorunda kalmalarını istemedim. Herkesin bilmesine izin verdiğim versiyon, çocukların bildiği versiyon. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüm."

"İnsanlar hala aşırı ilgiliydi. Meraklılar."

"Bazıları öyleydi. Kimse detaylar için baskı yapmadı, eğer kastettiğiniz buysa. Hepimiz bu konuda konuşuyoruz - buradaki herkesin mahremiyet hakkı var. Herkesin ne olduğunu bilmesi hayal ettiğimden daha rahatsız ediciydi. Sanki..." Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Çok fazla şey söylediğim hissine kapıldım. Bu bazı insanların bir şey yapıp yapmadığımızı merak etmesine neden oldu."

"Göründüğün kadar masum olup olmadığını."

Gözleri parlıyor. "Öyleydik. Öyleyiz."

"Bunu biliyorum. Ama insanların masumiyetinizi sorguladığını söylediniz. Ben isim istiyorum."

Başını iki yana sallıyor. "Kimse yüzümüze karşı bir şey söylemedi. Sadece bir his. Belki de paranoyaklaşıyorum. Sadece kocamın öldürüldüğünü söyleseydim daha açık olurdu diye düşündüm ama..."

Mizahtan yoksun bir gülümseme. "Kendimi kandırıyorum, değil mi? Bize bir bakıyorlar ve cevabı bildiklerini sanıyorlar. Suç. Muhtemelen uyuşturucu." Başka bir twist. "Birisi şöyle bir şey söyledi"

Bana bunu söyledi. Sanki her şeyi biliyormuşum gibi uyuşturucu kartellerinden, ne kadar vahşi olduklarından ve bütün ailelerin bile bu işe bulaşabileceğinden bahsetmeye başladı."

"Kim?"

"Louie" demesini bekliyorum.

O bilmiyor. Ve bununla birlikte, yeni bir ipucum var.

Gunnar'ı tüneğinde buldum. Yukarı tırmandım, o da orada dışarı bakıyor, izliyordu.

"Bana Lynn'den bahset," diyorum o döndüğünde.

"Kimi?"

Ona sert bir bakış attım.

"Ah, doğru. Grant ile evli olan hatun. Onu tanımıyorum. Neden?" "Bu hikayeye bağlı kalmak istediğine emin misin?"

Kaşlarını çatıyor ve bu samimi görünüyor.

"Buraya gelirken görülmüş," diyorum.

"Ah." Önce kasabaya sonra da bana bakıyor. "Bak, bu biraz garip ve eğer biri gördüyse..." Nefes verir ve nefesinin altında küfreder.

"Rızası olan yetişkinler arasında ne olduğu umurumda değil, Gunnar. Sadece sana onun hakkında bazı sorular sormak istiyorum ve bir personel olarak senden bunu bana vermen bekleniyor. Güven içinde. Bu, diğer sakinlere sormadan önce birini tanımama yardımcı oluyor."

"Lynn hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Evet, tüneğime geldi ama onu gönderdim. Evli kadınlarla bir sorunum yok, ancak sorun çıkarmak istediği açıktı ve ben bunun ortasına giremezdim."

"Sorun mu?"

"Kocasından memnun değil ve benimle takılarak ona sopa göstermek istiyor. Elimden geldiğince nazikçe hayır dedim."

Yüz ifadesinden daha fazlası olduğunu, eklemek üzere olduğu ama sonra fikrini değiştirdiği bir şey olduğunu anlayabiliyorum.

"Ve sonra?" Ben de diyorum ki.

Nefes veriyor. "Bela istemiyorum."

"Söyleyeceğin her şey gizli kalacak."

"Evet, ama bu konuda onunla yüzleşirsen, sana söylediğimi anlar. Lynn... bana mektuplar gönderdi. Seks mesajlaşması gibi, ama gerçek mektuplar, çünkü cep telefonumuz yok. Ondan bu saçmalığı kesmesini istedim. Yaptı da. Bu haftalar önceydi. Halledildi ve ben de bunu büyütme istemedim ama madem sordun."

"O mektuplar sende mi?"

"Uh, hayır. Yani, eğer iyi olsalardı, onları saklardım. Ama oldukça berbatlardı."

Yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyorum. "El yazısıyla mı yazılmışlar?" "Burada bunu yapmanın başka yolu yok."

"Size el yazısı örnekleri göstersem, kimlik tespiti yapabilir misiniz?"

"El yazısı dizilimi gibi mi? Elbette."

Gunnar kimliğini belirledi. Üç nattan birinin üzerindeki el yazısını tanır. Belediye binasının kapısının altından sokuşturulan not.

Bu el yazısıyla yazılmış. Diğer ikisi basılmış. Bir kişi üçünü de yazdığı gerçeğini gizlemeye mi çalışıyor? Bilmiyorum. Ama o notu kimin yazdığını biliyorum.

Lynn'i restoranda akşam yemeği için hazırlık yaparken buldum ve onu merkeze getirdim.

"Bunu sen yazdın," diyorum, önündeki kâğıda vurarak.

İnkâr etmeye bile zahmet etmiyor. Ne de olsa el yazısını gizleme zahmetine girmede, değil mi?

"Dana'yla konuşmalısın," diyor bunu itiraf ettikten sonra. "Söylediğinden daha fazlasını biliyor."

"Bunu biliyorsun çünkü..."

"Çok açık, değil mi?" Bana sempati sınırında bir bakış atıyor ve sesini alçaltıyor. "Bak, bunun için imza atmadığını anlıyorum. Benim sebze doğramam gibi. On beş yaşındaki ilk işimden beri bunu yapmamıştım. Şimdi geri dönmek..." Omuz silkiyor. "Biraz aşağılayıcı, biliyor musun? Ama anlıyorum. Birinin bunu yapması gerekiyor. Senin davan gibi."

"Benim davam mı?"

"Belli ki polis değilsin. Bunun için fazla zekisin. Kız kardeşine bak. O bir doktor. Bu çok mantıklı. Siz insanlar gerçekten

matematik ve bilimde iyi."

Ne demek istediğini sormuyorum. Sormama gerek yok.

Devam ediyor, "Güneyde ne yaptığını bilmiyorum. Bir çeşit bilim adamı ya da mühendis mi? Belki bilgisayar? Ama şimdi buraya geldin ve Eric bir polis ve kasabanın polise ihtiyacı var. Bu yüzden dedektifçilik oynamalısın."

Bazen, savunmaya geçmeden açıklayamıyorsam, açıklamam. Bu kadının dedektifçilik oynadığını düşünmesi gerçekten umurumda mı? Hayır, umurumda değil. Max'i kaçırdıysa, ne kadar "oynadığını" öğrenecektir.

Sadece ona baktığımda, kıvrınma nezaketini gösteriyor. Sonra da "İyi iş çıkarıyorsun." diye geri dönüyor.

"Uh-huh."

"Siz sadece... şey, oldukça korunaklı bir hayat yaşadığınızı tahmin ediyorum. Siz insanlar genelde öyle yaparsınız. Gerçekten yakın aileler ve topluluklar. Çok fazla suç işlenmez."

Dilimi ısııyorum. Çok sert.

Şöyle devam ediyor: "Dana'nın hikayesini kabul ettiniz çünkü iyi bir geçmişe sahip iyi bir insansınız. Diğer herkes için yalan söylediği çok açık."

"Aydınlat beni."

Gözlerini kırptırıyor. "Ne?"

Masanın arkasına oturdum. "Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz Lynn. Dana'nın yalan söylediğini nereden bildiğini sordum, sen de bunun çok açık olduğunu söyledin ve sonra da benim hakkımda bir sürü yargıda bulundun..." Yüzümü daire içine alıyorum.

Kızarır. "Sadece diyordum ki-"

"Bir sürü yargı kararı, hepsi yanlış, bu da beni Dana'ya da aynı şeyi yapıp yapmadığınızı merak ettiriyor. Ona bir kez baktınız ve kendi durumunun suç ortağı olduğuna karar verdiniz."

Kekeliyor ve ciyaklıyor, ama sonunda Louie ile aynı varsayımda bulunmuş gibi görünüyor. Irksal bir önyargı mı? Belki, ama çoğunlukla bunu onun dengesini bozmak için söyledim. Dana beyaz olsaydı Lynn, Dana ve kocasının sosyal konumlarına ilişkin değerlendirmesine bağlı olarak meth ya da beyaz yaka suçlarına karıştıklarına karar verebilirdi.

Bence gerçek şu ki Dana haklı. İnsanların suçlama kapasitesini hafife aldık. Gerçek dünyada böyle bir hata yapmazdım. En masum kurbanlara nasıl davranıldığını gördüm, birileri her zaman bunu hak etmek için ne "yaptıklarını" sorguluyor. Pahalı bir çanta taşıdılar ve soyuldular. Gece eve yürüdüler ve saldırıya uğradılar. Trafikte birinin önünü kestiler ve vuruldular. Hiçbir suç, birilerinin kurbanı suçlamayacağı kadar korkunç değildir. O kişi asla yapmayacağı bir hata yapmıştır ve bu nedenle güvendedir.

Benim hatam, kendileri de mağdur olan insanların daha anlayışlı olacağını ummaktı. Rockton'da kimse hikayesini açıkça paylaşmıyordu. Destek ve teselli için yakın oldukları birkaç kişiye anlatabilirlerdi, ancak paylaşmamanız gerektiğini bilerek geliyordunuz ve çoğu bunu minnetle kabul etti.

Yine de biz kasabamızı kurmakla meşgulken, şüphelerimiz devam ediyordu. Lynn bunu kendi başına bulduğu ve kimseye söylemediği konusunda ısrar ediyor. Max ortadan kaybolana kadar bunun konuyla ilgili olduğunu düşünmemişti ve sonra Louie gibi o da çok ilgili olduğuna karar verdi. Bu yüzden notu kapının altına koydu. Bariz olanı göremeyecek kadar cahil olan sahte polisler için.

Dana'nın hikayesini sorgulayan başka kaç sakin var? Herhangi bir personel? Bunun kendilerini ilgilendirmediğine karar vermiş, ama şimdi Dana'ya bakıp kendi aralarında Dana'nın anlattığından daha fazlasını bildiğini fısıldayan başkaları da var mı?

Lynn'in Max'in kaybolmasıyla bir ilgisi var mıydı? Hiç sanmıyorum. Eğer olsaydı, bize haber vermesinin bir anlamı olmazdı. şimdilik, onu izlemesi için birini görevlendireceğim ve kocasıyla paylaştığı daireyi hızlıca arayacağım. Ama asıl endişem diğer notları gönderen kişiyi bulmak, Max'i kaçırdığını iddia eden kişiyi.

Lynn ve Grant'in dairesini ararken, diğer iki notu düşündüm. Onları Lynn'in yazmış olma ihtimalini göz ardı etmedim. Ya da Grant'in yaptığını, ikisinin birlikte çalıştığını. Ama ben daha çok

Nota üçlüsünü göz önünde bulundurduğumuzda, Lynn'in notası diğer ikisiyle çapraz amaçlar doğrultusunda çalışıyor gibi görünüyor.

Lynn'in notu dikkatleri Dana'nın üzerine çekti. Bizi ona daha yakından bakmaya teşvik etti. Diğer iki not Dana'nın kendisi içindi ve doğrudan bir iletişim hattı açma işlevi görüyorlardı. Muhtemelen bunu bir şey takip edecekti ve muhtemelen bu, oğlu karşılığında bir ödeme talebi olacaktı.

Eğer diğer iki notun arkasında Lynn varsa, Dana'ya daha yakından bakmamızı istemeyecektir. Bu amacımızı boşa çıkarırdı.

Yoksa olur muydu?

Bizi ihbar etmek Dana'ya baskı uygulamanın bir yolu olabilir mi?

Emin değilim, ama bu başka bir düşünceyi uyandırıyor.

Bu son notada çok garip bir şey v a r , değil mi?

Dana'dan yapmasını istediği şey hakkında.

Doğruyu söyle ve imzala. Sahte adınla da değil.

Şimdi zaman çizelgesine bakın. Notu bagaja bırakanın Max'in kayboluşuyla ertesi sabah arasında bunu yaptığını biliyoruz. Peki ya takip notu? Onu ertesi gün aldı, ama ilk not bırakılır bırakılmaz yerinde olması gerekirdi.

Zamanlama işe yarıyor. Her şey yolunda.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir saattir deponun dışındayım. Dalton geri döndü, Max'ten hiçbir iz bulamadı ve Storm'u Kenny ile bıraktıktan sonra bana katıldı. Her şeyi anlattım ve o da mantığıma katıldı. Şimdi bekliyoruz.

Hedefimiz sonunda ormanın içinden geçiyor. Geldiklerini duyacak kadar uzaktayız ve saklanıyoruz. Ağaçların hemen içinde kalıyorlar ve sonra doğruca kapağa gidiyorlar. İçeri girmelerine izin veriyoruz. Tekrar çıkıp gitmelerine izin veriyoruz. Sonra kapağa doğru yavaşça ilerliyoruz ve Dalton içeri girerken ben nöbet tutuyorum, çünkü bir gün boyunca soğuk toprakta sürünmekten bıkmıştım.

Dalton dışarı çıkıyor. "Bir şey yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm. İstedğini aldı. Daha fazla talepte bulunmaya gerek yok."

"Onu içeri getirin."

Gerçek bir suç dizisinde şüphelimiz herkes için sürpriz olurdu. Dizinin başında gözümüze çarpan, belki bir iki repliği olan ve çabucak göz ardı edilen kişi olurdu... ta ki tüm taşlar yerine oturup katil olduğu ortaya çıkana kadar.

Gerçek hayatta da böyle olabilir. Ancak daha yaygın olarak bugün olduğu gibi, sorgu sandalyemizdeki kişi tam olarak orada olmasını beklediğimiz kişidir.

Louie masanın önünde oturuyor. Ben arkasındayım. Dalton kollarını kavuşturmuş şömine şöminesine yaslanıyor. Şüphelimizi tedirgin edecek kadar Louie'nin görüş alanının dışında.

"Her ne yaptığımı düşünüyorsanız," diye başlıyor Louie, "bunu yapmış olamam çünkü iki gündür gözaltındayım."

"Ev hapsi," diyorum. "Bir saat önce sona erdi, bunun üzerine bir depo binasının altında sürünürken görüldünüz."

Omuz silkiyor. "Susamıştım, tamam mı? Bira istedim ve biri barmenin birayı orada sakladığını söyledi. Yalan söylemişler. Boşmuş."

"Tamamen boş değil." Cebinde bulduğum notu çıkardım. "Bunu sen aldın."

Omuz silkiyor. "Merak ettim. Altında bir not bulmak garip."

"Notlardan bahsetmişken..." Diğer ikisini onun önüne koydum.
"Tanıdık geliyor mu?"

Onlara bakmıyor bile. "Hayır."

"Tuhaf, çünkü siz burada otururken odanızı bir kez daha aradım, özellikle de bu kâğıdı ve kalemi arıyordum. Onları buldum."

Gözlerini deviriyor. "Standart bir kâğıt ve standart bir kalem."

"Belki, ama bir not yazdığınızda izinin bir sonraki sayfaya geçtiği şu numarayı hiç gördünüz mü? Hayır, gördüğünüzü sanmıyorum... yoksa bu hatayı yapmazdınız."

Blöf yapıyorum. Evet, kâğıdı bulmuştum ama sadece birkaç çizik izi s e ç e b i l m i ş t i m . Yine de bu, kâğıda bir not yazdığını söylemem için yeterliydi ve yüzünün kızarması bana *bunun o* not olduğunu söyledi.

Silkelenip atıyor. "Gözaltındaydım, hatırladın mı?"

"Her iki not da bundan önce yerleştirilmiş olmalı. Max'i kaçırdınız ve sonra Dana'ya ulaşp talepte bulundunuz."

"Ne? Talep yok..." Çok fazla şey söylediğini fark edince duraksıyor, ama sonra omuzlarını devirerek inkar etmenin bir anlamı olmadığına karar veriyor gibi görünüyor. "Talep yok ve onun çocuğunu doğurduğumu hiç söylemedim."

İkinci notayı ileri itiyorum. "İlk satırı oku."

Ağzı kuruluyor. "Bu bir blöftü, tamam mı? Onu yakaladığımı *söylemiş* olabilirim ama asıl söylemek istediğim, o gerçeği söyleyene kadar onu bulamayacağınızdı. Tüm bilgilere ihtiyacınız var. *Sana* onun hikayesinde daha fazlası olduğunu söylemiştim. Çocuğu ben almış olsaydım neden bu işe karışayım ki?"

"Kırıntılar için yalvarmak."

Yüzü allak bullak oldu. "Ne?"

"Kırıntılar için etrafı kokluyordun. Onun davası hakkında ne bildiğimizi öğrenmeye çalışıyordun. Bunun bir kartel olduğunu iddia ediyorsun ve biz de 'Ha! Yanılıyorsun. Bu mafya' ya da onun gibi bir şey. Bizi de bu yüzden takip ediyordunuz."

"Seni nereye kadar takip edeceğim?"

"Ormanda. Önce Max bir ayı gördükten sonra, sonra da kaybolduktan sonra. Bildiklerimizi duymaya çalışıyordun. Ayı kullanabileceğin bir şey miydi? Max tam olarak ne gördü? Ayı-adam kılığına girip Max'i dışarı çekmene yetecek kadarını söyledik."

"Ne dedin? Hayır. Dışarıda ayıyı arıyordum."

"Bıçakla mı?"

Sanki hikayesinde delikler açtığım için kötü adammışım gibi gözlerini dikmiş bunu düşünürken.

"İyi." Kelimeyi tükürdü. "Çocuğun ne gördüğünü bilmek istedim. Bir tür Kocaayak olduğuna dair bir şeyler duydum ama siz sadece bir ayıymış gibi davranıyordunuz. Daha fazla bilgi için takip ettim. Ve haklıydım. Yalan söylediniz." Memnuniyeti o kadar güçlü ki, Max'i kaçıranların biz olduğumuzu ortaya çıkardığını düşünebilirsiniz.

"Max'in bir ayı gördüğüne inandık," diyorum. "Eğer konuşmalarımıza kulak misafiri olduysanız, bunu da duymuşsunuzdur. Her iki durumda da, konuşmamız size Max'i nasıl tuzağa düşüreceğiniz konusunda bir fikir verdi. Onu kaçırdınız ve o notları yerleştirdiniz. Sonra da Max'i ararken bizi takip ettin, neyden şüphelendiğimiz ve senin peşinde olup olmadığımız gibi daha faydalı bilgiler edinmeyi umuyordun."

"Hayır!" Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "Çocuğu ben almadım. Tıpkı senin gibi araştırıyordum. Yardım ediyordum."

"Bizi gözetleyerek mi? Bu kulağa yardım etmek gibi gelmiyor. Kulağa soruşturmamızı araştırmak gibi geliyor."

"İşini yeterince iyi yapmadığından endişeleniyordum. Dana'ya şüpheli gözüyle bakmıyordun ama şimdi onun yazdıklarını gördün. Haklıydım, değil mi?"

Cebinden çıkardığımız notu çıkardım. Aramızdaki masanın üzerine yayıyorum, elimle düzleştiriyorum ve sessizliğin uzamasına izin veriyorum.

"Okudun, değil mi?" diyor.

"Okudum."

"Ve haklı olduğumu görüyorsun. Her şeyi itiraf etti."

"İtiraf etti ve tıpkı istediğin gibi gerçek adını imzaladı. Bu da ona bir şey borçlu olduğun anlamına geliyor." Ona baktım. "Oğluna."

"Ne? Hayır. Dinliyor musun? O bende değil."

"O zaman bu ne?" Notu sallıyorum. "Ona itiraf ettirmenin ne anlamı var?"

Hareketsiz kalıyor. Dikkatimi çeken de bu oldu. "Talep "in tuhaflığı. Gerçek ismiyle birlikte bir itiraf.

"Senin içindi," diyor sonunda. "Soruşturmaya yardımcı olmak için. Böylece onun gerçek bir şüpheli olduğunu anlayacak ve araştıracaksınız."

"Ne için gerçek bir şüpheli?" Notu kaldırıyorum. "Bu itirafta bir kartelden para çaldığı ve bu yüzden peşinde oldukları yazıyor. Bunun Max'le ne ilgisi var? Kendi oğlunu mu kaçırmış? Ne için?"

Yine o duraksama, çarklar hızla dönüyor. Sonra ağzından kaçırıldı, "Kartel onu buraya kadar takip etti. Demek istediğim de bu. Belli ki onu takip etmişler ve parayı geri verene kadar onu esir tutuyorlar."

"Nasıl? Telefonundan kablo çekerek mi?"

"Hayır..." *Hızlı düşün, Louie. Hızlı düşün.* "Buradan çıktıktan sonra telgraf çekeceğine söz vererek."

Ona dik dik bakıyorum. Bunun ne kadar saçma olduğunu anlayıp alternatif teoriler üretmeye başlamadan önce tek kelime etmeme gerek kalmıyor.

Öne doğru eğildim. "Bir sorunumuz var Louie. İnsanları kayıp bir çocuk kadar üzen başka bir şey yoktur. Şimdi seni ev hapsinde tuttuk, sorguladık ve odanı defalarca aradık. Bu insanları şüphelendirecek ve bu şüphelerini sana yöneltecekler." Durakladım. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama Haven's Rock'ta kalabileceğinizi sanmıyorum."

Yüzü aydınlandı. Sonra bunu örtbas etmeye çalışarak "Bu hiç adil değil ama neyse" diye mırıldanıyor.

"Sizi araştırmaya devam etmem gerekecek."

Başını sallıyor, gözlerindeki parıltıyı gizlemeye çalışırken bakışlarını kaçırıyor.

"Bu soruşturma tamamlanana kadar güvenli bir tesiste kalmanız gerekecek."

Işık sönmeye başlıyor, gözleri kısılıyor. "Güvenli tesis mi?"

"Rahat. Burası hapisane değil. Ve sen..." Yüz ifadesini izlerken bu kısmı çiziyorum. "... internete falan erişimleri olabilir."

"Olabilir mi?"

Omuz silktim. "İşbirliği yaparsan
ayarlayabilirim." Şimdi tüm dikkati bende.

"Ah," diyorum, "mektubu benim yazdığımı söylemeliyim." Dondur kaldı. "Ne?"

Mektubu dürtüyorum. "Dana'nın sözde gerçek adı da dahil olmak üzere bunu ben uydurdum. Bir itiraf istedin, ben de senin için bir tane yazdım."

Louie yavaşça ayağa kalkıyor, ellerini masanın üzerine koyuyor ve bana doğru eğiliyor. Odanın diğer ucunda Dalton öne doğru sallanıyor ama olduğu yerde kalıyor.

"Bu boku sen mi uydurdun?" Louie diyor ki.

"Evet." Gözlerinin içine bakıyorum. "Neden onun adını ve hikâyesini istedin Louie? Bize verme saçmalığını geç. Bunu doğrulayan müfettiş raporuyla birlikte alabiliriz. Bu itirafa ihtiyacımız yok. Peki neden ihtiyacın vardı?"

Sadece yardım etmeye çalıştığını söyleyip durdu.

"Otur Louie," dedim.

"Çocuk bende değil. Ben hiç yapmadım. I-

"Otur."

Louie'nin itaat etmesi için Dalton'un ilerlemesi gerekiyor.

"Ben bir şey yapmadım," diyor Louie. "Sadece deniyordum-"

"Konuşmayı kes ve dinle. Sen bizim bir numaralı şüphelimizsin ve eğer çenenin kapatıp dinlemezsen, o kapıyı açacağım ve herkesin Max'i senin kaçırdığını düşündüğümüzü bilerek dışarı çıkmaya izin vereceğim."

Gerçek panik gözlerini aydınlatıyor, kabadayılığı buharlaşıyor. "Ama ben yapmadım. I-

"Beni dinliyor musun? Yoksa seni yoluna göndermemi mi istiyorsun?"

Konuşmayı kesti.

Notu alıyorum. "Tam olarak okumayı beklediğin şeyi yazdım ve yine de Max'e yardımcı olmayacaktı, bu yüzden bana planının bu olduğunu söylemeyi bırak. Bunu görüyor musun?" Notun bir kısmını gösteriyorum. "Özellikle onun gerçek adını istemişsin, çünkü dış dünyadaki hikâyesinin izini sürmek için buna ihtiyacın var."

Abartılı bir şaşkınlıkla yüzünü buruşturması bir anını alıyor. "Neden onun izini sürmek isteyeyim ki?"

"Dana değil. Onun hikayesi. Ne gördüğünü. Onun peşinde kim var.       altın yumurta bu."

Kelimeler bulmaya çalışıyor ama sadece boğuk sesler çıkartıyor.

Notu ona doğru itiyorum. "Adını  ğren. Hikayesini  ğren. Sonra eve döndüğünüzde onu hedef alan kişiye bulun ve elinizdeki bilgileri satmayı teklif edin."

Gözlerini dikip baktı ve sonra gecikmiş bir "Ne?" dedi.

"Max'i kaçırmamış olabilirsin ama neredeyse onun kadar iğrenç bir şey yaptın. Bir  ocuğun kaybolmasından faydalandınız. Yardım etmek istiyormuş gibi davrandınız ama tek istediğiniz yararlı bilgilerdi. Bizden alabildiğinizi aldınız, ama asıl ihtiyacınız olan Dana'nın kendisinden gelmeliydi. Sen de onu öldürmek isteyen birine satabileceğin bilgileri sızdırmak için Max'e sahipmiş gibi davrandın. Onun hayatını ve çocuklarının hayatını

-Biraz para için."

Ağzı  alışıyor ama kelimeleri bulamıyor gibi görünüyor.

"Ah, pardon," dedim. " ok para. Birkaç bin dolar için bunu yapmazsınız. Hayatları feda etmeye değer olan sadece büyük paradır, değil mi? Masum insanların öldürüldüğünü görmeye razı oldun-"

"O masum değil. Olamaz."

Yüzünden ter damlayana kadar ona bakıyorum.

"O zaman sorun olmazdı," diyorum. "Dana bir şey yaptıysa, onun ve iki çocuğunun ölümüne yol açabilecek bilgileri satmak sorun olmazdı."

" ocuklara zarar vermezler."

Ayağa kalktım ve Dalton'a döndüm. "Burada işim bitti. Bu pislikle konuşmaya devam edersem, birileri ortalığı temizlemek zorunda kalacak."

"Bana zarar vermeye iznin yok," diye mırıldanıyor Louie.

"Kusacağımı kastetmiştim," diyorum. "Ama şimdi sen söyleyince, bu daha da iyi olabilir. Yine de Eric'in ilgilenmesine izin vereceğim. Seni bir saniye daha midem kaldırmaz."

YIRMİNCİ BÖLÜM

Dalton Louie'yi kilitlemekten başka bir şey yapmıyor. Ama Louie zamanını o hücrede birinin onu dövmesini bekleyerek geçiriyorsa, bununla bir sorunum yok.

Louie'nin, hatta Lynn ve Grant'in Max'i kaçırmış olma ihtimalini göz ardı edemem ama bir neden göremiyorum. Dana'nın bankaya erişimi yokken ondan fidye talep edecek halleri yok ya. Lynn benim soruşturamama burnunu sokuyordu çünkü açıkça görülüyor ki ben Dana'nın masum bir kurban olmadığını göremeyecek kadar beceriksizdim. Louie'ye gelince, o çok daha kötü bir şey yapmıştı. Bir çocuğun kayboluşuna baktı ve bir kazanç fırsatı gördü.

Bir kez daha çirkin ve rahatsız edici bir gerçeği hatırladım. Rockton'da sorun çıkaran insanlar her zaman konseyin içeri soktuğu suçlular değildi. Genellikle Louie gibi buraya meşru bir nedenle gelmiş sıradan insanlardı.

Louie'nin yalan söylediğini ve gerçek bir kurban olmadığını söyleyebilirim, ancak bu Dana'nın davasını görüp *onun* gerçek bir kurban olmadığına karar vermesi gibi bir şey. Dana gibi masum insanların başına korkunç şeyler gelebilir. Louie gibi masum insanlar da korkunç şeyler yapabilir.

Şimdi Louie ile ilgilenmemiz gerekiyor ve Max hala kayıpken buna ne zamanım ne de isteğim var. Bu yüzden Isabel ve Phil'i bilgilendirdim ve biz aramaya geri dönerken onun kaderini onların ellerine bıraktık.

Çok ilerleme kaydettik ama hiçbirini bizi Max'i bulmaya bir santim bile yaklaştırmadı.

Şimdi ormana geri döndüğümüze göre, artık kasabadan birinin onu kaçırpıp kaçırmadığına dair şüphe duymuyorum. "Kasaba sakini kaçıran kişi" teorisini bir kenara bırakarak, kasabadan daha uzaklara gittiğime eminim. Ya biri Max'i orada esir tutuyor ya da onu güneye götürdüler ve eğer ikincisiyse, uçağın indiği yeri bulmalıyız, çünkü onu bu ormandan çıkarmanın tek makul yolu bu.

Araştırmamızı kaçırdığımız bölüme odaklıyoruz - kasabamız ile diğer bölge arasındaki sınırı belirleyen arazi.

maden kampı. Önce onları uyarmamız gerekiyordu ve o noktaya gelmeden önce kat etmemiz gereken bir sürü arazi vardı.

Yerleşimlerinin tam olarak nerede olduğunu bilmiyoruz ama uzaktan gelen seslerden iyi bir fikrimiz var. Bu yüzden kamplarından, izinsiz girenler olarak vurulmayacağımız kadar uzakta dururken, şüphesiz kendi bölgeleri olan yeri araştırıyoruz.

Louie daha önce bir ızgara düzenini takip etmediğimiz için bizimle alay etti, sanki arazide rastgele geziniyormuşuz gibi. Standart ızgarayı kullanmadığımız konusunda haklı, ancak bu sadece ya kapsayacak çok az alanınız ya da bunu yapacak çok sayıda insanınız olduğunda işe yarar.

Bunun yerine yaptığımız şey, araziye bölümlere ayırdığımız gevşek bir versiyon. Bu bölümleri elimizden geldiğince tarıyoruz. İnsan ya da hayvan tarafından bırakılmış olası tüm patikaları takip ediyoruz çünkü Max nerede tutuluyorsa oraya ulaşmak için bir patika kullanmış ya da kesmiş olmalılar. Çok eski bir patikadayız, aşırı büyümüş ama açık bir geçit çiziyor ve Storm hareketsiz kaldığında bu patikada yürüyoruz. Burnu havaya kalkıyor ve bir mırıltı çıkararak benden belimdeki Max'in kokusunu taşıyan çantaya bakıyor.

"Onun kokusunu alıyor," diyor Dalton ve sesi neredeyse katı bir şekilde nötr. Storm Max'in kokusunu en son aldığı anda, hedefini bulmanın sevinciyle havalanmış ama Max'in ceketinin boş olduğunu fark etmişti. Şimdi temkinli ve Dalton da öyle, çünkü Storm'un kararsız olmasının tek nedeni bu son deneyim olmayabilir. Eğer onun kokusunu alsaydı aynı şekilde davranırdı... ve kokusu onu canlı bulamayabileceğimizi söylüyordu.

Geniş başını okşuyorum ve kendimi onun seviyesine indiriyorum.

"Teşekkür ederim.

Sorun yok. Her neyse, sorun yok. Şimdi bize göster."

Tekrar komut veriyorum ve tırısı kalkıyor. Yaklaşık yirmi metre gittikten sonra, daha da büyümüş olan, benim kaçırmış olabileceğim bir patikaya saptı.

"Birileri bu yoldan geçmiş," diyor Dalton. "Kesip geçtiler."

Ne yaptığını görmüyorum ama onun sözüne güveniyorum. Storm ileride yavaşlayana ve Dalton homurdanana kadar o yolda ilerlemeye devam ediyor ve nedenini anlamam bir anımı alıyor.

Bir kulübe. İleride bir kulübe var.

Çömeli sessizce Storm'u geri çağırıyorum, böylece içerideki kimseyi uyarmamış oluyoruz. Sonra onu patikanın dışına çıkarıp, Dalton'ı beklerken

ve daha yakından bakıyorum. Homurdanarak yatıyor, başını pençelerinin üzerine koymuş, boyun eğmiş.

Dalton'ın ağaçların arasından ileriye doğru bir yol seçmesine izin veriyorum, ben de hemen arkasından takip ediyorum. Hedefimizi daha iyi görene kadar geniş bir daire çiziyor.

Kulübe dedim ama "baraka" daha iyi bir tanımlama olurdu. Çatısının bir kısmı eksik, geri kalanı sarkık, eski ve terk edilmiş bir kulübe. İki kişinin uyku tulumlarını uzatmasına ancak yetecek büyüklükte.

Burada başka barakaların kalıntılarına rastladık ve ilk kontrol ettiğimiz yerler arasında onlar vardı. Ama bu bizim sınırimızın yanlış tarafında olduğu için hiç görmedik.

Şimdi silahlarımızı çıkararak yaklaşıyoruz. Birkaç adım sonra Dalton'un dikkatini çekmek için koluna dokunuyorum ve tahtaların çürüdüğü ve birinin yarıya kadar düştüğü bir noktayı işaret ediyorum, böylece içeri bakabileceğimiz bir yer kalıyor.

Kulübede hiç pencere yok, bu da bizim avantajımıza. Gürültü yapmadığımız sürece, yaklaştığımız fark edilmeyecek. Arka duvara dayanana kadar devam ediyoruz. Sonra düşen tahtanın bıraktığı açıklıktan bakmak için eğiliyorum.

İçeri bakıyorum ve içten içe lanetliyorum. Akşamın erken saatleri, henüz karanlık değil ama pencerelerin olmaması içerisinin karanlık olduğu anlamına geliyor. Kırık çatıdan biraz ışık seçebiliyorum ve ilerlediğimde, uzak taraftaki açık bir kapıdan daha fazla ışık geliyor.

Gözlerimin alışması için gözlerimi kırptırıyorum. Sonra tekrar bakıyorum.

Bir masa ve bir sandalye var. Sandalyede kimseden iz yok. Bakışlarım yerdeki battaniyelere kayıyor. Boş ve atılmış battaniyeler.

Ayağa kalkıp Dalton'ın kulağına fısıldıyorum. "İçeride kimseyi göremiyorum ama içeriinin tamamını da göremiyorum. Sen dene."

Yapıyor ve aynı şeyi söyleyerek geri geliyor. İçerisi sessiz ve hareketsiz ve eğer o küçük alanda biri varsa, görüş alanımızın dışında kalıyor.

Sonra geri çekildik ve Dalton'a kapının kayıp gibi göründüğünü söyledim. O da kabul etti. Yani ön tarafa gizlice yaklaşıp kapıyı çekerek açıp içeridekileri şaşırtmak yok.

Ayrıca, beklenmedik pencereler olarak işlev görebilecek ve geçerken bizi ele verebilecek daha fazla kayıp tahta olasılığı da var.

Yukarı doğru hareket ediyorum.

"Bana çatıya çıkmayı düşündüğünü söyleme," diyor. "Bunu beklemeyeceklerdir."

"Evet, özellikle de çürümüş tahtaların arasından geçip ayaklarının dibine düştüğünüzde."

"Dikkatli olacağım."

Homurdanıyor ama kabul edeceğini söyleyebilirim. Sonra bakışları göbeğime düşüyor.

"Hayır," diyorum. "Kas ve yağ tarafından iyi korunan bir hücre topluluğu. Bu konuda endişelenmemi gerektirecek bir aşamada değilim."

Sonunda pes ettiğinde, zaferimi gelecek zaferlerin bir işareti olarak kutlayabilirim, ancak sadece daha büyük dövüşler için direnmeye karar verdiğini hissediyorum.

Kulübeye dönüyoruz ve beni yukarı kaldırıyor. Bina alçak, çatısı yerden ancak bir metre yüksekte. Kolayca güvenli bir yer buluyorum ve sürünerek yukarı çıkıyorum. Oraya varır varmaz kulübenin yarısını görebiliyorum. Ne yazık ki, açık çatı göz önüne alındığında, kimsenin yaşadığı yarısı değil. Battaniyeler ve mobilyalar altındaki bölüme itilmiş.

Ağırdan alırım. Bir tahta gıcırdadığında, hareketsiz kalıyorum. Her şey sessiz kalıyor. O tahtadan kaçınmak için yön değiştiriyorum ve çatıdaki daha küçük bir deliğin yanına gelene kadar devam ediyorum. Oradan masayı görebiliyorum. Boş. Birkaç santim daha ve-

Tahtalar iniyor. Donup kalıyorum. Sonra dinliyorum. Hiçbir şey yok.

Kendimi yeniden konumlandırıp aşağı bakıyorum. Battaniyeleri ve zeminin bir kısmını görebiliyorum. Orada kimse yok. Zihinsel olarak küçük alanın haritasını çıkarıyorum. Biri duvara yapışmadığı sürece boş. Ama bu yine de kimsenin duvara yapışmadığından emin olmam gerektiği anlamına geliyor.

Soluma doğru sürünüp bakıyorum. Orada, duvarın gizlenmiş olan bir bölümünü görebiliyorum.

Kenara çekildim ve Dalton'ın bana yardım etmesine izin verdim. "Boş," dedim ona.

Yine de ön taraftan koşup kapıdan geçmiyoruz. Ağırdan alıyoruz, sonra ben onu korurken Dalton etrafta dönüyor. İçinde

Saniyeler sonra boş bir kulübenin içindeyiz.

Storm için ısıık alıyorum. Orada gereğinden fazla kalmasını istemiyorum ama burnuna da ihtiyacım var. Hızla geliyor ve Max'i göremeyince neredeyse çöktüğünü görebiliyorum. Doğruca battaniye yığınınına gidiyor ve onları kokluyor.

"Buradaydı," diyorum.

Dalton etrafına bakınır. "İyi bir yer. İyi gizlenmiş. Kısmen korunaklı."

"Öyleyse neden ayrılıyorsun? Düşündüğün şey bu." "Düşünüyorum."

Durduğum yerden etrafa bakıyorum. Görecek pek bir şey yok. Eski ve güve yeniği battaniler var. Zaten burada olduğundan şüphelendiğim el yapımı bir masa ve sandalye. Çöpler bir köşeye yığılmış, ama karıştırdığımda on yıldan daha eski bir şey olmadığını görüyorum.

"Çekip gittiler," diyorum. "Ama neden?" Ayağa kalkıp etrafıma bakıyorum. "Gittiklerini duyardık ve her şey gitmiş - Max'le kaçtıklarında arkalarında ne bir paket ne de bir çorap bırakmışlar. Bir süreliğine gitmişler o zaman. Planlı bir ayrılış."

Küçük binanın etrafında dolanıyorum. "Başka bir yere giderken geçici konaklama mı? Ya da bir uçak beklerken?"

Dalton cevap vermiyor, yani ekleyecek bir şeyi yok. Benim mantığım sağlam.

"Umalım da Max için bir iz bulunsun," diyorum. "Onun kesinlikle burada olduğunu bildiğimizi düşünürsek, bu yardımcı olacaktır. Fırtına mı? Gel-"

Doğüstü bir çığlık havayı yarıyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Dışarı koşuyoruz. Ses tekrar geliyor ve içimi ürpertiyor. Dalgalı "ahhh" sesi, hayaletli bir ev hayaleti ile acı çeken bir insanın karışımı gibi geliyor.

"Lynx," diyor Dalton.

Bunu biliyordum. Ya da ilk ürküntüm geçtikten sonra bilirdim. İki vaşak arasında bir bölge kavgası var ve bunu bilmek olayı daha da ürkütücü hale getiriyor, çünkü gerçekten insan sesi gibi geliyor.

"Gidip ne için kavga ettiklerini gördün mü?" Dalton

öyle diyor. "Gitsek iyi olur."

Ses birkaç yüz metre öteden geliyor. Eski patikadan bu çatala sapmıştık ve vaşak ana patikanın daha aşağısında gibi görünüyordu. Silahlarımızı çıkardık ve Storm yakınımızda duruyor. Vaşak konusunda fazla endişeli değil. Onun kadar uzun olabilirler, ama onun üçte biri ağırlığındalar ve ormanın bu hayaletlerinden birini gördüğümüz nadir durumlarda, onun kokusunu alır almaz eriyip gidiyorlar.

Ses giderek yükseliyor, ta ki ben irkilinceye kadar. Tartışmalarına o kadar dalmışlar ki bizi duymuyorlar ve kısa süre sonra kısa kuyruklu ve püsküllü kulaklı iki uzun bacaklı kedigil görüyoruz. Birbirlerine bakıyorlar, saldırmak için hiçbir hareket yapmıyorlar, sadece o ürkütücü ulumalarla tartışıyorlar.

"Hey!" Dalton bağırır ve toplum içinde tartışırken yakalanmış insanlar gibi, aynı anda hem ürkmüş hem de sinirlenmiş bir halde dönerler.

Storm homurdanıyor. Ona bakıyorlar. Bize bakıyorlar. Dalton bir adım daha atıyor ve sonra kayboluyorlar, hayalet gibi ses çıkarmadan.

"Tamam," dedim. "Bakalım ne için kavga ediyormuşsunuz."

"Muhtemelen bölge," diyor Dalton. "Burada başka bir şey göremiyorum."

Yürümeye devam ediyorum, silah hala dışarıda. Haklıydı. Patika, vaşağın tartıştığı yerin ötesine uzanıyor ve orada hiçbir şey yok.

Sonra Storm sızlanıyor. Sanki sözümüzü kesip bir şeyi kaçırdığımızı söylemekten nefret ediyormuş gibi kibarca mızızlanıyor ama ...

Etrafıma bakıyorum. Sola doğru bakıyor ve ben de bakışlarının yönünü takip ederek çalılıkların arasında boş bir noktaya benzeyen bir yer görüyorum.

Çalı bir şey tarafından düzleştirilmiş. Buradan ne olduğunu göremiyorum ama bir adım attığımda Dalton "Dur" diyor.

Yolun kenarına çömelmiş, elini yere koymuş. Parmak uçlarında bir bot topuğunun net çizgileri var. Bunun ötesinde, ezilmiş bitki örtüsü yaklaşık on metre ötedeki küçük açık alana doğru uzanıyor.

Her seferinde bir adım atarak bu yönde ilerlemeye başlıyoruz.

Önce koku çarpıyor. Kokuyu aldığımı emin olamadığım için tereddüt etmek zorunda kalıyorum. Temizlenmiş noktanın rüzgarındayız, ama birkaç adım sonra Dalton elini burnuna götürüyor ve hala huzursuz olan midem dönüyor.

Gördüğüm ilk şey bir el. Uzanmış, parmakları çalılıkların arasından çıkıyor ve bunu görünce biraz rahatlıyorum. Evet, çürüme kokusu bana bir cesetle karşı karşıya olduğumu söylediğinde bu korkunç bir tepki ama elin büyüklüğünü görünce Max olmadığını anlıyorum.

Bir adım daha atıyorum ve şekil netleşiyor. Çalıların arasında yüzüstü yatan iri bir adam. El fenerimi tutup kurumuş kan olduğunu görene kadar sırtı ıslak görünüyordu, ceketinin arkası bıçak yaralarıyla doluydu.

"Kahretsin," diyor Dalton içeri girerken.

Işığım adamın vücudunun üzerinden geçiyor. Sadece sırtı değil. Her tarafı kan içinde, giysileri neredeyse şerit halinde. Küçük leş yiyicilerin avlandığına dair bazı işaretler var ama bu deliklerin kesinliği bıçak işi olduğunu gösteriyor.

Birisi bu adamı bıçaklayarak öldürmüş ve adam hareket etmeyi bıraktıktan sonra da bıçaklamaya devam etmiş.

Aklım, neredeyse haince, Dalton'ın çocuklara verdiği küçük çakıya kayıyor. Ama bu adamı öldüren bıçak her neyse daha büyüktü ve Max ne kadar paniklemiş olursa olsun, onu esir alan kişiyi bu kadar çok bıçaklamazdı.

Ayrıca onu kaçıranın bu *olduğundan* da emin değilim.

Adam iş kıyafetleri giymiş - sayısız küçük cebi olan ağır kanvas pantolon, ayrıca yırtık rüzgarlığının arasından görünen flanel gömleğe benzeyen bir şey. İnşaatta çalışan birinden bekleyebileceğim türde botlar giyiyor. Hepsinde de

yıpranmış, ama yeni ve sağlam, ve orman adamımızın ayı postunun altına giydiği şey değil. Ayı postundan da bir iz yok. Ne burada ne de kulübede.

Sırt çantamdan telefonumu çıkardım ve Kayıt'a bastım.

"Ölen kişi beyaz bir erkek. Yüzüstü yattığı ve henüz onu ters çevirmeye hazır olmadığım için yaşı belirsiz. Boyu yaklaşık olarak..." Ölü adamdan, Storm'un yanında sessizce durup çalışmama izin veren Dalton'a bakıyorum. "Bir buçuk metre, muhtemelen iki buçuk. İri yapılı, belki 2.25 boylarında. Bir elini uzatmış, yüzüstü yatıyor. Ana yoldan yaklaşık üç metre uzaktayız. O patikada yaralandığını gösterecek kan sıçraması ya da damlası görmedim ama daha yakından bakacağız."

Dalton bunu yapmasını isteyip istemediğimi sormak için eliyle işaret ediyor, ben de başımla onaylıyorum.

O gittikten sonra, tekrar Kayıt'a basarım.

"Kan miktarına bakılırsa beklediğim kadar olmasa da avlanma belirtileri var. Bu, yoğun ağaçlık bir yer olmasından kaynaklanıyor olabilir."

Uzanıp adamın uzanmış kolunu hareket ettiriyorum. "Ceset çoğunlukla katılaşmış durumda. Erken çürüme, katılaşmadan çıktığı anlamına gelir, girdiği değil. Bu da ölümün dün gece gerçekleştiğini gösteriyor. Sırt, bacak ve kollardaki çok sayıda bıçak yarası çılgınca bir saldırıya işaret ediyor. Kıyafetleri çıkardıktan sonra daha yakından bakacağım." Duraklıyorum. "Cesedi otopsi için kasabaya geri götürmeyeceğimden şüphelendiğim için olay yerinde tam bir inceleme yapacağım."

Yine durakladım. Bu adam hakkında bir teorim var ve bunun peşinden gitmek istiyorum ama burada düzenli bir şekilde ilerlemem gerekiyor. Haklı ya da haksız olsam da, bu teori süreci etkilemeyecek.

Ben ayağa kalkarken Dalton geri döndü. "Dışarıda kan izi yok. Cesedin sürüklendiğine dair bir iz de yok. Sadece kısmi bir bot izi var. Giydiği şeyle eşleşmesi mümkün gibi görünüyor ama..." Omuz silkiyor. "Benimkiyle de eşleşiyor. Emin olmak için yeterli tanım yok."

Başımı salladım. "Tam bir inceleme yapmam gerekecek ama bu sahnemi mahvetme riski taşıyor. Bu yüzden sahne önce gelir."

"Burada kesinlikle kan görüyorum."

Haklıydı. Akşamın erken saatlerinin karanlığında fark etmemiştim ama el feneriyle yaptığı bir taramada yaprakların ve ağaçların üzerindeki kan sıçramalarını gördüm. Hasarın derecesi göz önüne alındığında beklenenden daha az, bu da atardamar spreyi olmadığı anlamına geliyor. Adam bıçaklanmış. Hızla yere düşüyor ve bıçaklanmaya devam ediyor. Etrafında her yerde kan var, bu da hikayeyi destekliyor.

"Sırtından mı bıçaklandı?" Dalton öyle diyor.

"Muhtemel görünüyor, ama onu ters çevirip göğsünü görene kadar bunu bilemeyeceğim."

Güneş daha fazla batmadan önce olay yeriyle ilgili gözlemlerimi kaydediyorum. Birkaç ayak izi buluyoruz ama hareket halindeyken yakalanmış gibi hepsi lekeli. Yine de bot izlerine ve genel olarak olay yerine ek olarak onların da fotoğraflarını çekiyorum. Sonra Dalton'ın el fenerinin ışığında cesedin daha fazla fotoğrafını çekiyorum.

Telefonumu kaldırmadan önce ek gözlemlerimi kaydediyorum. "Onu ters çevirmeden önce arka ceplerini kontrol edeceğim."

Kontrol edilecek bir sürü cep var. Çoğu boş. Bir çikolata paketi buluyorum, onu bir kenara koyuyorum. Sonra yarısı bitmiş bir sakız paketi, bir çeşit çok amaçlı alet ve küçük bir çakı. Sonuncusu Dalton'ın burnunu çekti.

"Bacağının yarısına kadar inen düğmeli bir cepte olmasaydı daha iyi olurdu."

"Anlaştık." Yere çömelip ışığımı bıçağın bulunduğu cebe tutuyorum. "Cepte tek bir kan lekesi bile yok. Ya bıçağı unutmuş ya da saldırı o kadar hızlı olmuş ki bıçağı arayacak zamanı bile olmamış. Aynı çok amaçlı alet gibi. O elinin altındaydı ama yine ona doğru gittiğine dair bir iz yok."

Diğer eşyalara baktım. "Sakız ve Hershey çikolatası. Ormandaki vahşi adamımıza bakmadığımıza dair daha fazla kanıt."

"Amerikan çikolatası da var."

Omuz silkiyorum. "Hershey Amerikan malı ama burada da var... Oh." Ona gülümsüyorum. "İyi göz."

"Ambalajda Fransızca yok. Bu Amerikan malı demek. Sakız da öyle. Şimdi onu ters çevirmemi ister misin?"

"Lütfen."

Kayıt cihazımı açıyorum ve ceplerde ne bulduğumuzu ve potansiyel silah içerenlerin durumunu not ediyorum. Sonra devam ediyorum, "Kurban şu anda sırt üstü yatıyor. Otuzlu yaşlarının ortasında görünüyor. Kısa sakallı. Kısa orta kahverengi saçlı. Belirgin ayırt edici bir iz yok." Bir göz kapağını açıyorum. "Kahverengi gözler. Yüzünde travma izi yok."

Bakışlarım ceset üzerinde devam ediyor. "Vücudunun ön kısmında belirgin bir travma yok."

Daha önce görebildiğim bir elinde savunma yarası olmadığını fark etmiştim. İkinci el vücudunun altındaydı. Şimdi onu inceliyorum. "Sol elinde de savunma yarası yok. Boğuşma olduğunu gösteren bir şey göremiyorum. Sanki arkadan yaklaşan saldırgan tarafından şaşırtılmış ve mücadele edemedi etkisiz hale getirilmiş gibi. Bu da yaraların sayısı tutarsız görünüyor."

Tereddüt ettim ve iyice düşündüm. "Bir olasılık, kurban karşılık vermese de kaçmaya çalışmış ve bu yüzden katil onu yere düşene kadar bıçaklamaya devam etmiş, sonra da panik halinde bıçaklamaya devam etmiş olabilir. Ya da daha önce de belirtildiği gibi, yaraların sayısı çılgınca bir saldırıya işaret ediyor olabilir."

Kaydı kapatıp Dalton'a bakıyorum. "Düşünceleriniz?"

"Ben çılgınlığa meyilliyim. Bu adam kaçmaya çalıştıysa bile fazla uzaklaşmamış. Yerdeki kan bu çok küçük açıklıktan öteye gitmiyor."

"Bu yüzden çabucak etkisiz hale geldi ve katil bıçaklamaya devam etti."

Max'in burada vahşi bir adama benzeyen bir şey gördüğünü ve buna bir madencinin de tanık olduğunu biliyoruz. Ayrıca bu vahşi adamın Max'i ormana çekip kaçırmış olabileceğini de biliyoruz ve yıkık kulübedeki hiçbir şey bu teoriyle çelişmiyor. Bu nedenle, eğer bu adam ayı postu giyen vahşi adamımız tarafından öldürüldüyse, çılgınca saldırı belirtileri sadece önyargılarımızı taşır ve bu konuda dikkatli olmamız gerekir.

Burada vahşi bir adam var, hem dengesiz hem de tehlikeli olabilecek biri ve Max'i kaçırdı, muhtemelen Lilith'i aldı ve şimdi bu adamı korkunç bir şekilde öldürdü.

Kanıtlar daha fazla destekleyene kadar bu bir teori olarak kalmalıdır.

"Sanırım bu madencilerden biri," diyorum. "Kıyafetler bunu destekliyor."

"Öyle."

"İthal şeker de öyle. Maden şirketinin nereden geldiğini bilmiyoruz ama Amerikalı olabilir ve eğer öyleyse Alaska sınırı üzerinden malzeme sevkiyatı yapıyor olabilir."

Dalton başını sallar. "Kıyafetlerine, çok amaçlı aletine ve sınır çizgisinin onların tarafında olduğumuza bakınca ilk aklıma gelen onlardan biri olduğu oldu. Sonra merak ettim, bir madenci kaybolursa bize söylemezler miydi? Yardımımızı istemezler mi?"

Bunu düşündüm. "Ayı-adam konusunda yardım istediler ama kayıp bir çalışan için bizden yardım istemekte o kadar hızlı davranacaklarını sanmıyorum. Bu kadar ketum olmalarına rağmen. Ve eğer bu onların adamıysa, otopsi için onu Haven's Rock'a götürmemize izin vereceklerinden şüpheliyim. Teklif edebiliriz ama..."

Dalton bir şeyler düşündüğünü anlamama yetecek kadar sessizleşiyor. Sonra, "Evet, onu almamıza izin vereceklerini sanmıyorum ve teklif etmemiz gerektiğinden emin değilim... ya da onu bulduğumuzu söylememiz." dedi.

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Cesedi otopsi için alamayacağımızı düşünüyorsak, o zaman belki de onu bulduğumuzu ve potansiyel olarak küçük bir olay yeri incelemesi yaptığımızı bilmelerini istemeyiz."

"Burada yapabildiğim kadar çok şey yapmak istiyorum," diyorum. "İnvaziv bir şey yok ama kapsamlı bir dış muayene. Ama önce o kulübeye geri dönmek ve henüz tazeyken bir iz bulup bulamayacağımıza bakmak istiyorum."

"Anlaştık."

Storm Max'in izini bulur. Max'i bulamaz.

Gerçekten umutlanmamı sağlayacak kadar uzun süre onun izini takip etmeyi başardı. Kulübeden ayrıldı ve maden şirketinin bölgesinin derinliklerine doğru ilerledi. Ormanın sıklaştığı birkaç noktada Dalton, çalılıkların çiğnendiği ve yırtıldığı yerlerde koşmaya benzeyen izler bulabildi.

Bu, Max ve onu esir alan kişinin, barakaya çok yaklaşan bir madenciyi öldürdükten sonra kaçtıklarını mı gösteriyor? Bir noktada,

Max'in kaçmış olabileceği umuduna bile kapılmıştım. Çamurlu bir alanda iki ayak izi bulduk. Ama sonra daha aşağıda, onun izini ve daha büyük bir iz bulduk. İkisi de koşuyordu, sonra onu kaçıran kişi Max'i taşımayacak ya da izlerini gizlemeye çalışmayacak kadar tedirgindi...

Ta ki onlar yapana kadar.

Ta ki Max'i kaçıran kişi o çılgın uçuş sırasında yeterince sakinleşip izlerini kaybettirdiklerini fark edene ve bunun yerine bir dereye gidene kadar. Bu bir köpeği kaybetmenin klasik yoludur ve işe yarar. Nereye girdiklerini buluyoruz ama nereden çıktıklarını bulamıyoruz.

Sabah aramaya devam etmek için noktayı işaretliyoruz. Sonra incelemeye devam etmek için ölü adamın yanına dönüyoruz.

Sınavımı yaptım ve şimdi kayda geri döndüm.

"Kurbanın otuz üç yarası var" diyorum. Sonra yaraların yerlerini listeliyorum. Hepsi arka tarafında, yarısından fazlası sırtının kendisinde.

"Kurbanın fiziksel durumu iyi, iri yapılı ama aynı zamanda kaslı. Elleri incelendiğinde nispeten yeni oluşmuş gibi görünen nasırlar görülüyor. Ayırt edici özellikleri iki dövme ve birkaç yara izi. Dövmelerden biri sağ pazılarını çevreleyen Kelt düğümleri. Diğeri ise sol ön kolunun alt tarafında bir Kelt haçı. Sağ baldırında bir ameliyat izi, göğsünde olası bir ameliyat izi ve sağ dizinde geçmişte geçirdiği bir yaralanmaya işaret eden bir yara izi bulunmaktadır. Hepsinin fotoğrafları çekildi. Ayrıca..."

El fenerini, bıçak yaralarından birinin neredeyse gizlediği, yakın zamanda iyileşmiş küçük bir yara izine benzeyen omuz kemiğine tutuyorum. Bunu tarif ediyorum. Yara izi için ilginç bir yer, özellikle de neredeyse cerrahi bir hassasiyetle yapılmış gibi görünen bir yara izi. Kendini orada mı kesmiş? Nasıl kesmiş? Bıçak yarası zaten küçük olan yara dokusunun çoğunu parçalıyor ve el fenerimin ışını kabarık izi görmem için deriyi tam doğru şekilde yakalamasaydı bunu gözden kaçırabilirdim.

Tüm bunları kayıt için not ediyorum. Sonra devam ediyorum, "Bıçak yaralarına dönersek, desen arkadan saldırı olduğunu gösteriyor. Bir tanesi kaburgalarının arasından girmiş ve muhtemelen ölüm sebebi olmuş. Bıçak tam olarak doğru açıyla girmiş gibi görünüyor.

kazadan ziyade kasıt. Diğer yaralar ise daha rastgele, farklı penetrasyon derecelerine sahip ve birçoğu bıçaktan çok kesik gibi görünüyor."

Dalton'a bakmadan önce geri çekilip kayıt cihazını kapatıyorum. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Başını sallıyor. Kız kardeşim için tüm yaraların fotoğraflarını çektim, yapabileceğim en iyi şey bu, her ne kadar bunun düzgün bir otopsinin yerini tutamayacağından şikayet etse de. Sözlü raporumda vardığım geçici sonuçlardan da şikayetçi olacak. Ama daha dikkatli ve daha resmi olmam gereken güneyde değiliz. Hiçbir savunma avukatı ya da yargıç bu kayıtları dinlemeyecek. Onlar sadece bizim için.

Bu işlem tamamlandıktan sonra cesedi yeniden giydiriyor ve bulduğumuz gibi yerleştirerek yattığı yere geri koyuyoruz. Sonra da hiçbir iz bırakmadığımızdan emin olmak için bir yarım saat daha harcıyoruz. Eğer bu cesedi hiç bulmamışız gibi davranacaksak, kendimizi tamamen silmemiz gerekiyor. Eldiven giyiyor, Storm'u dökülme mesafesinden uzak tutuyor ve ayaklarımızı bastığımız yere dikkat ediyorduk, ama şimdi burada olduğumuza dair her işareti tarayıp ortadan kaldırıyoruz.

İşimiz bittiğinde hava tamamen kararmış oluyor ve saatime baktığımda birkaç saattir bu şekilde olduğunu görüyorum.

"Geri dönmemiz gerekiyor mu?" Ben diyorum ki. "Max'in izini bulduğumuzda, onu kaybetmiş olsak bile gitmekten nefret ediyorum. Son zamanlarda buradaydı ve kasabaya geri dönmek..."

"Onu terk etmek gibi mi? Geceyi dışarıda geçirecek kadar paramız var." "Güzel. Teşekkür ederim."

Geceyi geçirmek için güvenli olacağını düşündüğümüz sınır çizgisinin diğer tarafına çekiliyoruz. Uyku tulumumuz yok ama hafif bir termal battaniye getirmiştik. Korunaklı bir yosun yatağına kıvrılıyoruz, ben yan yatıyorum, Dalton arkamda, kollarını bana dolamış, vücudunun sıcaklığı soğuğu engellemeye yetiyor. Storm önüme yerleşiyor, vücut ısını paylaşıyor, bu da battaniyeden üçümüze yansıyor.

Max'i bulamadık. Ama ona dair kanıtlar bulduk. Bu küçük ayak izleri bir hikâye anlatıyordu ve bu hikâyeye göre

Son yirmi dört saatte Max hayattaydı ve koşacak kadar iyiydi. şimdi tek yapmamız gereken onu bulmak.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Maksimum

Max hâlâ Haven's Rock'tan bir iz bulma umuduyla yürüyor. Kaçtıktan sonra bütün gece koştu. Ayı-adam onu kilometrelerce kovalamıştı, ne yaparsa yapsın; sık çalılıkların arasından koşarak ya da açık arazide gizlice ilerleyip saklanarak.

Max sonunda bir filmde gördüğü bir numarayı kullanarak onu kaybetti; filmde bir adam iz süren köpeklerden kaçıyordu. Max ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmış ve bir dereye yüzmüştü. Ayı adamın kendisini bu kadar iyi takip edebilmesi için kokusunu alabilmesi gerektiğini düşündü. Carson buna gözlerini devirirdi. O bir insandı, ayı değil. Ama Max ne gördüğünü biliyordu ve o dereye girene kadar kendisini yakalayanı kaybetmediğini de biliyordu.

Su o kadar soğuktu ki Max ayaklarını hissetmiyordu ama içinden geçebildiği kadar geçmişti. Sonra ortadaki bir kayanın üzerine çömeldi ve donmasın diye ayak parmaklarını ısıttı. İyileştikten sonra tekrar suya girmiş ve kayayı kestiği bir yere gelene kadar yürümeye devam etmiş. Orada ayakkabılarını tekrar giydi, kayalara tırmandı ve kayaların üzerinden sürünerek geçti. Sonra zıplayarak yer seviyesine indi ve koşmaya devam etti.

Numara işe yaradı. Dereye girdiğinden beri ayı adamı ne görmüş ne de duymuştu. Güneş doğana kadar durmadı. Sonra devam edemeyecek kadar yorulmuş. Kendisini sakladığını umarak devrilmiş bir ağacın altına girmiş ve uykuya dalmış.

Uyandığında, kendisini esir alan kişiden kurtulduğuna karar vermişti. Bu da hedefine giden yolu yarılacağı anlamına geliyordu. Kaçmıştı... Şimdi Haven's Rock'a geri dönmesi gerekiyordu.

Bunu nasıl yapacağını bildiğini düşünüyordu. Aksi takdirde uyuyamazdı.

Şerif Eric, Max ve Carson'ın bölgedeki yer işaretlerini not etmeleri konusunda ısrar etmişti, böylece kaybolmaları halinde geri dönebileceklerdi. Ayrıca onlara pusula vermiş ve nasıl kullanacaklarını göstermişti.

Max dağların onun için en iyi dönüm noktası olduğunu biliyordu. Doğru olanı bulması gerekiyordu. Yeterince kolaydı. Bu dağın profilini çalışmıştı, böylece onu her yerden tanıyabilirdi.

Şerif Eric, Haven's Rock'tan çok uzaklaşırlarsa dağın aynı görünmeyeceği konusunda uyarmıştı. Profili seçebilmek için doğru açıdan ve mesafeden görmeleri gerekiyordu. Max uyanıp dağı aradığında, Şerif Eric'in uyarısının bu kısmına yeterince dikkat etmediğini fark etti.

Max dağları görebiliyordu. Bir tanesi tam önündeydi, hatta yarıya kadar yükselmişti. Ama bunun doğru dağ olup olmadığını söyleyemiyordu ve eğer değilse, o zaman doğru olanın solundaki mi yoksa sağındaki mi olduğunu söyleyemiyordu. Pusulası da yanında değildi.

Hâlâ sabah olduğunu düşündü, bu da güneşin doğuda olması gerektiği anlamına geliyordu. Ama... Şerif Eric burada havanın biraz farklı olduğunu, özellikle de mevsimlerin değiştiğini söylememiş miydi? Bu durumda güneş daha kuzeyde olmalıydı, değil mi? Yoksa güneyde miydi?

Sabah mı uyandı? Yoksa çoktan öğleden sonra mıydı? Bu, doğuya ya da batıya gitmek arasında fark yaratıyordu. Ayrıca, Haven's Rock'ın doğusunda mı batısında mı, kuzeyinde mi güneyinde mi olduğundan emin değilken bunun ne önemi vardı ki?

Doğru düzgün görebilmek için dağdan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Bu çok kolay görünüyordu. Ama kolay değildi. Çok geçmeden öğleden sonra uyandığını fark etti. Öğleden sonra. Hava karardığında hâlâ yürüyordu.

Hava karardı, sonra daha da karardı, sonra daha da karardı, ta ki dağları göremeyene kadar. Kaybolmuştu, yorgundu ve açtı. Elmaları yemişti ve artık hiçbir şeyi kalmamıştı ve tek yapmak istediği uzanıp uyumaktı.

Hayır, tek istediği Haven's Rock'a ulaşmaktı. Uzakta ışığını görene kadar yürümeye devam etmek.

Ama hiç ışık olmayacaktı, değil mi? Hava karardıktan sonra panjurları kapalı tutmaları gerekiyordu.

Ama yine de bir el feneri ya da kasabanın soluk ışığını görebilir. Bunu düşünerek tökezleyerek ilerliyor ve ışığı gördüğünde bunun bir serap olduğundan emin oluyor. Bunları duymuştu. Çölde kaybolmuş insanlar su görürler ama bunun bir yanılsama olduğunu fark ederler.

Bu ormanda olabilir mi? Işığı görmeyi hayal edecek kadar çok mu istiyorsunuz?

Max ağaçların arasından gelen yumuşak ısıltıya doğru yürümeye devam eder. Yaklaşsa bile ışığın nereden geldiğini göremiyor. Karanlığın içinde yüzen bir ışık.

El feneri mi? Fener mi?

Neredeyse kulübeye çarpacaktı. Önünde duvara benzeyen bir şey yükseliyor, ama gözlerini kısıtığında bile bir binaya bakıyor gibi görünmüyor. Daha çok bir hobbit deliğine benziyor. Ormanın içine doğru karışan garip, küçük bir ev.

Yere yakın bir şey gözüne çarpıyor ve aşağı baktığında gerçek bir çalının arkasından bakan boyalı bir tilki görüyor. Başka zaman olsa bu onu gülümsetirdi ama burada çok tuhaf. Tuhaf olan, yarı ayı gibi görünen adamlardır. Tuhaflik tehlikelidir.

Bir hırlama duyduğunda geri adım atıyor ve bir an için bunun boyalı tilkiden geldiğini düşünüyor, bu da henüz uyanmadığı ve rüya gördüğü anlamına geliyor.

Hırıltı tekrar geliyor. Onu takip ediyor ve sonra geri sendelerken nefesi kesiliyor.

Bu boyalı tilki değil. Bu
bir kurt. Gerçek bir kurt.

Canavar üç metreden daha az bir mesafede duruyor, altın gözleri ona sabitlenmiş.

Max hayal görüyor. Öyle olmalı. Uyanık olsa bile, bu bir husky olmalı. İnsanlar filmlerde hep kurt yerine husky kullanır. Ancak Max her zaman aradaki farkı anlayabilmiştir ve bu köpeği bir filmde görseydi, onun gerçek bir kurt olduğunu bilirdi. Başı göğsüne kadar geliyor ama boyunun çoğu bacaklarından oluşuyor. Uzun bacaklar ve güçlü bir vücut, esintide dalgalanan gri ve beyaz kürk.

Bir kurda bakıyor.

Nasıl tepki vermesi gerektiğini biliyor. Dikkat ama korku değil. Şerif Eric'le tanışmadan önce bile kurtlarla ilgili bir okul projesi yapmıştı ve insanlara yönelik saldırıların ayı, dağ aslanı ve hatta geyik saldırılarından *çok çok* daha nadir olduğunu biliyordu. Tek bir kurt ancak açlıktan ölmek üzereyse onun peşine düşer ve bu kurdun da öyle olmadığı açık. Saldırmak için herhangi bir hamle de yapmıyor. Sadece orada duruyor, başı hafifçe eğik, sanki bir tehdit olup *olmadığını* anlamaya çalışıyormuş gibi onu izlerken hafifçe hırlıyor.

"Hey," diyor ve elini uzatıyor, çünkü köpeklere böyle yapıyor.

Kurdun kafası sanki bir bıçak çıkarıyormuş gibi yukarı kalkıyor. Max elini geri çekiyor.

"Hey," diye tekrar dener ve kurdun kulakları döner.

Şimdi ne olacak?

Geri çekilin. Şerif Eric de böyle derdi. Yavaşça geri çekilin, bakışlarınızı gözlerinin hemen altında tutun, itaatkâr ya da saldırgan olmayın.

Bir adım geri atar... ve kurt bir adım öne çıkar. Max'in kalbi boğazına kaçıyor. Kendine sakın olmasını söyler. Kurt sadece merak ediyor.

Yavaş bir geri adım

daha. Kurt onunla

eşleşiyor.

Max yutkunur. Evet, meraklıdır ama aynı zamanda "Bu iki ayaklı yaratığın tadı güzel mi?" ve "Öldürmesi kolay mı?" gibi şeyleri de merak edebilir.

Elini cebine atıyor, parmakları bıçağının etrafına dolanıyor. Tam bıçağı çıkarıyordu ki, tuhaf küçük kulübeden bir ses duyuldu ve kurt hırlayarak Max'e doğru hamle yaptı. Max geriye sıçrayıp tökezliyor ve bir an için kurdun üzerine atladığını hayal ediyor. Dönerek düşmekten kurtulur ve koşmaya başlar.

Koşarken o kadar çok ses çıkarıyor ki duyduğu *tek sesin* bu olduğunu fark etmesi bir anını alıyor. Yavaşlar ve arkasına bakar.

Kurttan iz yok. Onun peşinden gelmedi. Bir ses duyduğunda

ne yapacağını düşünüyordu. Bir kadın sesi.

Zorlandığında, kelimeleri seçiyor. "Burada mı, Nero? Her neyi korkuttuysan, çok gürültü çıkardı. Bana ne olduğunu söyleyeceğini sanmıyorum." Bir duraklama. "Hayır mı? İçeri gel o zaman. Kasabadan biraz yiyecek aldım."

Daha fazlasını umarak gerinmeye devam ederken sessizlik çöküyor.

Bu bir kadındı. Bundan emindi. Kurtla konuşuyor gibi görünen, ona ikramlar vaat eden bir kadın mı? Gerçekten mi?

Husky miydi?

Hayır, bir kurt olduğundan emindi.

Max bıçağın etrafındaki elini esnetir. Tuhaf küçük kulübe bir kadına aitti. Yeterince normal görünüyordu. Bir kurtla konuşması dışında, ama bir kurdu olsaydı onunla da konuşurdu. Bir kurdu olması ise tuhaftı ama aynı zamanda havalıydı.

Oraya geri dönmeli mi? Kurdu yanına almış gibi görünüyordu, yani artık dışarıda olmayacaktı. Kadın olmasının güvenli olduğu anlamına gelmediğini biliyor ama içinde bir erkek olan bir kulübeye gitmekten daha güvenli geliyor.

Ormanda bir kurtla yaşayan bir kadın mı? Küçük bir ses fısıldıyor. Şekerden yapılmış bir evi de olabilir. Belli ki o bir cadı.

Sesle alay ediyor. Bu konuşan bebek Max. Korkmuş Max. Onun yetişkin Max olması gerekiyor. Pratik Max. Yarı ayı olan bir adam tarafından esir alındıktan sonra ormanda kayboldu. Haven's Rock'a geri dönmesi gerekiyor. Yardım alma şansı varsa, bunu kullanmalı.

Dudaklarını yalıyor ve yutkunuyor.

Kapısını çalmadan önce sabaha kadar beklemeli mi? Burada uyursa güvende olur.

Tabii kurdu tekrar dışarı salmazsa ve kurt onu bulmazsa.

Şimdi kapıyı çalmalı. Henüz tamamen karanlık değil.

Bir adım atar ve arkasından çalılar çatırdar. Tam dönerken bir el ağzını kapatır ve diğeri boynundan yakalar.

Ağzındaki el bir insan. Bunu hissedebiliyor... yine de dövüştüğünde pençeler garip bir şekilde parlıyor ve ne gördüğünü anlıyor. Büyük bir ayı pençesi, sadece kürkü ve pençeleri var, tıpkı ayı postundan bir halıda olduğu gibi.

Yarı ayı olan bir insan değil. Ayı gibi *giyinmiş* bir insan.

Bunu anlamak bir anını alır, savaşması gerekirken düşündüğü bir an. Adam elini Max'in ağzından çeker ama Max çığlık atmadan ya da konuşmadan eli diğerine katılır ve adamın iki eli de Max'in boynuna dolar, o kadar sıkı sıkı ki Max'in tek yapabildiği hırıltılı bir ses çıkarmak olur.

Max nefes alamayana kadar sıkmaya devam ediyorlar.

Nefes alamıyor.

Adam onu boğuyor.

Onu *boğmak*.

Kulağına sert ve alçak bir ses geldi.

"Üzgünüm, evlat. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama sen çok büyük bir risksin-"

Max gerisini yakalayamaz, çünkü o an beyni "*Bıçak!*" diye bağırır.

Bıçağın var!

Max kolunu kaldırır ve tüm gücüyle geriye doğru saplar.

Adam çığlık atıyor ve bırakıyor. Max'in eli hâlâ bıçağın üzerinde ve ileri doğru hamle yaptığında bıçak adamın bacağından fırlıyor ve Max neredeyse uçuyordu. Ayı postunun ve insan kolunun adamın bacağına çarptığını ve bacağından kan fışkırdığını görece kadar iki büküm olur.

Adam saldırmaya çalışır ama Max çoktan koşmaya başlamıştır.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Casey

Ertesi sabah hâlâ birbirimize sarılmış halde uyanıyoruz. Şafak sökmek üzere ve biraz daha dinlenmek isterdim ama mesanem buna izin vermiyor. Daha yeni ıkmaya başlamıştım ki karnım kabarıyor ve bir an kafam karışıyor.

Neden hasta hissediyorum? Dün gece ne yedim?

Sonra hatırladım. Ben hareket etmeye devam edemedim Dalton kıpırdanıyor ve anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Gözlerini yarı açık görmek için bakıyorum ve elinin uyluğunun önünü sıkıldığını hissediyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. Yanıt olarak bir ses çıkarıyorum. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Döndüğümde April'la konuşacağım ama sanırım yapılacak tek şey sabah yemeklerini fazla kaçırmamak. Bana kahve yok."

"İyi ki çay getirmişim o zaman. Ve kraker." Yanağından öpmek için eğildim. "Seni seviyorum."

Çalıların arasına girmeyi başarıyorum ve mesane sorununu kusmadan çözüyorum ki bu da bir kazanç gibi görünüyor. Yavaşça hareket ediyorum ve keskin sabah havasından derin nefesler alıyorum.

Storm peşimden geliyor, gözlerini benden ayırmıyor. Kusmayacağımdan emin olduktan sonra Dalton'un ateş yakmaya başladığı kampa dönüyorum.

Yanına bağdaş kurup oturuyorum ve birkaç dakika sessiz bir zevkle onu çalışırken izliyorum. Dün gece kamp ateşini hazırlamıştı ve şimdi sadece yakması gerekiyor. Dün gece mataralarımızı da doldurmuştu ve sırt çantalarımızda su ısıtıcısı olmasa da, onun yerine metal bardaklarımızda su kaynatıyor.

"Bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" diyor. "İstemiyorsan hayır de."

"Sanırım öyleyim. Bunu tetikleyen şey yemek yemek ve hareket etmek."

Alevin üzerindeki fincanları ayarlamak için çömeliyor. Sonra diyor ki, "Nasıl yapacağımdan emin değilim..." Yanağını kaşıyor. "Bu hayal ettiğim gibi değil ve biraz sorun yaşıyorum."

"Ne bekliyordun...?" "Bir bebek sahibi olmayı."

Yutkunuyorum ve neşeli görünmeye çalışıyorum. "Bu bir sürpriz. Biliyorum. Ve dün ne söylediyse, şimdi düşündükten sonra fikrini değiştirme hakkına sahipsin."

"Dur." Gözlerime bakıyor. "Lütfen, Casey. Dur." Ellerim kucağımda kenetlendi.

Kendini benimle birlikte kütüğün üzerine bırakıyor, elimi tutuyor ve dikkatimi ona çekiyor. "Lütfen bu konuda söylediğim her şeyi bir şikâyet olarak yorumlamayı bırak. Eğer bir sorun varsa, o da *budur*. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum çünkü işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyorum."

"Zaten olduklarından daha kötü demek istiyorsun." Kendimi duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Özür dilerim. Demek istediğin buydu. Bunu yapmayı bırakmalıyım."

Gözlerimi açmama neden olan bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Hayal ettiğim gibi olmadığını söyledim," diyor. "Çünkü ben bunu - nasıl olursa olsun- sadece neşe olarak hayal etmiştim. Heyecanlı olmak. İsimleri seçmek. Planlar yapmak. Bu şikâyet ettiğim anlamına gelmiyor çünkü bu farklı. Sadece nasıl yaklaşmamız gerektiğini anlamaya çalışıyorum, eğer henüz doğurup doğuramayacağınıza dair bir cevabımız yoksa. Heyecanlı olmak normal mi? Bunun hakkında konuşmak? Yoksa istediğimiz cevapları alamazsak bu işleri daha da mı kötüleştirecek? Açıkçası bilmiyorum ve..." Omuz silkiyor. "Garip bir belirsizlik içindeyim ve bir yöne ihtiyacım var. Bu gerçekmiş gibi, bir bebek geliyormuş gibi davranabilir miyiz? Yoksa cevap alana kadar görmezden mi gelmeliyiz?"

Haberi aldığımdan beri hissettiğim bir şeyi dile getiriyor. Zihnimin yeni bir geleceğin kapılarını açmaya başladığı, plan yapmak ve hayal kurmak istediğim anlar oluyor. Sonra o kapıları hızla çarpıyor çünkü bu bir garanti değil. Ama... *hiç* garanti olur mu?

Bu düşünce beni etkiledi ve bir süre düşündükten sonra şöyle dedim: "Bence, bunun olacağından emin olmak için beklersek, kucağıma bir bebek alana kadar beklemiş oluruz. Herkes için aynı şey geçerli. Bir yerde okumuştum, her dört hamilelikten biri

Düşük. Jinekolog her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilir ve ben yine de düşük yapabilirim. Sürekli yatak istirahatinde olabilirim ve yine de düşük yapabilirim. Buna doğa karar verir, biz değil. Ya da bir şeyler ters gidebilir ve bu kararı *bizim* vermemiz gerekir."

"Sağlığınız tehlikedeyse yine de bunu yapmamız gerekebilir."

"İsimleri belirlediysek ve çocuk odasını nereye koyacağımızı planlamaya başladıysak bu daha mı zor olacak? Kesinlikle. Ama sana bir söz verdim. Sağlığım için önemli bir tehlike varsa, bu gerçekleşmez ve hiçbir hayal kırıklığı bunu değiştirmez. İster birlikte ister ayrı ayrı hayal kuralım, yine de hayal kuracağız. Buna engel olamayız. Ve eğer işler ters giderse, o zaman olamayacaklar için yas tutarız. Ama bu..." Ona bakıyorum. "Bu her şey için aldığımız bir şans, değil mi? Bir araya geldiğimizde aldığımız şans bu. Bu kasabayı kurarken aldığımız şans bu. Gelecek için bir hayal kurmaya başladık, bir şeyler ters giderse canımızın çok yanacağını biliyorduk ama..."

Omuz silkiyorum. "Alternatifi ne? Hayal kurmamak mı? İlişkimiz yürümeseydi, seninle tanıştığımıza pişman olur muydum? Asla. Haven's Rock başarısız olursa, onu inşa ettiğim için pişman olur muyum? Asla. Bunun gerçek olup olmadığına biz karar veremeyiz" -ellerimi karnıma götürdüm- "gerçek. Sürse de sürmese de gerçek. O yüzden ben diyorum ki, sürdüğü sürece gerçek olmasına izin verelim."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu iyi mi?"

Beni sıkıca kavlıyor. Sonra dudaklarını kulağıma indiriyor ve çok nazikçe fısıldıyor, "Eric ismini seviyorum. Erkek ya da kız."

Gülüyorum. "Eric mi Erica mı?"

"Hayır, her şekilde Eric. Eric Junior."

Gülüyorum, geri çekiliyorum ve ona vuruyorum. "Çayımı yap, Eric Senior. Yapacak işlerimiz var."

Ormanda insan sesleri duyduğumuzda Max'in izini tekrar takip etmeye başlıyoruz. Ses birkaç yüz metre öteden, muhtemelen maden şirketinin bölgesinin sınırından geliyor.

En az iki çift ayak sesi var. Birinin Max'e ait olamayacağı kadar ağır görünüyorlar ama yine de durup dinliyoruz.

Biri "Sandy!" diye bağılıyor ve ikimiz de birbirimize bakıyoruz.

"Hayır," diyor Dalton. "Bebek isimleri konusunda bize yardımcı olmalarını takdir ediyorum ama Sandy bana göre değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Sandy'nin dün gece bulduğumuz ölü adamın adı olduğuna bahse var mısınız?"

"Hayır. Çünkü bu kaybedeceğim bir bahis."

"Bu kayıp madenci soruşturmasına dahil olma zamanı geldi mi?" Ben de öyle dedim.

Dalton cevap olarak, "Merhaba!" diye bağıırır. Bir süre bekledikten sonra tekrarlıyor ve ekliyor: "Komşularınız. Biz de patronunuza mesaj bırakmaya geliyorduk."

Bir yanıt almak birkaç dakika sürüyor ve adamların görüştüklerini hayal edebiliyorum. Sonra biri mesaj yerinde buluşalım diye bağııyor. Bu Dalton'ın bahanesi için yeterince yakın ve oraya gidiyoruz.

Önce biz varıyoruz. Kısa süre sonra yolda iki adam belirdi. Maden şirketinin güvenlik ekibinin bir parçası. Kaç kişi olduklarını bilmiyorum. Bu onları ayırt edebilmeyi gerektirir. Bunlar yirmili yaşlarının sonunda, ikisi de beyaz, kahverengi saçları kısa kesilmiş, ikisi de hakiler giymiş ve üzerimize doğrulttukları tüfekleri taşıyan iki adam.

"Sana silah doğrulttuğumuzu görüyor musun?" Dalton sesleniyor.

"İndirin onları." Adamlar birbirlerine bakarlar.

Dalton şöyle devam ediyor: "Burada silahınızı çekerek yaklaşmak kabul edilebilir bir tedbirdir. Ancak karşı tarafın silahlı olmadığını gördüğünüzde, siz de silahınızı indirin. Yoksa bize silahlarımızı çıkarmamızın sorun olmayacağını söylemiş olursunuz. İstedğiniz bu mu?"

"Ormanda düşman bir kişi var," diyor içlerinden biri. "Bize her zaman silahlı ve hazır olmamız söylendi."

"Tamam."

Dalton silahına uzandı. Ben de benimkini yakındaki adamın alına doğrultuyorum.

"Kafa atışı mı?" Dalton diyor ki. "Şimdi de gösteriş yapıyorsun." Silahını diğer adamın göğsüne doğrultur. "Ben o kadar iyi değilim. En büyük vücut kütlesini vurmam gerekecek. Tamam, her şey hazır. Hadi konuşalım."

Adamlar birbirlerine bir kez daha bakarlar. Sonra biri tüfeğinin namlusunu indiriyor. Diğeri de aynısını yapınca, tabancalarımızı yanlarımıza bırakıyoruz.

"Vay be," diyor Dalton. "Bu çok garip bir konuşma olmaya hazırlanıyorduk. Ve daha köpeği bile işin içine katmamıştık."

Sanki bir işaretmiş gibi, Storm homurdanıyor.

Dalton, "Geri çekil yavrum," dedi. "Bir anlaşmaya vardık. Şimdi, siz çocukların dışarıda bağırdığınızı duyduk. Birini arıyor gibisiniz."

Birbirlerine baktıklarında Dalton iç geçiriyor ve bana dönerek onlara doğru el sallıyor. "Gördünüz mü? Kimse yetkili olmadığında sorun bu oluyor. Birbirinize bakıp duruyorsunuz ve diğerinin bir karar vermesini bekliyorsunuz."

"Hayır," diyorum. "Bu sadece onlar için geçerli. Bizim aramızda, eğer kimse yetkili değilse, *ikimiz* de karar veririz. Bu yüzden patron benim."

Dalton homurdanır ve başını sallar. Sonra ikisine geri döner. "Aslında kayıp bir adamınız olup olmadığı umurumda değil. Yardımımızı ve köpeğimizin burnunu isteyebileceğinizi düşünmüştüm ama bu sizin bileceğiniz iş. Biz de bir çocuğun kayıp olduğunu söylemeye geliyorduk. Sadece dolaştığını düşünüyoruz -çocukları bilirsiniz- ama ayı postu giymiş bir yahudi etrafta dolaşıyor, endişeliyiz. Bay Rogers ile konuşmamız ve sınırın sizin tarafını aramak için izin almamız gerekiyor. Eğer siz de birini kaybediyorsanız, aynı izni vereceğiz. Ama bu ikimizin de birini kaybettiği anlamına gelir ki bu biraz endişe verici."

"Bay Rogers?" diyor biri.

"Dost komşumuz. Bir isim vermedi, biz de ona bir isim verdik."

Adamlardan birinin dudakları seğiriyor. Diğeri, "Bugün adamımızı bulamazsak mesaj yerine bir şeyler yazmamız gerekiyordu ama madem buradasınız, sanırım bunu inkar etmenin bir anlamı yok" der.

"İyi karar. Yani birini mi özlüyorsun?"

"Olumlu."

Şimdi Dalton'la bakışmamak ya da göz devirmemek için mücadele ediyorum. Geride durmaya ve bu işi onun halletmesine izin vermeye karar verdim ve öyle yapmaya devam ediyorum.

"Bize ne söyleyebilirsiniz?" Dalton diyor ki.

"O bir çalışan. Madencilerden biri. Önceki gece yürüyüşe çıktı ve bir daha geri dönmedi."

"Çalışanlarınızın ormanda dolaşmasına izin mi veriyorsunuz?" Dalton öyle diyor. Adamlardan biri omuz silkiyor. "Riskleri biliyorlar."

"Bu ormanda zaten bir tehditle karşılaşmış olsanız bile mi?"

"Nasıl kaybolduğu önemli değil," diyor diğer adam. "Kendi isteğiyle ayrıldı. Bundan eminiz. Oda arkadaşlarına yürüyüşe çıkacağını söylemiş ve bir daha geri dönmemiş. Sabaha kadar fark etmemişler. O zamandan beri onu arıyoruz."

"Bize herhangi bir ayrıntı verebilir misiniz?" Dalton soruyor. "Fiziksel tanımlama?

Kıyafet?"

"Adamlarımızdan kayıp olan tek kişi O . Eğer birini bulursanız, bu odur."

Dalton bunu çiğniyor ve ben de o sinirlenmeden araya giriyorum.

"Peki ya silahlar?" Ben diyorum. "Ne bekleyebiliriz ki? Onu takip ederken kendimizi bir silahın ucunda bulmak istemeyiz."

"Çalışanlarımıza herhangi bir türde silah verilmesine izin verilmemektedir. Kendilerine bir çakı ve bir çok amaçlı alet verilir."

Bu kimi bulduğumuzu doğruluyor.

"Pekala," diyor Dalton. "Kayıp oğlumuzu sınırın sizin tarafında aramak için izniniz var mı? Aynı zamanda adamınızı da arayabilir miyiz?"

"Buna izin veremeyiz."

"Kabul edilemez."

Adam Dalton'ı yanlış duyduğunu düşünerek gözlerini kırıştırır.

Dalton kollarını kavuşturur. "Evet, izin istedim ama formaliteydi. Kayıp bir çocuğumuz var. Onu burada arayacağız. Şimdi, mahremiyet açısından, aramaya nereden başlayabileceğimizi söyleyebilirsiniz - kuzey ya da güney- ve biz de patronunuzla konuşma fırsatı bulana kadar kendimizi o bölgeyle sınırlayacağız. Kayıp adamınızdan bir koku işareti de almalıyız - köpeğimiz için kullanılmış bir giysi parçası. Biz bunu beklerken,

Yine de aramaya başlayacağız. Eğer ikinizden biri bizimle kalmak isterse, sorun değil."

Dalton'un sesi kavgacı olabilir ama önerisi makul. Adamlar, içlerinden birinin bizimle kalmasına, diğerinin de patronunu ve bir koku işaretleyicisini almak için geri dönmesine karar verir.

Biri ayrıldıktan sonra diğeri bizi sözsüz bir şekilde kuzeye götürüyor. "Sanırım gideceğimiz yön burası," diyor Dalton. "Öyle görünüyor," diye mırıldanıyorum ve takip ediyoruz.

Arama yapmamıza izin verilen yön, aramak istediğimiz yön - muhtemelen "Sandy" olan adamı bulduğumuz genel alan. Sorduğumuzda bile korumamızın adını öğrenemiyoruz. Hiçbir şey öğrenemedik. Bizi kuzeye götürüyor ve sonra arkamızdan ilerliyor ve eğer silah zoruyla götürülüyormuşuz gibi hissediyorsak, en azından sırtımıza doğrultulmuş gerçek bir silah yok. Bu konuda not almışlar.

"Buradayken bir şey bulabildiniz mi?" Dalton soruyor.

"Olumsuz."

"Hangi alanları aradınız?" Cevap yok.

"Bizi bu tarafa yönlendirdiğine göre, henüz buraya bakmadığınızı varsayıyorum?"

"Olumlu."

"Gerçekten eski bir asker misin?" Dalton diyor ki. "Soruyorum çünkü askerlik yapmış bir arkadaşım var ve o böyle konuşmuyor. Bana soracak olursanız, biraz yapmacık görünüyor."

Sessizlik ve içimden bir ses adamın "affectation" kelimesinin ne anlama geldiğini ve bunun bir hakaret olup olmadığını anlamaya çalıştığını söylüyor. Dalton'un rahat tonu öyle olmadığını gösteriyor, bu yüzden cevap vermemeye karar veriyor.

Dalton durur ve patikada bir aşağı bir yukarı bakar. "Adamının bu yoldan gelmediğini biliyorsun, değil mi?"

Sessizlik.

"Ne yaptığımı görüyor musun?" Hiçbir şey.

Dalton iç geçirdi ve bana baktı. "Peki ya sen?"

"Buradaki patika açık, yani biri bu yoldan geçmiş olabilir. Ama ilerisi aşırı büyümüş. Buradan geçen biri bizim görebileceğimiz bir iz bırakmış olmalı."

"Altın yıldız." Şimdi G.I. Joe için Joe diyeceğim güvenlik görevlisine döndü. "Sen ormanın bu kısmını daha iyi tanıyorsun. Bu bölgede senin adamın gitmesi daha muhtemel bir yol var mı? Daha az büyümüş bir yol?"

Joe points.

Dalton, "Önden buyurun," diyor.

Joe bizi ortağıyla birlikte geldikleri yoldan geri götürüyor. Batıya doğru giderken Dalton yavaşlıyor ve gözlerini kısarak yana bakıyor. "Şuna ne dersin?"

Joe sağımızdaki patikaya baktı ve omuz silkti. Bir şey söylemiyor, sadece omuz silkiyor, ama yürümeyi bırakıyor, biz de bu patikayı takip etmekte bir sakınca görmediğini düşünüyoruz... ki bu patika cesedin olduğu yöne doğru gidiyor.

O yoldan devam ediyoruz. Dalton bunu benim yapacağımdan daha fazla önemsiyor - "yanlış" bir patikadan başlayıp sonra bunun olası olmadığını söyleyip geri dönüyor. Cesedi bulduğumuzu bilmelerini gerçekten istemiyor. Hatta daha sonra, cesedi biraz fazla kolay bulup bulmadığımızı merak etmelerini bile istemiyor. Bu kadar kurnazlığın gerekli olduğundan emin değilim ama ona güveniyorum. Benim yapabileceğimden daha iyi bir performans sergiliyor ve bu konuda o kadar iyi ki Joe rahatlıyor ve hatta öneriler sunmaya başlıyor.

Oradaki de ne? Ayak izi mi?

Toynak izi, muhtemelen geyik, toynak izlerini görüyor musun? Bu başka bir iz mi?

Hayvanlardan av izi, ama adamınız o tarafa gitmiş olabilir diye daha sonra not almamız.

Noktaya yaklaştığımızda Joe, "Şu iyi görünüyor" diyerek doğru çatala ayrılmayı öneriyor.

Storm havayı kokladığında yaklaşık elli metre ilerlemiştik. Dalton da bunu gösteriyor.

"Ne oldu kızım?" diyor. "Bir koku mu alıyorsun?" Elimi burnuma ve ağızıma götürüyorum. "Kokmuyor musun?"

Hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum, esinti yanlış yönden geliyor.
-Ama Joe dikkat kesildi ve derin bir nefes aldı. "Ne kokusu?" dedi.
Dalton, "Bir yırtıcının gözleri midesinden daha büyükmüş," diyor. "Artıklarını yakınlarda saklıyordu."
"Sence Sa-adamımız olabilir mi?"
"Ne?" Dalton kaşlarını çatarak ona bakar. "Oh. Hayır. Seni korkutmak istememiştim. Sadece birkaç ölü yaratık parçası. Belki bir geyik kalçası." Biz yürürken o da ormana bakıyor. "Yine de kontrol etmeliyim."
"Bu onuru sen kazanabilirsin," dedim. "Burada yeterince leşin üzerinden geçtim." Joe'ya bakıyorum. "Sonuncusu hareket etmeye başlayan ölü bir ren geyiği idi. İçinde bir gelincik olduğu ortaya çıktı."
Dalton, "Yavruyla burada kal," dedi. Sonra Joe'ya: "Miden bunu kaldırır mı?"
Joe doğruldu. "Evet, efendim."
İki adam Sandy'nin ölü yattığını bildiğimiz yere doğru giderler. Beşe kadar sayıyorum. Tam o sırada Dalton "*Siktir*" dedi.
"Lanet olsun," dedi Joe. "Ona ne oldu böyle?"
"Çocuklar?" Onlara ulaşmak için çalılıkların arasında çılgınca mücadele ettiğimi gösteriyorum. "Ne oldu? Ne yaptın sen-?"
Cesedi gördüğümde elimi ağzıma götürdüm. "Oh!"
"Bu senin adamın mı?" Dalton diyor ki. "Yüzüstü yattığı için teşhis etmek zor olabilir."
"Hayır, o bizim adamımız," diyor Joe.
"O halde, onu bulduğumuzu söylediğim için üzgünüm."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sandy'nin cesedini yattığı yerde bırakıp Bay Rogers'la buluşmak için geri dönüyoruz. Buluşma yerine vardığımızda diğer güvenlik görevlisi ve daha önce gördüğüme inandığım genç bir siyah adamla birlikte orada olduğunu görüyoruz.

Oraya vardığımızda Joe, Bay Rogers'ı bulduklarımızı anlatması için bir kenara çekti. Sonra Rogers geri dönüyor ve diğer iki güvenlik görevlisine de orada kalmalarını, yeni talimatları beklemelerini söylüyor.

Rogers benden Dalton'a baktı ve "Siz ikiniz de gelseniz iyi olur" dedi.

Bunu yapıyoruz. Yolda hiç konuşma yok. Joe kayıp bir çocuğumuz olduğundan bahsetmiş olmalı ama Rogers bu konuda hiçbir şey söylemiyor. Onu ilgilendirmez. Ve şimdi onun kayıp adamını bulduğumuza göre, burada yanlış bir oyun mu oynadığımızı merak etmek zorundayım.

Onu ölü adama götürmek istedik, böylece cevapları alabilecektik ve ayrıca kendi araştırmamızda o bölgeden kaçınmak konusunda endişelenmemize gerek kalmayacaktı - ki Sandy'nin cinayeti neredeyse kesinlikle Max'in kaybolmasıyla bağlantılıyken bunu yapmayacağız.

Ama Sandy'yi bularak, kendi bölgemizin dışında arama yapma bahanemizi yakmış olduk. Onların adamını da aradığımızı söyleyemeyiz. Bu nedenle, Max'i orada avlamamıza izin verirlerse, bu bir iyilik olur ve bu insanlar iyilik borçlu olmak istediğim insanlar değil.

Artık bunun için endişelenmeyeceğim. Rogers izin verse de vermese de aramamız gereken yeri arayacağız. Tek soru izin isteyip istemediğimiz.

Sonunda o noktaya ulaştık. Önce Joe ve Rogers'ın girmesine izin verdik.

Şok, iğrenme ya da keder laneti yok. Hiç ses yok.

Fırtına'yı takip ediyoruz ve bizimle kalmasını sağlıyoruz.

Rogers bize döndü. "Böyle bir yerde yaşam hakkında hiçbir şey bilmediğimi itiraf etmeliyim. Bir hayvan saldırısının izlerine baktığımı varsayabilir miyim? Pençeleri olan bir şey? Bir ayı ya da büyük bir kedi?"

"Yaklaşabilir miyim?" diye sordum.

Başını sallıyor ve yaklaşırken Storm'u Dalton'la bırakıyorum. Cesedin yanına eğilip yaraları inceliyorum.

"Temiz kesikler," diyorum. "Bu bir hayvan saldırısıyla tutarlı değil." Dalton'a bakıyorum.

"Evet, yaklaşmama bile gerek yok," diyor Dalton. "Bunu hiçbir hayvan yapmadı. Bir şey onu yiyordu" -bugün buna dair daha fazla işaret var-"ama diğer yaralar bir yırtıcı için hiç mantıklı değil. Boğazına ya da karnına saldırıyorlar. Sirtını oymazlar."

"Bıçağa benziyor," diyorum.

"Av bıçağı olabilir mi?" Dalton öyle diyor. Başımı sallıyorum. "Bunun için çok küçük."

"Peki ya kendi bıçağı?" Dalton Rogers'a bakar. "Bize bir çakısı olduğu söylendi."

"Muhtemelen mi?" Ben de öyle dedim. "Yaralar bir çakı için biraz büyük görünüyor. Silah büyük değil ama küçük de değil."

Joe, "Ona saldıran adamın bıçağı vardı," diyor. "Söylediği buydu."

Tereddüt ediyorum, bunu çözümlüyorum. Belli ki Sandy'ye saldıran kişinin bıçağı vardı. Ama Joe'nun kastettiği bu olamaz.

"Bekle," diyor Dalton. "Ayı postu giyen adamı gören adam bu mu?"

Rogers, Joe'ya çok soğuk bir bakış atar, bu kayma için disiplin cezası vaat eden bir bakış. Sonra Rogers tereddüt ediyor. Bize doğru gizlice baktığını, değerlendirdiğini ve karar verdiğini görüyorum ve görmemiş gibi davranıyorum, ciddiyetle önümüzde duran ölü adamın yaralarına odaklanıyorum.

"Evet," diyor Rogers sonunda. "Bu, yerel şamanımızla karşılaşan çalışanımız. Bu bir tesadüf değil. Onunla karşılaştıktan sonra adamlarımızdan çalışmak için dışarı çıkmadıkları sürece yerleşim sınırları içinde kalmalarını istedik. Ancak bunu uygulamadık. Onlar kendi kararlarını verebilecek yetişkinlerdir ve ben insanların bunu yapmasına izin verilmesi gerektiğine inanıyorum. Özgür irade ve kendi kaderini tayin hakkı."

Ben bir şey demiyorum. Aynı zamanda özgür iradeye ve kendi kaderini tayin etme hakkına inanmakla birlikte kamu güvenliğini bunun üzerinde tutuyorum. Eğer bu adam -Sandy- orada ne olduğunu gördükten sonra ormana girmeyi seçtiyse, bu onun tercihidir, değil mi? Haven's Rock'ın bir sakini uyarıldıktan sonra ormana girmeyi seçerse, bu onların seçimidir, değil mi?

Mantıklı görünüyor. Ancak kaç kez birileri kurallarımızı çiğneyip kendilerini tehlikede bulmuş ve kurtarıldıktan sonra bizi yeterince açık olmadığımız için suçlamıştır? Peki ya daha açık olamadıysak? O zaman neden biz -uzmanlar- yeni gelenlere vahşi doğada kendi güvenliklerini yargılamaları için güveniyorduk?

Kurallarımızı çiğneyen birinin sadece kendisini tehlikeye atmadığını da kabul etmeliyiz. Biz de dahil olmak üzere insanlar onları bulurken zarar gördü. Ayrıca, yırtıcı hayvanlar ya da insanlarla başlarını belaya sokma riski de taşıyorlar ve bu da onları kasabaya kadar takip edebilir.

Rogers'a şüpheyile yaklaşırsak, çalışanlarına yetişkinler gibi davranıyor ve Sandy'nin ormanda şimdi herkes için tehlike oluşturacak birini kızdırmış olabileceğini bilecek deneyime sahip değil.

Bu yüzden küçük konuşmasına tepki vermedim. Sadece devam etmesini bekledim. Devam etmediğinde, tarafsız bir tonda, "Bu koşullar altında işçilere dışarı çıkmamalarını tavsiye etmiştiniz ve bu çalışan - ayı postu giyen adamı ilk gören kişi - dinlemedi" dedim.

"Bir kez daha görülmek istedi," diyor Joe.

Kaşlarımı çattım. "Başka bir görüntü mü? Ayı postu giyen bıçaklı bir adam mı?"

Rogers Joe'ya bakar. "Açıkla."

Joe bana döndü. "Sa -bu çalışan- diğer bazı çalışanlar tarafından alaya alınıyordu. Bunu taciz olarak algıladı, ancak resmi bir rapor hazırladığında bunun sadece bir sataşma olduğuna karar verdik. İş arkadaşları gördüklerine inanmadılar ve 'travma' nedeniyle izin istediği konusunda şaka yaptılar. Onların yanıldığını kanıtlamaya kararlıydı. O gece de dahil olmak üzere birkaç kez dışarı çıkmıştı."

"Geri dönmediğinde."

"Evet, hanımefendi."

"Ne yapmayı umuyordu? Adamın kendisiyle mi uğraşacaktı?"

"Hiç sanmıyorum. Birisi adamın 'inini' bulmaktan bahsettiğini söyledi. Oraya böyle diyordu. Dağ adamının inini. Orayı bulup bizi oraya götürmek istiyordu, böylece adamla başa çıkabilecektik."

"Bu da çalışanınızın gördüğünü iddia ettiği şeyi gördüğünü kanıtlar."

"Evet, hanımefendi." Sandy'nin cesedine baktı. "Sanırım sonunda adamı buldu."

"Bundan emin değiliz."

Joe bana bakıyor, kaşları çatılıyor. "Öyle değil mi? Kendisine bıçakla saldıran çılgın bir orman adamını aramaya gitti. Şimdi de ormanda onlarca kez bıçaklandı."

Rogers ellerini kaldırır. "Göründüğü gibi olmaması ihtimaline karşı komşumuz tedbirli davranıyor. Şimdi buradaki çalışanın kaybolan genç bir adam olduğunu söylüyor..."

Genç adam mı? Geçmiş düşünüyorum ve "oğlan" ya da "çocuk" dediğimizde Joe'nun "genç" olduğunu varsaymış olması gerektiğini fark ediyorum. Rogers'ı düzeltelim mi? Hayır, böylesi daha iyi. Kasabamızda çocuk olduğunu ima edecek bir şey söylememek için daha dikkatli olmalıydım.

"En büyük önceliğimiz o tabii ki," diyorum. "Bu adamın katilini bulmaktan bile daha öncelikli."

"Anlaşıldı. İhtiyacınız olan her konuda benimle işbirliği yapabilirsiniz. Ve evet, genç adamınızı aramak *aynı zamanda* çalışanın katilini aramak demek, yani bu tamamen fedakârca bir teklif değil. Ama gerçek." Bakışlarımla buluştu. "Düşmanca bir tavır takındığımızı biliyorum ama bunun işverenimin maden çıkarlarını korumak için olduğunun da farkındasınızdır sanırım. Ben kampımızı yönetmek ve buluntuyu korumak için buradayım."

"Anlaşıldı," diyorum.

"Güzel. O halde 'tam işbirliğinin' yine de bazı kısıtlamaları olacağını da anlayacaksınız."

Dalton, "'Dolu' kelimesinin farklı bir tanımı var, ha?" diyor.

Rogers onu görmezden gelir. "Burada arama yapma becerileriniz adamlarıminkini aşıyor, bu yüzden sizden bu dağ adamını aramanızı istedim."

Adamının ölümünün en azından kısmen bizim suçumuz olduğunu düşündüğünü anlamamıza yetecek kadar uzun bir süre duraklıyor. Sandy'nin kendi topraklarında öldüğünü söyleyebilirdim. Zahmet etmedim. Bu bizim suçumuz *değil*. Rogers bu konuda daha yetenekli olduğumuzu söyleyebilir, ama yine de hiçbir yardım teklif etmeden aramayı bizim üzerimize yıktı.

Cevap vermeyince biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. Sonra devam etti, "Ama şimdi tüm adamlarımın tam kullanımına sahip olacaksın."

madencilerimize göz kulak olmak için görevlendirilecek. Siz bu katili bulana kadar faaliyetlerimiz duracak."

"Peki ya bahsettiğiniz kısıtlama?" Dedim.

"Bölgesel elbette. İşverenlerim yerleşim yerimize ya da çalışanlarımıza tam erişim sağlamanıza izin vermeyecektir. Yaşanan trajediyi göz önünde bulundurarak onlarla konuşabilirim, ancak kesin olarak söyleyebilirim ki yerlerinden kıpırdamayacaklar. Onların çıkarları her şeyden önce gelir."

Kulağa tanıdık geliyor. Rogers'a karşı bir parça sempati bile uyandırabilir. Yetkili kişi o değil. O sadece bir ağız. Phil'in Rockton'a sürülmeden önce olduğu gibi.

Eğer durum buysa, Rogers'ın yakında içinde bulunduğu durumun tüm ağırlığını anlayacağından şüpheleniyorum. Rockton'da yaşadığımız durumla aynı; politika ve prosedürler güneydeki rahat evlerinde oturan insanlar tarafından dikte edilirken biz sahada tehditlerle uğraşıyorduk.

Ayaklarınızın dibinde yatan, otuz üç yerinden bıçaklanmış ve leş yiyicilerin ziyafet çekmesi için bırakılmış çalışanın cesedini görmeniz gerekmediğinde kârı ön planda tutmak kolaydır.

"Pekâlâ," dedim. "O zaman bana açıkla. Nerede arama yapamayız?"

"Kendimiz arayacağımız bir çevre oluşturacağız, ancak bu adamın kampımızdan birkaç yüz metre uzakta gizleneceğini düşünemiyorum."

"Peki ya ceset?" Başımınla onaylayarak söylüyorum. "Sanırım otopsi yapacak bir doktorunuz var?"

"Bunun için gönderilecek."

Bu da bize tıbbi bakımları olup olmadığını söylemediği anlamına geliyor. Tıpkı bizim ona bunu söylemeye istekli olmadığımız gibi. Bu hassas açmazı bozabilecek birkaç şeyden biri bu. Eğer onların doktoru yoksa ve bizim varsa, bu onların kapımızı çalmaları için bir sebep olacaktır.

"Güzel," diyorum. "O zaman bunu size bırakıyorum. Önceliğimiz kayıp çocuğumuzu geri almak."

Joe, Sandy'nin cesedine bakarak, "Umarım bu onun da başına gelmemiştir," der. Herkesin bakışlarını yakalar ve biraz kızarır. "Özür dilerim. Bu konuyu açmak istememiştim."

Rogers, "Ancak bunun bir endişe kaynağı olduğu açık, bu da aciliyeti artırıyor," diyor. "Şimdi, bunun nasıl işleyeceğini tartışalım."

Rogers'ın bize bunun nasıl çalışacağını anlatmasına izin vereceğiz. Sonra biz de ona gerçekte nasıl çalışacağını söyleyeceğiz.

Fazladan adam teklifini kabul edeceğiz ve onlara arama yapacakları bölgeleri tahsis edeceğiz. Onlar sınırın kendi taraflarında kalacaklar. Arayıcılarımız bizim tarafımızda kalacaklar... biz hariç. Dalton ve ben izlerin bizi götürdüğü her yere gitmekte özgürüz. Ayrıca Rogers'ın adamları da onları koyduğumuz yerde kalmalılar. İçlerinden birinin bizi vahşi adamlarıyla karıştırma riskini göze alamayız.

Bu arada, dışarıda sadece en sağlam adamlarını istiyoruz. Kesinlikle ürküp kayıp sakinimize ateş edecek kimse olmasın. Arama yapan herkes silahlarını kılıfına sokmuş olmalı.

Sonra Rogers'a adamlarının nereyi aramasını istediğimizi söyleyeceğiz... ki burası değil. O kulübeyi ya da Max'in kanıtlarını bulmalarını istemiyoruz. Yardımı olacağını düşünseydik izin verirdik ama sunabilecekleri tek şey fazladan göz ve ayak. Bunu kabul ediyoruz. Sadece bizimle birlikte çalışmalarını istemiyoruz. Bu yapabileceklerimizi ve söyleyebileceklerimizi kısıtlar ve bizi Joe'nun yaptığı gibi hatalara açık hale getirir.

Rogers'a katilin izini bulma umuduyla Storm'un cinayet mahallinden itibaren iz sürmesine izin vereceğimizi söyledik. Bu nedenle, ölen çalışanlarını mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırmalarını ve daha fazla koku izi bırakmamak için bu alandan uzak durmalarını istiyoruz.

Rogers daha sonra ayrılır ve biz de dün gece yapmaya vakit bulamadığımız şeyi yaparız; Storm'un katilin izini bulup bulamayacağına bakarız. Bulamıyor. Deniyor ama izlerin hepsi Sandy'nin cesedine geri dönüyor gibi görüldüğünde, sanki katil bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmek için orada dolaşıyormuş gibi, kafası umutsuzca karışması uzun sürmüyor. Hayvanların da beslendiği gerçeği, çürümenin neredeyse ezici kokusu gibi kokuları da karmaşıktırıyor.

Bu başarısız olunca, Storm'u tekrar yıkık kulübeye götürüyoruz. Tıpkı dün gece yaptığı gibi izi kolayca buldu. Onu takip ediyor... ve derede kaybediyor. Daha fazla zaman harcayarak

Max ve onu kaçıran kişinin dereden nereden çıkmış olabileceğini bulmaya çalışıyoruz ama yine bulamıyoruz.

Haven's Rock'a geri dönmeliyiz. Anders bir geceliğine gidersek endişelenmemesi gerektiğini biliyor ama sakinlerin tedirgin olmasının da bir sınırı var. Şu anda onlara gergin olmaları için daha fazla sebep veremeyiz.

Max'in izinden ayrılmaktan nefret ediyorum. Hatta daha fazla kalmak için bahaneler bulmaya çalışıyorum. Yapabileceklerimizin sonuna geldiğimizi biliyorum ama Dana'ya geri dönüp Max'in izini bulduğumuzu ve uzaklaştığımızı söylemekten kesinlikle korkuyorum.

Dana'ya söylemekten korkmak iyi bir bahane olabilir ama gerçek şu ki gitmek istemiyorum. Sonunda Max'in hayatta olduğuna dair somut kanıtlarımız var ve sanki gitmek vazgeçmek gibi geliyor.

Bu kendime çok yüklediğim anlamına gelmiyor. Başka biri kasabaya gelip Max'in izini bulduğunu ve gittiğini söylese ne hissederdim diye düşünüyorum. Onlara doğru şeyi yaptıklarını söyledim ama içten içe fısıltılar olurdu.

Çok mu kolay pes ettiler?

Ya biraz daha denemeye devam etselerdi? Ya biraz daha fazla deneselerdi?

Sanki onu uzaktan görmüşüz, tekrar bulmak için birkaç dakika harcamışız ve sonra vazgeçmişiz gibi. Dalton da aynı şeyi hissediyor. Bu yüzden tartışmıyorum. Çünkü birimiz devam etmek isterse, diğeri de kabul edecek, bırakan taraf olmanın suçluluğunu kabul etmek istemeyecektir. Bu yük paylaşılmalı.

Yürürken Dalton, "Diğerlerini de getirip arayacağız," diyor. "Storm'un burnuna güvenmeyeceğiz, sadece arayacağız."

"Bay Rogers'ın adamlarının bize yardım etmesine izin vermeli miydik? Yerde daha fazla göze ihtiyacımız varsa..."

"Henüz değil. Evet, biliyorum sadece işini yapıyor ve bizi kırmak da bunun bir parçası. Ben de aynı şeyi yapıyorum. Ona otopsi yapabilecek biri olduğunu söylemedim. Madencisini öldüreni aramak için kasabaya yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Pislik olmak Haven's Rock'ı koruyacaksa ben de pislik olacağım. Çok tecrübem var. Bu yüzden bize çalışan gibi davrandığı için onu suçlamıyorum ama bundan hoşlanmak zorunda da değilim. Çoğunlukla, bu durumda, ona güvenmiyorum.

Erkekler. Silah meraklısıdırlar. Silahlarını kılıfında tutmaları gerektiğini söyleyebiliriz ama bunu yapacaklarına inanmıyorum."

"İyi bir noktaya değindin. Evet, yardımlarının bir riski var." Ona bir bakış attım. "Sence kaç tane güvenlik elemanları vardır? Onları ayırt etmekte zorlanıyorum."

"Saçlarını kestirmiş beyaz adamları ayırt etmekte zorlanıyor musun?" Bir elini kendi kısa saçlarında gezdiriyor.

"Boydan kesimli ve sert bakışlı beyaz adamlar. Bu bir tip." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bir dakika. Bana kim olduğunu tekrar hatırlatır mısın?"

Şaka yaptığımı biliyor. Yani, yarı şaka. Dalton'ı asla Rogers'ın adamlarından biriyle karıştırmam. Onlarla ilgili her şey "Sadece emirleri uyguluyorum, hanımefendi" diye bağılıyor ve bu benim kocam *değil*.

"Evet, ben de onları birbirinden ayıramıyorum," diyor. "Bir Siyah ve bir Latin var gibi görünüyor. Başka?" Omuz silkiyor. "En az iki beyaz adam olduğunu biliyorum ama sadece onları birlikte gördüğümüz için. Ben de daha yaşlı bir beyaz adam gördüm. O ikisi de bizden daha gençti. Ama kadın yoktu."

Başımı salladım. "Rogers hiç kadın olmadığını söyledi, buna muhtemelen muhafızlar da dahildir."

"Yani en az beş güvenlik görevlisi. Tabii rotasyonla gelmiyorlarsa. Bu durumda kampta bir seferde üç kişi bile olabilir -bugün üç kişi gördük."

"Üç kişi makul olur. Şu anda Haven's Rock'taki küçültülmüş boyutumuzda bile sen, ben ve Will'in yanı sıra yarı zamanlı Kenny var."

Yürürken bize bakıyor. "Endişelisin." "Hmm?"

"Bu boş bir soru değildi. İlk başta, yardım için kaç adam ayırabileceklerini merak ettiğinizi düşündüm. Ama öyle değil. Tam zamanlı güvenlik görevlilerinin sayısının endişe verici olup olmadığını merak ediyorsunuz."

"Endişelenmek için bir sebep var mı? Asıl soru bu." Başını salladı. "Evet. Soru bu."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Haven's Rock'a vardığımızda, düşmeye hazırdım. Güneyde kendimi iyi durumda görüyordum. Olmam da gerekiyordu. Eğer bir şüpheliyi kovalıyorsam, ufak tefek bir kadın polise bakıp dövüşmenin en iyi seçenek olduğuna karar verecektir. Aslında bu benim avantajıma, çünkü sakat bacağım beni gerçekten *geçebileceği* anlamına geliyor.

Bu yüzden spor salonunun en sevmediğim bölümü olsa da aikido becerilerimi ve güç kondisyonumu biraz kardiyo ile birlikte sürdürdüm. Ama sonra buraya geldim ve neyi kaçırdığımı fark ettim. Dayanıklılık. A noktasından B noktasına gitmek için yarım gün boyunca zahmetsizce yürüyüş yapabilme becerisi, tıpkı bir dedektif olarak şehir içinde araba kullandığım gibi. ATV'miz ve arazi bisikletim var ama dağ yamaçları da dahil olmak üzere saatlerce yürüyebilmeliyim, üstelik teçhizatla dolu bir sırt çantası taşıırken.

Normalde, tam olarak bunu yapabilirim. Ama sabah bulantıları yüzünden bütün gün düşük yakıtla çalışıyorum. Tıp uzmanlarına hak vereceğim ve sabahları daha kötü olduğu için buna sabah bulantısı dediklerini varsayacağım. Ancak bu isim, saat öğleyi vurduğunda kendimi iyi hissedeceğimi ima ediyor. İyi hissetmiyorum. Sadece biraz yemek yiyebilecek ve onu orada tutabilecek kadar iyi hissediyorum.

Bir yanımda panikliyor. İki kişilik yiyorum! Ya bebeğimi aç bırakıyorsam? Evet, "bebeğim" şu anda bir lokma yemekle yetinebilir. Diğer yandan ben? Bütün günü yürüyerek geçirecek kadar besin almıyorum.

Evimize vardığımızda Dalton "İçeri girin," dedi. "Güncellemeleri ben hallederim."

"Hayır, yapabilirim-"

"Herkesi bilgilendireceğim konusunda bana güvenmiyor musun?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Evet, bel altı vuruş," diyor. "İçeri gir. Storm'la birlikte dinlen, onun da ihtiyacı var. Bana ne yemek istediğini söyle, zapt edebileceğini düşündüğün herhangi bir şey, ben de senin için birini göndereyim."

"Ben fi-"

"Ve iyi olduğunu söyleme, Butler. Zar zor ayaktasın. Sadece yük olmak istemediğini biliyorum. Askerlik yapmak ve işinizi yapmak istiyorsunuz. Ama şöyle bir şey var..." Bana doğru baktı. "Bir sağlık sorununu küçümsemekte ısrar edersen, başkaları için işleri kolaylaştırmazsın. Ya yardım kabul etmen için seni kandırmamız ya da yarı kapasiteyle çalışarak idare etmemiz gerekiyor. Bunun ne size ne de bize faydası var. Ve evet, bu da başka bir belden aşağı vuruş. Ama aynı zamanda? Gerçek."

Haklı tabii ki. Dinlenmek, yemek yemek ve tam kapasiteyle ya da elimden geldiğince ona yakın bir şekilde geri dönmek daha iyi.

Bunu söylemiyorum, çünkü yorgunum ve kendimi bok gibi hissediyorum, bu yüzden evet, biraz sinirli olacağım. Bunu daha sonra telafi edeceğim. Şimdilik gitmesi için huysuzca el sallıyorum ve eve doğru ilerliyorum.

"Seni seviyorum!" diye sesleniyor arkamdan.

"Her neyse," diye karşılık veriyorum ama gülümsediğimi görebilsin diye dönüyorum.

"Bana yemek siparişi mi vereceksin? Yoksa onlara her şeyden biraz yapmalarını ve kraliyet ziyafeti gibi tabak tabak dağıtmalarını mı söylemem gerekiyor?"

Aslında kulağa cazip geliyor ama başımı sallıyorum. "Sade kurabiye ya da kekleri varsa onları ve biraz sebze alacağım. Isabel'in limonatası varsa o da iyi olur."

"Tamamdır. Bir saat içinde döneceğim."

Kasabaya doğru ilerlerken hızını artırıyor ve ben de bu konuda homurdanmamaya çalışıyorum. *Birisi* tüm gün yürüyüş yaptıktan sonra kendini daha kötü hissetmiyor. Çünkü rehin alan kişiye DNA'sının yüzde ellisini vermiş olmasına rağmen birinin sağlığı aniden rehin alınmadı.

Homurdan, homurdan. En azından nispeten iyi huylu bir homurdanma. Evdeyim ve Max hâlâ kayıpken burada olmak istemesem de kapıyı açtığımda içimdeki rahatlama hissini bastıramıyorum.

Dün sabahki kargaşadan dolayı çıkmadan önce ortalığı toplamamıştık ve bakışlarım doğrudan ocağın üzerindeki kahve fincanlarına ve kanepenin yanındaki yarısı yenmiş tost tabağına gidiyor. Yine de ortalığı toplamaya başlarsam, durmayacağım ve sonra not defterimi ve telefonumu çıkarıp Sandy'nin cesedini incelerken aldığım notları gözden geçirmeye başlayacağım ve ...

Hayır, hayır. Üniversite yurdum bundan on kat daha kötü görünüyordu, çünkü dağınıklık beni çılgına çevirse de ailemin ve April'in takıntılı düzenine isyan ediyordum. Evet, sözde rasyonel bir insan olarak, görünüşe göre inat uğruna kendi kendimi sabote etmeye yatkınım. Özellikle de ailem dağınıklığı görmek için yatakhane mi hiç ziyaret etmemişken.

Kanepeye yığılıyorum. Eşit bir rahatlama iniltisiyle Storm da köpek yatağına yığılıyor. İkimiz de beş dakika boyunca boşluğa bakıyoruz. Sonra Storm horluyor... ve ben hala bakıyorum, beynim olay yerinden kaydettiğim notları dinlemenin yanlış bir şey olmayacağını fısıldıyor.

Bunu bir masal gibi düşünün.

Otuz üç kez bıçaklanan bir adam hakkında.

April ile yara izleri hakkında konuşmak isteyeceğim ama daha çok kendi olay yeri teknik çalışmamı yapmam gerekiyor. Sandy'nin gördüğü silahla ilgili notlarımı tekrar gözden geçirmeli ve bulduğum yaralarla daha kesin bir şekilde karşılaştırmalıyım.

Madenci Sandy ayı-adam tarafından mı saldırıya uğradı? Bu gerçekten de en olası açıklama. Sandy daha önceki tanık raporunda ayı adamın salladığı bıçağı tarif etmişti, bu da yaraların büyüklüğüne uyuyor gibi görünüyor. Sandy ormanda başıboş dolaşırken ayı adamın Max'i o kulübede rehin tuttuğunu hayal edebiliyorum.

Sandy sesler mi duydu? Ormanda o kadar uzağa gidiyorlar ki, bunun tetikleyici bir olay olduğundan şüpheleniyorum. Ayı-adam Max'i bırakıyor, muhtemelen bağlı. Sandy'ye gizlice yaklaşıyor, Sandy ormanda bir şeyler duyuyor ve patikadan uzaklaşıyor, arkadan saldırıya uğruyor. Ayı-adam onu yere serer ve sonra vahşileşir, tehdidin ortadan kalktığından kesinlikle emin olana kadar bıçaklamaya devam eder.

Bundan sonra, ayı-adam Max'i hareket ettirmesi gerektiğini fark etti. Sandy öldüğüne göre, kulübeyi iyice temizlemek için zamanı vardı, geriye sadece güve yeniği battaniyeler kalmıştı. Ancak, telaşlı olduğu için, dereye ulaşana kadar izini gizlemeyi düşünmedi.

Ayı adam Max'i neden kaçırsın ki? Umuyorum ki, adamın yanıltıcı zihninde bir oğul arıyordur. Vahşi doğada yoldaşlık artı öğretecek ve yetiştirecek bir çocuk.

onun yolları. Bu dürtü güçlüdür. Başka türlü mantıklı insanlarda da gördüm. Hatta bunun bir versiyonunu kendi ailemde de gördüm. April ve ben onların mirasıydık. Onların izinden gitmemiz ve dünyadaki işlerini devam ettirmemiz gerekiyordu. Bunu yapmadığımda, onları hayal kırıklığına uğrattım.

Erkeklerin oğul sahibi olma dürtüsü kültürel olarak daha da kökleşmiş durumda. Ayı adamımızın Max'i görüp bir oğul hayal etmiş olması mümkün mü? On yaşında olan Max bunun için mükemmel bir yaşta. Kendi başının çaresine bakabilecek ve vahşi doğada hayatta kalmanın temellerini öğrenmeye başlayabilecek kadar bağımsız ama ciddi bir tehdit oluşturacak kadar da büyük değil. Bu senaryonun tersine, Dalton'ın yerleşimcilerin elinden alınıp kederli bir çiftin oğlu olarak kasabaya getirilmesiyle Dalton'ın ormandan kaçırıldığı yaş aşağı yukarı aynıdır.

Eğer cevap buysa, Max şu an için nispeten güvende demektir. Neler olduğunu görecektik ve onu esir alanın gardını düşürmek için ne gerekiyorsa yapacak kadar zeki. Bu da bize onu bulmamız için zaman verir. Travma geçirecek ama en çok korktuğum senaryo olan cinsel bir avcı tarafından kaçırılması durumunda yaşayacağı ölçüde değil.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Ölümünün ardından Sandy'nin Bay Rogers'la yaptığı röportaj notlarını tekrar okumalıyım.

Ayağa kalkıyorum... ve arka verandadan bir ses geliyor.

Ben hareketsizim. Kulübemiz kasabaya bakıyor, arka güvertemizde orman manzarasından başka bir şey yok. Bu da evimize gelen hiç kimsenin arka kapıyı çalmayacağı anlamına geliyor.

Dinledim ama her şey sessizleşti.

Gerçekten bir şey mi duydum?

Storm'a bakıyorum, o kadar derin uyuyor ki, bir boz ayı ailesi tarafından istila edilebileceğimizden ve onun bunu fark etmeyeceğinden şüpheleniyorum.

Verandada yiyecek bıraktık mı? Bu konuda son derece dikkatliyiz. Yiyecekler haşereleri çeker ve buralarda o haşereler farelerden çok daha büyük olabilir.

Masadan silahımı aldım ve mutfığa doğru yöneldim. Bir şeyler duyduğumdan şüpheleniyorum ama yine de kontrol edeceğim. Köşeyi tam zamanında döndüğümde pencereden gri bir kuyruk görüyorum.

Kurt mu?

Bu beni durdurdu. Genelde kurtlar hakkında endişelenmem ama utangaç yırtıcılar verandamıza gelip içeri bakmaya başlarsa bu beni endişelendirir. Kuyruk kayboldu ve ben köşeyi dönerken Storm yanıma dokunarak beni sıçrattı. Onu okşamak için uzandım ama yanımdan geçip arka kapıya doğru yürüdü ve omzunun üzerinden beklentiyle baktı.

Ben kıpırdamayınca, kapının kolunu dürttü.

Şunu açın lütfen. Dışarı çıkmak istiyorum.

Tamam. Storm kurtlara her ne kadar saygı duysa da, kendi bölgesinde bir kurtla karşılaştığında o kadar da rahat davranmayacaktır... tabii bu türün çok özel bir örneği değilse.

"Nero?" Storm'a söyledim.

Dışarıdan cevap olarak bir havlama geliyor.

Bakışlarım pencereye doğru kayıyor. Kurtlar havlamaz. Bu ses bir insandan geldi.

Dışarı bakıyorum. O kadar ani bir yüz beliriyor ki dehşet içinde geri sıçramam gerektiğini biliyorum. Bunun yerine, içim rahatlarken sadece başımı sallıyorum.

Kapıyı çekip açtım. "Lilith."

"Bu hiç hoş değildi," diyor. "En azından, böyle ortaya çıktığım için bana silahını çekmeliydin."

"Daha çok etrafta sinsice dolaştığın için silahımı sana doğrulttum."

"Sinsice dolaşmak mı? Sabırla dönüşünü bekliyordum."

Söylediğim gibi, Lilith çok normal görünüyor, eğer güzelce el işçiliğiyle yapılmış geyik derisini görmezden gelirsek. Kendi botlarını yapacak kadar ileri gitmiyor - bunlar pahalı yürüyüş botları, daha önce görmediğim bir çift. Beyaz tenli, belki otuzlu yaşlarının sonunda, koyu sarı saçları mükemmel bir şekilde taranmış ve şık gözlükler takıyor.

Lilith kurt terbiyecisi bir cadı gibi görünmeyebilir ama yine de öyle olmadığına ikna olmadım. En azından yarı cadı ve yarı doğa fotoğrafçısı, pahalı aksesuarlardan hoşlandığı düşünülürse çok başarılı bir fotoğrafçı.

"Kulübenin önünden iki kez geçtik," diyorum. "Sadece Nero evdeydi. Bir not bıraktık. Endişeliydik."

"Notu görmedim. Sizi endişelendirdiğim için üzgünüm. Sanırım artık bu uçsuz bucaksız ormanda tanıdıklarım olduğuna göre, gittiğimde mesaj göndermeye başlamam gerekecek. İki ayda bir birkaç günlüğüne gidiyorum. Münzevi bir eksantrik bile arada sırada e-postalarına cevap vermeli. Ben de malzemelerimi o zaman alıyorum. Nero'yu götürmüyorum. Çok isterdim ama insanlar sorular soruyor ve zaman zaman yetkilileri arıyorlar, onlar da cazibeme rağmen onun çoğunlukla husky olduğu hikayemi her zaman kabul etmiyorlar."

"Demek Nero senin kulübeni koruyordu. Ayı postu giyen potansiyel bir psikopatın ortalıkta dolaştığını düşünürsek bu rahatlatıcı."

"Bir ne?"

"İçeri gelsene?" Elimle işaret ediyorum. Tereddüt edince, "Dışarı çıkabilirim ama dinlenmem gerekiyor. İki gündür dışarıdayız ve kendimi iyi hissetmiyorum."

Yine tereddüt ediyor. "Bulaşıcı mı?"

"Kesinlikle olmaz. İçeri gelir misin? Sadece ben varım. Bir de Storm."

"Oh, beni içeri kilitleyip ücretsiz ev işçisi yapacağınızdan endişelenmiyorum. Bir ya da iki öğünden sonra hatanı anlayacaksın. Sadece Nero'yu yoldan geçenleri ürkütebileceği bir yerde bırakmak istemiyorum." Dönüyor. "Nero? İçeri gelir misin?"

Eliyle işaret ederken ondan kapıya doğru bakıyor. Storm etrafıma bakıyor ve yemin ederim Nero içeri girmeden önce başını sallıyor.

"Güzel," diyor. "Çünkü bir yere gitmek istemiyorsa, gitmez. O kürk dağıyla da aynı sorunu yaşadığınızdan şüpheleniyorum."

"İstiyorum."

İkisini de içeri alıyorum. "Size bir şey getireyim mi?"

"Varsa bir bira alacağım ve bunu sadece hasta olduğunuzda sizi sıcak bir içecek yapmaktan kurtarmak için yapıyormuş gibi davranacağım."

"İyi bahane." Yer altındaki buzluktan bir bira ve tezgahın bir kutu kurabiye alıyorum. İkisini de ona uzattım.

"Misafirperverliğinizi seviyorum," diyor. "Ayrıca kutunun tamamını almamı istediğinizi düşünmüş gibi yapacağım ve siz çok kibar bir insan olduğunuz için beni düzeltmekten nefret edeceksiniz."

"Yeterince adil."

Oturma odasına geçip yerleşiyoruz.

"Şimdi, ayı postu giyen psikopata geri dönelim mi?" diye soruyor.

"Bu yüzden kulübenizdeydik. Sakinlerimizden biri yarı ayı yarı insan bir yaratığa benzediğini düşündüğü bir şey gördü. Bir ayı olduğunu düşündük ve bir yürüyüş grubuna yaklaştığından endişe ederek aramaya çıktık. Sonra Bay Rogers-"

"Kim?" diye araya giriyor.

"Pek de dostane olmayan ortak komşumuz." "Titizlikle kaçındığım madenciler."

"Evet. Adamlarından biri aynı yaratığı görmüş gibi görünüyor. Ancak yakından görmüş ve ayı postu giyen vahşi görünümlü bir dağ adamı olduğunu rapor etmiş."

"Tamam..."

"Biz de size haber veriyorduk. Tabii ki orada olmadığınızı görünce biraz endişelendik."

Dudakları seğiriyor. "Bir dağ gelini olarak kaçırılmış olabileceğimi mi düşündün?"

"Her nasılsa, bunu yapan birinin, siz ona yemek pişirmeden *önce* bile yaptığı hatanın farkına varacağını düşünüyorum. Ama yaralanmış olma ihtimalini de göz önünde bulundurmak zorundaydık."

"Umarım beni aramak için çok fazla zaman harcamamışsındır." Yüz ifademi yakaladı. "Yoksa en azından beni aramak için *biraz* zaman harcadığını mı ummalıyım?"

"Başka birini arıyorduk, o yüzden sen de bu işin içine dahil oldun."

"*Toplandım*. Bir kızı nasıl sıcak ve tüylü hissettireceğini biliyorsun. O zaman kayıp biri var? Ben de bunun için buradayım."

Kalbim yerinden fırladı. "Birini mi gördün?"

"Hayır, ama sanırım Nero yaptı. Dün gece dışarıdaydı ve hırladığını duydum. Tam dışarı çıktım ki bir şey -muhtemelen bir hayvan- kaçtı. Bu sabaha kadar başka bir şey düşünmedim, ta ki ormanda bir insana ait izler bulana kadar. Başka bir kadınınız daha mı kayboldu? Çok fazla kadın kaybediyor gibisiniz."

Kalbim hızlandı. "Bir kadın mı?"

"Benim tahminim de bu. Birkaç kısmi ayak izi buldum ve bunlar küçüktü."

"On yaşımda bir çocuğa ait olacak kadar küçük mü?"
"Oğlan mı?" Başını kaldırıyor, gözleri açılıyor. "Oh, kahretsin."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Lilith bundan sonra her zamanki soğukkanlılığını kaybederek özür diledi. Evet, ayak izlerini görünce doğruca Haven's Rock'a gitmişti ama çocuk olduğunu bilseydi daha hızlı hareket eder ve evimizin önünde birinin gelmesini beklemezdi.

Kısmi baskıları bir sanatçı gözüyle ayrıntılarıyla anlatıyor ve bunlar hiç şüphesiz Max'in.

Dün gece hayattaydı. Bu beni rahatlatmalı. Hayattaydı ve Nero onu korkutmadan önce Lilith'in kulübesine rastlamış gibi görünüyordu.

Keşke başka bir şekilde olsaydı diyebilirim. Keşke Nero içeride olsaydı. Keşke Lilith Max'i görseydi ve onu geri çağırsaydı. Keşke Max kurdun bir tehdit olmadığını anlayıp Lilith dışarı çıkana kadar kalsaydı.

Öyle bir şey olmadı.

Ne oldu ki? Dalton için kasabaya koşarken bile bunun üzerinde çalışıyorum. İki de kulübeye rastladıklarında ayı-adam Max'i ormanda yönlendiriyor muydu?

Bu bariz bir cevap gibi görünüyor, ama yine de ...

Yine de zihnimin geri çekip durduğu, yakalamak için biraz fazla hevesli olduğu başka bir olasılık daha var.

Ya Max kaçtıysa?

Ya izleri yanlış takip ettiysek? Max'in kulübeden kaçarken yaya olduğunu biliyoruz. Onun ve onu kaçıranın parmak izlerini bulduk. Onu kaçıranın Sandy'yi öldürdüğünü, Max'i yakaladığını ve bıraktıkları izleri düşünecek zaman bulamadan kaçtığını düşündük.

Ya Max'i kaçıran kişi onunla birlikte koşan ve izlerini kaybettirmek için dereyi seçen kişi değilse?

Ya peşinde onu kaçıranla koşan Max'se? Max suya giriyorsa, çünkü bunun izini gizlemenin bir yolu olduğunu biliyorsa?

Ayı adam Sandy'yi duyar. Sandy Max'i bulmadan önce aceleyle dışarı çıkar. Ama acelesi yüzünden Max'i yakalayamaz. Ayı adam Sandy'yi öldürürken, Max kaçır.

Max dere numarasıyla ayı adamı kaybeder. Sonra Lilith'in kulübesine rastlar. Ama Lilith dışarı çıkamadan Nero onu korkutur ve kaçır.

Max dışarıda yalnızsa başı hâlâ belada demektir. Onu esir alan kişiden önce ona ulaşmalıyız.

Yine Haven's Rock'tan ayrılıyoruz, bu sefer Anders de bize katılıyor. Lilith'le tanıştı ve normalde geride kalıp konuşuyor olurlardı ama kimse sosyalleşme havasında değil. Lilith'in kulübesine olabildiğince çabuk varmak istiyoruz. Motorlu araçlara binmeyi düşünüyoruz ama gürültü Max'i kaçıranın dikkatini çekebilir. Max artık elinde olmasa bile, ona nereye baktığımızı söylemek istemiyoruz.

Kulübeye ulaştığımızda Dalton herkese geri çekilmelerini emreder. Lilith'in evi olduğu için itiraz etmemesi ne kadar sarsıldığının bir kanıtı. Olabildiğince temiz bir sahne istediğini anlıyoruz. Dalton izleri deşifre etmek için ilk atışı yaparken Storm bile benimle kalmalı.

Lilith'in birinin ormana doğru koştuğunu duyduğu yeri incelerken onu izliyoruz. Sonra o çalışırken hepimiz bekliyoruz. En az sabırlı olan benim, bunun benim sahnem olduğu hissini bastırıyorum. Değil tabii ki. Burada hiçbir suç işlenmedi ve Dalton iz sürerken buranın mümkün olduğunca bozulmadan kalması gerektiği konusunda haklı. Yine de bana seslendiğinde, hemen yola çıkıyorum.

Etrafta geniş bir daire çiziyorum ve onu ormanın içinde buluyorum. Dikkatle yaklaşmam için elini kaldırıyor. Yaklaştığımda, kalbimin sıkışmasına neden olan bir şeyi işaret ettiğini görüyorum.

Yere yakın geniş yapraklar, güneş ışığında kırmızıyı yansıtan kurumuş lekelerle kaplıdır.

Eğildim ve tırnağımla bir tanesini sıyırdım. Pul pul dökülen şey kesinlikle kan rengindeydi.

Max vahşi bir kurt olduğunu düşündüğü şeyden kaçarken kendini yaraladı mı?

Ben bunu düşünmeden Dalton ayak izlerini işaret ediyor. İtiş kakış izleri.

Bunlar bulduğumuz ilk net izler. Geri kalanların hepsi kısmi izlerdi - bir ayak parmağının kıvrımı ya da bir topuk bizi

Sırt hakkında hiçbir fikrim olmadan yaklaşık boyut. Bunlar tüm ayak izlerini bir araya getirebilmem için yeterince açık.

Kavgaya iki kişi karışmış. Biri Max. Bunu sadece boyutundan değil, sırtından da anlayabiliyoruz. Diğeri ise Dalton'unkinden biraz daha büyük, standart şehir ayakkabılarımıza uymayan bir sırtı olan ağır bir bot.

Eğer Max kaçtıysa, onu yakalayan kişi onu burada yakalamıştır. Toprakta vahşi izler var, sanki çocuk dövüşürken esir alan kişi Max'i yukarı kaldırmış, botları yere sürtünüyor.

Sonra ne olacak?

Ve sonra kan vardı.

Max'i kaçıran kişinin Max'i tutarken nerede durduğunu seçebiliyorum ve kan o noktadan, sağ taraftan yayılıyor.

"İşte," diyor Dalton.

Sesi beni ürkütüyor ve sinirlerim tepeme çıkıyor. Derin düşüncelere dalmış, dramı yeniden kurguluyordum ve o beni bundan çekip çıkardı. Sonra neyi işaret ettiğini görüyorum - toprakta daha fazla iz.

İşaretlerin etrafında yavaşça yürüyorum ve sonra tekrar çömeliyorum. Burası gölgeli ve noktayı aydınlatmak için el fenerime ihtiyacım var. Bunu yaptığımda kurumuş çamur kümeleri görüyorum. Birini alıp baş ve işaret parmakları arasında ovuyorum. Uçları kırmızıya dönüyor.

Burada kan akıyordu. Ağır bir şekilde toprağa aktı. Kalbim hızlandı. Max yaralanmış ve yere fırlatılmıştı, oturduğu yerde toprakta izler vardı, kanıyordu. Bir bot izinin parçası ve-

Durdum ve ışığımı yana kaydırdım. Orada, toprakta, kısmi bir el izi var.

Çocuk boyunda bir el izi değil.

"Ateşinizi alabilir miyim?" Dedim.

Dalton başını sallıyor ve sözsüz bir şekilde el fenerini benimkiyle birlikte tutuyor.

Sahnenin parçaları bir araya geliyor.

Birisi düşüyor ve bu düşüşün gücü yerde bir el izi bırakıyor. İnsan büyüklüğünde bir el izi.

Max'i esir alan kişi düşüyor, kendini o elin üzerinde yakalıyor ve sonra kendini yere indiriyor.

Ve kanama.

Max'i kaçıran kişi yaralanmış ve yarasıyla ilgilenirken düşüp burada kan kaybetmiş.

Işığımı etrafa tutuyorum ve alanın hemen ötesinde bir ayak izi yakalıyorum. Max'i kaçıran kişi tekrar ayağa kalkmış. Bir tam iz, bir parmak izi ve sonra desenin daha az net bir tekrarı.

Max'i kaçıranın bacağı yaralı. Max koşarken o bir ayağı üzerinde topallamaktadır.

"Görünüşe göre..." Yutkunuyorum, neredeyse bu cümleyi bitirmekten korkuyorum. "Görünüşe göre Max kaçmış."

"Evet."

Rahatlayarak nefes veriyorum. Dalton kabul etti. Güzel.

Dalton devam ediyor, "Max'in bu tarafa doğru gelen üç parmak izini buldum, Lilith'in gördüğü de dahil. Başka yok. Şurada bir itiş kakış var, sanki yakalanmış gibi. Ama bıçağı yanında. Adamı bıçaklıyor, Max kaçarken adam yere düşüyor."

"Neden bir dedektifiniz olduğunu bana tekrar hatırlatır mısınız?"

Yanıma geldi ve başımın üstünü öptü. "Çünkü o çok seksi ve onun uzmanlığına ihtiyacım varmış gibi davranmak benim çıkarıma. Evet, kanı ve itiş kakışı buldum ama sen o el izini bulana kadar yaralananın Max olduğunu düşünmüştüm. O izlerin anlamını kavrayamadım" -Ayı adamın kovaladığı izleri işaret ediyor- "ta ki Max'i yakalayanın yaralı olduğunu fark edene kadar. Bacağından bıçaklanmış. Topallıyor. Güzel."

"Saldırgan kovaladı ama çok hızlı hareket edemedi. Max ondan kaçabildi." Derin bir nefes alıyorum. "Umarım onu atlatmıştır."

Bunu neden umduğumu söylemiyoruz. İkimiz de biliyoruz. Açık cevap şu ki, eğer Max onu kaçıranı atlattıysa, Max hala özgürdür. Ama altta yatan daha büyük bir endişe. Max ona zarar verdi. Eğer onu kaçıran yakalanırsa, misilleme yapacaktır.

Dalton'a gözlerimi kısarak bakıyorum, güneş gözlerimi alıyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Sen olay yerinden ihtiyacın olan şeyleri toplarken Storm'u al ve Max'in izini takip et."

"Evet, ama Will'i de al. Ben Lilith'le kalacağım."

Başını sallıyor. "Will seninle kalacak. Storm benimle. İşin bittiğinde Will ıslık çalabilir ve buluşuruz."

Anders ve ben olay yerini olabildiğince ayrıntılı bir şekilde incelerken, kendime Dalton ve Storm'un takibi kontrol altında tuttuğunu ve Max'i kaçıran kişiyle karşılaşılırsa, onun bir .357 Magnum ve bir Newfoundland ile baş edemeyeceğini söylüyorum. Bu doğru ve bu yüzden bu işi bitirmeliyim çünkü yukarı baktığımda gökyüzü "yağmur" diye fısıldıyor.

Dikkatimi dağıtan şey Dalton'ın güvenliği değil. Onun iyi olduğunu biliyorum. Max'i aramak için umutsuzca dışarıda olmak istemem bile değil. Max'i arıyor olmak istiyorum... ve bunun yerine yaptığım şeyin bir anlamı olup olmadığını bilmiyorum.

Kendime Max'i takip edenin ayı-adam olmayabileceğini söyleyebiliyorum, ama aksini söyleyen kahverengi boz tüyleri bulmam uzun sürmüyor. Bu sahne bana ayı adamın kim olduğunu söylemeyecek ve nihayetinde önemli olan onun ne yaptığı ve bu kanıt bunun için mahkemeye götüremem.

Yine de elimizde bir cinayet var -Sandy'ninki- ve katil olduğu varsayılan kişi de bu. Bay Rogers'ın da duruşma için ısrar edeceğini sanmıyorum ama kanıtları derlemem gerekiyor. İşe yarar olup olmadığına karar vermek bana düşmez.

Anders ve ben olay yerini incelerken Lilith Nero ile birlikte evine dönüyor. Ayı postu kıllarını, kan lekeli yaprakları ve kanlı toprak parçalarını torbalara doldurarak fotoğraflar, ölçümler ve hatta örnekler alıyoruz. Ben her şeyi aldıktan sonra Anders Dalton'a ısıklık çalıyor.

Bir cevap beklemiyorum. Dalton gideli neredeyse bir saat oldu. Normalde işaret fişeklerini ya da uydu telefonlarını kullanırdık ama Dalton'ın bir uydu telefonu var, diğeri de Phil'le birlikte şehirde.

Dalton cevap vermezse, olduğumuz yerde kalmalıyız. Storm yanımızda değil. Dalton'ın yerini bulma umuduyla ormana giremeyiz ve daha büyük olasılıkla ona bulması için iki kayıp insan daha veremeyiz.

Anders'in ikinci ısıklı, ikimizin de Dalton'a ait olduğunu anladığımız keskin bir kuş ötüşüyle cevaplanıyor. Doğudaki patikayı takip etmişti ama ısıklık kuzeybatıdan geliyordu, yani Max o tarafa doğru daire çizmişti. O yöne doğru yola çıktık, orman Marco Polo'su oyununda periyodik olarak birbirimizi aradık. Dalton beklemek için durmayacak. Bu

Yetişmek bize kalmış.

Batıya doğru ilerlemeye devam ediyor. Ne kadar ileride olduğunu söyleyemiyoruz. Mümkmn olduğunca patikalara sadık kalıyoruz, ama o kadar fazla büyümüşler ki farkına bile varmadan patikaların dışına çıkıyoruz. Gerçek bir patikaya rastladığımızda bu planın bilgeliğini sorgulamak üzereydim, Anders'e bakmam için yeterince açık bir patika.

"Bay Rogers'ın mahallesine girdik." Bir patika açtıkları, yere yakın kesilmiş fidanları gösteriyorum.

"Bu bir sorun mu?" diye soruyor.

"Güneye gitmediğimiz sürece burada bulunma iznimiz var. Güneye gitmemiz gerekse bile izin istemek için durmayacağım. Ayrıca, komşularımız hakkında ne düşünürsem düşüneyim, Max onların kampına rastlarsa, onu geri vereceklerine inanıyorum."

"Evet. Onlar, birilerinin haklarını çalmasından endişe duyan kurumsal pislikler. Bu on yaşındaki bir çocukla ilgili bir sorun değil."

"Ne kadar güvenliğe sahip oldukları beni rahatsız ediyor" demeden önce düşünerek birkaç adım daha *yürüyorum*.

"Ne kadar paraları var?"

"Bilmiyorum. Çoğunlukla askeri tipler ve aynı birkaçını tekrar tekrar görüp görmediğimden emin değilim... ya da değil. Her seferinde en az üç kişi olduklarını biliyoruz ve bu mantıklı, değil mi? Operasyonlarının doğası göz önüne alındığında?"

"Herkesin söylediği gibi, madenciler paranoyak bir gruptur. Yetkili ben olsaydım, her iş bölümünde en az bir koruma olmasını isterdim. Bunun için iki ya da üç kişi, artı kampta iki kişi, biri görevde biri görev dışında, geç vardiya için dinleniyor."

Anders Rockton'daki milislerimizi denetliyordu, burada da aynısını yapacak ve Kenny sahada görev alacak. Anders planlamayı ve hangi durumlarda ne kadar güvenlik gerektiğini bilir.

"Yani toplamda beş ya da altı kişi makul olur," diyorum. "Sadece birkaç düzine madencileri olsa bile."

Ormana el sallıyor. "En büyük endişeleri işçileri insanlardan, aylardan ve ayı gibi giyinmiş adamlardan korumak olacaktır. Şimdi, bizim bölge sakinlerinin milislere katılmasına izin vermemiz gibi madencilere nöbet tutturabilirler, ama tam zamanlı güvenlik personeli karşılayabilirler mi?" Omuz silkiyor. "Ben olsam alırdım."

Güzel. Benim de duymak istediğim buydu - güvenlik ekibinin büyüklüğü ve uzmanlık seviyesinin şüpheli olmadığı. Rogers'ın bir pislik olduğunu biliyoruz ama sıradan bir pislik olması herkes için en iyisi. Derin cepleri ve korumak istedikleri değerli maden çıkarları olan bir şirketin yüzü.

Rockton çevresindeki diğer yerleşim yerlerinden sorumlu olanlar paranoyak ve bazen de tehlikeliydiler ama onlarla birlikte çalışabilirdik. İhtiyacımız olan da bu. Yüksek çitler evet, ama arkalarında, varlıklarını çalarsanız sizi deşecek bir şirketten daha uğursuz bir şey yok. Bu da bizim için sorun değil, hiçbir şey çalmaya niyetimiz yok.

Daha fazlasını söylemek için ağızımı açmıştım ki bir çığlık beni yarıda kesti.

İkimiz de donup kaldık, ellerimiz silahlarımıza gitti.

İlk aklıma *gelen hayvan*. Dün duyduğumuz, Sandy'nin cesedini temizleme hakkı için savaşan iki vaşak gibi. Yine de bu çığlıkta keskin bir nota var, kısmen öfke ve kısmen acı, çok insani.

"Eric!" Kendimde olmadığımı kanıtlayarak sesleniyorum. Çok fazla zorluyorum, tüm yetersiz enerjimi olay yerini analiz etmek gibi kritik görevlere odaklanmaya harcıyorum ve bir ağlama sesi duyduğumda, bitkin beynim duyduğum şeyi gerçekten işlemek yerine en çok korktuğum sonuca -Dalton'ın orada tek başına risk altında olduğu sonucuna- atlıyor.

Anders şaşkın bakışlarını bana çevirmeden önce bile bunun Dalton olmadığını biliyordum. Bir erkek insan çığlığı olmanın ötesinde ona hiç benzemiyordu.

"Eric değil," diyorum. "Biliyorum. Ben sadece... yorgunum." "Eric kendini iyi hissetmediğini söyledi."

Sadece başımı sallıyorum. Birine söyleme zamanı geldiğinde, Anders bu listenin başında olacak, ama az önce birinin acı içinde bağırdığını duyduk - ona hamile olduğumu söylemenin zamanı değil.

"O bir yetişkindi, değil mi?" O yöne doğru ilerlerken söylüyorum, şimdi patikada daha hızlı ilerliyoruz, silahlar dışarıda.

"Kesinlikle yetişkin."

"Güzel. Umalım da Eric Max'i kaçıran piçi bulmuş olsun."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Yavaş bir koşuyla ilerliyoruz. Çığlık bu yolun aşağısından geliyor gibiydi. Ayrıca Dalton'ın kuş sesini en son duyduğumuzdan çok daha yakından geliyordu.

Nefes alıp verme sesini duymadan önce fazla uzağa gitmemize gerek yok. Patikadaki bir dönemecin hemen yukarısında. Hafif adımlarla daha da yavaşlıyoruz ve Anders'e önden gitmesini işaret ediyorum. Soru sormuyor. En iyi halimde olmadığımı kabul ediyorum. Önde zihinsel olarak daha uyanık birine ihtiyacım var.

Anders'in hemen arkasından takip ediyorum. Köşeyi döndüğünde, bir hareket bulanıklığı onu "Orada dur!" diye bağırmaya itti.

Bu Joe, genç güvenlik görevlisi. Ayağa kalkmış, silahını Anders'e doğrultmuş, gözleri vahşi. Sertçe göz kırpmıyor.

Joe beni görüyor ve silahını bırakıyor, nefes verirken omuzları çöküyor. "Sensin."

Anders silahını indiriyor ama kılıfına koymuyor. Ben de aynısını yapıyorum. Anders'in önüne geçiyorum. "Bir çığlık duyduk."

Joe bir elini kalçasının arkasına götürürken başını sallıyor. "Piç kurusu beni atlattı."

Dönüyor ve elinin olduğu yerden pantolonuna kan sızıyor. "Lanet olası silahımı bile çıkarmamıştım. Durmuştum..." Yolun üzerinde duran ve içinden su dökülen mataraya el sallıyor.

"Bir şeyler içmek için durdunuz ve biri arkadan saldırdı."

"Biri değil. Şu lanet şaman adam. Sa'yı öldüren -" Kendini durdurdu ve sonra dedi ki, "Siktir et. Sandy. Onun adını söylediğimi zaten duydun. Patron neden senin bilmeni istemiyor bilmiyorum. Paranoyak piç."

"Ayı postu giyen adam sana saldırdı mı? Ona baktın mı?"

"Lanet ayı postunu görmeye yetecek kadar. Oh, evet. Beni gafil avladı ama Sandy'ye yaptığını yapamadan etrafımda döndüm. Yine de bir kesik attı." Elini kalçasının arkasına bastırıyor ve öfkeli bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Ona doğru hamle yaptım ama tökezledim ve o da kaçtı."

"Şu yaraya bir baksam iyi olacak," diyorum.

Sonra silahımı kılıfına koydum ve oraya doğru yürüdüm. Anders tek kelime etmedi. Orada öylece duruyor, silahını çıkarmış, onu tanıyan herkesin anlayabileceği bir şekilde tehditkâr. Joe onu tanımıyor. Tek gördüğü, tehditkâr bir hareket yaparsa onu ikiye bölecekmiş gibi görünen iri bir adam.

"Burada ne yapıyordun?" diye sordum.

"Arama görevinde ilk vardiyayı ben aldım. Burası benim bölümüm." "Ortağın nerede?"

"Ne ortağı?" Joe mırıldanıyor. "Patronumun pisliğin teki olduğunu söylemiş miydim? Biz onun için sadece birer aletiz. Biz ve madenciler. Sandy öldü, ormanda bir psikopat var ve onun tek derdi birilerinin madencilerin nerede çalıştığını öğrenmesi. Bu şaman adamın bir casus olabileceğini bile düşündü. Buna inanabiliyor musun?" Joe homurdanır. "Ayı postu giyip dağ adamını oynayan bir casus. Bildiğim kadarıyla hâlâ öyle düşünüyor olabilir. Yarımızı burada desteksiz aratıyor."

Hiçbir şey söylemiyorum. Joe incinmiş ve kızgın, konuşmasına izin vermekten mutluluk duyuyorum ama sesini yükseltmeye teşvik olarak algılayabileceği bir şey söylemiyorum... ve söylemesi gerekenden fazlasını söylediğini fark ediyor.

Anders, Joe'ya g e r i çekilmesini emrettiğinden beri ilk kez konuşur. "Destek almalısın. Patronunun askeri *ya da* kolluk kuvvetleri deneyimi olmadığı çok açık."

"Değil mi? Kurumsal pislikler. Riskin ne olduğunu bilmiyorlar, çünkü risk aldıkları tek zaman borsa. Biz risk almak için varız. Top yemi."

Anders başını sallıyor. Benim gibi o da zorlamıyor. Belki benim yapacağımdan daha fazla dürtüyor, ama sokakta *ya da* savaş alanında başkaları için canlı kalkan rolü oynamış gibi görünen bir adamdan gelmesi daha çok işe yarıyor.

"Yarana bir göz atacağım," diyorum. "Pantolonunu çıkarmanı istemem gerekebilir."

"Kahretsin. Eğer biri köşeyi döner ve beni pantolonum inik halde bulursa, bir açıklamam olsa bile işimden olurum." Omuzları çöktü. "Çok da önemli değil. Adamın kaçmasına izin verdiğimi itiraf ettiğimde muhtemelen işimden olurum."

"Bekle. Bakabilir miyim bir bakayım." Taba rengi pantolonundaki yırtığı ayırdım. İçindeki kesik belki on santim uzunluğunda. "Dikiş atılması gerekecek. Ama sağlık çantam olsa bile, becerim yok."

Bu çiftte yalan. Gerçek şu ki Joe kan kaybından ölmek üzere değil ve Dalton ileride bir yerde bir katilin izini sürüyor. İlaç çantamı çıkarıp Joe'nun yarasına dikiş atacak vaktim yok.

"Elimdeki tek şey bir bandaj rulosu," diyor Anders. "Ve onu nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum."

Ne yalancılar. İkimiz de.

"Bana bir rulo ver," dedim. "Ben bu işi halledeyim, o da kampa geri dönsün."

"Uh..." Joe diyor ki.

Anders bana ruloyu uzatırken ona baktım.

"Bunu yapamam," diyor Joe. "Ormanda biriyle karşılaşırsak, onlardan ayrıldıktan sonra doğrudan kampa gidemeyeceğimiz, yoksa onları geri götürme riskimiz olduğu söylendi. Ama bacağım çok kötü değil. Aramanıza yardım edebilirim. Böylece işimi bırakmamış olurum."

Anders'e bakıyorum, omuz silkerek bunun onun için önemli olmadığını söylüyor. Fazladan bir silah kötü bir fikir değil, özellikle de patronuna kızgın olan ve bize daha fazlasını anlatabilecek bir güvenlik ekibiyle biraz zaman geçirmemizi sağlayacaksa.

Joe'nun bacağı bağlandıktan sonra yola çıktık. Anders'e yan gözle bakarak söylediği ilk şey "Demek yenisin..." oldu.

Anders sadece gülümsüyor, mükemmel beyaz dişlerini gösteriyor. "Beni daha önce görmedin mi?"

"Hayır, sadece o ve adam." Bana baktı. "Kaba olmak istemem. İsimleri bilmiyorum."

"Görünüşe göre patronun da bundan hoşlanıyor,"

diyorum. "Evet," diyor Joe.

"Yani siz..." Anders'e bir kez daha baktı. "Kendi güvenlik gücünüz var."

"Sayılır," diyor Anders. "Sizinkinden biraz daha... düzensiz."

Joe homurdanır. "Daha *düzensiz* mi? Yoksa daha *düzenli* mi? Neden sizin gibi giyinemediğimizi anlamıyorum. Biz alışveriş merkezi polisi değiliz. Üniformaların nesi var? Çalışanlar dışında kimse bizi görmeyecek, onlar da zaten ne olduğumuzu biliyor."

Anders omuz silkiyor. "Herkesin bir şeyleri yapmak için farklı bir yolu vardır." "Bok yok, ha? Burada yeterince uzun kalırsak, bazı şeylerin

kıyafet kurallarından başlayarak biraz rahatlayabilir." Gözlerini ormana diyor. "Ortağınızın köpeği var mı? Size imrendiğim bir başka şey de bu. Benimkini evde bırakmak zorunda kaldım. Sizininki gördükten sonra patrona köpeklerin iyi bir fikir olabileceğinden bahsettim. Alman çoban köpeği almayı düşündüklerini söyledi. Benim aklımdaki bu değildi."

"Evet," diyor Anders. "Vahşi yaşamla karşılaşırsanız büyük bir köpek iyidir ama burada çoğunlukla kaybolan birini bulmanıza yardımcı olabilecek bir şey istersiniz."

"Bunu ona söyleyeceğim."

Dalton tekrar kuş sesi çıkarır, şimdi daha yakından, Anders cevap verir ve Dalton neredeyse hemen çağrısını tekrarlar.

"Bir şey buldu," diyorum. "Yaklaşıyor olmalı. Hızlanmanın zamanı geldi."

Joe yanımıza geldi. "Küçük oğlunu buldun mu?" "Henüz değil," diyorum. "Ama bir iz bulduk."

Sırıttır. "Güzel. Çocuğu geri getir ve o piçi indir." Silahını kaldırır.

"Vay canına," diyor Anders, eliyle indirmesini işaret ederek. "Hevesinizi takdir ediyorum ama kimseyi 'indirmiyoruz'. Onu sallarsan burada kalırsın."

"Özür dilerim. Haklısın." Silahını indirdi. "Ben sadece... Sandy'yi severdim. Pek çok kişi ona zorluk çıkarırdı ama o iyi biriydi, anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum ama dikkatimin sadece yarısını veriyorum. Dalton yine işaret verdi ve bunun kığımızı kaldırıp onun olduğu yere gitmemiz anlamına geldiğini biliyorum.

Koşuya başladık.

Biz koşarken Joe, "Adamı bulursam getirmem gerekiyor," diyor. "Ne pahasına olursa olsun. Onu vurmayacağım, ama bana verilen emir onu buraya getirmek ve- Kahretsın!"

Bir gümbürtü ve acı tıslaması. Döndüm, elim silahıma gitti, yarı yarıya ayı adamın saldırdığını görmeyi bekliyordum. Onun yerine Joe tek dizinin üzerine çökmüş, sargılı uyluğunu tutuyordu.

"Ayağım takıldı," diyor pantolonunu çıkarırken. "Lanet bacağım. Sadece bana ver-"

Yukarı itmeye başlar ve bir acı tıslaması daha çıkarır. Anders elini uzattı ama Joe "Ben hallederim" dedi.

Onda yok. Bacağı koşamayacak kadar kötü yaralanmış ve onu bekleyemeyiz. Anders'e bakıyorum.

"Onunla kalabilirim," diyor Anders.

"Hayır, ben iyiyim." Joe dişlerini sıkıyor, saç çizgisinde terler oluşuyor. "Bu adamı yakalamalıyız. Yardım edebilirim-"

Bir adım atar, bacağı kıvrılır ve bir başka haykırıyla düşer. "*Allah* kahretsin."

"Geri geleceğiz," diyorum çabucak. Anders'e bakıyorum. "Onu şu ağaca yaslamama yardım et."

Joe'yu arkasına bir ağaç alıp oturacak ve onu koruyacak şekilde hareket ettiriyoruz. "Orada kal," diyorum. "Biz geri geleceğiz."

Biz Joe ile ilgilenirken Dalton iki kez daha kuş sesi çıkardı. Genç adama saldırıya uğradığı yerde kalmasını söylemeliydik.

Belki de Anders'in geride kalma teklifini kabul etmeliydim. Ama kulak misafiri olmadığımızda Anders, "Doğru hamleydi. O iyi olacak."

Hâlâ hoşuma gitmiyor. Anders de sevmiyor. Joe bir çocuktan biraz daha fazlası ve onu yürüyemediği bir bacakla ormanda terk ettik. Kanaması var, yırtıcı hayvanların dikkatini çekebilir ve en çok endişelendiğimiz yırtıcı hayvan ona saldırdı bile. Daha da kötüsü, saldırganı kovaladığımıza inanmasına izin verdik, bu da adamın ona tekrar zarar veremeyeceği anlamına geliyor.

Bir şey söylemeliydim. Bu bir dikkatsizlikti, yorgun beynimi suçluyorum.

Olabildiğince çabuk Joe'ya döneceğiz. Silahlı ve eminim bir çeşit paramiliter deneyimi vardır. Zaten bir keresinde ayı adamı korkutup kaçırmıştı.

O iyi olacak.

Umarım iyi olur.

Ama sonuçta -üzgünüm evlat- bu, gerçek adını bile bilmediğimiz Joe hakkında değil. Bir altın madeni için güvenlik görevlisi olarak işe alınan genç bir adamla, patronunun adamlarına destek verecek kadar bile umursamadığı genç bir adamla ilgili değil. Bu bizim asistanımızla ilgili.

ve eğer gerçekten Max'in izindeyse, hiçbir şey ya da hiç kimse için yönümüzü değiştirmeyiz.

Joe'nun kendine dikkat etmesi gerekecek.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Maksimum

Max günün çoğunu uyuyarak geçirmişti. Bunun yanlış olduğunu biliyordu. Hayvanlar alacakaranlıkta ve şafakta avlanmak için dışarı çıkarlardı ve o da güneş tepedeyken yürümeli, sonra da güneş dönene kadar saklanacak bir yer bulmalıydı. Babası buna "ideal koşullar" derdi. İdeal koşullar vardır, bir de bunlara takılıp kalmak vardır.

Babam bu cümleyi çok kullanırdı. İdeal şartlar altında, onlar x. Ama hayatları çok uzun zamandır ideal koşullarda geçmiyordu. Max'in şimdi fark ettiği üzere bu ifade, babasının yaşadıkları hayat için özür dilemesinin bir yoluydu.

İdeal koşullar altında, geceyi bir arkadaşında geçirmenle ilgili bir sorunumuz yok, evlat, ama ...

İdeal koşullar altında, o yaz kampına kaydolabilirsiniz, ancak ...

İdeal koşullar altında, babası hayatta olurdu ve Max geceyi bir arkadaşında geçirmeyi ya da yaz kampına gitmeyi umursamazdı. Ama işler böyle yürümüyor.

İdeal olan, tanık koruma programında yaşarken ve ormanda adam kaçıran birinden kaçarken gerçekleşmez. Dün gece, ayı adamı bıçakladıktan sonra Max on dakika koşup uyuyacak bir yer bulamadı. Güvende olduğundan emin olana kadar koşmaya devam etmek zorundaydı ve o sırada gün ışıdı. Dünkü gibi, sadece gözlerini kapatmayı planlamıştı ama bir kez kapandılar mı, hep kapalı kaldılar.

Sonunda uyandığında, bir başlangıç yaptı. Bir şey duymuştu.

Ayak sesleri mi? Ayı adamın alçak hırıltılı sesi mi? Hayır. Ne duyduğunu hatırlayamasa da bıraktığı his heyecandı, kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Bir ağacın kıvrımında uyuyakalmıştı. Düşündüğünden daha rahattı. Ya da ilk girdiğinde öyleydi ama belki de bu sadece umursamayacak kadar yorgun olduğu içindi. Ayı adamın onu ağaçlarda aramayacağını düşündü ve oraya gitti. Şimdi hareket etmeye çalıştığında her yeri acıyor.

Max dikkatlice kolun üzerinde durup ağrıyan bacaklarını esnetiyor. Midesi gurulduyor ama çok susamış değil. Fırsat buldukça akarsulardan su içiyor. Muhtemelen yeterli değil ama bu onu susuzluktan ölmekten koruyacak, ki bunun açlıktan ölmekten daha büyük bir endişe olduğunu biliyor.

Hâlâ gün ışığı var. Kuvvetli gün ışığı, yani muhtemelen öğleden sonra. Güzel. Bu ona karanlıktan önce yürümek için saatler verir.

Güneş doğmaya başladığında hâlâ uyanıktı ve ağaç sol tarafındaydı. Unutmamak için ağaca bir işaret bile koymuştu. Haven's Rock'ın-

Ses tekrar geliyor ve kafası yukarı fırlıyor, bir kısmı bunun onu uyandıran ses olduğunu anlıyor.

Bir kuş sesi.

Bildiği bir kuş sesi. Kuşun *türünü* değil ama Şerif Eric'in işaret olarak kullandığı bir çağrı olduğunu. Kuş seslerinde pek iyi olmayan Max'e bunu öğretiyordu. Max, kalbi heyecandan küt küt atarken kuş sesine karşılık vermeye çalışır.

Sonra durdu.

Kuş sesi gerçek bir kuş sesine benzemeyecek. Ya o Şerif Eric değilse? Ya sadece bir kuşsa ve Max tekrar çağrı yaparsa ve ayı-adam duyup onun olduğunu anlarsa?

Sadece yap, diye fısıldıyor küçük bir ses. *Şansını dene.*

Max iki gün esaret altında, iki gün de tek başına hayatta kalmayı başarmıştı ve bunu risk alarak yapmamıştı. Onun Şerif Eric olduğundan emin olmalı ve o yöne doğru gitmeli, ağaçta durup kendisini esir alan kişiyi uyaracak garip sesler çıkarmamalıydı.

Etrafına bir kez daha bakar. Sonra, tam gövdeden aşağı kaymak üzereyken, kuş sesi tekrar gelir ve bu sefer başka bir ses onu takip eder. Bir ıslık.

Max sırtıyor. O düdüğü biliyor. Şerif Eric'in kuş seslerine ne kadar saygı duysa da, gümüş koç düdüklerinden birini kullanıyormuş gibi çok uzaktan duyulabilen Şerif Yardımcısı Will gibi ıslık çalmayı öğrenmeyi tercih eder.

Max hayal görmüyor. Şerif Eric ve yardımcısı Will onu arıyorlar.

Max heyecandan ağacın altı metre yukarısında olduğunu unuttur ve sanki bir sandalyenin üzerinde duruyormuş gibi aşağı atlar. Hatasını fark eder

Bir şey yapmak için çok geç olduğunda. Yere düşer, bileği burkulur ve orada çömelip acıya karşı gözlerini kapatır.

Kırık değil. Önemli olan da bu. Bileği kırık değil ve yürüyebiliyor.

Etrafına bakınıyor.

Şerif Eric'in kuş sesi soldan geldi. Şerif Yardımcısı Will'in cevap düdüğü daha güneydeydi ve daha yakın görünüyordu. Şerif Yardımcısı Will'e doğru gitmeliydi.

Yürümeye başlar başlamaz bileğinin burkulmaktan daha fazlası olduğunu anlıyor. Kırık değil, ama kesinlikle burkulmuş.

Burkulma, bükülmeden farklı bir şey mi? Tek bildiği, ayağını her yere bastığında çığlık attığıdır. Babasının talim çavuşu sesi gibi içten içe çığlık atmaya çalışıyor, ama babam dalga geçiyordu.

Ayağa kalkın çocuklar. Kahvaltı vakti geldi. Dikkat!

Ayağa kalk, Max. Kendini kurtarmanın zamanı geldi.

Buna biraz gülmüş olabilir. Kendini kurtardı. Yapması gereken şey tam olarak bu. Kurtarılabileceği bir yere gitmek ve oraya ulaşmak için bileğinin işbirliğine ihtiyacı var. Sızlanmak yok. "Ama acıyor!" yok. Sadece hareket et.

İçinden kendine bağlamak dışında hiçbir işe yaramıyor. Bileği hâlâ ağrıyor. O kadar çok acıyor ki her adımda dayanılmaz bir acı hissediyor.

Dayanılmaz mı?

Max, Carson'ın alaycı sesini duyduğuna yemin ediyor.

Dayanılmaz olduğunu bilmiyorsun. Kocanızın öldüğünü gördüğünüzde, vurulduğunuzda ve acınız hiç geçmediğinde. Her gün yürümek annemin canını yakıyor ve sen bileğini burktun diye sızlanıyorsun. Yardım birkaç yüz metre ötede ve sen çöküp yapamayacağını mı söyleyeceksin? Anladım.

Max dişlerini sıkıyor ve devam ediyor ama bu hiçbir şeyi düzeltmiyor. Acı çekiyor, yorgun ve aç, o kadar aç ki bunu düşündüğü anda midesi kendini içeriden parçalıyormuş gibi hissediyor.

O zaman bunu düşünme. Hadi ya.

Belki Carson yapabilirdi ama Max bunu düşünmeyip geçiştiremezdi. Ayağındaki ya da midesindeki ağrı değil. Çok yorgun ve ağırlı ve-

Bunlar gözyaşı mı? Ağlıyor musun? Bebek gibi.

Max elini gözlerine götürüp burnunu çeker ve Carson'ın ne yapacağını umurunda olmadığına karar verir. O Carson değil. Carson'ın onun hakkında ne düşüneceğini de umursamıyor. Carson önemli değil. Şimdi değil.

Sonunda çıkardığı ses, ağabeyinin alaycı ya da babasının şakacı talim çavuşu değildir. Annesidir.

Max? Bunun zor olduğunu ve vazgeçmek istediğini biliyorum ama çok yakınsın. Sadece biraz daha, tamam mı? Bunu yapabilirsin. Sadece biraz-

Bileği burkulur ve bir çığlık atarak düşer. Bir eliyle ağzını kapatmaya başlar.

Sessiz ol.

Yoksa yapmalı mı?

Şerif Eric ve Şerif Yardımcısı Will onları duyabileceği kadar yakınlarsa, neden kendini bileği burkularak yürümeye zorluyor? Neden onlara bağırmıyor?

Çünkü o, büyüklerin küçük bir çocuğun çığlıklarına koşup onu kurtardığı sonu istemiyor. Kendi kendini kurtardığı bir son istiyor. Eğer kasabaya kendi başına gelemiyorsa, o zaman kurtarıcılarını kendi başına bulmak istiyor.

Belki de bunu bırakmanın zamanı gelmiştir. Bunun nasıl bittiğinin önemli olmadığını söyleme zamanı. Önemli olan nasıl hayatta kaldığı. Hayatta kalması.

Kuş sesi ve düdük tekrar geliyor. Düdük çok yakın ve-

Birisi çalılıkların arasından geçiyor. En az bir kişi, belki iki, hızla geliyor.

Ama ona doğru gelmiyorlar. Şerif Eric'e doğru gidiyorlar. Bu da birkaç dakika içinde ondan *uzaklaşacakları* anlamına geliyor.

Nasıl bittiği umurumda değil. Nasıl gittiğiyle ilgilen.

Hâlâ hayatta ve şimdi onu gözyaşları içinde yerde bulmaları anlamına gelse bile kurtarılacak.

Max derin bir nefes alır-

Bir dalın çıtırtısı onu durdurur. Sesi takip ediyor. Şerif Eric solunda, doğuda. Şerif Yardımcısı Will güneyindeydi ve güneydoğuya doğru gidiyordu. Bu ses onun sağından geliyor.

Bir hayvan tarafından ürkütülmenize izin vermeyin.

Korkmuş değil. Tedbirli davranıyor. Kalk, ne olduğuna bak ve Şerif Eric'i ara.

Max bir ağaca tutunur ve yarısına kadar iter. Sonra donuyor. Bu bir hayvan değil.

Kendisine doğru yaklaşan bir insanın belirgin figürünü görür. Bir insan şekli ona doğru geliyor. Onun bağırışını duyan biri. Şerif Eric ya da Şerif Yardımcısı Will *olmayan* biri.

Tüm vücudu gerilir, sıçrayıp kaçmaya hazırdır. Ama koşamaz, değil mi?

Elini cebine sokar ve bıçağın etrafına sarar. Sonra yalandan burnunu çekiyor ve başını öne eğiyor, daha sert burnunu çekiyor ve boştaki eliyle yaralı ayak bileğini ovuyor.

Saçlarının perçemleri arasından figürü seçebiliyor. Hâlâ karanlık bir şekilden başka bir şey değil.

Ya bir insan değilse?

Öyle. Buna hiç şüphe yok. Bu ona sinsice yaklaşan bir ayı değil. Bu bir insan ve o insan Max'in ona doğru baktığını fark ediyor ve geri çekilip gölgenin derinliklerine giriyor. Sola doğru, Max'in görüş alanının dışında kayboluyorlar. Etrafında dönüyorlar. Arkadan yaklaşıyorlar.

Bu ayı-adam. Bu olmalı.

Arkadan yaklaşmak ayı-adam için işleri kolaylaştırır ama Max için daha zordur. Max'in onu fark edemeyecek kadar yaralı ve korkmuş olduğunu düşünerek adamın yaklaşmasına izin vermek istemişti. Sonra, yeterince yaklaştığında, Max saldıracaktı.

Şimdi eski esirini ne görebiliyor ne de duyabiliyor.

Max yine yüksek sesle burnunu çekiyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor, burkulan ayak bileğini abartıyor, ayak parmağı yere zar zor değiyor ve bir sıçrayış yaptıktan sonra acı çekiyormuş gibi tıslıyor.

Garip bir şekilde, ayak bileği olduğundan daha kötüymüş gibi davranmak aslında onu olduğundan daha iyi hissettiriyor. Sanki bu ona her şeyin

daha kötü olabilirdi, çok daha kötü.

Durmadan önce bir adım daha topallıyor.

"Yapamam," diye hıçkırır. "Yapamam işte."

Sanki bir şey duymuş gibi sertçe başını kaldırır ve döner.

"Orada biri mi var?" diyor, sesine olabildiğince umut katarak.

Bir o yana bir bu yana bakar ama sadece sık çalılar görür.

Max yine burnunu çekiyor ve kanadı kırık numarası yaparak yırtıcıyı uzaklaştıran bir guguk kuşu gibi topallayarak çalılara doğru bir adım atıyor. Bu yırtıcıyı içeri çekmesi dışında.

Yaralıyım, gördün mü? Gerçekten incindim.

"Alo?" Sesini yükseltiyor. "Orada biri mi var?"

Şerif Eric'in kuş sesi ona başka bir fikir verir. Ayı adamı cezbetmek için sesini yükseltiyormuş gibi yaptığı sürece ...

"Merhaba!" diyor, şimdi daha yüksek sesle. "Birini duyduğumu biliyorum. Yardıma ihtiyacım var. Kayboldum."

Cebinden bıçağı çıkarırken çalıya doğru bir adım daha atıyor. "Merhaba! Biri mi var-?"

Bir bulanıklık ve çalıların çıtırtısı, ama sesler önündeki çalılardan gelmiyor. Onun yanından geliyor. Max ona doğru koşan bir figür görmek için tam zamanında döner. Yüzünde bir şey olan bir figür ve Max'in tek gördüğü siyah bir kar maskesinin ardındaki gözler ve bir ağız. Figür Max'i yakalayacakmış gibi sığıyor ve Max kaçmak için dönüyor ama ayak bileği tutmuyor.

Bileği yol verir... ve onu kurtarır.

Bacağı kıvrıldığında, ileri atılmak yerine yana doğru devrilir. Figür boş havayla mücadele ederken bir homurtu çıkarır.

Saldırgan yere düştü. Max düşmedi. Sadece tökezleyerek yoldan çekildi. Şimdi maskeli adamı yerde, yüzüstü yatarken görüyor ve üzerine atlayıp küçük bıçağını sırtına sapladığını hayal ediyor. Bıçaklıyor, bıçaklıyor ve-

Max titriyor.

Evet, onu yakalayan, günlerdir ona dehşet saçan adama zarar vermek istiyor. Onu tekmelemek, yumruklamak ve ona bağırarak istiyor.

Ama bıçaklamak? Öldürmek mi? Hayır, bunu yapmak istemiyor ve iyi bir insan olup kimseyi öldürmek istemediğini söyleyebilmeyi diliyor ama çoğunlukla düşündüğü şey birini öldürmüş olmak istemediği.

Ve tereddüt ettiği o bir saniyede başka bir şey düşünür. Zihni, adamın üzerine atlayıp onu bıçakladığı videoyu döndürüyor... ve sonra adam sıçrayıp onu yakalıyor, elleri Max'in boynuna dolanıyor.

Ayı adamın bacağında kan var, bu Max'in dün gece onu bıçakladığı yer olmalı ve Max koşarak o r a y a olabildiğince sert bir tekme atıyor, tüm öfkesini bu tekmeye kanalize ediyor. Adam çığlık atar ve bu çığlık Max'in şimdiye kadar duyduğu en tatmin edici şey olabilir.

Sonra Max koşar. Yaralı bileğiyle yapabileceğini düşündüğünden daha hızlı koşar. Max'in arkasında, ayı-adam acı içinde bağırır ve bu onu teşvik eder, koşmaya devam etmesini sağlar.

Bir bağıriş. Ama arkasından gelmiyor.

Tam önünde. "Max!" diye bağırان bir kadın sesi.

"Dedektif Casey," diyor ve şimdi daha hızlı koşarken, gözyaşları neredeyse onu kör ederken, ismi bir vıraklama olarak çıkıyor.

Bu sefer gözyaşlarını silip atmıyor. Sadece görebilmek için göz kırpmıyor.

Max ayı-adamdan kaçtı. Bir değil, iki değil, üç kez. Bulunduğunda ağlaması kimin umurunda? O ne yaptığını biliyor. Cesur ve zekiydi ve hayatta kaldı. Hepsinden önemlisi, hayatta kaldı.

"Max!" Dedektif Casey tekrar sesleniyor ve ardından Şerif Yardımcısı Will bağırıyor, "Max! Neredesin?"

"İşte!" diyor ve sesi zar zor duyulabilen bir cıvıltı olarak çıkıyor.

Önemli değil. Önemi yok çünkü çalıların arasından geçerken onu duyabiliyorlar ve oradalar, o kadar yakınlar ki kendisine doğru koştuklarını görebiliyor. Son bir enerji patlamasıyla bir çalıyı tırmalıyor ve ayak bileği kırılıyor ama önemli değil. Şerif Yardımcısı Will onu yakalamak, kucağına alıp sarılmak için oradadır ve Max onun omzuna yığılır, bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlar ama bunun bir önemi yoktur.

Önemli değil çünkü o güvende.
Önemli değil çünkü o hayatta kaldı.
Hayatta kaldı.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Casey

Çocuk ona sarılıp titrerken Max'i tutan Anders'e yetişiyorum, onun rahatlama gözyaşları benimkileri de başlatıyor.

"İyisin," diyorum yanına gidip Anders'e sarılırken sırtını sıvazlarken. "Seni bulduk. Bir şeyin yok."

Max sertleşiyor ve elimi geri çekiyorum. Sonra aşağı inmek için mücadele ediyor ve Anders onu çabucak serbest bırakıyor.

"O orada," diyor Max, kelimeler yuvarlanarak. "Ayı-adam tam oradaydı. Beni buldu, düştü ve ben kaçtım ama o hala orada."

Anders Max'i arkasına çekerken ikimiz de silahlarımızı kaldırıp Max'in geldiği yöne doğrulttuk. Bir acı çığlığı duymuştuk ve Max olduğunu düşünmüştük. Olabilirdi - topallıyordu - ama şimdi sesi tekrar dinlediğimde, çocuktan çok erkekti.

"Eric!" Anders bağılıyor. "Yakınlarda mısın?" "Geliyorum!" Dalton da bağılıyor.

"Max elimizde! Ama onu kaçıran kişi hala dışarıda!" "Bulduk!"

Olduğumuz yerde kalacağız. Max'i kaçıranın peşinden gitmek için can atıyor olabiliriz ama Dalton'ın yetişmesine izin vermeliyiz.

"Max?" Fısıldıyorum. "Adamın düştüğünü mü söylüyorsun?"

Max başını sallar. "Dün onu bacağından bıçakladım. Bana doğru geliyordu ama ben yoldan çekildim ve ayağı takıldı. Düştü. Bıçak yarasına tekme attım."

Anders çocuğa sırtıyor. "Güzel."

Max gülümsemeye karşılık vermiyor ama gözleri övgü karşısında parlıyor. "Seni kovaladı mı?" Diyorum.

"Bilmiyorum. Sadece koşabildiğim kadar hızlı koştum. Seni duydum ve yakınlarda olduğunu biliyordum."

"Güzel. Ayağın acıyor mu? Ya da bacağın?" "Bileğim. Ama yürüyebiliyorum."

Anders başını sallar. "Yapabilirsin ama yapmana gerek yok. Ben bunun için buradayım. Sırtçılık görevi."

Hâlâ ormanı izleyen Anders eğiliyor. Max tereddüt ediyor, ama biz onu Anders'in sırtına binmesi için teşvik ediyoruz ve Dalton görüldüğü anda o da bunu yapıyor. Max'i görünce derin bir oh çekiyor ve sonra uzanıp çocuğun omzunu sıkıyor.

"Başardın," diyor Dalton. "Ondan kaçtın." "Bir kereden fazla," diyorum.

Max şimdi parlıyor. "Üç kere."

"Kahretsin," diyor Anders. "Bu hayat boyu övünme hakkı, evlat. Seninle gurur duyuyoruz, ama kimin gurur duyacağını biliyor musun? Annen."

"Öyle," diyorum. "Seni en kısa zamanda ona götüreceğiz ama şu anda yakalamamız gereken bir çocuk kaçıran var." Dalton'a bakıyorum. "Burada kalmalılar mı?"

Etrafına bakınır. "Hayır, kimsenin kaybolma ya da pusuya düşürülme riskini almamayı tercih ederim. Will? Arkamıza geç. Biraz geride dur ama seni duyabileceğimiz kadar yakın ol."

"Max?" Diyorum. "Onu bıraktığın yere kadar bize rehberlik edebilir misin?" Max başını salladı ve yola koyulduk.

Yeri bulduk ve Max'i kaçırandan hiçbir iz yoktu. Doğru yer olduğundan emin, çünkü geceyi geçirdiği ağacı ve uykuya daldığında güneşin hangi yönden doğduğunu göstermek için yaptığı işareti gösterebiliyor.

Onu esir alan kişinin düştüğü yeri buluyoruz, yerde net bir el izi var.

Anders, "Saygılı bir şekilde ayrılmamızı öneriyorum patron," diyor. "Köpeğin takip edebileceği sıcak bir patikanız var ama Max'in bu patikada sürüklenmesi gerektiğini sanmıyorum."

"Yapabilirim," diyor Max. "Yürüyebilirim."

Dalton başını sallar. "Casey'nin, izini süremezsek diye bu olayı incelemesi gerekiyor. Onunla ve Will'le kal." Saatini kontrol eder. "Bana bir saat ver. Onu bulamazsam geri dönerim."

"Ve irtibatta kalalım," diyorum.

Anders, "Bize kuşu göstermeye devam et," der. Dalton gülümsüyor.

"Memnuniyetle."

Storm'un kokuyu bulmasına yardım ediyorum. El izinin Max'in saldırganına ait olduğunu biliyoruz ve Storm kokuyu takip ederek Dalton'ın adamın çıkış noktası olarak belirlediği noktaya ulaşıyor.

Yola çıktılar. Anders Max'i iz çubukları ve suyla yerleştirirken ben el izinin fotoğrafını çekiyorum. Her ne kadar onu sorgulamak istesem de, bu yiyeceğe daha çok ihtiyacı var, bu yüzden kendimi olay yerinde çalışmakla meşgul ediyorum.

Max yemeğini bitirdiğinde, saldırganın dün gece onu yakaladığını fark ettiği andan itibaren yaşananları ona anlatıyorum.

"Onu göremedim," diyor. "Bilmek isteyeceğiniz şeyin bu olduğunu biliyorum, neye benzediğini. Beni ilk rehin aldığı anda bile onu gerçekten hiç görmedim. Bana izin vermedi. Yürürken gözlerimi bağladı. Dün gece beni tekrar yakaladığında, arkamdaydı. Bu sefer maske takıyordu."

"Ayı maskesi mi?" Anders diyor ki.

Max başını sallar. "Bir kar maskesi. Hani şu kafanın üstünden geçip gözlerin ve ağzın dışında her şeyi gizleyenlerden. Oh, ve o yarı ayı değil." Biraz mahcup görünüyor. "O bir ayı postuydu. Bunu anlamam biraz zaman aldı çünkü çoğunlukla gözlerim bağlıydı. Ama onu bıçaklamadan önce pençesini gördüm. Ayı postuydu."

Vites değiştiriyor. "Sonra bir keresinde beni esir tutarken kolunun altını gördüğümü hatırladım, soluk bir derisi vardı ve üzerinde kir gibi siyah bir çizgi vardı. Bunun mantıklı olduğunu düşündüm - sadece kürkünün arasından görünen bir deri - ama şimdi ayı postunun altına kahverengi bir gömlek giydiğini fark ettim ve kol yukarı kalktı ve deriyi gördüm."

"Soluk ten."

Başını sallıyor. "Beyaz ya da gerçekten soluk kahverengi. Ayrıca, ayı postu hakkında, bu son seferinde hiç giymiyordu."

Göz ucuyla baktım. "Öyle değil miydi?"

Max başını sallar. "Normal giyinmişti. Pantolon ve ceket. Bir de kar maskesi."

Ondan adamın kıyafetlerini biraz daha tarif etmesini istiyorum ama o sadece "normal" göründüklerini söylüyor.

Ona daha sonra başka sorularım olacak. Dalton ayı adamı yakalayamazsa daha çok var. Ama şimdilik Max güvende ve benim de

burada toplayabildiğim kadarını toplayacağım.

Toplanma kanıt olarak l iş aracılığıyla ne var oldu.

Çünkü içimden bir ses üzerinde çalışmam gereken çok şey olduğunu söylüyor.

Dalton Max'i kaçıranı yakalayamadı. Adam doğruca en yakın su kütlesine gitti. Bizi duyup kaçmış olmalı.

Joe'yu unutmadık ama biz oraya vardığımızda o gitmişti. Gardiyan arkadaşlarından biri onu bulduklarını ve tıbbi bakım için geri götürdüklerini söyleyen bir notu bir ağaca yapıştırdı. Umarım Joe patronundan çok fazla fırça yemez. Şu anda Joe'ya maden kampına kadar eşlik etmemize gerek olmadığı için rahatım. Bunun için zamanımız yok.

Haven's Rock'a dönüyoruz. Önemli olan da bu. Max güvende ama onu rahatça sorgulayabilmem için annesine ve tıbbi muayeneye geri dönmesi gerekiyor.

Anders yolun çoğunda onu taşıyor. Sonra Dalton devralır ve Anders önde koşar. Yirmi dakika sonra uzaktan bir motor sesi duyulur.

Dalton, "Bu senin aracın," der ve Max'i yere doğru savurur.

Önce ATV'nin ışıkları bize çarptı. Sonra Anders onu durduramadan yan kapı açılıyor ve Dana dışarı fırlıyor. Max'e doğru koşuyor ve onu kucağına alıyor.

Gerisini izlemiyorum. Çok çığ, çok özel hissettiriyor ve onun yerine yanımda Dalton'la ATV'ye yürüyorum.

Dana ATV'ye binmeye hazır olana kadar Anders'le sessizce konuşuyoruz. Dalton onlarla birlikte binmemiz için ısrar ediyor ve biz de bacaklarımızı dışarı sarkıtarak arkaya tünüyoruz. Dalton'a yaslanıyorum, kolu beni sarıyor, ben de onun omzuna yaslanıyorum. Motorun gürültüsü arasında ağzını kulağıma dayayıp fısıldıyor: "Onu bulduk."

Sessizce başımı sallarken gözlerim doluyor. Başardık.

Tanrıya şükür, yaptık.

Saat neredeyse 10. Haven's Rock'a vardığımızda hava kararmıştı ve Max'i arka yoldan kliniğe götürmüştük. Evet, yakında herkes

Max'in döndüğünü biliyor, ama Dana'nın henüz iyi dilekçilerin gelmesine ihtiyacı yok.

April çoktan uyarıldı ve klinikte bekliyor. Carson da orada. Bu birleşmeyi göremiyorum. Onlar Max'i götürürken ATV'de kalmam emredildi, sonra da eve döneceğiz.

Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok. April'ın Max'i muayene etmesi ve sonra da dinlenmesi gerekiyor. Sorgulama sabaha kadar bekleyecek, beklemeli de çünkü beynim bunu kaldıracak durumda değil. Düşünceler beni dürtmeye devam ediyor, sorular, bilmeceler ve "Bu hikayede bir sorun var" diye fısıldayan tüm küçük sesler, ama bunu çözecek bant genişliğine sahip değilim.

Max güvende ve yarın tekrar devam edebiliriz. Şimdilik, umutsuzca uyumaya ihtiyacım var, bu yüzden eve gidip tam olarak bunu yapıyorum.

Evet... tam olarak böyle gitmiyor. Uyumak istiyorum ve o kadar yorgunum ki, ne kadar engebeli olursa olsun ATV yolculuğunda uyuyakalmadığıma şaşıyorum. Ama bedenim uyumak için çığlık atarken, beynim bunu reddediyor. Davayı çözmeme yardım edecek durumda değil ama dinlenmeme de izin vermiyor.

Bir saat sonra kanepedeydim, akşam yemeğinden kalanlar etrafıma saçılmıştı. Aslında hepsini yedim. Görünüşe göre işin sırrı güneş batana ve midem yatışana kadar beklemekte.

Şimdi kanepede Dalton ve Anders'i izliyorum, yere yayılmış, etkileyici derecede acımasız bir Scrabble oyunu oynuyorlar. Karşılıklı yumruklar yok ama hakaretler kesinlikle var. Kimin kazandığını bilmiyorum. Beynim bunu takip edecek kadar iyi çalışmıyor bile.

Sanırım zihinsel durumum Dalton'ın neden Scrabble'da ısrar ettiğini açıklıyor. Yılanlar ve Merdivenler'den daha zorlayıcı bir şey oynayacak enerjim yok. Muhtemelen oynayamazsam uyuyacağımı umuyordu. Uyumuyorum ama sorun değil. Burada yatmaktan, onların konuşmalarını, tartışmalarını, oynamalarını, gülmelerini ve biraz daha konuşmalarını dinlerken yarı uyuklamaktan mutluyum.

Şu an için hayat güzel. Max evde. April bir süre önce bana uğrayarak yaşadıklarına rağmen durumunun mükemmel olduğunu söyledi. Cinsel müdahalede bulunmadığını bildirdi ve beni sonsuz rahatlatacak şekilde buna dair belirgin bir işaret yok. Yine de Max'in

Ama bu bir başlangıç. Bileği burkulmuş ama bu ağaçtan atladığı için olmuş. Bunun dışında susuz ve bitkin durumda, bileklerinde ve ayak bileklerinde bağlı olmaktan kaynaklanan sürtünme yanıkları var.

Fiziksel olarak umduğumuzdan daha iyi durumda. Duygusal olarak? Bu başka bir hikaye. Babasının ölümüyle yaşadığı travmanın hemen ardından bir travma daha yaşadı. Tüm bunlar başka bir gün için. Şu anda önemli olan annesi ve kardeşiyle birlikte evde olması.

Max evde, ben evdeyim ve o kadar mutluyum ki sanki her zamanki gibi iki tekila içmişim gibi hissediyorum. Sanırım hormonları suçluyorum. Her şey büyütülmüş ve eğer şu anda hissettiğim buysa, bunu kabul edeceğim. Rüya yatağı gibi hissettiren bir kanepede uzanıyorum, şömine kükrüyor, köpeğim hemen altımda, kocam ve en iyi arkadaşımız "dawg" kelimesinin meşruiyeti üzerine tartışıyor ve daha mutlu olduğumu hiç hatırlamıyorum.

Ayrıca hamileyim. Hamileyim ve Max'in bulunmasıyla, bu düşünce beni her heyecanlandığında kendimi suçlu hissetmeyi bırakabilirim. Bu yeni fikri alıp, çoktan doğmuş bir çocuğu aramak için harcadığım beyin gücünü boşa harcıyormuşum gibi hissetmeden keşfedebilirim.

Bebeğimizi istiyorum. Bunu asla inkar etmem. Umutsuzca istiyorum ve bunu elde edemeyeceğimi biliyorum ve bunu kabullenmem gerekiyor. Biz seçimimizi yaptık. Sırf uzun sürmeyebilir diye olasılıkları - hayalleri - görmezden gelmeyeceğiz. Onları şımartacağız ve daha sonra yas tutmamız gerekirse, bunu da yapacağız.

Anders'e söyledik. İlk onun bilmesini istedik ve onun da bilmesi *gerekıyor* çünkü ben hasta olduğum sürece sabah vardiyalarına giremem. Ayrıca, biz jinekoloji muayenesi için güneşe giderken birkaç gün boyunca her şeye onun bakması gerekecek.

Bu randevuyu Max'i kaçıran kişi meselesini hallettikten sonra alacağız. Şimdilik, dinlenmek ve iyileşmek için bir gece ve-

Ön kapı yüksek sesle çalınır. Dalton yukarı bakar, gözleri kısılır.

"Dana olabilir," diyorum, ayağa kalkmaya başlayarak.

"Bu kapıyı şimdiye kadar fark etmediysen, gerçekten yorgunsun demektir." "İçeri gel, Yolanda!" Anders seslenir ve kapı açılır.

Yolanda içeri giriyor ve botlarını tekmeledikten sonra oturma odasına doğru yürüyüp bize bakıyor.

"Max'i bulmanı mı kutluyorsun?" Ayak parmağı bir peynirli pufu dürtüyor. "Vay canına.

Sizler gerçekten nasıl parti yapılacağını biliyorsunuz."

Anders, "Hey, işte bu kaçak mal," diyor. "Onları özel bir durum için saklıyordum."

Bir avuç almak için uzanıyor.

"Biraz ister misin, Yolanda?" Anders sorar.

"Yok, bende yeterince var," diyor ve ağzına bir tane atıyor. "Mısır cipsiniz yoktur herhalde, değil mi?" Scrabble tahtasına bakıyor. "Kim 'dawg' oynamaya çalışıyor?"

"Sormana gerek var mı?" Ben de diyorum ki.

"Evet, öyle sayılır. Beyaz adamın mı, yoksa banliyödeki arkadaşlarıyla havalı olmaya çalışmadığı sürece hayatında bu kelimeyi hiç kullanmamış olan Siyah adamın mı huysuz olduğuna karar veremiyorum."

"Hey!" Anders diyor ki. "Ben iyiydim."

Dudakları seğiriyor. "Sen de onlara 'kanka' dedin mi? Yoksa sadece 'kanka' mı? Lütfen bana iç çamaşırının dışarıda olduğu bol bir pantolon giydiğini söyle."

Orta parmağını kaldırıyor, bu da kızın gülümsemesine neden oluyor.

"Ve sanırım sen bunların hiçbirini yapmadın, zengin kız?" diyor.

"Oh, hayır. Ben havalıydım. Özel okulumdaki tek siyahi milyarderdim. Yenilikçiydim. Herkes benimle arkadaş olmak isterdi. Çoğunlukla siyah bir arkadaşları olduğunu söyleyebilmek için."

"Şu siyah arkadaş." "O

benim. Sen de mi?"

"Tabii ki hayır. Siyah bir arkadaşım *vardı*, bu da sınıfımdaki herkesin *iki tane* olabileceği anlamına geliyordu. Çok popülerdik."

"Aranızda altı santim boy farkı olmasına ve diğer çocuk gözlük takmasına rağmen kimse sizi ayıramasa bile mi?"

"Tabii ki evet." Elini kaldırıyor ve Yolanda beşlik çakıyor. "Ama hayır, sadece üç santimlik bir boy farkı vardı ve gözlük takan bendim."

Bir avuç daha peynirli puf alır. Anders bira şişeleriyle dolu kovaya el sallıyor. "Bunları yıkamak için biraz bira ister misin?"

Aşağı mı?"

"Sakıncası yoksa. Ayrıca..." Eğilip "dawg" kelimesini geri alıyor ve yerine "waged" kelimesini koyuyor. "İşte. Daha fazla puan ve daha az utanç verici." Bana döndü. "Neden oynamıyorsun?"

"Hamileyim."

Böyle söylemek istememiştim ama ağızımdan çıkınca Anders kıs kıs gülüyor, Yolanda da sanki can alıcı noktayı bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Hamileyim," diyorum. "Ve Scrabble oynayamayacak kadar kafam karışık." "Sen ... Berbatsın."

"Kasıtlı değildi." Yine düşünmeden ağızımdan kaçırdım... ki bu da beyniniz zaten yarı uykudayken olur.

Anders bana bakarak, "Ve bu kimseyi ilgilendirmez," diyor. "Kasaba bu kadar yeniyken kasıtlı olarak hamile kalmayacağın konusunda açık olmaya çalışsan bile."

"Personelden herkesin eninde sonunda bilmesi gerekecek," diyorum. "En azından hamilelik hakkında. Sadece henüz gerekli olmadı."

"Ve sen de biraz meşguldün," diyor Yolanda. "Madem itiraflardan bahsediyoruz, buraya söylemek için geldiğim şeye bir tane de biz ekleyelim." Anders'e dönüyor. "Parkinson hastasıyım ve milis kuvvetlerinde yer almak istiyorum."

"Uh..." Anders diyor ki.

"Evet, çoğunlukla milis olmak istediğimi söylemek için geldim, ancak başka bir şey hakkında da konuşmam gerekiyordu. Ancak Casey'nin hamile olduğunu itiraf etmesi, eğer bunun sorun olabileceği bir pozisyona başvuruyorsam, sağlık durumumu da açıklamam gerektiğini fark etmemi sağladı. Ayrıca, aslında başvurmuyorum, sadece milislere katılacağımı söylüyorum."

Anders kuru bir sesle, "Bana haber verdiğiniz için teşekkür ederim," diyor. "Ama henüz şekillenmemiş bir milis gücünün başındaki kişi olarak -ya da başvuruları reddeder. Bunun da sağlık durumunuzla hiçbir ilgisi olmayacaktır."

"Zaten biliyordun, değil mi?"

"Aslında, hayır. Sadece tıbbi bir durum için ot içtiğini biliyordum. Parkinson için gençsin. Ayrıca, Siyahlar arasında nadir görülür, ama büyükannen beyaz, yani..." Omuz silkiyor. "Bunu duyduğuma üzülüğümü söyledim ama bunu istemediğini biliyorum."

"Yok. Parkinson bir süre daha performansımı etkilemeyecek. Şu anda titremelerim var." Hafifçe titreyen bir elini uzatıyor. "Çoğunlukla akşamları, yorgun olduğumda. Küçük titremeler ama yine de bu titremeler varken silahla dışarı çıkmam. Yine de ateş edebilirim. Hem de çok iyi. En azından bir tabancayla. Kendime ait bir tabancam var."

"Pekala."

"Ayrıca bende hafif prosopagnozi var. Yüz körlüğü. Bu da küçük bir sorun olabilir, özellikle de diğer asistanlara yüzeysel olarak benzeyen bir asistan görüp görmediğimi sorarsanız."

"Anladım." Anders yere uzanır. "Demek milis, ha? Buna neden karar verdin?"

"Max dışarıdayken, kışımın üstünde oturmaktansa devriye gezmenin çok daha faydalı olduğunu keşfettim. Ayrıca sıkıldım da. Burada bir işe ihtiyacım var."

"Biri tartışabilir..." Anders başlıyor.

"Benim işim inşaattı ve bitti mi? Evet. İşim bitti diye gitmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?" Homurdanıyor. "Hazır olduğumda gideceğim. Şimdilik bana iş verin, milisler de dahil ama bunlarla sınırlı değil."

"Sıhhi tesisatta bir açıklık var-" diye başlıyorum.

"Hayır."

"Ha," diyorum, "burada her işi yapmaya istekli olduğunuzu iddia ettiğinizi hatırlıyor gibiyim."

"Geçici olarak, nasıl yapıldığını öğrenmek ya da acil bir durumda yerimi doldurmak için herhangi bir iş. Beni korkutmak için tasarlanmış herhangi bir iş değil, ki bu zaten işe yaramayacak, böylece ikimiz de istediğimizi elde edemeyeceğiz." Scrabble tahtasının üzerine eğildi ve Anders'e, "Bir dahaki sefere bu J'nin üzerine inşa etmek isteyeceksin yoksa Eric yapacak" dedi.

"Oynamak ister misin, Yolanda?" Dalton soruyor. "Yoksa sadece Will'le mi takılmak istersin?"

Anders, "Benimle aynı takımda yer alabilir," diyor, "sen de karınla aynı takımda yer alabilirsin."

Dalton, "Şu anda Storm'un daha faydalı olacağını düşünüyorum," diyor.

"Dikkat et," diyorum, "yoksa yarın sabah kustuğumda tuvalete gitme zahmetine girmem."

"Pekala, Orada gider benim iştah," Yolanda diyor, savurma yenmemiş peynirli puflarını kaseye geri koydu.

"Konuşacak başka bir şeyiniz olduğunu mu söylemiştiniz?" Dalton diyor ki. "Yoksa bu sadece gelip Will'in peynirli puflarını almak için bir bahane miydi?"

"Bu ayı-adam samalığından hoşlanmıyorum," diyor bir sandalyeye çökerken. "Bunun hakkında konuşmak istiyorum."

"Hepimiz istiyoruz," diyor Anders. "Ama sabaha kadar bekleyeceğiz."

"Scrabble daha önemli olduğu için mi?"

"ünkü sabaha kadar bu konuşmaya gerek yok ve Casey konuşmaya katılamayacak kadar yorgun, bu konuşmaya katılmayacağı anlamına gelmiyor, sadece iyi katılamayacağı anlamına geliyor."

"Teşekkürler," diyorum.

"Ben arkanı kollarım." Anders göz kırpmıyor ve Yolanda'ya dönüyor. "Casey çok yorgun. Pillerini yeniden şarj etmemiz ve veri işleme için tam kapasiteye ulaşmasını sağlamamız gerekiyor."

"Artık bir android miyim?" Dedim.

"Tabii ki hayır. Androidler hamile kalamaz. Henüz." Yolanda'ya dönelim. "Bırak Casey dinlensin. Hepimiz dinlenelim. Scrabble oynamak ya da sadece takılmak istersen burada kal. Ama teori üretmek -ya da kaıranla ilgili herhangi bir şey- sabaha kadar yasak."

"İyi," diyor. "Ayrıca, kaybedeceksin. Eric'in fayanslarını görebiliyorum. Ara ve beni bir sonraki maa al."

OTUZUNCU BÖLÜM

Sonunda uykuya daldığımda, hala kanepedeydim ve görünüşe göre, yerinde uyuyakalan tek kişi ben değilim, çünkü Dalton beni yukarı taşıyor. Uyandığımda oturma odamızın bir gençlik partisi sahnesine benzediğini görüyorum; sehpanın üzerinde boş bira şişeleri, ezilmiş peynirli puflardan oluşan bir halı ve yerde uyuyan üç kişi.

Başımı yavaşça kaldırıyorum. Karnım hareketle birlikte sallanıyor ve kısık iniltim Dalton'ın gözlerini açmasına neden oluyor. Tek kelime etmeden ayağa kalktı, yanıma geldi ve beni kollarının arasına aldı.

Karşı koyduğumda fısıldıyor, "Şşş, hala gece vakti. Seni yatağa götürüyorum."

Pencereye bakıyorum, güneş ışığı perdenin altından süzülüyor.

"Bu bir yanılsama," diyor. "Daha fazla uyuyacaksın. Doktorun emri."

"Şimdi de doktor mu oldun?"

"Eğer yardımı olacaksa April'a size bir not yazdırabilirim."

Başımı sallıyorum. Tartışmıyorum. Hâlâ yorgunum ve midem henüz kalkmaya hazır olmadığını söylüyor. Dalton'ın beni yatağa yatırmasına izin veriyorum ve sonra "Bana katılıyorsun, değil mi?" diyorum.

"Elbette. Eğer dedektifim uyuyorsa, benim kalkmam için bir neden yok. Tabii karım kahvaltı hazırlamamı istemiyorsa."

"Senin burada olmanı tercih ederdi," diyorum yorgunlukla geri çekerek.

Gömleğini çıkarıyor ve gösterinin geri kalanı için uyanık kalmaya çalışıyorum ama gömlek yere düşmeden gitmiş oluyorum.

Dalton benimle yatakta ne kadar kalır bilmiyorum. Tahminimce çok uzun değil. Uyumaya çalışacak, ama sonra kalkıp işlerini halledecek ve ben uyandığımda kendimi bir termos çay, iki taze pişmiş zencefilli kurabiye ve bir notla yalnız bulacağım.

Walking S.

< 10 m

Gülümsüyorum. İlk geldiğimden beri yazdığı notlar daha da güzelleşmemiş. En azından bu yeterince açık. Köpeği gezdiriyor ve on dakika içinde dönecek.

Ön kapı açıldığında hala geriniyordum. Sesler bana gelenlerin sadece Dalton olmadığını söylüyor. Anders onunla birlikteydi, Yolanda muhtemelen gitmişti.

"Uyandım," diye seslendim. "Kurabiyeler için teşekkürler!"

"Kız kardeşine teşekkür et," diye sesleniyor Anders. "Zencefilin midenize iyi geleceğini umarak özel bir sipariş verdi."

Dalton koşarak merdivenleri çıkar ve kapı aralığından bakar. "Nasıl? karnın?"

"Daha iyiyim. Uyku muhtemelen yardımcı olmuştur." Termosun kapağını açmak için uğraşıyorum. "Ağırdan alacağım ama biri Dana'yı uyarabilirse on dakika içinde Max'le konuşmak istiyorum."

"Bu ağırdan almak değil."

"On beş dakika içinde o zaman."

Gözlerini deviriyor ama sadece Anders'e seslenerek Dana'ya Max'le konuşmak için yirmi dakika içinde geleceğimizi söylemesini istiyor. Sonra benim için termosun kapağını açıyor, bir fincan dolduruyor ve "Söyle bakalım ne giymek istiyorsun?" diyor.

Gülümsüyorum. "Beni giydirmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Kıyafetlerinizi çıkarmayı teklif ediyordum. Ama yardımı olacaksa seni giydirebilirim de. Şimdi, ne giymek istersin?"

Dana'nın evine doğru giderken Gunnar'ın yolumuzun üzerindeki evlerden birinin yanında durduğunu fark ediyorum. Bana el sallıyor. O tarafa doğru gidiyoruz ve Gunnar tekrar işaret ediyor, belli ki sadece bizimle konuşmak istiyor. Dalton'a bakıyorum, o da iç çekip başını sallıyor ve gitmemi işaret ediyor.

"Max'in döndüğünü duydum," diyor Gunnar ben yaklaşırken. "Döndü."

"Ve o iyi mi? Ben de öyle duydum ama bunun gerçekten iyi olduğu anlamına mı geldiğinden yoksa sadece 'ölmedi' türünden bir iyi olduğu anlamına mı geldiğinden emin olamadım."

"Kaçarken bileğini burktu ve belli ki travma geçiriyor ama bunun dışında umduğumuz kadar iyi durumda."

"Güzel, güzel," diye mırıldanıyor Gunnar ve sonra elini cebine sokmadan önce tırnağını ısıırıyor. "Şimdi onu görmeye mi gidiyorsun?"

"Öyleyiz."

"Ona selamımı söyler misin?"

"Eminim daha sonra uğrayıp bunu kendiniz de söyleyebilirsiniz."

Kısık bir kahkaha. "Evet, hayır. Annesi bunu istemeyecektir."

Topuklarımın üzerinde geri çekiliyorum. "Onu kaçıranı yakalayamadık ama sen olmana imkân yok. Bunca zamandır şehirdeydin. Dana'ya bunu söyleyebilirim."

"Yapabilirsin ama fark etmez. Bunu yapmasam bile bir şey yapabilirim ve o şimdi süper Anne-Ayı moduna girecek. Onu suçlamıyorum."

"Onunla konuşmalısın. Daha sonra. Bunu kimin yaptığını bulduktan ve Dana'nın biraz uzaklaşmak için zamanı olduktan sonra." Başımı kaldırıp ona baktım. "Max'e çok iyi davrandın. Neden gergin olduğunu anlıyorum ama bence gerçekten bir şeyler yapmalısınız. Onun rahatlığı için ne uygunsa."

"Şehirden ayrılmam ve bir daha görülmemem mi?"

Başımı salladım. "Bu Max'in neye ihtiyacı olduğuyla ilgili. Bunu görmesi için ona zaman verin ve sonra pazarlık yapın."

"Eğer kalırlarsa."

Başarısız olduğumuzu söyleyen göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelmeye çalışarak başımı sallıyorum. İlk çocuk sakinlerimiz sadece birkaç ay dayanabildiler ve biz onları terk etmek zorunda bırakacak kadar çuvalladık.

"Kalırlarsa," diye mırıldanıyorum ve sonra Gunnar'ı haberdar edeceğimi söyleyip Dalton'a geri dönüyorum.

Patronumu seviyorum. Tamam, onunla evli olmak iyi bir şey demek. Ya da belki de patronumu seviyorsam onunla evli olmam da iyi bir şeydir, çünkü aksi takdirde işler garipleşir. Ama onu bir patron olarak da seviyorum, özellikle de benim sürecimi anladığında ve ne kadar istese de zorlamadığında.

Dalton'ın dava hakkında konuşmak istediğini biliyorum. Anders da öyle. Yolanda da öyle. Diğerleri de konuşmak isteyebilir. Ama ben buna hazır değilim. Anders'in dediği gibi pillerimi şarj etmek için zamanım oldu ve şimdi veri işlemcimin işlemek için daha fazla girdiye ihtiyacı var.

Düşüncelerim var. Pek çok düşünce, hepsi de şu anda bu kapıları açacak kadar enerjiyle çalıştığım için fokurduyor. Onları eledim ve biriyle, hatta patronumla bile konuşmadan önce ek verilere ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Umarım Max bu verileri sağlayacak kadar iyileşmiştir. Bir travma yaşadıktan kısa bir süre sonra birinin polisle konuşmasını beklemek her zaman çok şey istemektir. Ama onlarla görüşene kadar, suçlu izini kaybettirirken biz de boşa kürek çekmiş oluruz.

Dalton ve ben Dana'nın dairesine vardığımızda onu Max ile birlikte bulduk. Carson günü Mathias'la geçiriyor ve Max konuşmaya hazır. Dana onun güvende ve rahat olduğundan emin olmak için burada kalacak ve ben de fazla zorlamayacağım. Reşit olmayan birinin dahil olduğu her davada bunu beklerim.

Baştan başlıyorum. Onun hikayesi Carson'inkiyle uyuşuyor. Max ayı adama benzeyen bir şey görmüş ve ağabeyine giderek daha yakından bakmak için kendisiyle gelmesini istemişti. Carson reddetmiş.

"Bana hikaye anlatmayı bırakmamı söyledi," diyor Max. "Kendimi utandırıyordum."

Dana'nın gözlerindeki ıstırap içime işliyor. Carson kardeşini incitti ama zorba bir ağabeyle karşı karşıya olduğumuzu sanmıyorum. Sadece çok şey yaşayan ve öfkelenen bir çocuk. Ne yazık ki, en çok saldırdığı kişi bunu en az hak eden hedef. Dana bununla ilgilenecektir.

"Demek daha yakından bakmaya gittin," diyorum. "Carson'ın yanıldığını kanıtlamak için."

"Hayır. Çıldırılmışım ama daha iyisini biliyordum. Batıda ayı-adamı gördüm ve güneydeki ormana gittim. Ona yaklaşıyordum. Sadece kızmışım ve herkesten uzaklaşmak istiyordum."

"Peki sonra?"

"Ayı adam beni yakaladı. Geldiğini bile duymadım." "Ayı-adam olduğuna emin misin?"

Başını sallıyor. "Yakalandığımda pençeler gördüm ve kürk hissettim."

Konuşmaya devam ediyoruz. Max, ayı adamın muhtemelen kokusunu bastırmak için onu bir battaniyeye sararak taşıdığını anlatıyor. Onu yere bırakıp ara sıra yürütüyor ve sonra tekrar taşıyordu. Storm'un izini karıştırıyordu. Max yakalandığı andan itibaren elleri ve ayakları bağlı, ağzı ve gözleri bağlıydı.

"Bir noktada ceketinizi aldı. Bana bundan bahsedebilir misin?" "Beni bağlamadan önce aldı."

"Onu bir açıklıkta bulduk. Asmış. O mu..." Bunu Max'i yönlendirmeden ifade etmekte zorlanıyorum. "Garip bir şekilde asılmıştı. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Ceketimi aldı. Tek bildiğim bu." "Bu konuda bir şey söyledi mi?" diye sordum. "Hiç konuşmadı."

"Hiç mi?"

Max başını sallamaya başlar ve sonra duraklar. "Kulübeden ayrılırken bana kalmamı söyledi. Sadece tek bir kelimeydi. Kal. Kaçtıktan sonra beni ikinci kez yakaladığında da bir şey söyledi. Beni boğarken, "Üzgünüm evlat" dedi. Bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama sen çok büyük bir risksin-" Gerisini duymadım. İşte o zaman bir bıçağım olduğunu hatırladım."

"Seni *boğduğu* gibi mi?" Dana tekrarlıyor, kendi sesi boğuk.

"Kaçtım," diyor Max kesin bir ifadeyle. "Onu bacağından bıçakladım."

Köşede sessizce duran Dalton'a bakıyorum.

"Bu konuda sana daha fazla soru sormam gerekiyor," diyorum. "Ben senmişim gibi davranacağım ve Eric de sana saldıran kişi gibi davranacak. Bana neler olduğunu anlatabilir misin? Bir sahnede oyuncularını yönetir gibi bize yol gösterir misin?"

Max bunu yapar. Senaryo boyunca adım adım ilerliyoruz. Olayı çözdükten sonra Max'e o karşılaşma sırasında adamla ilgili bir şey görüp görmediğini soruyorum. Pek bir şey yok. Arkadan tutulmuştu ve sadece birkaç ayrıntı yakalamıştı - adamın ayı postu giydiği, ellerinin Dalton'ununki kadar olduğu ve teninin soluk olduğu - daha önce adamın kolunu kaldırdığında gördüğü deri parıltısı gibi.

Ondan sonra, tutsak tutulduğu zamana dair bulabildiğim her şeyi geri alıyorum. Tüm bu ayrıntıları not ediyorum ve ilk ayı-adam görüntüsünden bildiklerimize ekliyorum - ayı postu giyen adam uzun boylu ve geniş, hatta belki de iri yapılıydı. On yaşında bir çocuğu uzun bir yol boyunca taşıyabilecek kadar da güçlü.

Erkek. Beyaz. En az 1.80 boyunda. Kaslı ve muhtemelen iri yapılı.

Konuşmaya devam ediyoruz. Max'in ilk yakalandığı zaman, Lilith'in kulübesinin yakınında yakalandığı zaman ve son kez neredeyse yakalandığı zaman olmak üzere üç saldırı hakkında alabildiğim her şeyi alıyorum.

Sonra sormam gereken soru geliyor, ne kadar zor olsa da. Bunun için Dalton'ı gönderiyorum ve ben gittiğimde Max sanki ne olacağını biliyormuş gibi kıpırdanmaya başlıyor.

Dalton dışarı çıkar çıkmaz Dana, "Adam bir şey yapmadı ama yapacaktı" der.

Ona bakıyorum ve ağzı sert bir çizgiye oturuyor. "Bu bilgiyi Max'ten almak istediğini biliyorum ama zaten konuşmuştuk."

Düşünüyorum. Sonra Max'ten Dalton'la birlikte birkaç dakikalığına dışarı çıkmasını istedim. Bu bir mahkeme davası olmayacak ve öyle olsaydı bile, önce Dana'nın ifadesini alabilirdim.

Max gittikten sonra nefes verir. "Teşekkür ederim. Bu her şeyi kolaylaştırdı. Max'e cinsel olarak dokunulmadı. Adam onu soymadı. Max'in ona dokunmasını sağlamadı. Ama sanırım o yöne doğru gidiyordu."

Bunu söylüyor ve sonra ona meydan okumamı, kanıt talep etmemi, orada bulunmadığı halde bunu nasıl bilebileceğini sormamı bekliyor.

Sadece "Tamam." diyorum.

"Max'e dokundu. Yüzüne. Koluna. Bir kez de bacağına, ama Max geri sıçrayınca bir daha yapmadı. Max bir keresinde adamın saçını düzeltmesiyle uyandı, ki bu yeterince masum görünüyor, bazen onları kontrol etmeye gittiğimde bunu onlara da yapıyorum."

"Sen onların annesisin."

Sanki değerlendirmesine karşı çıkmadığım için rahatlamış gibi nefes veriyor. "Evet. Aile farklıdır. Eğer Max korkmuşsa, başka bir yetişkin onu sakinleştirmek için yüzüne ya da koluna dokunabilir. Ama bu öyle değildi. Max adamın ona başka şekillerde dokunacağını düşündü. Bunun için çalışıyordu. Onun algısı buydu ve on yaşındaki bir çocuğun bunu hayal edebileceğini sanmıyorum."

"Max daha önce hiç böyle bir sorun yaşadı mı?"

Sessizleşir ve sesi düşer. "Birazcık. Hiçbir zaman bir şey olmadı ama o tatlı bir çocuk ve..." Sesi çatlıyor. "Biraz kırık. Bence yırtıcılar bunu hissedebilir. Sulardaki balıklar gibi."

Aynen Gunnar'ın dediği gibi.

"Ne oldu?" Nazikçe sordum.

"Babası öldükten hemen sonraydı ve Max savunmasız olabilirdi ama aynı zamanda temkinliydi de. Güvensizdi. Max birinden kötü sinyaller almış ve bana söyledi. Olay araştırıldığında, polis adamın bir geçmişi olduğunu buldu."

"Tamam. Bunun daha önce de yaşandığını ve içgüdülerinin doğru olduğunu bilmek yardımcı oluyor. Bu da durumu netleştiriyor. Burada birinin Max'i kaçırmaması için çok fazla neden yoktu ve bu en bariz olanıydı. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek güzel."

Ona bu bilginin faydalı olduğunu hissettirmeye çalışmıyorum. Yararlı, çünkü "oğul arayan dağ adamı" ihtimalini ortadan kaldırıyor. Bu, ne yaptığını bilen, ağırdan alan ve Max'in gardını düşürene kadar hazzı erteleyen biri tarafından cinsel amaçlarla bir çocuğun kaçırlmasıydı.

Ormanda vahşi bir adam aradığımızı hiç sanmıyorum. Bence bizimle oynamak umuduyla dağ adamını oynayan bir avcı arıyoruz.

Bir sonraki adım için Dalton ve April'a danıştım. April parlak zekası ve bana yanıldığımı söyleme konusundaki çekingenliği için. Hayatım boyunca bundan nefret etmiş olabilirim ama burada işe yaradığı kanıtlandı. Dalton hiçbir şey söylemeden yanılıyor olmama izin vermez. Bunu asla istemem. Ama endişelerini dile getirmeden önce konuyu düşünmek için daha fazla zaman ayıracaktır. Kız kardeşimin böyle bir kaygısı yok. Mantıksal bir hata görürse bana söyler. Ve ona başka bir şey için daha ihtiyacım var: tıbbi bilgisi.

Dalton ve ben doğruca kliniğe gittik ama kız kardeşim orada değildi. Kapıdaki bir not hastalara bu sabah kapalı olduğunu hatırlatıyor. Hafta sonu değil. Bildiğim kadarıyla öyle de *olabilir*. Bu noktada, hayatımın birikimini -iki katı ya da hiç- bugünün hangi gün olduğuna dair basit bir soruya yatırmam istense, bahse girmezdim.

Ancak Haven's Rock'ın çoğunda olduğu gibi klinikte de resmi hafta sonu yoktur. Dini nedenlerle bir gün izin almanız gerekiyorsa, bunu karşılayacağız, ancak bunun dışında çoğu insan iki tam gün yerine dört yarım gün izni tercih ediyor. Hafta sonları

hafta sonu için bir seyahate çıkmak. Dört gün uyumak ya da ögle yemeğine kadar işi bitirmek daha iyi.

Son kontrol ettiğimde kız kardeşimin düzenli klinik saatleri yoktu. Klinik, randevuları olduğunda açık oluyor ve eğer birkaç randevusu varsa, randevular arasında açık oluyor çünkü kapatmak verimsiz oluyor.

Sanırım April'ı nerede bulacağımı biliyorum ve haklı olduğum için memnunum. Marangozhaneye yaklaşırken onun sesini duyuyorum, Kenny'ninkinin arasına karışmış mırıldanıyor. Gülümsüyorum ve kapıyı iterek açıyorum... Kenny'nin ellerini kız kardeşimin beline koyduğunu görüyorum, her iki yanında birer tane, ona bakarken onu nazikçe tutuyor.

Kapıyı duyan April başını çevirir ve çıplak yakalanmış gibi çırpırır.

"Özür dilerim," diyerek geri çekilmeye başladım. "Kapıyı çalmalıydım."

"Burası bir marangozhane, tıp kliniği değil," diyor Kenny ve gülümsüyor, ama o gülümsemedeki alaycılığı kaçırmıyorum, kapıyı çalmış olmamızı gerçekten dilediğini söyleyen bir gülümseme.

"Ben sadece..." April diyor ki. "Ben..." O susunca Kenny mırıldanıyor, "Devam et."

Ona baktı, panik gözlerini aydınlatıyordu. Sonra derin bir nefes aldı ve Dalton'la bana dönerek, "Üzgündüm" dedi.

"Her şey yolunda mı?" Dedim.

"Hayır, her şey yolunda değil," diye tersliyor ve tüm dikkatini bana çeviriyor. "Hamilesin, hastasın ve kendini daha da hasta etmek için çalışıyorsun, buna mecbur olduğunu biliyorum ama yine de üzgünüm. Bunu hep yapıyorsun. Çocukluğundan beri yapıyorsun. Umursamazsın ve kendine dikkat etmiyorsun."

"Ve şimdi iki kişiye bakıyorum ve zaten boktan bir iş yapıyorum?" Elimden geldiğince sakın bir şekilde söylüyorum.

"Ben öyle bir şey demedim," diyor. "Benim endişem, çocuk sahibi olmak isteyebileceğiniz biriyle ilişkiye girmeden önce durumunuzun tüm kapsamını araştırmamış olmanız. Eric'ten önce neredeyse hiç bekâr kalmadığınızı biliyorum ama-"

Kenny'nin boğazını temizlemesiyle tereddüt eder. Ona doğru bakar ve o da başını sallar. Nedenini anlamıyor olabilir -Kenny geçmiş seks hayatımın kocamın önünde konuşulacak uygun bir konu olmadığını söylüyor- ama ona güveniyor ve duraksıyor. Buna neredeyse pişman oluyorum.

Dalton'un umurunda değil ve ben de onun tartışmak istedikleri yerine bu konu üzerinde kalmayı tercih ederim.

"Muayene edilmeliydin." diye devam etti. "Biliyorum-"

"Ve muayene edilmenize gerek olmamalıydı. O genç adamların sana ne yaptığını bilmiyorum. Ayrıntıları bilmiyorum. Ama seni neredeyse öldürüyorlardı ve bunun için hiç cezalandırılmadılar. Onların eylemleri yüzünden cezalandırılan sizdiniz. Cezalandırılmaya devam ediyorsun ve bu adil değil. Eğer bu çocuğa sahip olamıyorsan, bu onların suçu ve bu adil değil."

Ona sarılmak istiyorum. Sarılamayacağımı biliyorum. Benim iyiliğim için onu asla sarılmayı kabul etmeye ya da sarılmaya alışmaya zorlayamam.

Kenny, April'in nörotipik dünyada yol bulmasına yardımcı oluyor ama aynı zamanda kız kardeşimden ne isteyip ne isteyemeyeceğimi anlamama da yardımcı oluyor. Hem benim sürekli azarlanmadığım ve yargılanmadığım, hem de onun başkalarının rahatı için maskelenmeye ihtiyaç duymadan kendisi olabildiği sağlıklı bir kardeşlik ilişkisini müzakere edebileceğimiz bir orta noktada buluşmamız gerekiyor.

Bu yüzden o açıkça istemedikçe ona sarılamıyorum ve bu sadece *beni* daha iyi hissettireceğini bildiği için değil.

Onun yerine, "Haklısın. Bu adil değil. Ve evet, cevap almamak bana dikkatsizce geliyor ama bu bir kaçınma. O cevaplardan korkuyordum. Eğer onları almazsam, her şey yolundaymış gibi davranabilirdim."

"Kenny de öyle dedi."

"Bunu tartışıyorduk," diyor Kenny. "Bilmeme hazır değilsen özür dilerim. April gerçekten üzgündü ve konuşmaya ihtiyacı vardı."

"Sorun değil. Üzgün olduğun için üzgünüm April. Eğer yardımı olacaksa bugün kendimi daha iyi hissediyorum ve mümkün olan en kısa sürede randevu alacağım."

"Sonraki hafta," o diyor, Doğruldu. "Bu zaten ayarlandı."

"Tamam..."

"Vancouver'da biriyle görüşeceksiniz. Kendisi travma sonrası gebe kalma ve hamilelik konularında uzman. Émilie tüm ayarlamaları yaptı."

Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

Dalton dikkatle, "Emilie?" diyor.

"Bu Yolanda'nın fikriydi. Bu sabah bana geldi ve haberleri duyduğunu ve komplikasyonlar olabileceğini hissettiğini söyledi. Elbette geçmişinizi anlatmadım ama endişelerimi dile getirdim ve hamileliği etkileyebilecek bir travma yaşadığınızı söyledim. Yolanda Émilie ile konuşmak için ısrar etti."

April'in çenesi yükselir. "Ki bu doğru. Émilie'nin tıp alanında benden bile daha iyi bağlantıları var ve senin tamamen mahrem kalmanı sağlayabilir. Ondan iyilik kabul etmekten hoşlanmayabilirsin ama bu konuda hoşlanacaksın."

"Yapacak mıyım?"

Bakışlarına karşılık veriyor. "Yapacaksın."

"April haklı," diyor Dalton. "Émilie'nin bizim için yapabileceklerini görmezden gelmenin zamanı değil."

"İçimden bir ses bunu çok söyleyeceğimizi söylüyor," diye mırıldanıyorum. Ama sonra iç çekiyorum. "Tamam, evet. Açıkçası, üstün ve özel

-Bakım. Ayrıntıları sonra verersen birkaç gün izin ayarlarız. Şimdilik seninle klinikte konuşmak istiyorum April. Dün bahsettiğim fotoğraflara bakmanı istiyorum."

"Cesedini uygun bir otopsi için emniyete almadığınız öldürülmüş madencinin."

"Yapamazdım, April. İstediğin kelime *yapamadım*. Şimdi gel bakalım."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kız kardeşimi neredeyse üç gündür görmedim. Demek ki ona Sandy'den bahseden ben değilmişim. Dalton onu bilgilendirdi- çoğunlukla ikinci ağızdan duymaması için. Dalton ona temel bilgileri verdi ve daha sonra onunla buluşup çektiğim fotoğrafların üzerinden geçmeyi umuyordum.

Kız kardeşim cesede erişemediği için anlaşılır bir şekilde öfkeli. Onu ben buldum, bu yüzden bizim olmalı. "Bulan alır" sözünün cesetler için geçerli olmadığını söyleyebilirim ama ne demek istediğini anlıyorum. Otopsi yapabilecek bir doktorumuz ve cinayeti soruşturabilecek bir dedektifimiz var. Bu yüzden Sandy'nin cesedi geçici olarak bizim olmalı.

Öyle değil ve açıklamamızı anladığından emin değilim - Rogers'a tıbbi sorunlarla uğraması için bir bahane vermek istemiyoruz - ama kabul ediyor. En azından fotoğraf çektim, gerçi kendisi orada olsaydı çekecekleri kadar kapsamlı olmalarını beklemiyor.

Ayrıca, doğal olarak, cesetlerin üzerinde tökezlediğim için benimle dalga geçmesi gerekiyor. Bu gerçekten dalga geçmek mi? Stres seviyemin iyiliği için öyleymiş gibi davranmayı seçtim. Bazen içten içe, cesetler için içsel bir kehanet çubuğu geliştirip geliştirmediğimi merak etmekten kendini alamadığını düşünüyorum.

Şu anda klinikteyiz ve fotoğraflarımı hem onun tabletine hem de benimkine aktardım, böylece onları inceleyebileceği iki ekranı oldu. Kız kardeşimi tanırım. Aynı anda sadece bir fotoğrafı görüntüleyebilmek kabul edilemez. Hatta birden fazla karşılaştırma noktası için üçüncü bir ekrana ihtiyaç duyarsa benim telefonumu isteyebilir.

Fotoğrafların üzerinden geçerken, titizliğim için beni övüyor... bir yandan da kaçırdığım açılar işaret ediyor. Şimdilik bilerek atladığım birkaç kare var ama onun umurunda olanlar bunlar değil. Kız kardeşim için her şey yaralarla ilgili.

"Bunlar ölümcül olabilirdi," diyor üç tanesini daire içine alarak. "Emin olmak için ne kadar derin olduklarını bilmem gerekirdi. Bu yüzden cesede ihtiyacım vardı."

"Hangisinin öldürücü darbe olduğunun bir önemi var mı?"

Bana onaylamayan bir bakış attı. "Bilmiyorum, Casey. Katilin onu bununla mı öldürdüğü sizin için önemli mi?" -işaret ediyor- "ki bu tamamen şans olurdu. Ya da bununla.

- "Bu da kaburgalardan kalbe doğru kasıtlı bir itme olduğunu gösterir. Ya da bu." Sandy'nin kafatasının dibindekini işaret ediyor.

"Kahretsin," diyorum. "Bu sonuncusu bir MSS iğnesine eşdeğer olurdu. Doğrudan merkezi sinir sistemine. Onu anında düşürür. Bu da profesyonel bir- Hayır, bekle. Max bir çığlık duyduğunu bildirdi. Yani sessiz bir öldürme değildi. Mükemmel konumlandırılmış iki ölümcül bıçak darbesi bir şey ifade ediyor. Katil ilkin kaburgalara sapladı ama Sandy'nin çığlık atacak zamanı vardı. Sonraki bıçak omurganın tepesine geliyor ve onu öldürüyor."

"Peki ya diğerleri?" Dalton diyor ki.

"Overkill. Kelimenin tam anlamıyla. Sandy çoktan öldükten sonra yapılan yaralar, ki bunun çılgınlığı kanıtladığını düşünmüştüm, ama artık öyle olduğunu sanmıyorum. Max'in söylediği her şeyle birlikte kanıtları derliyordum."

İkisine de baktım. "Max'i kaçıran kişi bir pedofiliydi. Neyse ki hiçbir şey olmadı ama Max bile bunun sadece bir an meselesi olduğunu söyleyebilirdi. Bu deneyimli bir sübyancıyı işaret ediyor. Ormandaki vahşi bir adam olabilir mi? Yukon'a kaçmış ama kurbanlarını nasıl avlayacağını hala hatırlayan biri? Evet, olabilir. Ama Max'i kaçıranın davranışlarında dengesiz olduğunu gösteren bir şey yok. Ne yaptığını biliyordu ve çok titizdi - izini saklıyor, Max'i emniyete alıyor, Max'in onu görmediğinden ve hatta sesini duymadığından emin oluyordu."

Telefonumdaki fotoğraflar arasında gezinerek kemik ve tüylerden yapılmış asılı figürlerin bulunduğu iki siteyi buluyorum. "Bir de bunlar var. Ritüelistik tuzaklarla ormandaki açıklıklar. Bunlardan biri Max'in ceketinin etrafına yerleştirilmişti ve ritüeli kaçırlmasıyla ilişkilendiriyordu. Belli ki dengesiz bir zihnin işi, değil mi?"

"Ya da bir delinin peşinde olduğumuzu düşünmemizi isteyen birinin işi," diye mırıldandı Dalton. "Max'i bir ayın için kaçırdığından korkmamızı sağlamak. Tüm bu olanlarda bir anlam aramamız için."

"Ayı postu giymek gibi mi?" Ben de öyle dedim.

Dalton şakaklarını ovuştururken iç çekerek cevap verir.

"O zaman vahşi bir adam aramıyorsunuz," diyor April. "Seni yoldan çıkarmak için vahşi bir adam taklidi yapan birini arıyorsun."

iz? Bu kadar zahmete girmek için yeterli bir sebep mi?"

"Max'i kaçıranın bizi yanıltmak için çaresiz olmasının bir nedeni var," diyorum. "Kilitli oda gizeminin sınırlamaları."

April kaşlarını çatıyor.

"Kilitli bir oda-" diye başladım.

"Evet, kilitli oda gizeminin ne olduğunu biliyorum. Çok sınırlı sayıda şüphelinin olduğu bir gizem. Ama bu suç mahallinde kapı yok, Casey. İsteyen herkes buraya girebilir ve dışarıda henüz karşılaşmadığımız insanlar da olabilir. Jacob ve Nicole gibi göçebe insanlar."

"Doğru. Burada saf bir kilitli oda ortamımız yok. Ancak coğrafya, tavan arasında birinin girebileceği bir penceresi olan kilitli bir evi simüle ediyor. Evet, katil dışarıdan biri olabilir ama en olası şüpheliler burada bizimle birlikte. Ayrıca Max'i kaçıran kişinin Max'in onu görmemesi ve sesini duymaması için ne kadar uğraştığını da unutmayın."

"Haven's Rock'tan biri," diyor. "Dana'nın Gunnar'dan korktuğu gibi, bir pedofilin gözü Max'in üzerinde."

"Olabilir," diyorum. "Bir sorun dışında."

Dalton, "Hiçbir sakın bu kadar uzun süre ortadan kaybolamazdı," diyor. "Fark ederdik."

Başımı salladım. "Ayrıca, tutsak eden kişinin kendini ve sesini saklamış olması Max'in onu tanıyacağı anlamına gelmez. Max kaçarsa, eşkalinin birilerinin onu tanımasına yol açmasından ya da bir sıralamada tanınmasından korktuğu anlamına gelebilir. Zamanlamaya gelince, Max kendisini kaçıranın saatlerce evden çıkmadığını düşünüyordu. Orman adamı avlanmaya gitmiş olabilir. Ama bir yeri kontrol ediyor da olabilirdi. Gözden kaçmamaya çalışıyordu. Bu Haven's Rock'ta işe yaramaz. Max'i tuttuğu yere çok uzun bir yürüyüş mesafesi var. Daha yakın olsa bile, kimsenin gözden kaçmaması için hâlâ çok küçüğüz."

Dalton, "Haven's Rock sakinlerinden birini eleyin" diyor.

"Evet, Max'i kaçıran kişi neyse ki buralı değildi. Bölgede başka kimler var? Tyrone ve Jen oradalar ve Ty bu tanıma uyabilecek iri bir adam, ama şu anda Dawson City yakınlarında olduklarını bilmesek bile, bu Ty'a uymuyor. Kesinlikle uymuyor."

Jacob'a uyuyor. Başka kim olabilir? Lilith. Uzaklardaydı -ya da öyle olduğunu söylemişti- ama Max'in iri yarı adam tarifine asla uymazdı. Eğer Jacob'ı kaçıran kişiyle çalışıyor olsaydı, kulübesinin yakınında birinin sesini duyduğunu söylemeye gelmezdi."

Dalton, "Bu da bölgede olabileceğini bildiğimiz herkesi eleyerek geriye en olası şüphelileri bırakıyor," diyor.

"Madenciler," diyor April.

"Çalışanlarının ormana girmesine izin verildiğini biliyoruz," diyorum. "Bu da Max'i kaçıran kişiye onu tutacak bir yer bulma ve izin gününde buraya gelip Max'i bizzat görme fırsatı verdi. Sonra kamplarından olduğunu tahmin ettiğim bir ayı postuyla geri döndü - ya gerçek bir ganimet ya da sadece rustik kuzey dekoru. Ayı postunu Max'i gözetlemek için kullanıyor. Onu yakaladı. Onu o yıkık kulübeye götürdü."

"Sınırın onların tarafında kalan kısmında," diyor Dalton. "Kampa gidip gelebileceği kadar yakın. Max'i oraya saklıyor ve sonra onu tımar ederken gidip gelmeye devam etmeyi planlıyor."

"Varsayılan mantığı anlıyorum," diyor April. "Ama madenci sonsuza kadar burada kalmayacak. Hatta kampın kış boyunca burada olacağından bile şüpheliyim. Peki Max'i ne yapacak?"

Dalton ve ben cevap vermiyoruz. Sadece tek bir cevap var. Max'i kaçıran kişi, hikayesini anlatması için çocuğu zorlukla serbest bıraktı. Max bir oyuncaktı, bir oyalama. Madenci kış için güneye indiğinde Max'i öldürebilirdi... ya da onu vahşi doğada ölüme terk edebilirdi.

Bir yırtıcı için mükemmel bir ortamdı. İki küçük yerleşim yeri olan uçsuz bucaksız boş bir çöl. Yarı deli bir yalnız gibi davranırken birinden bir kurban al. Bu herkesin ormanı taramasına neden olacaktı, ama orman o kadar genişti ki çocuğu asla bulamayacaklardı ve sonunda pes edip onu ödülüyle başa başa bırakacaklardı.

Ve hiç kimse suçlunun bu yerleşim yerlerinden birinden geldiğinden şüphelenmezdi, çünkü ayı postu giyen ve tuhaf ritüelistik sahneler bırakan vahşi bir adam? Belli ki hakkında duyduğunuz şu dağ adamı münzevilerinden biriydi. Belki de yakalanmamak için vahşi doğada kaybolan bir seri katildir.

"Dahası da var," diyor Dalton bana bakarak. "Beynin fazla mesai yapıyor."

"Dün erken ayrıldığım için kendimi affettiriyorum," diyorum. "Kampın güvenlik ekibinden birkaçıyla tanıştık ve bireysel olarak pek akılda kalıcı olmasalar da belli bir tipe uyuyorlar."

"Beyaz, uzun boylu, fiziksel olarak fit. Max'i kaçıran kişi gibi."

Başımı salladım ve telefonumu elime aldım. "Max'in verdiği tarifi sana okuyacağım. Hiçbir zaman tam olarak bakamadığını ama bazı kesitler ve izlenimler yakaladığını unutmayın."

"O çok zeki bir çocuk," diyor April. "Dikkatini veriyor."

"Öyle. Bana bunun gördüğümüz gardiyanlardan herhangi biriyle eşleşip eşleşmediğini söyle." Telefonu kaldırdım ve okudum. "Beyaz erkek. Uzun boylu. Tık naz yapılı. Max'i uzun mesafeler boyunca taşıyabilecek kadar güçlü. Gunnar, ayı adamın yüzünün alt yarısını gördüğünü ve yüzünün ayı postuyla aşağı yukarı aynı renkte kürklü olduğunu söyledi. Bu da kabaca boz renkli bir sakal olduğunu gösteriyor. Max ayının kahverengi gözleri olduğunu söyledi."

"Yani-" Dalton kısa keser. "Bekle. Tekrar oku."

Söylüyorum. Sonra da "Gördüğümüz gardiyanlardan birine benziyor mu?" diye soruyorum.

"Birine benziyor. Ama bir muhafız değil." Tabletimi eline aldı ve bir fotoğrafa doğru çevirdi. Sonra bana baktı. "Bu yüzden bu fotoğrafları atladın. Etkilenmeyeyim diye. Ayrıca bu yüzden 'gardiyan' dedin. Çünkü sadece bir madenci gördük." Tableti yere bırakıyor, ekran Sandy'nin ölü yüzünün resmiyle doluyor, gözleri fotoğraf için açılmış.

Kahverengi gözlü. Orta kahverengi saçlar. Kısa sakal, yakın zamanda kısaltılmış gibi iyi kesilmiş. Beyaz tenli. Uzun boylu, iri yapılı ama kaslı bir adam.

"Bir şey daha var," diyorum. "Max'in gözleri bağlandığında onu esir alan kişinin ellerini görmedi. Hâlâ adamın ayı pençeleri olduğunu düşünüyordu. Ama Max kendisini esir alan kişinin kolunun alt tarafında bir deri parıltısı gördü. Bu ona mantıklı geldi: Yaratık yarı ayı yarı insan olsaydı, kollarının alt tarafında daha az tüy olurdu. Onu esir alan kişinin ellerinin üzerinde ayı pençeleri vardı ve parmaklarını kullanabilmesi için bileklerinden bağlanmıştı. Muhtemelen kürk rengine yakın bir gömlek giyiyor. Ama gömleğin kolu yukarı kalkmış ve soluk teni ortaya çıkmıştı. Ve o deride, Max siyah bir çizgi gördü. Kir gibi,

dedi. K rk n altından çıkıntı yapan, belki bir santim uzunluğunda kaba siyah bir  izgi."

Fotoğraflara göz gezdiriyorum ve Sandy'nin sol  n kolunun alt tarafındaki Kelt haçı d vmesinde duruyorum.  oğunu parmağımla kapatıyorum. Bileğinin üstünde ne göze çarpıyor? Alttaki  ubuğun siyah  izgisi.

Dalton, " l  adamımız Max'i esir alan kişi," diyor. "O zaman onu kim bıçakladı? Ve Max'i kim kovaladı ve öldürmeye çalıştı?"

Anlatılanlar o kadar basit görünüyordu ki sorgulamadım bile. Sandy ormanda çalışırken ayı-adamla karşılaşmış ve bu adam ona derme çatma bir bıçakla saldırmıştı. Sandy'nin meslektaşları onunla alay edince, Sandy kanıt bulmak için ormana gizlice girmeye başladı. Kulübeye çok yaklaştı -belki de yürüyüş yaparken gördüğünü hatırlıyordu- ve ayı-adam onu duydu, gizlice dışarı çıktı ve onu öldürdü.

Ama ilk adıma geri dönelim. Sandy ormanda ayı-adamla karşılaştığını bildirdi, ayı postu giymiş çılgın bir münzevi ona eğreti bir bıçakla saldırmıştı. Sandy bağırır ve ayı-adam kimse gelmeden ka ar.

Sandy dışında kimse ayı adamı görmemiştir. Sandy, Max'i kaçırmayı planlamakta ve şaman ayinleri düzenleyen ayı postu giymiş çılgın bir dağ adamı hikayesini kurgulamaktadır.

Sandy'nin travmatik karşılaşmasından sonra, ona izin verildi. Yalnız biri olduğu izlenimini edindim, bu yüzden kimse ona fazla dikkat etmeyecekti. Kamptan ayrıldığını biliyorlar ama gardiyanlar bunu görmezden geliyor. Sadece zavallı zorba Sandy Kocaayak'ını arıyor.

Sandy o zamanı Max'i kaçırıp kulübeye koymak için kullanır. Yemeklerde ve benzeri yerlerde görülecek kadar sık kampa döner.

 kinci gece, bir ses duyduğunda Max'le birlikte kul bededir. Sandy araştırmaya gider ve ...

Ve işte burada işler karışıyor. Çünkü Sandy, " ılgın dağ adamı tarafından öldürülen Kocaayak'ını arayan zavallı zorba Sandy" değildir. Sandy, Max'in tutsağıdır ve birinin tutsağına çok yaklaştığını düşündüren bir sesi kontrol etmektedir.

Ve Sandy öldürüldü... gece orada olan kişi tarafından.

Bu Max'i kaçıranın öldüğü anlamına geliyor, ki bu rahatlatıcı. Ayrıca ormanda öldürülen zavallı madenci için üzölmeyi bırakabileceğim için de rahatladım.

Ama Sandy öldükten sonra, biri Max'in peşine düştü. Birisi onu boğmaya çalıştı. Ayı postu giymiş biri. O ayı postunu Sandy'den alan biri.

Sandy gece dışarı çıktı. Önce kulübeyi temizlemiş olamaz. Aceleyle çıktı. Ama oraya vardığımızda Max ve Sandy'den geriye kalan tek iz, muhtemelen yıllardır orada duran eski battaniyelerdi.

Açıkça eksik olan bir şey mi vardı?

Ayı postu.

O ayı postunu her kim aldıysa Max'i öldürmeye çalıştı ve aklımdan çıkmayan şey saldırganın onu boğarken söyledikleri.

Üzgünüm, evlat. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama sen çok büyük bir risksin.

Hayatta kalmak için çok büyük bir risk.

Haven's Rock ile maden kampı arasındaki mesaj noktasına ulaştığımızda öğleden sonra erken saatler. Orada durmaya niyetimiz yok ama iki muhafız bizi bekliyor.

"Efendim, hanımefendi," diyor biri. Siyah muhafızın yanındaki yaşlı beyaz adam. "Patronumuz uğrayacağınızı düşündü. Sizi burada beklememiz emredildi."

"Ve bize kampınıza kadar eşlik edecek misiniz?" Dalton diyor ki. "Umarım ağzından çıkacak sonraki kelimeler bunlar olur."

"Özür dilerim efendim," der yaşlı muhafız ve Dalton kendisinden on yaş küçük olmasına rağmen içtenlikle saygılı görünmeyi başarır. Gerçek bir asker, gençlere "efendim" diye hitap etmeye alışkın ve alaycı görünmüyor.

Yaşlı muhafız devam ediyor: "Bize verilen emir, birimiz kampa gidip onu getirene kadar burada beklemenizi istemek."

"Burada beklememizi mi istiyorsun?" Ben söylerim. "Ya da bize emret?"

Hafif bir gülümseme, pişmanlık sınırında. "Sor diyorum, patron başka bir şey söylediye de aklımdan çıkmıştır."

"Devam et o zaman," diye homurdandı Dalton. "Onu buraya getirin."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Rogers otuz dakika içinde dönecek. Bu da kampın on beş dakikadan daha kısa bir yürüyüş mesafesinde olduğunu gösteriyor. Ayrıca, patika görüş alanı içinde birkaç kez dallansa da, şüphelendiğimiz gibi kesinlikle güneyden yaklaştıklarını not ediyorum. İşe yarar.

"Merhaba," diye sesleniyor Rogers yaklaşırken. "Benimle konuşmaya gelebileceğinizi düşündüm. Oğlunuzu bulduğunuzu duydum. Bunu duyduğuma sevindim."

"Teşekkür ederim," dedim. "Yaralandığında muhafızınızı geride bırakmak zorunda kaldığımız için üzgünüm."

Ağzı geriliyor ve bize kızgın olduğunu düşünüyorum ama şöyle diyor: "Sizinle gelmeliydi. Çaba sarf etmeliydi, eğer ilk etapta üzerine atlanmasına izin verecekse. Onu tedavi ettiğiniz için teşekkürler. Yakında aramızdan ayrılacak."

Ve bu ona eve erken dönüş bileti kazandıracak bir sakatlık değil. Joe patronunun pisliğin teki olduğunu söylemişti. Evet, bunu biliyorduk ama adamlarına karşı farklı olabileceğini düşünmüştük, tıpkı Dalton'un dışarıdan bakanlara bir pislik gibi görünmesi gibi, ama eğer buranın sakiniyseniz - ve onu kızdırmadıysanız - çok farklı bir yönünü göreceksiniz.

Görünüşe göre Rogers'ta bu katmanlar yok. Ona göre Joe çuvallamıştır ve hatanın onu ormana tek başına gönderen adamda olması önemli değildir, Joe "kendini bıçaklatmıştır" ve artık hasarlı bir maldır.

Rogers, "Sanırım sonraki adımları konuşmak için buradasınız," diyor. "Adamlarımdan birini öldüren ve diğerini yaralayan psikopat dağ adamını bulmak." Duruyor ve sonra ekliyor, "Ve tabii ki genç adamınızı çaldı."

"Kim iyi, sorduğun için teşekkürler."

Rogers bakışlarına karşılık veriyor. "Gençleri buraya getirecek kadar aptal değilim. Eğer iyi değilse, bu senin suçun olur."

Verdiği karşılık canımı yakmaya yönelik. Beni topuklarımın üzerine oturtmak için. Biz de aynısını yapalım. "Onlar aynı kişi değil."

Şimdi geri çekilmiş, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Kim aynı kişi değil?"

"Muhafızınızı bıçaklayan, madencinizi öldüren ve genç asistanımızı kaçıran kişiyi bulmamız gerektiğini söylediniz. Bunlar aynı kişi değil."

Kıpırdamadan duruyor. Sonra ağzından çıkmayacak bir küfür çıkıyor. "Birden fazla vahşi adamımız mı var? Sence bağlantılılar mı?"

"Vahşi adamlar yok."

Onun yaptığı gibi bilmece gibi konuşuyorum ve dudakları sıkıntıyla inceliyor. "Vahşi adam bir kurguydu," diye devam ediyorum. "Bir saptırma. Bu bir

"Ayı postu giyen sıradan bir adam." Aklımda kalması için duraksıyorum. "Kampınızda hiç dekoratif ayı postu yoktur, değil mi?"

Hızlı bir inkar bekliyorum. Bunun yerine, o hala gidiyor.

Devam ediyorum, "Sandy'nin kampınızdan bir ayı postu aldığını ve onu ormandaki vahşi bir adamı taklit etmek için kullandığını düşünüyoruz. Onun on yaşında bir çocuğu kaçırmak için fırsat kollayan bir pedofil olduğuna inanıyoruz."

"On mu?" Rogers diyor ki. "Çocuk getirmişsin-"

"Bu hikayenin odaklanmanız gereken kısmı bu değil."

"Öyle değil mi?" Gözleri parlıyor. "Yerleşiminizde kadınlar olduğu için zaten endişeliydim. Ne tür erkeklerin böyle bir yerde çalışmak için hayatlarının bir ya da iki yılını feda ettiklerini biliyor musunuz? Evet, çoğu iyi insanlardır. Önemli bir ödül karşılığında bu zamanı ayırmaya ve zor fiziksel işleri yapmaya istekli erkekler. Petrol platformlarında çalışanlar gibi, ama bu daha zor bir iş, daha zor bir iklimde ve çok daha küçük bir ekiple."

"Yani diyorsunuz ki," diyor Dalton, "yırtıcı olabilecek adamlarınız var ve elimizde olduğunu bile bile bizi bu konuda uyarma zahmetine katlanmadınız..." Bana el sallıyor. "Kadınlar."

"Yakışıklı kadınlar," diyor yaşlı muhafız. Sonra öksürür. "Özür dilerim. Demek istediğim..." Başka bir öksürük. "Bu bir fark yaratır."

Öyle mi? Bu kimden bahsettiğinize bağlı. Yalnız bir kadın bulma umuduyla genel yönümüze doğru yürüyen azgın adamlar mı? Ya da bir kadının nasıl görüldüğü umurlarında olmayan avcılardan mı, çünkü umurlarında olan bu değil.

"Eğer kampınızda cinsel suçlular varsa, bizi uyarmalıydınız."

Rogers bir çırpıda, "Elimizde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Şirketi m sadece bizi etkilediği ölçüde geçmişlerini araştırdı. Ekte kadın olmaması, cinsel suiistimal geçmişinin bir sorun teşkil etmeyeceği anlamına geliyor."

"Cinsel suiistimal, bir profesörün öğrencisine oral seks için A vermesidir. Bu tecavüz değildir, pedofili de değildir."

"Yanlış söyledim."

"Hayır, çok değerli bilgiler verdiniz. Sanırım söylemek istediğiniz şey, pedofili ile suçlanan, hatta hüküm giyen çalışanlarınız olabileceği, çünkü bu durumun çocukların olmadığı bir ortamda performanslarını etkilemeyeceği."

"Evet."

"Ve kasabada çocuklarımız olduğunu bilmediğiniz için bizi uyarmak için hiçbir neden görmediniz."

"Evet."

"Ve cinsel saldırı sadece kadın ya da çocuk kurbanlarla sınırlı değilken bile geçmişlerini kontrol etmediniz."

Sadece dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Yine de şehirde kadınlarımız olduğunu biliyordunuz ve bizi uyarmamakla kalmadınız, lanet olası çalışanlarınızın sıfır denetimle istedikleri yerde dolaşmalarına izin verdiniz. Kadınlarımız olduğunu bilmek ve bunun potansiyel bir sorun olduğunu fark etmek, şirketinize şehirde kimlerin olduğunu kontrol ettirmeniz ve tehdit oluşturabilecek herkesin hareketlerini kısıtlamanız gerektiği anlamına gelir."

"İşte bu yüzden sınırlarımız var. Adamlarımız onları geçmemeleri gerektiğini bilirler."

"Ama onları geçtiler," diyorum. "O kadar az dikkat ettiniz ki adamlarınızdan biri bir çocuğu bulup kandırdı ve iki gün boyunca esir tuttu."

"Bırakın Sandy'yi, kasabamızdan biri olduğunu bile kanıtlayamadınız."

Kanıtları gözden geçiriyorum. Her parçada, yüz ifadesinin yavaşça inkardan başka bir şeye dönüşmesini izliyorum ve

"başka bir şey "in kabul olduğunu ummaya cesaret edemiyorum, ama sözümü bitirdiğimde iki muhafızın üzerine yürüyor.

"Ayı postu kayıp mı?" Makineli tüfek gibi sorular soruyor. "Geçen hafta Sandy'nin iş bölümünden kim sorumluydu? Bu hafta nöbette kim vardı? Nasıl kaçırdığımızı bilmek istiyorum-"

"Bu daha sonra çözmeniz gereken bir güvenlik sorunu," diye araya girdim. "Şu anda önemli olan Sandy'yi öldüren kişinin hâlâ dışarda bir yerde olması."

Rogers hareketsiz kalır ve bakışları ormanın üzerinde gezinir. "Gerçek bir vahşi adam mı?"

Başımı salladım. "Cinayet kusursuzdu."

Kaşlarını çattı. "Adam sırtından bir düzine kez bıçaklanmış."

"Aslında neredeyse üç düzine kez. **B i r i** kaburgalardan kalbe doğru, diğeri de kafatasının tabanından merkezi sinir sistemine doğru. Her ikisi de kasıtlı ve ölümcül."

"Kahretsin," der genç muhafız ve Rogers ona doğru bakınca doğrulur ve boğazını temizler. "Ama yine de bu vahşi adamlardan biri olabilir, değil mi? Her zamanki seri katil hikâyelerinin yanı sıra, Alaska'da TSSB'li savaş gazileri de oluyor. Kendi başlarına yaşamak için vahşi doğaya giderler."

"Doğru," diyor Rogers. "Burada hayatta kalmak için mükemmel avlanma becerileri gerekir. Bunun tek anlamı, Sandy'nin canlandığı gibi çılgın bir vahşi adamla değil, ne yaptığını bilen bir orman adamıyla karşılaşmış olması."

"Sandy'yi acımasızca öldürmek... ve sonra onu otuz kez daha bıçaklamak?" Başımı sallıyorum. "Bunu her kim yaptıysa Sandy'nin vahşi adamını aramamızı istedi. Bu ormandaki bir yabancı değildi. Sandy onu tanıyordu. Ormanda onu duydu, muhtemelen onu çağırıyordu ve onunla konuşmak için çocuğu yalnız bıraktı."

Burada gerçeği esnetiyorum. Sandy'nin katilini tanıdığına dair kanıtımız yok ama Rogers'ı bu yöne çekmek istiyorum.

Devam ediyorum, "Sandy'nin ayı postu giydiğini biliyoruz. Yine de onu duyduklarıyla tanışmak için giymedi. Onları kulübeden uzaklaştırmak istiyordu ve bunu kendisi olarak yapmak istiyordu. Bu da katili tanıdığını gösteriyor."

"Deri giymediğini nereden biliyorsun? Onu sen mi buldun?"

Genç gardiyan tedirgin bir şekilde kıpırdanıyor ve bize doğru hızlı bir bakış atarak nasıl bildiğimizi anladığını söylüyor... ve patronunun bariz olanı gözden kaçırmış olması biraz utanç verici.

"Eğer deri giyiyor olsaydı, onu bıçaklamak çok daha zor olurdu," diyorum. "Desen farklı olurdu ve yaralarda kıl olurdu. Bıçak önce deriden geçer ve izleri yaralara taşırdı."

"Sandy'nin katili tanıdığını söylüyorsunuz, bu da...?" Rogers bunun ne anlama geldiğini çok iyi bilmesine rağmen böyle diyor.

Bunu görmezden geliyorum ve diyorum ki, "Sandy'nin kaçırdığı çocuk kaçmak için fırsatı kullandı. Yine de biri onun peşinden geldi. Sandy'nin öldüğünü bilmediği için onun Sandy olduğunu sanmış. Bir süre takipçisini kaybetti ama ertesi gece yakalandı. Yakalandı ve boğuldu. Saldırganı kalçasından bıçaklayarak kaçmayı başardı." Rogers'ın gözlerine bakıyorum. "Kampınızda böyle bir yaradan muzdarip olan var mı?"

"Yardım ettiğiniz genç adam," diyor. "Ama bildiğiniz gibi, bu yeni açılmış bir yaraydı."

"Ayrıca bacağının arkasındaydı. Bu ise ön tarafındaydı."

"Sandy'yi benim kampımdan birinin öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Sonra da senin oğlunu mu öldürmeye çalıştı? Neden senin kasabandan biri olmasın?"

"Çünkü kasabamızdan hiç kimse bunu yapabilecek kadar uzun süredir ortalıkta yok. Gece gündüz devriyelerle sıkı bir tecrit altındayız. Oğlumuzu öldürmeye çalışan her kimse, onu boğarken ona bir şey söylemiş. "Üzgünüm evlat. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama sen çok büyük bir risksin-" Gerisini duymamış."

"Risk mi?" Rogers kaşlarını çatar. "Çocuk ne bilebilir ki?"

"Muhtemelen Sandy'yi öldürdüklerini bildiğini düşündüler."

Uzun bir sessizlik var. Sanırım Rogers argümanını hazırlıyor. Teorim kurşun geçirmez değil ve olmam gereken yere ulaşmak için gerçekleri çarpıttım. Bir süre sonra uydu telefonunu çıkarıp bir arama yapıyor.

Birisi cevap verdiğinde Rogers, "Son iki gün içinde herhangi bir bacak yarasını tedavi ettiniz mi?" diye sorar.

Diğer uçtan gelen sessizlik, her kimi aradıysa -doktor? sağlık görevlisi?- bu sorunun nereden geldiğini anlamaya çalışıyor olmalı.

Cevap verdiğinde, bir erkek sesinin mırıltısından fazlasını çıkaramıyorum.

Rogers bir veda bile etmeden telefonu kapatıyor ve bize şöyle diyor: "Tek bacak yaralanması dün tanıştığınız genç adamda olmuş."

Sanırım bunun Max'in bıçakladığı adamın kendi kampından olmadığını kanıtladığını söyleyecekti ama iki muhafıza döndü. "Pantolonlarınızı indirin."

Genç olan "Uh..." derken büyük olan ona bakıyor.

"Birinin bıçaklanmış olması tıbbi yardım istediği anlamına gelmez. Bunu kanıtlamanın en kolay yolu bu. Pantolonunu indir."

İki adamın da çenesi kilitlendi ama ben kenara çekileceğimi söyleyemeden çekildiler. İkisinin de kalçasında bıçak yarası yok. Rogers daha sonra Dalton'ı çalılıkların arasına götürüp aynısını yapıyor ve iki muhafız onun kendilerine sunmadığı bir alternatiften yararlandığını fark etmekte gecikmiyor.

Rogers döndüğünde, genç muhafıza şöyle der: "Kampa git. İki meslektaşını dışarı gönder. Güvenlik personeliyle başlayacağız."

Dalton bana baktı. Gözlerimi hafifçe devirerek bu alıştırmamanın anlamsızlığını ifade ediyorum ama bir şey söylemiyorum.

Rogers şov yapıyor. Suçluyu bulmak için kesin bir yol gibi görünüyor ama burada kontrol onda. İsteddiği kişiyi çağırabilir ve sonra bize herkesi gösterdiğini iddia edebilir. Madencilere kadar gidebileceğini bile sanmıyorum, onlarla tanışmamıza izin verme konusundaki isteksizliğini göz önüne alırsak. Birkaç muhafız getirecek, hepsi buymuş gibi davranacak ve sonra madencileri kendisi kontrol edeceğine söz verecek.

Tartışmıyorum çünkü ne anlamı var anlamıyorum. Kampına girmemize asla izin vermeyecek. Tek umudum herkesi kontrol etmesi ve suçluyu bulduğunda onlarla ilgilenmesi.

Rogers'tan ne kadar hoşlanmasam da, kasabamızdan birinin madencilerinden birini kaçırdığını ve bacağından bıçaklandığını söylese de aynı şey olurdu. Haven's Rock'a girmesine izin vermezdik. Yaranın kimde olduğunu bulur ve icabına bakardık, Rogers'a gelince... Bizim sakinlerimizden biri onunkilerden birine zarar verse çok kötü hissederdik ama o kişiyi ona teslim edeceğimizi düşünüyorsa siktir olup gidebilirdi. Burada da aynı prensip geçerli.

Rogers'ın bununla ilgilenmemesi için bir neden göremiyorum. Sandy'nin katilinin başka birini öldürmesine izin vermeyecektir.

İki muhafız daha getirdiler ve ben kenara çekilip onlar kontrol edilirken Storm'la oynadım. Gittiklerini duyduğumda, onları sorgulamak için hemen geri dönüyorum. Rogers bundan hoşlanmadı ama müdahale de etmedi.

Bu ikisinden biri Sandy'nin ayı adamı gördüğü gün Sandy'nin çalışma ekibinin başındaydı. Ne kendisinin ne de bir başkasının bir şey görmediğini doğruladı. Bu yüzden Sandy ile alay ediliyordu. Kimse onun hikayesini doğrulayamazdı.

İki muhafız gönderildi ve rahatsız edici bekleyişe geri döndük.

"Biz...?" Kalan gardiyan boğazını temizliyor. "Kimseye işini nasıl yapacağını söylemek istemem ama Sandy'yi öldüren kişinin çocuğu kovalayan ve onu boğmaya çalışan kişiyle aynı kişi olduğunu biliyor muyuz?"

"Yok," diyorum. "Çalışma teorimiz bu çünkü mantıklı. Ancak ayrı aktörlerle karşı karşıya olduğumuzu gösteren kanıtlar bulursak, yönümüzü değiştiririz. Bununla ilgili sorun..."

Dalton, "Bu iki katil aradığımız anlamına geliyor," diyor. "Biri başarılı, diğeri değil. Sandy'yi de eklersek, burada bir pedofil ve iki katil var demektir."

"Bu herhangi bir durumda yeterince olası olmazdı," diyorum, "ama burada daha da olası-"

Muhafızlardan biri patikadan koşarak geliyor. "Efendim? Jay gitmiş."

"Nasıl gitti?" Rogers tersler. "Zar zor yürüyebiliyor."

Ah, bu Jay'i bizim G.I. Joe yapar.

"Yaralı muhafızınız gitti mi?" Dedim.

Adam başını sallar. "Bir sürü eşyasıyla birlikte. Bir çanta hazırlayıp kaçmış olmalı."

Cıvatalı.

Jay bir çanta hazırladı ve kaçtı çünkü eninde sonunda önemli bir şey bulacağımızı biliyordu. Bacağının arkasından kesilmiş olması, ön tarafından da bıçaklanmadığı anlamına gelmiyordu.

Jay pantolonunu indirip bacağını tedavi etmeme izin vermek istememişti.

Bunu düşündüğümde bir başka kritik hata daha yaptığımı fark ettim.

Max'e son kez saldıran her kimse ona doğru hamle yapmış ve yere düşmüştü. Bacağı kırılmıştı, Max bir gün önce bacağını bıçakladığında bu mantıklı gelmişti. Ama eğer sadece kesilmiş olsaydı *daha* da mantıklı olurdu. Max, adamı bıçaklandığı yerde tekmelediğini söylemişti. Ama Max adamı nereden bıçakladığını hiç söylemedi. Bilemezdi. Sadece çakısını savurmuştu.

Olayı canlandırırken, yaranın ön tarafta olacağını biliyorduk. Ama Max saldırganın kalçasının arkasında kan görmüş. Pantolonundaki kan mı? Yoksa az önce uyguladığımız bandajdan mı? Belirtmemişti.

Kan gördüğü yere tekme atmış ve yaranın kendi açtığı yara olduğunu düşünmüştü. Ama değildi. Kan tazeydi.

Ama Max'e saldıran Jay ise, Jay'i kim bıçakladı?

Cevap, gerçekten de iki suçlumuz olduğu olabilir. Daha olası olanı Jay'in kendini kesmiş olması.

Max'i aramaya çıkmıştık. Jay'e de arama emri verilmişti. Anders'le beni duydu ve konuşmamız ona Max'in peşinde olduğumuzu söyledi. Bıçaklamayı sahneledi. Belki de bir kesikten fazlasını yapmak istemedi. Sadece kanamaya yetecek ve ayı-adam tarafından arkadan saldırıya uğradığı hikayesini destekleyecek kadar. İstedikinden daha derin kesti ama işe yaradı.

Jay'e yardım ettik ve Max'e yaklaşıp kadar o da bize katıldı. Tökezliyormuş ve çok acı çekiyormuş gibi yaptı. Bizi yavaşlatmaması için durması konusunda ısrar ettik.

Biz gözden kaybolur kaybolmaz yola koyuldu. Max'i önce bulması tamamen şanstı. Ama Max'e bizden önce ulaşması gerekiyordu. Kendi kendini yaralamasının amacı buydu. Max'e ulaşmak ve bizim ulaşamadığımızdan emin olmak, çünkü Max'in bir şey gördüğüne ve Sandy'yi öldürdüğünü bildiğine inanıyordu.

Kaçırdığım bir şey daha vardı, Jay kaçmadan önce aklıma gelen ve zihnimi ona doğru çeviren bir şey.

Muhafızlar Rogers'ı bizimle buluşması için buraya getirdiğinde, kasabamızda bir gence izin verdiğimiz için bize bok attı. Çünkü o kişi

Kayıp sakinimizin Jay olduğunu söyleyen kişi.

Dün hariç, Jay Max'ten bir çocuk olarak bahsetmişti.

"Jay'in giysilerine ihtiyacımız var," diyorum Rogers'a ilk kargaşa yatıştığında. "Köpeğin iz sürmesi için. Ve izi bulmak için kampınıza yaklaşmamız gerekiyor."

"Yapamayız-"

"Lanet olası kampınızın nerede olduğunu biliyoruz," diye tersliyor Dalton. "Saygıdan dolayı yaklaşmadık ama oraya gitmemiz gerekiyorsa gidebiliriz ve eğer bize silah sallamak istiyorsanız, sanırım birbirimize silah sallıyor olacağız. Jay'in odasını görmeyi ve oda arkadaşlarıyla konuşmayı talep etmeliyiz. Bir çocuğu öldürmeye çalıştı. Ama elimden geldiğince mahremiyetinize saygı göstereceğim ve bu aramayı yapmanız için size güveneceğim. Bunu yapacaksın ve ormanda *gerçekten* bir seri katil yaşamadan önce bu adamı bulmamız için bizi lanet olası kampına yeterince yaklaştıracaksın." Rogers'ın bakışlarıyla buluşur. "Anlaşıldı mı?"

Rogers topuğunun üzerinde döner. "Beni takip edin."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yürürken, ihtiyacım olanı muhafıza iletiyorum. Jay'in odasını aramak için önden gitti. Jay, Rogers'ın sorgulama için geri getirmesini söylediği iki muhafızla aynı odayı paylaşıyordu.

Rogers bizi kampa götürmüyor. Sadece uzaktaki sesleri duyabileceğimiz kadar yaklaştırıyor.

"Jay'in kaçmış olabileceği en muhtemel alan burası," diyor Rogers, sesi nötr. "Burada birine çarpma ihtimali olan herhangi bir patika yok. Diğer tarafta başka bir nokta daha var, köpeğiniz izini bulamazsa onu da kontrol edebiliriz."

Bir muhafız koku işaretleyicisini getiriyor. Storm'a vereceğiz. Dalton bulana kadar ileri geri yürüyeceğiz. Kahretsin, onu bir kez gördüğümde, kendim de bulabilirdim. Yarım düzine insana yetecek kadar kırık dal ve çiğnenmiş çalılık var.

"Adam paniklemiş," diyor Dalton. "Geyikler bundan daha az dikkat çekici izler bırakır."

"Yavruyu al," diyorum. "Jay'in odasının aranmasından gelecek haberleri bekleyeceğim."

Dalton bana sabit bir bakış attı. Tek kelime etmiyor. Sadece o bakış, beni geride bırakmayacağını söyleyen bir bakış.

"Peki," diye mırıldandım. "Hadi gidelim."

"Efendim!" diye sesleniyor ormandan bir ses.

Jay'in odasını aramak için gönderilen muhafız nefes nefese dışarı koşar. Elinde kanlı gazlı bez ve bandajlardan oluşan bir paket tutuyor. "Bunu döşeme tahtalarının altında buldum. Oda arkadaşları bıçaklanmadan önce bile topalladığını söylüyor. Biri sorunun ne olduğunu sordu, o da squat yaparken kalça kasını çektiğini söyledi." Genç adam elindeki kanlı şeyi bana doğru uzatıyor ve eldiven bile giymediğini görerek irkilmemeye çalışıyorum.

"Başka bir şey daha vardı hanımefendi," diyor. "Bazı resimler. Yakalananın o çocuk olduğunu sanmıyorum. Bu çocuk daha gençti. Ama giyinik değildi."

"Ne?" Rogers muhafızın üzerine yürüdü.

"Bir, uh, çocuğun fotoğrafları vardı, uh, o, uh, giymiyordu-"

"Bunu anlıyorum," diye tersliyor Rogers. "Yani çocuğu yakalayan Jay miydi?" Ben daha konuşmadan kendi sorusunu cevapladı: "Hayır, dövme çocuğu taşıyacak kadar güçlü olan Sandy olduğunu gösteriyor."

"İkisi de sübyancıydı," diyor gardiyan, dudağını bükerek. "Böyle adamlar hep birbirini bulur. Ben polisteyken-" Kısa kesiyor ve ağzından çıkanı duymamış gibi görünen patronuna kaçamak bir bakış atıyor.

"Sandy ve Jay bu işte birlikteydi," diye mırıldanıyor Rogers. "Ve bir şeyler ters gitti."

"Ayrıntıları daha sonra halledebiliriz," diyorum. "Elimizde bir iz var ve ben sadece onu bulmak istiyorum. Kampa geri dön-"

"Adamlarımdan biri sana eşlik edecek."

Dalton, "Ne halleri varsa görsünler," der.

"Demek istediği," diyorum, "dışarıda ne kadar çok insanımız olursa o kadar çok gürültü çıkarırız. Adamınızı bulup canlı olarak geri getireceğiz."

Rogers, "Bu gerekli değil," diyor.

Açıklamasını isteyebilirim ama gerek yok. Jay'i geri istiyor. Sadece hayatta olup olmaması umurunda değil. Ölü bir beden onları bir sürü dertten kurtarır.

"Mesaj yerine birini bırakın," diyorum. "Jay'i bulduğumuzda onu oraya getireceğiz."

Ormanın derinliklerine vardığımızda Dalton, "Bu hikâyeyi sevmiyorsun," diyor.

"Bundan nefret ediyorum."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece iz sürmeye devam ediyor, yol o kadar açık ki zavallı Storm ona verdiğim bu görevden dolayı derin bir hayal kırıklığına uğramış gibi bana bakıyor. Sekizinci sınıftaki sınıfımın Gizli Noel Baba yaptığı ve benimkinin bulmacalarla ilgilendiğini öğrenip bana yeni başlayanlar için bir kelime arama kitabı verdiği zamanki gibi. Burada meydan okuma yok.

"Üzgünüm kızım," diyorum. "Ama dün gerçek bir tane aldın."

Dün onun için bir zaferdi ve Max'i bulma karmaşası içinde gerektiği gibi ödüllendirilmediğinden endişeleniyorum. Anders ve ben Max'e ilk ulaşmış olabiliriz ama bunun tek nedeni burnunun bize nereye gitmemiz gerektiğini söylemesiydi. Yine de itiraf etmeliyim ki, eğer yeterince takdir görmediğinden endişeleniyorsam, bu ondan çok benim hakkımda konuşuyor demektir. Tek umursadığı onu sonunda bulmuş olması.

Dün *New York Times* bulmacasını çözdü, şimdi de ona çocuk versiyonunu veriyorum. Telefonla arayabilir. Hepimiz yapabiliriz.

Dalton, "Bana davayı anlat," diyerek beni düşüncelerimden uyandırdı. "Hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyorum ve burada zaman lüksümüz olduğunu sanmıyorum. Jay yaralı. Onunla yüzleşmemiz gerekmeden önce fazla uzağa gidemez."

Jay'ın bizim aramamızdan faydalanmak ve Max'e ulaşmak için etrafımızdan dolaşmak amacıyla kendini bıçakladığına dair teorimi açıklıyorum.

"Sanırım biz onu kurtarmadan hemen önce Max'i yakalamaya çalışan adam bu," diyorum. "Yaralı bacağı tutmadı ve düştü, Max de iyi bir önlem olarak onu tekmeledi. Gerisi de işe yarıyor. Hatta onun bir pedofil olduğuna bile inanıyorum. Sandy ve Jay ortak bir ilgi alanı keşfettiler ve sonra içlerinden biri Max'i fark etti ve bir plan yaptılar. Sandy'nin planı aslında işin içinde başka bir kişi daha olunca daha iyi işliyor. Sandy ayı adamı oynar ve Max'i alır çünkü ondan daha büyüktür ve onu daha iyi idare edebilir. Jay'ın görevi ise Sandy'nin kampa istediği gibi girip çıkabilmesi için ona bir mazeret sağlamaktır. Ama bir şeyler ters gider. Belki de Sandy her şeye rağmen paylaşmak istemiyordur. Jay onu öldürür ve çoktan kaçmış olan Max'in peşine düşer. Mükemmel işliyor."

"Çok mu mükemmel?"

Cevap veremedi Dalton beni sessizliğe davet ediyor. Sanki bir şey duymuş gibi ormanın içine bakıyor. Ormanın derinliklerinden gelen bir hışırtı ikimizin de bakmasına neden oluyor ve Storm'un kokusunu alan bir tilkinin kaçtığını görüyoruz.

Dalton tilki gittikten sonra bile hareketsiz kalıyor. Bakmaya ve dinlemeye devam ediyor. Sonra devam etmemiz için başını sallıyor.

"Lanet olası fotoğraflar," diyorum, şimdi daha alçak sesle konuşuyorum, sesimin taşıtığının daha çok farkındayım.

"Muhafızı aramaya gönderiyorsunuz ve o da Joe'nun pedofil olduğuna dair reddedilemez bir kanıtla geri mi dönüyor?"

"Ama koşarak geri gelmiyor," diyorum. "Kanlı bandajlarla geri geldi ve fotoğrafları bulduğunu iddia etti. Yine de onlara dokunmak istememesi de mantıklı, yani belki de ben sadece..." Başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Fotoğraflar biraz fazla," diyor Dalton. "Beş dakika boyunca arama yapıyorlar ve gevşek bir döşeme tahtası fark edip altına bakıyorlar ve çocuk pornosu mu buluyorlar?"

"Evet," diyorum. "Ama Jay'in bizi kandırıp Max'in peşine düştüğünü biliyorsak, pedofil olduğuna dair kanıt buldukları konusunda yalan söylemelerinin ne önemi var? Rogers bizi kampında istemiyor, bu yüzden bize gümüş tepside cevaplar sunuyor. İşte sana güzel ve derli toplu bir çözüm. Jay, pedofili amacıyla bir çocuğun kaçırılmasında Sandy'nin ortağıydı. İşte, şimdi gidin lütfen."

"Bize derli toplu bir çözüm sunuyor, bize bir günah keçisi vermiyor çünkü Jay'in Max'in peşine düştüğünü biliyoruz. 'Neden' önemli değil. Ki..." Çenesini ovuşturuyor. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama onu Haven's Rock'tan uzak tutmak için ben de aynı lanet şeyi yapardım. Suçlular yakalanırsa, bu yeterli olur."

Rogers'ı kötü adam olarak görmek istiyoruz. Kendi Rockton'ımızı kurma hayalimizi gerçekleştirdik ve bu pislik her şeyin üzerinde tepiniyor. Düşün günümüzde yağmur yağıdırıyor ve bu ironik değil, sadece boktan bir kötü şans.

Rogers'ın kötü adam olmaması dışında. O antagonist. Mükemmel mutlu sonumuzun önünde duran karşıt güç. Toplumumuzu korumak için onun yerinde olsak tam olarak yapacağımız şeyi yaparken onu kötü adam olarak mı resmedeceğiz?

Dalton'un elinin havalanmasıyla düşüncelerimden kurtuluyorum. Başını eğip dinliyor ve ormanı tarıyor. Sonra yürümeye devam ediyor ama daha beş adım atmıştık ki Storm duruyor. Başını sola çeviriyor ve havayı koklamak için burnunu kaldırıyor. Sonra sızlanıyor.

Dalton'a baktım. Başını sallıyor, yani duyduğu şeyin o yönden geldiğini düşünüyor. Silahlarımızı çıkarıyoruz. Dalton ağaçlara bakıyor. Görüldüğü gibi bir kestirme olmaması ihtimaline karşı, tekrar bulabilmek için burayı zihinsel olarak işaretliyor.

Storm'a arkadan gelmesini söyledim. Dalton önden gidiyor, silahı hazır. Burası Storm'un bile ormana çarpmadan hareket edebileceği kadar açık. Dalton durduğunda, arkasından bakıyorum ve yaklaşık yirmi metre ötede bir figür görüyorum.

Dalton duraklar. Önce sola, sonra sağa kayar. Homurdandıktan sonra, "Seni orada görebiliyorum, Jay. Silahın olduğunu biliyorum, o yüzden yaklaşmıyorum. Bana bunun nasıl olmasını istediğini söyle."

Sessizlik ve Dalton'ın iç çekmesi.

"Bak, ya kovalarız-" diye başlar.

Jay elleri havada, silahını başına dayamış halde dışarı çıkar. "Yardıma ihtiyacım var," diyor Jay.

Dalton, "Evet, öyle diyebilirim," dedi. "Ama o silahı bir kenara bırakmanı istiyorum."

Jay silahı sol eline geçirir. "İşte. Bu yeterince iyi olmalı, çünkü indirmiyorum. Konuşmamız gerek. Burada her ne olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun."

Dalton'ın dudakları gerilir. Jay'in silahını bırakması için ısrar edip etmemeyi düşünüyor. Ben karışmam. Her şekilde iyiyim.

"Konuş," diyor Dalton.

Jay etrafına endişeli bir bakış atar. "Burada olmaz. Beni kasabanıza geri götürmeniz gerekiyor."

"Sen konuştuktan sonra."

"O zaman bir ruh çağırma seansına ihtiyacınız olacak, çünkü burada altmış saniyeden fazla kalırsak ölmüş olacağım. Beni bulman için seni mi gönderdiler? Bu işi senin halledip beni geri getireceğine söz verdiler mi?" Homurdanıyor. "Seni takip ettiler ve şimdiye kadar beni vurmamış olmalarının tek nedeni, yaklaştıklarında onları duyacağını bilmeleriydi. Sen ararken geride durmak zorunda kaldılar. Şimdi sinsice yaklaşıyorlar ve altmış saniye içinde beynimde bir kurşunla toprakta yatıyor olacağım."

"Bizim kasabamızdan bir çocuğu öldürmeye çalıştın ve şimdi de seni oraya götürmemizi mi istiyorsun?"

"Ben kimseyi öldürmeye çalışmadım. Onu kurtarmaya çalışıyordum. Beni kasabanıza götürmeniz ya da güvenli bir yere götürmeniz umurumda değil. Otuz saniye sonra ölmüş olacağım. Size tehlikeli olduğumu ve beni kuduz bir köpek gibi uyutmak zorunda kaldıklarını söyleyecekler."

"Yürümeye başla," diyor Dalton. "Bu taraftan."

İşaret ediyor. Jay dönüyor, elleri hala havada. Dalton ve Storm arkadan gelirken ben de onun arkasına geçtim.

Elli adım kadar sessizlik içinde yürüyoruz. Sonra Jay nefesinin altında, "Boku yedim. Çok fena sıçtım." Sesi biraz daha yükseliyor ama hâlâ sessiz. "Sadece bir iş istiyordum. Öğrenci borcumu ödemek. Endişelendiğim şeyin bu olduğuna inanabiliyor musun? Burada bir yıl çalışacaktım, borcumu ödeyecektim ve onlar da polis olmama yardım edeceklerdi. Söz verdikleri buydu. Geçici bir iş için iyi para."

"Konuşma," diye mırıldandım. "Sesler taşınır."

Başını sallıyor ve sesi tekrar düşüyor. "Orada yaptıkları şey, bu... bu... bana söyleseydin inanmazdım. Zavallı çocuk. Denediler..."

Sesi o kadar alçalıyor ki onu duyabilmek için hızımı artırıyorum. Elimde değil ve o döndüğünde, beynimin bir kısmı bu kadar aptal olduğum ve bu oyuna geldiğim için bana bağırıyor.

Hızlı reflekslerim için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü o hamle yaptığında, beni yakalayamadan silahım havaya uçuyor. Arkamda Dalton hızla hareket edip bir şeyler söylüyor ama benim tüm odağım silahımın namlusunun ucundaki genç adamda, onun silahı da bana doğrultulmuş durumda.

"Silahını indir," diyorum.

Cevap vermiyor.

"Silahını indir yoksa onu senden alırım."

"Aradığın adam ben değilim. Her şeyi yanlış anladınız. Çocuğu kurtarmaya çalıştım."

Kötü bacağımla tekme atıyorum ve ayağım sağ uyluğunun ön tarafına çarpıyor. Geriye düşerken bir çığlık attı, benim yarım yamalak tekmemden kaynaklanmayan bir acı çığlığı. Bu çığlık, Max'in onu boğmaya çalışan adamı bıçakladığı noktaya gelen tekmeden geliyor.

Jay tökezlediğinde silahına uzanıyorum ama Dalton çoktan oraya varmış, kolunu tutup yana yatırıyor ve silahı ondan alıyor.

Dalton, "Bana çocuğumuzu nasıl öldürmeye çalışmadığını bir daha anlat," der ve yumruğunu aynı noktaya vurarak Jay'in ulumasına neden olur.

"İyi," diye hırlar Jay. "Ama yine de düşündüğün gibi değil. Bunu bana onlar yaptırdı. Sandy'nin pisliğini temizlemem için bana elli bin vaat ettiler. Öldürmeye çalıştıkları tek kişi o çocuk olmayacak. Şu anda benden nefret ediyor olabilirsin ama sana her şeyi anlatabilirim."

"Bir bedel karşılığında, değil mi?" Ben de öyle dedim.

Dudakları bükülür. "Tabii ki. Beni buradan çıkarın ve bana söz verdikleri parayı ödeyin, ben de size her şeyi anlatayım."

Dalton homurdanır. "Yani çok pahalı bir saçmalık uyduracağınızı söylüyorsunuz."

"Yani gerçeği istemiyor musun? Bu senin cenazen. Ben sadece _"

Jay cümlesini yarıda bırakır ve kaçmaya çalışır ama tökezler. O yaralı bacakla fazla uzağa gidemez. Jay tekrar denerken Dalton başını sallıyor, acı içinde tıslarken ayakları hâlâ bükülüyor. Üç adım atmaya başarır. Sonra ayağının altında bir dalın kırılma sesi duyulur ve tökezleyerek yüzüstü yere düşer.

"Bunu daha ne kadar yapmak istiyorsun?" Dalton Jay'e doğru yürürken şöyle der. "Kaçmana izin verebiliriz ama seni bulacaklar. Söyleyecek ilginç bir şeyin olduğunu sanmıyorum ama eğer gerçekten seni ele vermemizi istemiyorsan-"

Durdu. Sonra, "Siktir!"

Dalton dönüyor, silahını kaldırıyor. Jay'in gömleğinde koyu bir kan lekesi var. Omzunda gibi görünüyor, bu garip, ama hareket etmiyor ve kırılan bir dal gibi gelen çatlağı hatırlıyorum.

Jay toprakta yatıyor ve hareket etmiyor, Dalton da bir tetikçi arıyor.

"Merhaba!" diye sesleniyor ormandan biri. "Bulunduğunuz yere yaklaşıyoruz. Lütfen tehdidin etkisiz hale getirildiğini teyit edin."

Dalton'ın cevabı bir dizi küfürden oluşuyor ama botların gümbürtüsü davetsiz misafirin yaklaştığını gizlemeye çalışmadığını gösteriyor. Jay'e doğru ilerledim. Boynunun arkasındaki kanı gördüğümde kendimi onun yanına indiriyorum. Sandy'nin ensesinden bıçaklandığı ve benim bunun MSS iğnesine eşdeğer bir bıçak darbesi olduğunu söylediğim anı gözümün önüne geliyor.

Bu bir CNS atışı. Onu anında öldüren temiz bir keskin nişancı atışı.

Peki omzundaki o leke de ne?

Dokundum ama kumaşta delik yoktu. Sadece gömleğini ıslatan on sent büyüklüğünde bir kan lekesi var.

"zr dilerim." Rogers, arkasında biri tüfek taşıyan iki muhafızla birlikte belirir. "Ona bu kadar yakinken ateş etmemeliydik. Korkarım adamım durumu yanlış değerlendirmiş. Bir acı çığlığı duyduk ve sanki Jay size saldırmış gibi görünüyordu." Bakışları üzerimizde gezindi. "Zarar görmemiş görünüyorsunuz."

Dalton, "Bizi takip etmişsiniz," diyor.

"Gvenliğinizi sağlamak için uzaktan. Bu konudaki yardımınız için minnettarım. Bundan sonrasını biz hallededeceğiz."

Dalton'ın ağzı alışıyor. Ne söylemek istediğini biliyorum. *Cehenneme kadar yolun var.* Aynı kelimeleri tutmaktan çenem ağrıyor.

*Ne haliniz varsa
grn. Cevap
istiyoruz.*

Ne cevabı? Rogers'ın söylediği ya da yaptığı, karşı ıkabileceğimiz hiçbir şey yok. Adamları Jay'in Sandy'nin pedofili ortağı olduğuna dair kanıt bulmuş. Jay, Max'i boğduğunu itiraf etti ve sağ kuadrisepsindeki yara bunu kanıtlıyor.

Jay, Max'i öldürmesi için ona para verdiklerini söyledi... ama öngördüğü kaderden kaçmak için her şeyi söylemeye hazırđı: tam olarak gerçekleşen kader, onu lme terk etti, yüzüstü toprağa düştü.

Sandy Max'i kaçırdı. Sebebi pedofiliydi. Biri onu öldürdü. "Birinin" Jay olmadığına dair kanıtımız yok, ama her halükarda, Sandy bizi ilgilendirmiyor. Bizi ilgilendiren Max'i kimin öldürmeye çalıştığı ve sebebi ne olursa olsun bu Jay'di.

Rogers gerçekten Max'in başına ödül koydu mu?

Eğer karşımızdaki bu adamın kampını korumak için bir çocuğun öldürülmesini emretme ihtimali varsa, bunu kesinlikle bilmemiz gerekir... ama bu aynı zamanda, yanında iki silahlı koruma varken onu bu konuda kesinlikle uyaramayacağımız anlamına da gelir.

"Bunu temizleyecek misin?" Dalton sonunda dedi ki.

"Evet."

"Ve bir daha sınır çizgisinin bizim tarafımızda kampınızdan birini bulma konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak mı?"

"Evet. Bu konuda sana söz veriyorum." Dalton'un bakışlarıyla buluşur. "Bu bana potansiyel bir tehlikeyi hafife aldığımızı öğreten çok talihsiz bir olaydı. Bunun bir daha yaşanmamasını sağlamak için kilitleneceğiz. İyi komşular olmak istiyoruz. Sanırım ikimizin de buna ihtiyacı var. Ayrıca, talep edildiği gibi dağ artık sizin bölgeniz. Herhangi bir nedenle oraya gitmemiz gerekirse, size danışacağız."

Elimi Storm'un başına koyuyorum ve uzaklaşıyoruz.

Yapabileceğimiz tek şey bu. Şimdilik.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kasabaya dönerken Jay'in omzundaki kanlı izi düşünüyorum. Dalton'a bundan bahsettim ama önemini anlamadığını söyleyebilirim. Sadece vurulduktan sonra sıçrayan kan, değil mi?

Atıştan gelen kan değildi. Jay'in omzunda, tişörtünü giymeden önce meydana gelen bir yaralanmadan sızan on sent büyüklüğünde bir kan lekesiydi. Bunu Dalton'a göstermedim. Olanlar yüzünden bu kadar üzgün olmasaydı kendisi de görürdü. Bunu aşması gerekiyor. Bunun üzerinde çalışmalıyım, çünkü beynim bunun önemli *olduğunu* haykırıyor.

Ve sonra, kasabaya vardığımızda, aklıma geldi. "Tabletim hâlâ April'da mı?" Dedim.

Dalton kaşlarını çatıyor, sanki az önce olanlar bağlamında sorumu anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor," dedim. "Seninle evde buluşuruz." Kendini bir silkeliyor ve "Hayır, ben de seninle geleceğim.

Ne var ne yok?"

"Muhtemelen sadece kötü bir paranoya vakası."

Yanımda ilerlerken homurdanıyor. "Şu anda biraz paranoya çok iyi bir fikir gibi geliyor."

Kliniğe ulaştık. April orada, güneş batarken panjurları çekiyor.

"Tıbbi bir görüşe ihtiyacım var," diyorum.

Tabletimi açtım. Sandy'nin fotoğrafları arasında gezinirken bir tanesine geliyorum ve yakınlaştırıyorum. Omzunda fark ettiğim nokta, bıçak yaralarından birinin dairesel bir izi kestiği ama tamamen yok etmediği yer.

"Nedir bu?" diye sordum.

Parlaklığı ayarlıyor. Bir sonda alıp yara izine dokunuyorum. "Bu. Yeni olması dışında çiçek aşısı izine benziyor. Hâlâ çiçek aşısı yapıyorlar, değil mi? Gerektiğinde?"

"Bu bir değil. Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum. Bu bir yara izi, ancak aşı yoluyla elde edilenlerden daha küçük." Yara izine bakıyor ve sonra homurdanıyor, "Eğer aşı olmasaydı görmek daha kolay olurdu.

neredeyse kesiliyordu." Kaşlarını çattı ve büyütölmüş görüntüyü hareket ettirmeye başladı. "Bu yaranın kenarları farklı. Şunu gösteriyor..."

"Bıçaktan çok neşter mi?"

Keskin bir şekilde bakıyor. "Evet. Daha ince bir bıçak, daha hassas, etin parçalandığına dair izler var."

"Derinin altındaki bir şeyi çıkarır gibi mi?" Dalton'a dönüyorum, o da ne demek istediğimi anlamış görünüyor. "Jay'in omzundaki kan da aynı noktadaydı."

"Ve onunki hala kanıyordu."

"Sanırım bu işaretler madencilerin başıboş dolaşmasına neden izin verdiklerini açıklıyor. Bence bu aynı zamanda Sandy'yi neden bulup öldürdüklerini de açıklıyor. Bence onu *her zaman* bulabildiler."

Dalton göz kırpmıyor. Dudaklarında bir lanet belirir.

"Bana çok fazla bilimkurgu romanı okuduğumu söyle," diyorum.

April'a döner. "Bu iz birisinin yerleştirdiği izleme cihazından olabilir mi? Çip gibi mi?"

"Bir çip mi?" Fotoğrafa tekrar bakıyor. "Evet. İşte böyle bir iz bırakabilir."

Dalton'a "Onlara çip takmışlar," diyorum. "Bu yüzden dolaşmaları konusunda endişelenmelerine gerek yok. Sandy belli ki bir tane olduğunu fark etmemiş."

"Jay biliyordu ve bu yüzden kaçmadan önce çıkışını kesti."

"Sandy ormanda uzun yürüyüşlere çıkarken Rogers bir çocuğun kaybolduğunu fark eder. Onu bulup öldürürler ve takip cihazını çıkarırlar."

"Söylediklerinizin çoğunu anlamıyorum," diyor April. "Ama anladığım kadarıyla, çalışanlarına kendi istekleri dışında ve bilgileri olmadan izleme cihazları yerleştirdiklerini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Bu hiç etik değil. Çalışanlarının ormanda kaybolmasından endişe ediyorlarsa, neden kendi iyilikleri için giyilebilir bir takip cihazı kullanmaları konusunda ısrar etmiyorlar?"

Duruyorum. Dalton bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Bu iyi bir soru.

Çok güzel bir soru ve şu anda cevaplayamayacağımız bir başka soru. Karar ne kadar rahatsız edici olursa olsun bu dava sona erdi. Max evinde. Sandy ve Jay öldü. Ne kadar temiz ve düzenli bir çözüm. Ne kadar uygun bir çözüm.

Çok temiz ve düzenli. Çok kullanışlı. Ve engerek dolu çukurlara benzeyen çok fazla boşluk var.

Jay neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğimiz konusunda bizi uyarmıştı. Belli ki onu dinlememiz için bizi korkutmaya çalışıyordu, ama ...

Daha fazlası var mıydı? Yeni komşularımız hakkında gerçekten bilmemiz gereken bir şey var mı?

Eğer öyleyse, bu cevaba ihtiyacımız var ve bunu elde etmek kolay ya da hızlı olmayacak.

Maksimum

Carson Mathias'ı görmek için içeri girdiğinde, Max eve geldiğinden beri yaptığı gibi Max'ten kaçarak yatak odasının kapısının önünden geçer. Carson onu görmezden gelmiyor. Sadece ondan kaçıyor.

"Switch ile işim bitti," diye sesleniyor Max.

"Sende kalabilir." Carson'ın sesi oturma odasından geliyor. "Ben yeterince oynadım. Sıra sende."

Max iç çeker ve yataktan fırlar. Oturma odasına doğru yürür ve oyun konsolunu uzatır.

"Şunu yapmayı kes, Car," diyor.

Kardeşi ona bakmıyor bile. "Ne yapıyorsun?"

"Bana Switch'i veriyor. Bana atıştırmalıklar getiriyor. Kütüphaneden kitap seçmek. Tüm bunlar hoşuma gidiyor ama benimle konuşursan daha da çok hoşuma gider."

Carson onun gözlerine bakmaz. "Zaten yeterince konuştum, değil mi? O şeyleri söylediğimde."

"Hangi şeyler? Daha açık konuşmanız gerekecek, çünkü çok fazla şey var."

Max, Carson'ın yanakları renklendiğinde bir suçluluk hisseder ama bunu geri almaz. Bu doğru.

"Öyle demek istemedim," diyor Carson. "Herhangi biri.

Ben sadece..." "Kızgın ve hıncını benden çıkarıyor."

"Ben-" diye başladı Carson ve sonra durup başını salladı.

"Olanlar için kızgın olmayı *bırakamazsın* ama hıncını benden çıkarmayı bırak. Artık buna katlanmayacağım."

"Katlanmamalısın. Ben boktan biriysem, sen de boktan olmalısın."

"Hayır. Bu size boktan olma izni verir."

Carson ona ters ters bakıyor. "Şimdi de terapist mi olmayı planlıyorsun? Terapist gibi konuşuyorsun."

"Isabel birlikte seanslara katılmamızı istiyor."

"Siktir..."

"Ve işte böyle telafi edeceksin." Max konsolu Carson'ın eline tutuşturur. "Bütün oyun zamanını bana vererek değil. Isabel'le benimle konuşarak. Bizim hakkımızda."

"İyi. Her neyse." Carson anahtarı alır. "Özür dilerim. Bunu söylememiş olabilirim."

"Biliyorum. Biz-"

Kapı açıldı. Annem kısa durur.

"Oh," diyor. "Ben... Sanırım dükkanda bir şey unuttum."

"Evet, konuşuyoruz," diyor Carson. "Hayır, bir yere gitmene gerek yok. İşimiz bitti."

Carson kanepeye uzanır ve oyununa geçer.

"Şunu yere bırakır mısın Carson?" Annem içeri girerken söylüyor.

"Daha yeni aldım."

"Konuşmamız gerek." Ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine bırakıyor. "Phil kalmak isteyip istemediğimizi sordu. Eğer yapmazsak, bizim için başka düzenlemeler bulacaklardır. Bu şartlar altında..."

"Artık burada olmak istemeyebilirim," diyor Max.

"Doğru. Yani bu size bağlı çocuklar."

Carson başını sallar. "Tüm bunları yaşayan Max. Bu onun seçimi."

"Hayır, bunun bizim seçimimiz olmasını istiyorum. Hepimizin." Max annesine bakar. "Senin de."

"Ben senin rahatsız olduğun herhangi bir yerde kalmanı istemiyorum, Max."

Kendinizi güvende hissetmediğiniz herhangi bir yer."

"Burada kendimi güneyde olduğumdan daha güvende hissettim" diyor. "Olanlardan sonra, belki de bu farklı olmalıydı, ama bunun evdeki her şeyle bir ilgisi yoktu. Sadece..." Omuz silkiyor.

"Kötü şans. Burayı seviyorum ve kalmak istiyorum ama eğer istediğin buysa eve gitmeye de razıyım."

Annem Carson'a bakıyor.

"Aynı," diyor. "Burayı sevmiyorum ama hayatta kalacağım."

"Peki ya sen anne?" Max diyor. "Ne istiyorsun?"

Nefes veriyor ve bir sandalyeye çöküyor. "Bir yanımda ikinizi de alıp tekrar kaçmak istiyor ama bu bizi buraya kadar takip eden bela değil ve o bela bizi hala evde bekliyor olacak. Herkesin sizi bulmak için ne kadar çok çalıştığını gördüm. Tüm kasaba yardım etti ve Eric, Casey ve diğerleri sizi bulana kadar durmadılar. Burada kendimi eskisinden daha güvende hissediyorum. İçimin rahat etmesi için birkaç değişiklik yapmamız gerekecek ama senin için sorun yoksa benim için de kalmak sorun değil."

"Gunnar'dan uzak durmamı istiyorsun."

Annem tekrar nefes verir. "Bilmiyorum."

"Belki onunla konuşursan bu kadar endişelenmezsin." "Belki."

"Ormana gitmek değiştirilmesini istediğin şeylerden biri mi?" Max çekingen bir tavırla soruyor. "Ormandan uzak durmamı mı istiyorsun?" İşte bundan korkuyor. Olanlardan sonra, ne kadar önlem alırsa alsın, annesinin onun ormana adım atmasına izin vermeyeceğinden.

"Artık *yalnız* gitmek yok" diyor. "Eğer zamana ihtiyacın varsa, bir şeyler ayarlarız. Belki Storm'u alıp alamayacağını sorarsın, birine nerede olacağını ve bir zaman sınırı olduğunu söylersin." Ona bakıyor. "Bu işe yarar mı?"

Sırıttırıyor. "Kesinlikle."

"Tamam o zaman." Ayağa kalktı. "Hadi gidip yemek yiyelim. Pizza gecesi olduğunu duydum."

Casey

Beş Gün Sonra

Dalton ve ben güneye geldik. Émilie tarafından bakılacak, Haven's Rock hakkında sessiz kalması için şantaj yapılacak ya da rüşvet verilecek olan Louie'ye eşlik ettik.

Şimdi, bir gün sonra, Dalton ve ben hayatımda gördüğüm en lüks bekleme odasında oturuyoruz. Özel bir yer, ikimiz de tereyağı yumuşaklığındaki deri koltuklarda oturuyoruz. Caz müziği, sadece sessiz olduğumuzda duyabileceğimiz doğru seviyede içeri giriyor. Meyve ve hamur işlerinden oluşan bir seçki cilalı ahşap bir masayı kaplıyor. Kahve makinesi, kaç tane güneş paneline ihtiyacım olduğunu ve bana mükemmel bir fincan kahve vermek için bu kadar çok güç kullanmanın ne kadar yanlış olacağını merak etmeme neden olan süslü bir ev espresso düzeneği.

Dalton, "Bu aşk koltuğunun yatağa dönüşüp dönüşmediğini merak edip duruyorum," diye fısıldıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum.

Fısıldamak için eğiliyor, "Kahve, pastane ürünleri, yumuşak müzik ve ışıklandırma ile özel bir oda. Kulağına seksi, tatlı sözler fısıldamaya başlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Bir kahkaha attım. "Burası bir doğurganlık kliniği."

Elimi tuttu ve sıktı. Émilie'nin güvence altına aldığı uzman tarafından muayene edildim. Şimdi bu küçük odada sonuçları bekliyoruz ve ben umutsuzca lüks ortamın tadını çıkarmaya ve kötü haber için hazır bekleyen çok sayıda mendil kutusunu görmemeye çalışıyorum.

Kapı açılır ve doktor içeri girer. Kendisiyle henüz tanışmamış olan Dalton'la tokalaşılıyor. Havadan sudan konuşmak için kendimi hazırlıyorum ama neyse ki bunu atlıyor. Bu klinikteki hiç kimsenin havadan sudan konuşmak istemeyeceğini biliyor.

"Fiziksel travma var," diyor. "Saldırı sırasında ne olduğunu bilmediğini söylediğini biliyorum." Dudakları gerginleşiyor, sadece bir parça duyguya ihanet ediyor. "Komaya girene kadar dövüldün ve sen o durumdayken saldırganların ne yaptığını bilmiyorsun. Doktorunuz hayati tehlikeniz olan yaralarınıza odaklandı ve cinsel saldırı olasılığını ya araştırmadı ya da belgelememeyi tercih etti. Şok olduğumu söylemek isterdim ama bu anlamsız bir öfkeyi ifade etmek olurdu."

"Seçim yapılmıştı," diyorum. "Bunu sorgulayacak durumda değildim ve her şey düşünüldüğünde, dürüst olmak gerekirse, daha sonra bilmek hiçbir işe yaramazdı."

"Yine de bir işe yaramayacak, bu yüzden sadece hasar olduğunu söyleyeceğim.

Senin endişen bu çocuğu dünyaya getirme şansın." Elim

Dalton'inkinde sıkılaştı. "Evet."

"Öncelikle hamileliğin normal görüldüğünü söylememe izin verin. Her şey olması gerektiği gibi."

İçimden bir rahatlama titremesi geçiyor, ancak bunun denklemin yalnızca bir parçası olduğu bilgisiyle dağılıyor.

"Doğum yapabilir misin?" diyor. "Sanırım. *Bu* hamileliği tamamlayabilecek misiniz? O başka bir mesele. *Yapabilirim* ve *yapacağım* aynı şey değil. Ancak 'yapabilir' önemlidir. Bu, hamileliği sonlandırmayı düşünmek için sağlıkla ilgili bir neden olmadığı anlamına gelir. Hamileliğinizi sonlandırıp sonlandırmayacağınız Tabiat Ana'ya bağlıdır."

"Ama Casey için herhangi bir tehlike var mı?"

Dalton soruyor. "Hamileliğin olağan tehlikelerinin ötesinde," diye ekliyorum.

"İşte geldiğimiz nokta bu," diyor doktor. "Olağan tehlikeler. Düşük yaparsanız, her zaman bir risk vardır. Kendi kendine geçmezse fetüsü almak için D&C gerekebilir. Bu her kadın için geçerlidir ve sizin durumunuzda riski artıran hiçbir şey yoktur. Hasar, düşük veya erken doğum riskinin artması anlamına gelebilir, bu da evet, sağlığınız için artan bir risk anlamına gelir, ancak zaten istediğiniz bu olmadığı sürece sonlandırmayı önermeme neden olacak şekilde değil."

"Değil," diyorum.

"Uzak bir kuzey toplumunda yaşadığınızı biliyorum, bu her zaman bir endişe kaynağıdır, ancak bana iyi bir tıbbi bakıma erişiminiz olduğu söylendi."

"İstiyorum."

"O zaman dosyanızı oradaki doktorunuz için hazırlayacağım. Sizi görmeye devam edeceğim ve doktorunuza uzun mesafeli konsültasyon için hazır olacağım. Bunun ideal bir cevap olmadığını biliyorum ama umarım korktuğundan daha iyidir?"

Gülümsüyorum. "Evet, öyle. Teşekkür ederim."

"Güzel. Şimdi doğum öncesi bakımı ve başarılı bir hamilelik şansını en üst düzeye çıkarmak için atabileceğiniz adımları tartışalım. Ancak..." Benden Dalton'a bakıyor. "Eğer hamilelik başarılı olmazsa, bu yanlış bir şey yaptığınız anlamına gelmez. Bunlar sadece

size yardımcı olabilir ve neye bakmanız gerektiğini söyleyebilir. Nihayetinde, bu bebeği doğurup doğuramayacağınız size, bana ya da başka birine bağlı değil."

"Anlıyoruz."

Doktor tezgâha doğru yürüyor ve bir bilgi paketi hazırlamaya başlıyor. Dalton'a bakıyorum. Sessiz, gözleri endişe fısıltılarıyla dolu. Bana göre doktorun verdiği haberler harika. Dalton'un duyduğu şey benim karşı karşıya olduğum tehlike ve bunun her kadının hamilelikte karşı karşıya olduğu tehlike olduğunu iddia edebilirim, ama mesele bu değil. Ona göre her türlü tehlike çok fazla ve bu da beni ...

Sevildim. Çok sevildim ve sevmekten de öte, bu bana değer verildiğimi hissettiriyor. Birisi için hiç hissetmediğim kadar önemliyim. Ben önemliyim. Sağlığım önemli ve gerçekten istediği bir şey için bile bunu riske atmaya cesaret edebileceğinden emin değil.

"Hey," diye fısıldıyorum elini sıkarken. O da bana baktı.

"Her şey yoluna girecek," diyorum.

Başını sallıyor, bakışları buna pek inanmadığını gösteriyor.

Yaklaşıyorum ve fısıldıyorum, "Bu şansını birlikte deneyeceğiz, ya işe yararsa?" Bakışlarıyla buluşuyorum. "İşe yararsa, harika olacak. Ya yürümezse?" Omuz silkiyorum. "Karşılaştığımız tehlike bu. İşe yaramazsa yas tutarız. Gerisi ne olacak?" Her gün daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumu söyleyebilirim ama bunu duymak istemediğini biliyorum. "April var, sen varsın ve kimse beni sekiz ay boyunca yatakta tutmaya çalışmadığı sürece..."

Dudakları seğiriyor. "Cezbedici."

"Ama hayır. Bu yüzden tüm bilgileri alacağız ve dikkatli bir şekilde ilerleyeceğiz ve eğer işe yararsa..." Kulağına fısıldadım. "Senin bebeğini doğuracağım ve bundan daha mutlu olamazdım."

Endişesinin gülümsemesinin içinde kayboluşunu izliyorum. Sonra kulağıma eğilip fısıldıyor: "Ben de yapamazdım."

Ve işte burada. Bu bizim mükemmel sonumuz, her şeyin yolunda olduğu ve iyi olmaya devam edeceği cevabı değil. Biz de gizemimize mükemmel bir son bulamadık. Her ikisi de dağınık ve tatmin edici değil... şimdilik. Hayattaki diğer her şey gibi bunlar da devam eden çalışmalar ve nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, çalışmaya ve ilerlemeye odaklanmak için buradayız.

[Kelley Armstrong](#) tarafından da

[Haven'Cinayeti](#)

[Haven's Rock's](#) Rock ta

Zaman İçinde Yırtılma

[Zamanda Bir Yırtık](#)

[Zehirli Yüzük](#) Rockton

[Sırların En Derini](#)

[Kasabada Bir Yabancı](#)

[Vahşi Doğada Tek](#)

[Başına Ormandaki](#)

[Gözcü Bu Düşmüş Av](#)

[Karanlık Mutlak Kayıp](#)

[Şehir](#)

Cainsville

Ritüeller

İhanetler

Aldatmacal

ar

Vizyonlar

Kehanetler

Efsaneler Çağı

Harabe Ormanı

Gece

İmparatorluğu

Gölgeler Denizi

The Blackwell Pages (Melissa Marr ile birlikte yazılmıştır)

Thor'un Yılanları

Odin'in Kuzgunları

Loki'nin Kurtları

Öteki Dünya On

Üç

Büyüyle Bağlanmış

Cadiyı Uyandırmak

Frostbitten

Ölü Kişisel Şeytan ile

Yaşamak

İşin İçinde İnsan Yok

Kırık

Perili

Endüstriyel Büyü

Dime Store

Büyüsü Çalındı

Bitten

En Karanlık Güçler & Karanlık Yükseliyor

Yükselen

Çağrı

Toplanma

Hesaplaşma

Uyanış Çağırma

Nadia Stafford

Vahşi Adalet

Bozulmak İçin

Yapıldı Çıkış

Stratejisi

Bağımsız romanlar

[Nereye Giderse Gitsin](#)

Sonrası

Sahip Olduğu

Hayat Maskelenmiş

Gerçek Kayıp

Attığı Her Adım

YAZAR HAKKINDA

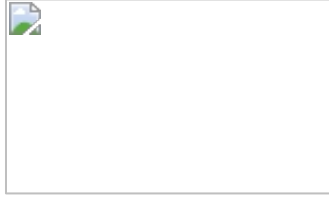
Kathryn Hollinrake

KELLEY ARMSTRONG psikoloji bölümünden mezun olduktan sonra bilgisayar programcılığı eğitimi aldı. Şu anda tam zamanlı bir yazar ve ebeveyn olarak kocası ve üç çocuğuyla birlikte Kanada'nın Ontario kırsalında yaşıyor. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için

[buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Minotaur Books, an imprint of St. Martin's Publishing Group tarafından yayımlanmıştır.

AYI AĞLAYAN ÇOCUK. Telif Hakkı © 2024 KLA Fricke Inc. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.minotaurbooks.com elSBN

9781250865458

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2024

İlk Uluslararası Baskı: 2024

İÇİNDEKİLER

1.	Başlık Sayfası
2.	Telif Hakkı Bildirimi
3.	Adanmışlık
4.	Önsöz
5.	Birinci Bölüm
6.	İkinci Bölüm
7.	Üçüncü Bölüm
8.	Dördüncü Bölüm
9.	Beşinci Bölüm
10.	Altıncı Bölüm
11.	Yedinci Bölüm
12.	Sekizinci Bölüm
13.	Dokuzuncu Bölüm
14.	Onuncu Bölüm
15.	On Birinci Bölüm
16.	On İkinci Bölüm
17.	On Üçüncü Bölüm
18.	Ondördüncü Bölüm
19.	On Beşinci Bölüm
20.	On Altıncı Bölüm
21.	On Yedinci Bölüm
22.	On Sekizinci Bölüm
23.	On Dokuzuncu Bölüm
24.	Yirminci Bölüm
25.	Yirmi Birinci Bölüm
26.	Yirmi İkinci Bölüm
27.	Yirmi Üçüncü Bölüm
28.	Yirmi Dördüncü Bölüm
29.	Yirmi Beşinci Bölüm
30.	Yirmi Altıncı Bölüm
31.	Yirmi Yedinci Bölüm
32.	Yirmi Sekizinci Bölüm

- 33. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- 34. [Otuzuncu Bölüm](#)
- 35. [Otuz Birinci Bölüm](#)
- 36. [Otuz İkinci Bölüm](#)
- 37. [Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- 38. [Otuz Dördüncü Bölüm](#)
- 39. [Ayrıca Kelley Armstrong tarafından](#)
- 40. [Yazar Hakkında](#)
- 41. [Telif Hakkı](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

